UNIVERSUL JURIDIC

NICOLETA ȚĂNDĂREANU

CODUL INSOLVENȚEI ADNOTAT

Noutăți, examinare comparativă și note explicative

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuprins

Abrevieri 11
Cuvânt-înainte 13

TITLUL PRELIMINAR 15
CAPITOLUL I. DOMENIUL DE REGLEMENTARE 15
CAPITOLUL II. PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE PROCEDURILOR DE PREVENIRE A INSOLVENȚEI ȘI DE INSOLVENȚĂ. DEFINIȚII 18
Secțiunea 1. Principii 18
Secțiunea a 2-a. Definiții 20

TITLUL I. PROCEDURI DE PREVENIRE A INSOLVENȚEI 56
CAPITOLUL I. DISPOZIȚII GENERALE 56
CAPITOLUL II. MANDATUL AD-HOC 60
CAPITOLUL III. CONCORDATUL PREVENTIV 65
Secțiunea 1. Beneficiarii procedurii. Organele care aplică procedura 65
Secțiunea a 2-a. Încheierea și omologarea concordatului preventiv 76
Secțiunea a 3-a. Închiderea procedurii concordatului preventiv 83

TITLUL II. PROCEDURA INSOLVENȚEI 87
CAPITOLUL I. DISPOZIȚII COMUNE 87
Secțiunea 1. Aspecte generale 87
Secțiunea a 2-a. Organele care aplică procedura. Participanții la procedură 92
§1. Instanțele judecătorești 93
§2. Judecătorul-sindic 100
§3. Adunarea creditorilor. Comitetul creditorilor 106
§4. Administratorul special 116
§5. Administratorul judiciar 118
§6. Lichidatorul judiciar 134
Secțiunea a 3-a. Deschiderea procedurii și efectele acesteia 137
§1. Cererile introductive 137
§2. Deschiderea procedurii și efectele deschiderii procedurii 148

Secțiunea a 4-a. Primele măsuri. Întocmirea tabelului de creanțe. Contestațiile 178
Secțiunea a 5-a. Situația unor acte juridice ale debitorului 199
§1. Aspecte generale 199
§2. Anularea actelor frauduloase 200
§3. Situația contractelor în derulare 208
Secțiunea a 6-a. Reorganizarea 218
§1. Planul 218
§2. Perioada de reorganizare 234
Secțiunea a 7-a. Falimentul și lichidarea activelor 237
§1. Măsuri premergătoare lichidării 245
§2. Efectuarea lichidării 247
§3. Distribuirea sumelor realizate în urma lichidării 253
Secțiunea a 8-a. Atragerea răspunderii pentru intrarea în insolvență 261
Secțiunea a 9-a. Închiderea procedurii 269
CAPITOLUL II. DISPOZIȚII SPECIALE PRIVIND PROCEDURA INSOLVENȚEI GRUPULUI DE SOCIETĂȚI 278
Secțiunea 1. Prevederi speciale privind competența și organele care aplică procedura 279
Secțiunea a 2-a. Deschiderea procedurilor 284
Secțiunea a 3-a. Măsuri procedurale 287
CAPITOLUL III. DISPOZIȚII PRIVIND FALIMENTUL INSTITUȚIILOR DE CREDIT 290
Secțiunea 1. Dispoziții speciale 290
Secțiunea a 2-a. Deschiderea procedurii și efectele acesteia 299
Secțiunea a 3-a. Tranzacții privind cumpărarea de active și asumarea de pasive 311
Secțiunea a 4-a. Răspunderea organelor de conducere, a cenzorilor și a personalului de execuție sau cu atribuții de control din instituția de credit ajunsă în faliment 317
Secțiunea a 5-a. Închiderea procedurii 319
Secțiunea a 6-a. Alte dispoziții 320
CAPITOLUL IV. DISPOZIȚII PRIVIND FALIMENTUL SOCIETĂȚILOR DE ASIGURARE/REASIGURARE 322
Secțiunea 1. Dispoziții generale 322
§1. Falimentul 323
§2. Deschiderea procedurii falimentului. Efectele deschiderii procedurii 344

BCU CLUJ UNIVERSITY LIBRARY

Secțiunea a 2-a. Răspunderea organelor de conducere ale societății de asigurare/reasigurare 354
Secțiunea a 3-a. Închiderea procedurii 358

TITLUL III. INSOLVENȚA TRANSFRONTALIERĂ 360
CAPITOLUL I. DISPOZIȚII GENERALE 360
CAPITOLUL II. RAPORTURILE CU STATELE TERȚE 361
CAPITOLUL III. DISPOZIȚII PRIVIND COORDONAREA PROCEDURII INSOLVENȚEI GRUPURILOR DE SOCIETĂȚI 388
CAPITOLUL IV. REGLEMENTAREA RAPORTURILOR DE DREPT INTERNAȚIONAL PRIVAT ÎN DOMENIUL FALIMENTULUI INSTITUȚIILOR DE CREDIT 392
CAPITOLUL V. REGLEMENTAREA RAPORTURILOR DE DREPT INTERNAȚIONAL PRIVAT ÎN DOMENIUL FALIMENTULUI SOCIETĂȚILOR DE ASIGURARE/REASIGURARE 403
Secțiunea 1. Domeniul de aplicare. Competențe și legea aplicabilă 403
Secțiunea a 2-a. Informarea și drepturile creditorilor de asigurări 409
Secțiunea a 3-a. Reguli privind procedura falimentului, aplicabilă sucursalelor societăților de asigurare/reasigurare din alte state membre ale Uniunii Europene, care au sediul în România 413
Secțiunea a 4-a. Sucursalele societăților de asigurare/reasigurare din statele terțe 417

TITLUL IV. SANCȚIUNI 419

TITLUL V. DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE 421

BIBLIOGRAFIE 424

B.C.U "M. EMINESCU" IASI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Abrevieri

alin.	alineat
ANEVAR	Asociația Națională a Evaluatorilor Autorizați din România
art.	articol
BPI	Buletinul Procedurilor de Insolvență
Codul insolvenței	Legea nr. 85/2014
NCC	Noul Cod civil
NCP	Noul Cod penal
NCPC	Noul Cod de procedură civilă
cap.	capitolul
CEDO	Curtea Europeană a Drepturilor Omului
CJUE	Curtea de Justiție a Uniunii Europene
CNVM	Comisia Națională a Valorilor Mobiliare
etc.	et caetera („și celelalte")
ICCJ	Înalta Curte de Casație și Justiție
MDN	Marele dicționar de neologisme
n.a.	nota autorului
nr.	numărul
O.G.	Ordonanța Guvernului
O.U.G.	Ordonanța de Urgență a Guvernului
pct.	punctul
s.n.	sublinierea noastră
UNPIR	Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România

NOTĂ: Ori de câte ori în lucrare sunt menționate articole de lege fără indicarea legii din care fac parte, avem în vedere Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în M. Of. nr. 466 din 25 iunie 2014.

BCU / UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuvânt-înainte

Procedurile de preinsolvență și de insolvență constituie instrumente juridice fundamentale ale economiei de piață liberă, care asigură asanarea activității comerciale, atunci când aceasta este afectată de consecințele activității comercianților aflați în dificultăți financiare și, cu atât mai mult, în încetare de plăți.

În sistemul de drept românesc, primele reglementări legale ale acestor instituții juridice, într-o concepția modernă, au fost: Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare, republicată în anul 1999 sub denumirea de „Legea privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului", care a suferit numeroase modificări și completări, iar în anul 2006 a apărut într-o formă „nouă"; Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței; Legea nr. 83/1998 privind procedura falimentului instituțiilor de credit, abrogată prin O.G. nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit; Legea nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței, cu modificările ulterioare; Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, care a abrogat, printre altele, capitolul privind redresarea, reorganizarea și lichidarea asiguratorilor din Legea nr. 32/2000; Legea nr. 381/2009 privind introducerea concordatului preventiv și mandatului ad-hoc.

Pentru prima dată, toate aceste dispoziții sunt reunite într-o reglementare unică – O.U.G. nr. 91/2013 –, declarată neconstituțională din cauza adoptării sale sub forma unei ordonanțe de urgență. După dezbateri parlamentare, actul normativ a fost modificat și votat de Parlament, fiind publicat în M. Of. nr. 466 din 25 iunie 2014 sub denumirea de Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.

Deși se realizează o codificare a dispozițiilor în materie, din considerente de tehnică legislativă, această reglementare nu este un Cod.

Legea nr. 85/2014 integrează, într-un singur act normativ, norme generale aplicabile profesioniștilor, norme speciale aplicabile instituțiilor de credit, societăților de asigurare/reasigurare, grupurilor de societăți, reglementarea insolvenței transfrontaliere și a procedurilor de prevenire a

insolvenței (mandatul ad-hoc și concordatul preventiv). Sunt lăsate în afara reglementării acestei legi insolvența persoanelor fizice (aflată în faza de proiect legislativ) și insolvența unităților administrativ-teritoriale (O.U.G. nr. 46/2013 privind criza financiară și insolvența unităților administrativ-teritoriale).

Încă de la constituirea grupului de lucru, proiectul a fost „botezat" sugestiv „Codul insolvenței", această titulatură fiind larg folosită de profesioniștii dreptului.

Lucrarea de față, *Codul insolvenței adnotat. Noutăți, examinare comparativă și note explicative*, își propune a fi o inițiere în interpretarea și aplicarea noii reglementări, un instrument de lucru pentru toți practicienii, și nu numai, oferind informații de bază care pot servi drept suport în activitatea practică de administrare a procedurilor și în activitatea judiciară. Lucrarea are, de asemenea, natura unui ghid, a unei introduceri, făcând referire la vechea reglementare, care implică și trimiterea la doctrină și jurisprudența consacrată, punând în evidență elementele de noutate, făcând corelații între texte în vederea unei corecte aplicări a instituțiilor, oferind explicații și interpretări ale textelor menite să contribuie la asigurarea aplicării unitare a acestora.

Orice referire la Codul insolvenței din lucrarea de față este o raportare la Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în M. Of. nr. 466 din 25 iunie 2014.

Cel mai probabil, după trecerea unui timp de aplicare a actului normativ, prezenta lucrare va constitui baza unui viitor și detaliat Cod al insolvenței comentat, cu jurisprudența consacrată.

Autorul

BCU IASI / CENTRU LIBRARY

TITLUL PRELIMINAR

Capitolul I
Domeniul de reglementare

Art. 1. Prezenta lege stabilește regulile în domeniul prevenirii insolvenței și al insolvenței.

✍ **NOTĂ:** Codul insolvenței reuneşte domeniile reglementării:
- procedurilor de prevenire a insolvenței: mandatul ad-hoc şi concordatul preventiv (Legea nr. 381/2009);
- procedurilor de insolvență a oricărei entități considerate profesionist, cu excepția celor anume excluse de la aplicarea codului, cu dispozițiile speciale privitoare la insolvența instituțiilor de credit, insolvența societăților de asigurare şi reasigurare şi insolvența grupurilor de societăți (Legea nr. 85/2006, O.G. nr. 10/2004, Legea nr. 503/2004);
- insolvența transfrontalieră (Legea nr. 637/2002).

Art. 2. Scopul prezentei legi este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea, atunci când este posibil, a șansei de redresare a activității acestuia.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 2 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este nemodificat.
Având în vedere faptul că prezenta lege reglementează, alături de procedurile de insolvență, care într-adevăr constituie proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, urmărind în acelaşi timp acordarea unei şanse de redresare debitorului, şi proceduri de prevenire a insolvenței, care nu au neapărat acest scop, se impunea redefinirea scopului legii. Mandatul ad-hoc nu are ca scop acoperirea

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

pasivului debitorului, ci realizarea unei înțelegeri cu unul sau cu mai mulți creditori, în vederea depășirii stării de dificultate, salvgardării debitorului și a acoperirii creanțelor debitorului. Concordatul preventiv are ca scop reorganizarea activității debitorului în vederea acoperirii pasivului acestuia și prevenirea insolvenței. Scopul legii, astfel cum este definit, acoperă doar procedurile de insolvență.

Pornind de la scopul legii, se afirma că procedura insolvenței nu mai poate fi definită ca o procedură de executare silită concursuală.

Art. 3. (1) Procedurile prevăzute de prezenta lege se aplică profesioniștilor, astfel cum sunt definiți la art. 3 alin. (2) din Codul civil, cu excepția celor care exercită profesii liberale, precum și a celor cu privire la care se prevăd dispoziții speciale în ceea ce privește regimul insolvenței lor.

(2) Procedura prevăzută de prezenta lege se aplică și regiilor autonome.

(3) Procedura prevăzută de prezenta lege nu este aplicabilă unităților și instituțiilor de învățământ preuniversitar, universitar și entităților prevăzute la art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 1 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Codul insolvenței a renunțat la enumerarea categoriilor de debitori cărora le sunt aplicabile procedurile de prevenire a insolvenței și insolvenței, făcând trimitere la profesioniști – astfel cum sunt definiți de art. 3 alin. (2) și (3) NCC: „(2) Sunt considerați profesioniști toți cei care exploatează o întreprindere"; „(3) Constituie exploatarea unei întreprinderi exercitarea sistematică, de către una sau mai multe persoane, a unei activități organizate ce constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu un scop lucrativ". Art. 8 din

Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a noului Cod civil prevede că „noțiunea de «profesionist» prevăzută la art. 3 din Codul civil include categoriile de comerciant, întreprinzător, operator economic, precum și orice alte persoane autorizate să desfășoare activități economice sau profesionale, astfel cum aceste noțiuni sunt prevăzute de lege, la data intrării în vigoare a Codului civil".

Intră în domeniul legii de față și regiile autonome, nominalizate expres în art. 3 alin. (2), în ciuda faptului că, potrivit art. 3 NCC, și acestea ar intra în categoria profesioniștilor.

Sunt excluse expres de la aplicarea noii legi:

- persoanele care exercită profesii liberale (profesiile liberale sunt definite la art. 5 pct. 52 – „Profesia liberală este profesia exercitată în baza unei calificări profesionale, cu titlu personal, pe propria răspundere și în mod independent, implicând activități de natură intelectuală în interesul clientului și servind interesul public. Caracteristice pentru aceste profesii sunt: existența unui cod de etică, pregătirea profesională continuă și confidențialitatea relațiilor cu clientul");
- persoanele cu privire la care se prevăd dispoziții speciale în ceea ce privește regimul insolvenței lor – de exemplu, unitățile administrativ-teritoriale – O.U.G. nr. 46/2013;
- unitățile și instituțiile de învățământ preuniversitar și universitar, entitățile prevăzute de art. 7 din O.G. nr. 6/2011 pentru modificarea și completarea O.G. nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică: „(a) institute naționale de cercetare-dezvoltare; b) instituții de învățământ superior de stat acreditate sau structuri de cercetare-dezvoltare ale acestora, fără personalitate juridică, constituite conform Cartei universitare; c) institute, centre sau stațiuni de cercetare-dezvoltare din subordinea Academiei Române sau a academiilor de ramură; d) alte institute, centre sau stațiuni de cercetare-dezvoltare organizate ca instituții publice ori de drept public; e) centre internaționale de cercetare-dezvoltare înființate în baza unor acorduri internaționale; f) institute sau

centre de cercetare-dezvoltare organizate în cadrul societăților naționale, companiilor naționale și regiilor autonome; g) alte instituții publice sau de drept public care au ca obiect de activitate și cercetarea-dezvoltarea ori structuri ale acestora legal constituite".

Nu intră în domeniul de reglementare a legii de față insolvența persoanei fizice, care va fi reglementată printr-o lege specială.

Capitolul II
Principiile fundamentale ale procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență. Definiții

Secțiunea 1
Principii

Art. 4. Prevederile prezentei legi se bazează pe următoarele principii:

1. maximizarea gradului de valorificare a activelor și de recuperare a creanțelor;
2. acordarea unei șanse debitorilor de redresare eficientă și efectivă a afacerii, fie prin intermediul procedurilor de prevenire a insolvenței, fie prin procedura de reorganizare judiciară;
3. asigurarea unei proceduri eficiente, inclusiv prin mecanisme adecvate de comunicare și derulare a procedurii într-un timp util și rezonabil, într-o manieră obiectivă și imparțială, cu un minim de costuri;
4. asigurarea unui tratament egal al creditorilor de același rang;
5. asigurarea unui grad ridicat de transparență și previzibilitate în procedură;
6. recunoașterea drepturilor existente ale creditorilor și respectarea ordinii de prioritate a creanțelor, având la bază un set de reguli clar determinate și uniform aplicabile;
7. limitarea riscului de credit și a riscului sistemic asociat tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate prin recunoașterea compensării cu exigibilitate imediată în cazul insolvenței sau al unei proceduri de prevenire a insolvenței unui cocontractant, având ca efect reducerea riscului de credit la o sumă netă datorată între părți sau chiar la zero atunci când, pentru acoperirea expunerii nete, au fost transferate garanții financiare;

BCU "CAROL I" UNIVERSITY LIBRARY

8. asigurarea accesului la surse de finanțare în procedurile de prevenire a insolvenței, în perioada de observație și de reorganizare, cu crearea unui regim adecvat pentru protejarea acestor creanțe;
9. fundamentarea votului pentru aprobarea planului de reorganizare pe criterii clare, cu asigurarea unui tratament egal între creditorii de același rang, a recunoașterii priorităților comparative și a acceptării unei decizii a majorității, urmând să se ofere celorlalți creditori plăți egale sau mai mari decât ar primi în faliment;
10. favorizarea, în procedurile de prevenire a insolvenței, a negocierii/renegocierii amiabile a creanțelor și a încheierii unui concordat preventiv;
11. valorificarea în timp util și într-o manieră cât mai eficientă a activelor;
12. în cazul grupului de societăți, coordonarea procedurilor de insolvență, în scopul abordării integrate a acestora;
13. administrarea procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență de către practicieni în insolvență și desfășurarea acestora sub controlul instanței de judecată.

✍ **NOTĂ:** Vechea reglementare, Legea nr. 85/2006, nu definea principiile care stau la baza aplicării procedurilor de insolvență.

Principiile enumerate sunt aplicabile atât procedurilor de prevenire a insolvenței, cât și procedurilor de insolvență.

Ele se aplică de organele implicate în procedură în lipsa unor dispoziții exprese care să reglementeze o anumită situație concretă sau se folosesc pentru interpretarea unui text neclar, chiar dacă legea a eliminat alin. (2) din proiectul inițial supus dezbaterii publice, potrivit căruia: „în cazurile în care legea nu prevede, organele care aplică procedura vor ține seama de principiile enumerate la alineatul precedent".

Definirea principiilor este extrem de importantă, practica urmând să demonstreze utilitatea lor acolo unde reglementarea lipsește sau este neclară.

Credem că nu există o ordine de aplicare a principiilor și că acestea trebuie aplicate, dacă se impune, și concomitent.

Unele dintre principii sunt aplicabile numai procedurilor de prevenire a insolvenței, altele numai procedurilor de insol-

BCU "MIHAI EMINESCU" IAȘI

vență, iar altele sunt aplicabile atât procedurilor de prevenire a insolvenței, cât și procedurilor de insolvență.

Principiul de la pct. 12 este aplicabil numai procedurilor de insolvență ale debitorilor aparținând aceluiași grup de interes economic. Spre exemplu, acest principiu de la pct. 12 va servi la interpretarea art. 5 pct. 8 – deși textul se referă la deschiderea procedurii în mod concomitent împotriva mai multor entități care fac parte din același grup de interes economic, credem că, și în ipoteza în care cererile sunt succesive, repartizarea manuală a dosarului ulterior înregistrat cu privire la un debitor care face parte din același grup de interes economic la același judecător-sindic se impune, ca argument fiind principiul definit de art. 4 pct. 12: „în cazul grupului de societăți, coordonarea procedurilor de insolvență, în scopul abordării integrate a acestora". Principiul trebuie interpretat și prin raportare la definiția dată coordonării procedurale de art. 5 pct. 13.

Secțiunea a 2-a
Definiții

Art. 5. În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile au următoarele semnificații:

1. *acord de compensare bilaterală (netting)* reprezintă:

a) orice acord master de netting – orice înțelegere sau clauză în cadrul unui contract financiar calificat dintre două părți, prin care se prevede un netting al unor plăți ori o îndeplinire a unor obligații sau o realizare a unor drepturi prezente ori viitoare rezultând din sau având legătură cu unul ori mai multe contracte financiare calificate;

b) orice acord master – master de netting – orice acord master de netting între două părți, prin care se prevede nettingul între două sau mai multe acorduri master de netting;

c) orice înțelegere de garantare subsecventă ori în legătură cu unul sau mai multe acorduri master de netting;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 33 din Legea nr. 85/2006.*

2. *activități curente* reprezintă acele activități de producție, comerț sau prestări de servicii și operațiuni financiare, propuse a fi efectuate de debitor în perioada de observație și în perioada de reorganizare, în cursul normal al activității sale, cum ar fi:
a) continuarea activităților contractate și încheierea de noi contracte, conform obiectului de activitate;
b) efectuarea operațiunilor de încasări și plăți aferente acestora;
c) asigurarea finanțării capitalului de lucru în limite curente;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3. pct. 14 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția nu a suferit modificări de substanță față de reglementarea Legii nr. 85/2006.
În loc de „fapte de comerț", actuala reglementare enumeră activitățile care intră în noțiunea de „activități curente", respectiv „activități de producție, comerț sau prestări de servicii". Actualizarea este în acord cu dispozițiile noului Cod civil, întrucât Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Codului civil prevede, în art. 8 alin. (2), că „în toate actele normative în vigoare, expresiile «acte de comerț», respectiv «fapte de comerț» se înlocuiesc cu expresia «activități de producție, comerț sau prestări de servicii»".
Toate aceste activități trebuie să se desfășoare în cursul normal al activității debitorului, circumscrisă obiectului său statutar de activitate. Enumerarea activităților curente nu este limitativă.

3. *administrator interimar* este persoana fizică sau juridică desemnată de Banca Națională a României, iar, în cazul cooperativelor de credit, și comitetul de administrare specială desemnat de casa centrală a cooperativelor de credit, abilitată să ia măsuri de conservare, în scopul prevenirii diminuării activului și a creșterii pasivului instituției de credit, de la momentul depunerii unei cereri de deschidere a procedurii falimentului și până la data numirii lichidatorului judiciar, în procedura falimentului instituțiilor de credit;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 2 alin. (1) lit. a) din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Codul insolvenței preia fără modificări definiția administratorului interimar din O.G. nr. 10/2004.

4. *administrator special* este persoana fizică sau juridică desemnată de adunarea generală a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului, împuternicită să le reprezinte interesele în procedură și, atunci când debitorului i se permite să își administreze activitatea, să efectueze, în numele și pe contul acestuia, actele de administrare necesare;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 26 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Codul insolvenței preia fără modificări definiția administratorului special din art. 3 pct. 26 din Legea nr. 85/2006, înlăturând, cum, de altfel, era corect, dispozițiile privind modul de desemnare a acestuia, care trebuie să-și găsească locul în Secțiunea care reglementează această instituție, respectiv Secțiunea 4 din Capitolul I, Titlul II, în art. 52-56.
Administratorul special are drepturi procedurale pe întreaga durată a procedurii, acționând în interesul debitorului și indirect în cel al acționarilor/asociaților/membrilor debitorului. De asemenea, are dreptul de administrare a activității și averii debitorului, cât timp debitorul nu are ridicat acest drept.

5. *averea debitorului* reprezintă totalitatea bunurilor și drepturilor sale patrimoniale, inclusiv cele dobândite în cursul procedurii insolvenței, care pot face obiectul executării silite potrivit Codului de procedură civilă;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 2 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția nu a suferit modificări față de reglementarea Legii nr. 85/2006.
Din definiție, reiese că în averea debitorului, în sensul Codului insolvenței, intră numai activul patrimonial, nu și pasivul. Aceasta nu este astfel actualizată cu concepția noului Cod civil cu privire la patrimoniu, care constituie fundamentul răspunderii față de terți. Potrivit art. 31 alin. (1) NCC, „orice persoană

fizică sau persoană juridică este titulară a unui patrimoniu care include toate drepturile şi datoriile ce pot fi evaluate în bani şi aparţin acesteia". Deci, în patrimoniu – ca universalitate juridică – intră numai drepturile şi obligaţiile. Nu intră şi bunurile în materialitatea lor, ci numai drepturile şi obligaţiile cu privire la bunuri. Deci, în activul patrimonial intră numai drepturile patrimoniale ale debitorului.

Art. 629 NCPC, cu denumirea marginală „Veniturile şi bunurile supuse executării", prevede că „veniturile şi bunurile debitorului pot fi supuse executării silite dacă, potrivit legii, sunt urmăribile şi numai în măsura necesară pentru realizarea drepturilor creditorilor". Bunurile supuse unui regim special de circulaţie pot fi urmărite numai cu respectarea condiţiilor prevăzute de lege.

Art. 726-729 NCPC enumeră bunurile care nu se pot urmări.

6. *Buletinul procedurilor de insolvență*, denumit în continuare BPI, este publicația editată de Oficiul Național al Registrului Comerțului, care are drept scop publicarea citațiilor, convocărilor, notificărilor și comunicărilor actelor de procedură efectuate de instanțele judecătorești, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar după deschiderea procedurii de insolvență prevăzute de prezenta lege, precum și a altor acte care, potrivit legii, trebuie publicate;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 29 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Codul a adăugat, față de definiția din legea anterioară, „precum şi a altor acte care, potrivit legii, trebuie publicate". Adăugarea este corectă, pentru că şi alte acte întocmite în procedură care nu aparţin instanţelor judecătoreşti, administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, trebuie publicate în BPI; de exemplu, hotărârea creditorului majoritar de desemnare a practicianului în insolvență definitiv care va administra procedura [art. 45 alin. (3) şi (6) din prezenta lege].

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

7. *centrul principalelor interese* ale debitorului, în situația procedurii de insolvență cu element de extraneitate, este, până la proba contrarie, după caz:
a) sediul social al persoanei juridice;
b) sediul profesional al persoanei fizice care exercită o activitate economică sau o profesie independentă;
c) domiciliul persoanei fizice care nu exercită o activitate economică sau o profesie independentă;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. d) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția nu a suferit modificări față de reglementarea Legii nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței. Definiția este importantă pentru a se putea stabili dacă procedura străină va fi recunoscută ca procedură străină principală sau ca procedură străină secundară, potrivit art. 289 alin. (2).

8. *cererea comună de deschidere a procedurii insolvenței* este cererea formulată de debitor sau creditor, având drept scop deschiderea procedurii insolvenței în mod concomitent împotriva a 2 sau a mai multor membri ai grupului de societăți, în cadrul unor dosare separate, repartizate spre soluționare aceluiași judecător-sindic;

✍ **NOTĂ:** Dispoziția nu cuprinde propriu-zis o definiție, ci reglementează modul de înregistrare şi repartizare a dosarelor debitorilor ce fac parte din acelaşi grup de societăți. Astfel, procedura fiecărui debitor se va înregistra şi administra într-un dosar separat, chiar dacă este vorba de o cerere comună împotriva mai multor debitori. Textul se referă la deschiderea procedurii în mod concomitent împotriva mai multor entități care fac parte din acelaşi grup de societăți. Credem că, în ipoteza în care cererile sunt succesive, competența tribunalului se determină pentru fiecare societate în parte, potrivit art. 41 din Capitolul I.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Coordonarea procedurală este definită la art. 5 pct. 13. Alte mijloace de cooperare sunt prevăzute la pct. 39. A se vedea și notele de la art. 185, art. 192 și art. 193.

9. *controlul* este capacitatea de a determina sau influența în mod dominant, direct ori indirect, politica financiară și operațională a unei societăți sau deciziile la nivelul organelor societare. O persoană va fi considerată ca deținând controlul atunci când:
a) deține în mod direct sau indirect o participație calificată de cel puțin 40% din drepturile de vot ale respectivei societăți și niciun alt asociat sau acționar nu deține în mod direct ori indirect un procentaj superior al drepturilor de vot;
b) deține în mod direct sau indirect majoritatea drepturilor de vot în adunarea generală a societății respective;
c) în calitate de asociat sau acționar al respectivei societăți dispune de puterea de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organelor de administrație, conducere sau supraveghere;

✍ **NOTĂ:** Definiția interesează în stabilirea creditorilor al căror vot va fi exclus de la votarea planului de reorganizare, potrivit art. 138 alin. (5). Definiția prezintă relevanță și în cadrul grupului de societăți – a se vedea art. 5 pct. 35.

10. *consumator captiv* este consumatorul care, din considerente tehnice, economice sau de reglementare, nu poate alege furnizorul;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 32 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția nu a suferit modificări față de reglementarea anterioară.
Definiția are însemnătate în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 77.

11. *contractul financiar calificat* este:
a) orice contract având ca obiect operațiuni cu instrumente financiare derivate;
b) orice acord repo și acord reverse repo;
c) orice contract buy-sellback și sell-buyback; precum și

d) orice contract având ca obiect operațiuni de împrumut de valori mobiliare, realizate pe piețele reglementate, piețele asimilate sau piețele la buna înțelegere, astfel cum sunt acestea reglementate;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 31 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a suferit modificări față de reglementarea Legii nr. 85/2006, prin introducerea a trei noi forme de contract financiar calificat, cele de la lit. b)-d).

12. *contract de compensare bilaterală* reprezintă oricare dintre următoarele:
(A) orice contract sau clauză cuprinsă într-un contract încheiat între instituția de credit debitoare și orice altă entitate, inclusiv persoane fizice, având ca obiect operațiuni cu instrumente financiare derivate realizate pe piețele reglementate, piețele asimilate ori pe piețele la buna înțelegere, prin care se stipulează compensarea unor obligații de plată sau obligații de a face, prezente ori viitoare, decurgând din sau având legătură cu unul ori mai multe astfel de contracte, inclusiv orice garanție accesorie ori având legătură cu acestea; sau
(B) orice contract sau clauză, de natura celor prevăzute la lit. A, prin care se stipulează compensarea unor obligații de plată sau obligații de a face, prezente ori viitoare, decurgând din unul sau mai multe contracte de compensare bilaterală, inclusiv orice garanție accesorie ori având legătură cu acestea, în temeiul cărora compensarea bilaterală contractuală se poate realiza prin una sau mai multe dintre următoarele modalități:
a) stingerea și/sau devansarea scadenței oricărei obligații de plată ori obligații de a face decurgând din unul sau mai multe contracte din categoria celor prevăzute mai sus;
b) calcularea sau estimarea unei valori de compensare, valori de piață, valori de lichidare ori valori de înlocuire a oricărei obligații care a fost stinsă sau a cărei scadență a fost devansată potrivit prevederilor lit. a);
c) conversia într-o singură monedă a oricărei valori calculate potrivit prevederilor lit. b);
d) compensarea, până la obținerea unei sume nete, a oricăror valori calculate potrivit prevederilor lit. b), așa cum au fost convertite potrivit prevederilor lit. c);

e) lichidarea bunurilor și drepturilor din averea instituției de credit debitoare;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 34 din Legea nr. 85/2006 și art. 2 lit. i) din O.G. nr. 10/2004.*

13. *coordonarea procedurală* reprezintă setul de măsuri menite să coreleze procedurile de insolvență deschise împotriva membrilor unui grup de societăți, cu scopul de a asigura celeritatea și armonizarea procedurilor, precum și minimizarea costurilor;

✍ **NOTĂ:** Una dintre măsuri se regăseşte în definiția de la pct. 8 – cererea comună de deschidere a procedurii insolvenței –, şi anume repartizarea dosarelor profesioniştilor care fac parte din acelaşi grup aceluiaşi judecător-sindic. Credem că definiția este incompletă, deoarece coordonarea procedurală este specifică şi procedurilor de insolvență cu element de extraneitate, între procedurile străine principale şi cele secundare. A se avea în vedere şi principiul definit de art. 4 pct. 12.

14. *creanțe bugetare* reprezintă creanțele constând în impozite, taxe, contribuții, amenzi și alte venituri bugetare, precum și accesoriile acestora. Își păstrează această natură și creanțele bugetare care nu sunt acoperite în totalitate de valoarea privilegiilor, ipotecilor sau a gajurilor deținute, pentru partea de creanță neacoperită;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 11 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Față de reglementarea anterioară şi de proiectul supus dezbaterii publice, Codul adaugă ultima mențiune: „Își păstrează această natură și creanțele bugetare care nu sunt acoperite în totalitate de valoarea privilegiilor, ipotecilor sau a gajurilor deținute, pentru partea de creanță neacoperită".
Pentru eliminarea oricărei practici neunitare, se face precizarea că, în cazul creanțelor bugetare acoperite parțial de garanții, partea de creanță acoperită de garanție va fi înscrisă

şi acoperită la distribuire în categoria creanţelor garantate sau afectate de o cauză de preferinţă, restul de creanţă păstrându-şi natura şi rangul de preferinţă dat de legea specială – Codul de procedură fiscală.

15. *creanţe care beneficiază de o cauză de preferinţă* sunt acele creanţe care sunt însoţite de un privilegiu şi/sau de un drept de ipotecă şi/sau de drepturi asimilate ipotecii, potrivit art. 2.347 din Codul civil, şi/sau de un drept de gaj asupra bunurilor din patrimoniul debitorului, indiferent dacă acesta este debitor principal sau terţ garant faţă de persoanele beneficiare ale cauzelor de preferinţă. În cazul în care debitorul este terţ garant, creditorul care beneficiază de o cauză de preferinţă va exercita drepturile corelative numai în ceea ce priveşte bunul sau dreptul respectiv. Aceste cauze de preferinţă au înţelesul dat lor de Codul civil, dacă prin lege specială nu se prevede altfel;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 9 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Codul insolvenţei înlocuieşte noţiunea de „creanţe garantate" din art. 3 pct. 9 din Legea nr. 85/2006 cu noţiunea de „creanţe care beneficiază de o cauză de preferinţă", prin corelare cu dispoziţiile art. 2.327 NCC.

16. *categoria de creanţe defavorizate* este considerată a fi categoria de creanţe pentru care planul de reorganizare prevede cel puţin una dintre modificările următoare pentru creanţele categoriei respective:
a) o reducere a cuantumului creanţei şi/sau a accesoriilor acesteia la care creditorul este îndreptăţit potrivit prezentei legi;
b) o reducere a garanţiilor ori reeşalonarea plăţilor în defavoarea creditorului, fără acordul expres al acestuia;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 21 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Codul a eliminat categoria de la lit. c). Definiţia interesează pentru a se verifica îndeplinirea condiţiilor, în scopul confirmării planului de reorganizare potrivit art. 139.

BCU IAŞI - CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

17. *concordat preventiv* este un contract încheiat între debitorul în dificultate financiară, pe de o parte, și creditorii care dețin cel puțin 75% din valoarea creanțelor acceptate și necontestate, pe de altă parte, omologat de judecătorul-sindic, contract prin care debitorul propune un plan de redresare și de realizare a creanțelor acestor creditori, iar creditorii acceptă să sprijine eforturile debitorului de depășire a dificultății în care se află;

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată din art. 3 lit. d) din Legea nr. 381/2009 privind introducerea concordatului preventiv şi mandatului ad-hoc.

Concordatul este un contract plurilateral având ca părți debitorul, pe de o parte, şi creditorii, pe de altă parte. Spre deosebire de contractul plurilateral obişnuit, în care fiecare creditor trebuie să-şi exprime acordul de voință pentru încheierea contractului, în concordat, contractul se consideră încheiat dacă acceptă proiectul creditorii care dețin 75% din valoarea creanțelor împotriva debitorului. Contractul se impune şi creditorilor care nu au votat în favoarea concordatului.

Obiectul contractului îl constituie depăşirea stării de dificultate financiară prin redresarea activității debitorului şi realizarea creanțelor debitorului.

18. *creanțe salariale* sunt creanțele ce izvorăsc din raporturi de muncă și raporturi asimilate între debitor și angajații acestuia. Aceste creanțe sunt înregistrate din oficiu în tabelul de creanțe de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 10 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Codul insolvenței completează în mod aşteptat definiția dată creanțelor salariale de art. 3 pct. 10 din Legea nr. 85/2006, introducând în categoria acestora şi creanțele care izvorăsc din raporturi asimilate raporturilor de muncă. Se acoperă astfel şi creanțele izvorând dintr-un contract de

mandat comercial încheiat în condițiile Legii nr. 31/1990 între debitorul societate și administratorii acestuia, membrii directoratului sau ai consiliului de supraveghere, deoarece remunerațiile acestora sunt supuse aceloraşi impozite şi reţineri ca şi salariile izvorând din contractul de muncă.

Aceste creanțe sunt înregistrate din oficiu în tabelul de creanțe de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, astfel cum ele rezultă din evidențele contabile ale debitorului, prin aplicarea art. 102.

Legiuitorul este însă inconsecvent în folosirea noțiunilor. Atunci când reglementează modul de distribuire a sumelor obținute în urma lichidării, în art. 161 pct. 3 el folosește noțiunea de „creanțe izvorâte din raporturi de muncă" în loc de „creanțe salariale". Nu credem că legiuitorul a dorit să dea creanțelor salariale ce izvorăsc din raporturi asimilate raporturilor de muncă o altă ordine de prioritate la distribuire.

A se vedea şi nota de la art. 161.

19. *creditor îndreptățit* să participe la procedură este acel titular al unui drept de creanță asupra averii debitorului, care a înregistrat o cerere de înscriere a creanței, în urma admiterii căreia acesta dobândește drepturile și obligațiile reglementate de prezenta lege pentru fiecare stadiu al procedurii. Calitatea de creditor încetează ca urmare a neînscrierii sau a înlăturării din tabelele creditorilor întocmite succesiv în procedură, precum și prin închiderea procedurii; au calitatea de creditor, fără a depune personal declarațiile de creanță, salariații debitorului;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 7 și 8 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Codul insolvenței preia în cadrul unei singure definiții noțiunile de „creditor" şi „creditor îndreptățit să participe la procedura insolvenței" din art. 3 pct. 7 şi 8 din Legea nr. 85/2006 şi prevede, în mod benefic, condițiile în care încetează calitatea de creditor.

Calitatea de creditor se dobândește prin înregistrarea declarației de creanță la tribunal și încetează ca urmare a neînscrierii (a respingerii declarației de creanță de către practicianul în insolvență sau în urma contestațiilor formulate) sau a înlăturării din tabelele creditorilor întocmite succesiv în procedură (practicianul are obligația actualizării tabelelor de creanțe pe măsura plăților făcute în cursul procedurii), precum și prin închiderea procedurii.

Textul are o formulare neclară prin sintagma „în urma admiterii căreia acesta dobândește drepturile și obligațiile reglementate de prezenta lege pentru fiecare stadiu al procedurii". Aceasta nu presupune că este creditor îndreptățit să participe la procedura insolvenței numai acel creditor care a fost înscris în tabelele de creanțe, ci doar că înscrierea conferă drepturile și obligațiile reglementate de prezenta lege pentru stadiul respectiv al procedurii; de exemplu, atunci când înscrierea s-a făcut mai târziu. Creditorul care a înregistrat declarația de creanță și a cărei creanță nu a fost acceptată de practicianul în insolvență, nefiind înscrisă în tabelul preliminar sau suplimentar de creanțe, are dreptul de a participa în cadrul procedurii; de pildă, dreptul de a contesta aceste tabele.

Un alt argument sunt prevederile art. 75 alin. (3), potrivit cărora creditorii ale căror creanțe s-au născut în cursul procedurii nu sunt înscriși în tabelele de creanțe, la masa pasivă, și, cu toate acestea, ei au dreptul de a fi plătiți în cursul procedurii în urma unei cereri de plată și de a contesta refuzul administratorului judiciar de efectuare a acestei plăți. De asemenea, ei pot cere trecerea la faliment, potrivit art. 75 alin. (4).

20. *creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței* este creditorul a cărui creanță asupra patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 60 de zile. Prin creanță certă, în sensul prezentei legi, se înțelege acea creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul. Creditorii vor putea

solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși suma prevăzută la pct. 72;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Față de dispozițiile art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, se reduce termenul pentru a se putea solicita deschiderea procedurii, raportat la momentul la care creanța a devenit exigibilă, de la 90 de zile la 60 de zile. Se definește noțiunea de creanță certă în sensul legii insolvenței, definiție diferită de noțiunea de creanță certă dată de art. 662 NCPC – creanța certă este aceea care rezultă din însuși titlul executoriu.
În cazul în care între debitor și creditor există datorii reciproce, se va opera mai întâi compensarea legală a acestora și numai după compensare, dacă datoria debitorului față de creditor a rămas într-un cuantum superior valorii-prag de 40.000 de lei, acest creditor este un „creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței".

21. *creditor cu creanțe curente* sau *creditor curent* este acel creditor ce deține creanțe certe, lichide și exigibile, născute în timpul procedurii de insolvență, și care are dreptul de a i se achita cu prioritate creanța, conform documentelor din care rezultă;

✍ **NOTĂ:** Reglementarea anterioară, Legea nr. 85/2006, nu definea creditorul cu creanțe curente. Erau însă definite activitățile curente, la art. 3 pct. 14, ceea ce presupunea că este creditor cu creanțe curente acel creditor a cărui creanță s-a născut în perioada de observație, din desfășurarea activităților curente, în cursul normal al comerțului.
Potrivit Codului, creanța curentă este aceea care s-a născut în timpul procedurii insolvenței, deci în orice etapă a acesteia – perioada de observație, perioada de reorganizare sau perioada de faliment. Pentru a fi plătibilă la scadență, conform

art. 75 alin. (3), creanța curentă trebuie să fie certă, lichidă și exigibilă, în sensul art. 5 pct. 20 („Prin creanță certă, în sensul prezentei legi, se înțelege acea creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul"). Creanța curentă trebuie legată și de noțiunea de „activitate curentă", definită la pct. 2.

22. *creditori chirografari* sunt creditorii debitorului înscriși în tabelele de creanțe care nu beneficiază de o cauză de preferință. Sunt creditori chirografari și creditorii care beneficiază de cauze de preferință, ale căror creanțe nu sunt acoperite în totalitate de valoarea privilegiilor, a ipotecilor sau a gajurilor deținute, pentru partea de creanță neacoperită. Simpla înscriere în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare a unei creanțe nu determină transformarea acesteia în creanță care beneficiază de o cauză de preferință;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 13 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția se referă numai la creditorii înscriși în tabelele de creanțe, deci la creditorii cu creanțe anterioare deschiderii procedurii, deși credem că la aceeași definiție ar trebui să ne raportăm și în cazul creanțelor născute în cursul procedurii, dacă aceștia nu și-au constituit garanții. În cazul creanțelor garantate parțial, creditorii respectivi au o creanță care beneficiază de o cauză de preferință, în limita în care aceasta este acoperită de valoarea garanției și votează în categoria creditorilor cu garanții, participând la distribuiri de sume conform art. 159, în limita valorii garanției, și o creanță chirografară, pentru partea de creanță neacoperită de garanție și votează în categoria creditorilor chirografari, participând la distribuiri de sume conform art. 161, în limita valorii respective.

Noutatea față de vechea reglementare, care va conduce la eliminarea unei jurisprudențe neunitare, este că se menționează: „Simpla înscriere în Arhiva Electronică de Garanții

Reale Mobiliare a unei creanțe nu determină transformarea acesteia în creanță care beneficiază de o cauză de preferință".

23. *creditori indispensabili* sunt creditorii chirografari care furnizează servicii, materii prime, materiale sau utilități fără de care activitatea debitorului nu se poate desfășura și care nu pot fi înlocuiți de niciun alt furnizor care oferă servicii, materii prime, materiale sau utilități de același fel, în aceleași condiții financiare;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 96 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Vechea reglementare folosea sintagma de „creanțe care (...) aparțin furnizorilor fără de care activitatea debitorului nu se poate desfășura și care nu pot fi înlocuiți". Această categorie de creditori poate constitui o categorie distinctă care votează separat în procedura de votare a planului. Textul este mai clar, întrucât se referă expres la creditorii chirografari fără de care activitatea debitorului nu se poate desfășura și care nu pot fi înlocuiți de niciun alt furnizor, iar activitatea acestora privește furnizarea de servicii, materii prime, materiale sau utilități – de același fel, în aceleași condiții financiare.
A se vedea și nota de la art. 134.

24. *creditor străin* este creditorul al cărui domiciliu sau, după caz, sediu este stabilit într-un stat străin;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. i) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Noțiunea interesează în materia insolvenței cu element de extraneitate. Acești creditori vor fi citați în procedură în mod individual, conform Codului de procedură civilă.

25. *data deschiderii procedurii* reprezintă:
a) în cazul cererii debitorului de deschidere a procedurii, data pronunțării încheierii judecătorului-sindic, prevăzută la art. 71;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

b) în cazul cererii creditorului de deschidere a procedurii, data pronunțării sentinței judecătorului-sindic, prevăzută la art. 72;
c) în cazul insolvenței transfrontaliere, momentul la care hotărârea de deschidere a procedurii produce efecte, chiar dacă aceasta nu are caracter definitiv;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 4 din Legea nr. 85/2006 și art. 3 lit. m) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Față de vechea reglementare din Legea nr. 85/2006, s-a adăugat lit. c), care se referă la insolvența transfrontalieră, definiția regăsindu-se în art. 3 lit. m) din Legea nr. 637/2002.

26. *debitor* este persoana fizică sau juridică care poate fi subiect al unei proceduri prevăzute de prezenta lege;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 5 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări de substanță, cu mențiunea că s-a simplificat definiția.

27. *debitor în dificultate financiară* este debitorul care, deși execută sau este capabil să execute obligațiile exigibile, are un grad de lichiditate pe termen scurt redus și/sau un grad de îndatorare pe termen lung ridicat, ce pot afecta îndeplinirea obligațiilor contractuale în raport cu resursele generate din activitatea operațională sau cu resursele atrase prin activitatea financiară;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. b) din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a suferit modificări și este mai bine grefată pe noțiunea de „preinsolvență", care se referă la starea de lichiditate.
Aceasta prezintă importanță în aprecierea debitorului care poate apela la instituția concordatului preventiv (definit de art. 5 pct. 17) sau a mandatului ad-hoc (definit de art. 5

pct. 36). Lichiditatea generală reprezintă raportul dintre totalitatea activelor circulante și totalitatea datoriilor debitorului. Indicatorul trebuie să fie între 1 și 2 pentru ca debitorul să nu fie considerat în dificultate financiară. Dacă indicatorul este sub 0,6, este sub pragul de siguranță.

28. *extras al raportului de activitate* reprezintă un rezumat al măsurilor luate de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar. Menționarea următoarelor elemente este obligatorie:
a) persoanele de specialitate desemnate potrivit prevederilor art. 61, precum și onorariul acestora;
b) actele de dispoziție asupra averii debitorului și documentele încheiate în acest sens, inclusiv procesul-verbal de adjudecare sau contractul de vânzare, după caz;
c) încheierea, modificarea sau încetarea unor contracte la care debitorul este parte;
d) situația încasărilor și plăților, în sinteză;
e) promovarea unor acțiuni prevăzute la art. 117-122 sau la art. 169;
f) măsuri privind acordarea unei protecții corespunzătoare creditorului care beneficiază de o cauză de preferință;
g) stadiul efectuării inventarierii, dacă este cazul;

✍ **NOTĂ:** Reglementarea este bine-venită și vine să arate elementele obligatorii pe care trebuie să le cuprindă raportul de activitate întocmit de practicianul în insolvență. Extrasul reprezintă sinteza măsurilor cuprinse în raport. Există însă și dispoziții speciale privind cuprinsul anumitor rapoarte de activitate: art. 59 – raportul lunar de activitate sau art. 160 – raportul asupra fondurilor obținute din lichidare.

29. *insolvența* este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile, astfel:
a) insolvența debitorului se prezumă atunci când acesta, după 60 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă;

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

b) insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Modificarea vizează durata termenului de la scadență după care operează prezumția de insolvență, și anume 60 de zile, în loc de 90 de zile. S-a eliminat noțiunea de „insolvență vădită". Insolvența este prezumată (prezumție relativă) dacă au trecut 60 de zile de la scadența creanței fără ca debitorul să fi plătit. Insolvența iminentă și insolvența mai înainte de trecerea a 60 de zile trebuie dovedită.

Debitorul trebuie să introducă cererea de deschidere a procedurii în 30 de zile de la apariția stării de insolvență, potrivit art. 66 alin. (1). Nu operează prezumția de insolvență, ci debitorul trebuie să dovedească insolvența sa. Insolvența iminentă trebuie, de asemenea, dovedită, debitorul fiind în acest caz doar îndreptățit să solicite deschiderea procedurii. Prezumția de insolvență operează doar în cazul în care cererea de deschidere a procedurii este formulată de creditor. Este creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii numai creditorul care se bucură de această prezumție, creanța sa fiind exigibilă de mai mult de 60 de zile – definiția de la art. 5 pct. 20.

30. *insolvența instituției de credit* este acea stare a instituției de credit aflate în una dintre următoarele situații:

a) incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu disponibilitățile bănești;

b) scăderea sub 2% a indicatorului de solvabilitate a instituției de credit;

c) retragerea autorizației de funcționare a instituției de credit, potrivit prevederilor legale, ca urmare a imposibilității de redresare financiară a unei instituții de credit;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 2 lit. h) din O.G. nr. 10/2004.*

BCUCLUJ

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată întocmai.
Redresarea financiară a unei instituții de credit, la care se referă lit. c), este reglementată de dispozițiile Capitolului VIII din O.U.G. nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, formele acesteia fiind supravegherea specială și administrarea specială.
Noțiunea de „insolvență a instituției de credit" este diferită de noțiunea de „insolvență" definită la pct. 29.

31. *insolvența societății de asigurare/reasigurare* este acea stare a societății de asigurare/reasigurare caracterizată prin una dintre următoarele situații:
a) incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu disponibilitățile bănești;
b) scăderea valorii marjei de solvabilitate disponibile sub jumătate din limita minimă prevăzută de reglementările legale în vigoare pentru fondul de siguranță;
c) imposibilitatea restabilirii situației financiare a societății de asigurare/reasigurare în cadrul procedurii de redresare financiară;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. j) din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată întocmai.
Noțiunea de „insolvență a societății de asigurare/reasigurare" este diferită de noțiunea de „insolvență" definită la pct. 29.

32. *instanța străină* este autoritatea judecătorească sau orice altă autoritate competentă potrivit legii statului de origine, abilitată să deschidă și să controleze sau să supravegheze o procedură străină ori să adopte hotărâri în cursul derulării unei asemenea proceduri;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. k) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări de substanță. Nu în toate statele este obligatoriu ca o instanță judecătorească să deschidă și să controleze sau să supravegheze o procedură de insolvență.

BCUIAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

33. *instrumente financiare* sunt valori mobiliare, titluri de participare ale organismelor de plasament colectiv, instrumente ale pieței monetare, contracte futures, inclusiv contracte care implică plata unor diferențe în numerar, contracte forward pe rata dobânzii, swap-uri pe rata dobânzii, cursul de schimb și acțiuni, opțiuni pe orice instrument financiar prevăzut în aceste categorii, inclusiv contracte care implică plata unor diferențe în numerar, precum și opțiuni pe cursul de schimb, rata dobânzii și instrumente financiare derivate pe mărfuri și orice alt instrument admis la tranzacționare pe o piață reglementată într-un stat membru sau pentru care s-a făcut o cerere de admitere la tranzacționare pe o astfel de piață;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. f) din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări.

34. *înțelegere de garantare* este orice contract/instrument de garantare a unui acord de netting sau a unor contracte financiare calificate, incluzând: gajuri, scrisori de garanție, garanții personale și altele asemenea;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 35 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări.

35. *grup de societăți* înseamnă două sau mai multe societăți interconectate prin control și/sau deținerea participațiilor calificate;

✍ **NOTĂ:** Grupul de societăți astfel definit de Codul de față este diferit de grupul de interes economic definit de art. 118 din Legea nr. 161/2003 [„(1) Grupul de interes economic – G.I.E. reprezintă o asociere între două sau mai multe persoane fizice sau juridice, constituită pe o perioadă determinată, în scopul înlesnirii sau dezvoltării activității economice a membrilor săi, precum şi al îmbunătățirii rezultatelor activității respective. (2) Grupul de interes economic este persoană juridică

cu scop patrimonial, care poate avea calitatea de comerciant sau necomerciant"]. Controlul este definit la pct. 9 din articolul de față, iar participația calificată – la pct. 41.

Definiția interesează în aplicarea dispozițiilor Capitolului II – „Dispoziții speciale privind procedura insolvenței grupului de societăți".

A se vedea și noțiunea de „membru al grupului" de la pct. 37 și „membru controlat al grupului" de la pct. 38. A se vedea și pct. 4.

36. *mandat ad-hoc* este o procedură confidențială, declanșată la cererea debitorului în dificultate financiară, prin care un mandatar ad-hoc, desemnat de instanță, negociază cu creditorii în scopul realizării unei înțelegeri între unul sau mai mulți dintre aceștia și debitor, în vederea depășirii stării de dificultate în care se află;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. c) din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a rămas nemodificată.

Confidențialitatea este asigurată prin faptul că numai președintele tribunalului poate fi învestit cu soluționarea unei cereri de mandat ad-hoc. Procedura mandatului ad-hoc poate fi declanșată numai de către debitorul în dificultate financiară, care este diferită de insolvență. Nu are neapărat caracter colectiv, deoarece înțelegerea poate avea loc numai între debitor și unul sau mai mulți creditori ai săi, iar nu neapărat cu toți creditorii.

Noțiunea de „debitor în dificultate financiară" este definită la pct. 27.

37. *membru al grupului* poate fi oricare din societățile grupului, indiferent dacă este societatea-mamă sau un membru controlat al grupului;

✍ **NOTĂ:** Se referă la grupul de societăți definit la pct. 35. Definiția membrului controlat al grupului se regăsește la pct. 38. A se vedea și noțiunea de „participație calificată" de la pct. 41.

BCU IAȘI / CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

38. *membru controlat al grupului* este acea societate controlată de societatea-mamă;

✍ **NOTĂ:** Definiția trebuie privită în conexiune cu definiția „grupului de societăți" de la pct. 35 și cu cea a noțiunii de „membru al grupului" de la pct. 37.

39. *obligație de cooperare* reprezintă îndatorirea instanțelor și a practicienilor în insolvență de a asigura coordonarea procedurală prin următoarele mijloace:
a) schimbul de informații cu privire la procedură, în special în privința creanțelor, activelor și măsurilor luate de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar;
b) deschiderea concomitentă a procedurilor de insolvență a membrilor grupului, la cererea debitorilor sau a creditorilor;
c) fixarea corelată a termenelor procedurale, precum și a ședințelor adunării creditorilor;
d) în cazul în care nu a fost desemnat același practician în insolvență pentru fiecare membru al grupului, coordonarea comunicării între practicienii în insolvență de către practicianul desemnat în dosarul privind societatea-mamă sau, după caz, societatea cu cea mai mare cifră de afaceri conform ultimei situații financiare anuale publicate;

✍ **NOTĂ:** Definiția privește insolvența mai multor debitori făcând parte din același grup de societăți. Obligația de cooperare vizează și insolvența transfrontalieră, când obligația de coordonare procedurală există între instanțele române și cele străine, precum și între reprezentantul român și cel străin.

40. *operațiunea de compensare bilaterală (netting)* presupune realizarea, în legătură cu unul sau mai multe contracte financiare calificate, a uneia sau a mai multora dintre următoarele operațiuni:
a) încetarea unui contract financiar calificat și/sau accelerarea oricărei plăți sau îndepliniri a unei obligații ori realizări a unui drept în baza unuia sau a mai multor contracte financiare calificate având ca temei un acord de compensare bilaterală (netting);
b) calcularea sau estimarea unei valori de compensare, valori de piață, valori de lichidare ori valori de înlocuire a oricăreia dintre obligațiile sau drepturile la care se referă lit. a);

c) conversia într-o singură monedă a oricărei valori, calculată potrivit lit. b);
d) compensarea, până la obținerea unei sume nete (off-set), a oricăror valori calculate potrivit lit. b) și convertite potrivit prevederilor lit. c);

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 33 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări.

41. *participație calificată* înseamnă fracțiunea de capital cuprinsă între 20% și 50% deținută de către o persoană în altă societate;

✍ **NOTĂ:** Definiția este în legătură cu noțiunile definite la pct. 35, 37 și 38.

42. *perioada de observație* este perioada cuprinsă între data deschiderii procedurii insolvenței și data confirmării planului de reorganizare sau, după caz, a intrării în faliment;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 15 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Perioada de observație nu poate depăși 12 luni, potrivit art. 112 alin. (3).

43. *piața reglementată* este sistemul de tranzacționare prevăzut de art. 125 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare;

44. *procedura colectivă* este procedura în care creditorii participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de prezenta lege;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 3 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Mandatul ad-hoc nu este o procedură colectivă, având acest caracter numai concordatul preventiv și procedura de insolvență.
A se vedea și noțiunea de la pct. 45.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

45. *procedura falimentului* este procedura de insolvență, concursuală, colectivă și egalitară, care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia pentru acoperirea pasivului, urmată de radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 23 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** A se vedea și noțiunea de la pct. 44.

46. *procedura generală* reprezintă procedura de insolvență prevăzută de prezenta lege, prin care un debitor care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 38 alin. (1), fără a le îndeplini simultan și pe cele de la art. 38 alin. (2), intră, după perioada de observație, succesiv, în procedura de reorganizare judiciară și în procedura falimentului sau, separat, numai în reorganizare judiciară ori doar în procedura falimentului;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 24 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** A se vedea și noțiunea de „perioadă de observație" de la pct. 42, noțiunea de „faliment" de la pct. 45 și noțiunea de „reorganizare judiciară" de la pct. 54.

47. *procedura simplificată* reprezintă procedura de insolvență prevăzută de prezenta lege, prin care debitorul care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 38 alin. (2) intră direct în procedura falimentului, fie odată cu deschiderea procedurii insolvenței, fie după o perioadă de observație de maximum 20 de zile, perioadă în care vor fi analizate elementele prevăzute la art. 38 alin. (21) lit. c) și d);

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 25 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Față de vechea reglementare, perioada de observație în care trebuie analizate condițiile prevăzute de lege se reduce de la 50 de zile la 20 de zile, termen în care administratorul judiciar trebuie să analizeze îndeplinirea condițiilor și să întocmească raportul prevăzut de art. 92.

BCU IASI / BIBLIOTECA UNIVERSITARA

48. *procedura română de insolvență* este orice procedură reglementată de prezenta lege, cu excepția procedurilor de prevenire a insolvenței;

✍ **NOTĂ:** Procedura română de insolvență poate privi orice debitor ce intră în domeniul de reglementare al prezentului cod și se referă atât la procedura generală, cât și la procedura de reorganizare sau de faliment. Noțiunea nu include însă concordatul preventiv și mandatul ad-hoc.

49. *procedura străină* este procedura colectivă, publică, judiciară sau administrativă, care se desfășoară în conformitate cu legislația în materie de insolvență a unui stat străin, inclusiv procedura provizorie, în care bunurile și activitatea debitorului sunt supuse controlului sau supravegherii unei instanțe străine, în scopul reorganizării sau lichidării activității acelui debitor;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. a) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări.
Credem că noțiunea de „procedură străină" include numai procedura de insolvență străină, nu și concordatul preventiv, respectiv mandatul ad-hoc, deoarece noțiunea de „procedură străină" este în legătură/în antiteză cu cea de „procedură română de insolvență", definită la pct. 48.

50. *procedura străină principală* este procedura străină de insolvență care se desfășoară în statul în care se situează centrul principalelor interese ale debitorului;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. b) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări. Noțiunea vizează insolvența transfrontalieră. A se vedea art. 289, care reglementează condițiile în care o procedură străină poate fi recunoscută (ca procedură străină principală sau ca procedură străină secundară).

BCU IASI - BIBLIOTECA UNIVERSITARA LIBRARY

51. *procedura străină secundară* este procedura străină de insolvență, alta decât cea principală, care se desfășoară în statul în care debitorul își are stabilit un sediu;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 2 lit. c) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări.
Noțiunea vizează insolvența transfrontalieră. A se vedea art. 289, care reglementează condițiile în care o procedură străină poate fi recunoscută (ca procedură străină principală sau ca procedură străină secundară).
Noțiunea de procedură străină principală este definită la pct. 50.

52. *profesia liberală* este profesia exercitată în baza unei calificări profesionale, cu titlu personal, pe propria răspundere și în mod independent, implicând activități de natură intelectuală în interesul clientului și servind interesul public. Caracteristice pentru aceste profesii sunt: existența unui cod de etică, pregătirea profesională continuă și confidențialitatea relațiilor cu clientul;

✍ **NOTĂ:** Definiția este utilă pentru a stabili sfera entităților excluse de la aplicarea codului de față potrivit art. 3.

53. *programul de plată a creanțelor* este graficul de achitare a acestora menționat în planul de reorganizare care include:
a) cuantumul sumelor pe care debitorul se obligă să le plătească creditorilor, dar nu mai mult decât sumele datorate conform tabelului definitiv de creanțe; în cazul creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință sumele vor putea include și dobânzile;
b) termenele la care debitorul urmează să plătească aceste sume;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 22 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Se reglementează, cu caracter de noutate, că debitorul nu poate prevedea în programul de plăți, parte componentă a planului de reorganizare, plata unor sume mai mari decât

cele din tabelul definitiv, singurele sume ce vor putea fi adăugate fiind numai dobânzile aferente sumelor datorate, în cazul creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință.
A se vedea și art. 133.

54. *reorganizare judiciară* este procedura ce se aplică debitorului în insolvență, persoană juridică, în vederea achitării datoriilor acestuia, conform programului de plată a creanțelor. Procedura de reorganizare presupune întocmirea, aprobarea, confirmarea, implementarea și respectarea unui plan, numit plan de reorganizare, care poate să prevadă, nelimitativ, împreună sau separat:
a) restructurarea operațională și/sau financiară a debitorului;
b) restructurarea corporativă prin modificarea structurii de capital social;
c) restrângerea activității prin lichidarea parțială sau totală a activului din averea debitorului;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 20 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este preluată fără modificări și menține eronat etapa aprobării planului de reorganizare, etapă care a fost eliminată din 2010 prin Legea nr. 169/2010. Era util să se înlocuiască această noțiune de „aprobare" cu cea de „votare". Noțiunea de program de plată este cuprinsă la pct. 53.

55. *reprezentant român* este practicianul în insolvență desemnat ca administrator sau lichidator judiciar ori administrator concordatar, în cadrul unei proceduri române de insolvență sau de prevenire a insolvenței potrivit prevederilor prezentei legi;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. j) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Față de vechea reglementare, definiția se referă și la procedurile de preinsolvență. Noțiunea de „reprezentant român" este legată de noțiunea de „procedură română de

BCU IAȘI CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

insolvență", definită la pct. 48. Între cele două noțiuni există o inadvertență, întrucât procedura română de insolvență nu include și procedurile de preinsolvență, în timp ce noțiunea de „reprezentant român" o include și pe cea de „administrator concordatar".

56. *reprezentant străin* este persoana fizică sau juridică, incluzând persoanele desemnate cu titlu provizoriu, autorizate, în cadrul unei proceduri străine să administreze reorganizarea sau lichidarea bunurilor și a activității debitorului sau să acționeze ca reprezentant al unei proceduri străine;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. e) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a rămas neschimbată.

57. *sediul* este orice punct de lucru în care debitorul exercită, cu mijloace umane și materiale și cu caracter netranzitoriu, o activitate economică sau o profesie independentă;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. p) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a rămas neschimbată.

58. *sediul principal* este, în situația procedurii de insolvență cu element de extraneitate, locul în care se află, într-un mod verificabil de către terți, centrul principal de conducere, supraveghere și gestiune a activității statutare a persoanei juridice, chiar dacă hotărârile organului de conducere respectiv sunt adoptate potrivit directivelor transmise de membri, acționari sau asociați din alte state;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. n) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a rămas neschimbată și vizează numai insolvența transfrontalieră.

Noțiunea de „sediu principal" are și o a doua accepțiune – pentru dreptul intern –, și anume cea dată de art. 41 alin. (2),

BCU IASI / TRAIAN UNIVERSITY LIBRARY

care are relevanță pentru stabilirea competenței tribunalului care poate deschide procedura de insolvență (sediul principal al debitorului este cel cu care figurează acesta în registrul comerțului, respectiv în registrul societăților agricole sau în registrul asociațiilor și fundațiilor. În cazul în care sediul a fost schimbat cu mai puțin de 6 luni anterior depunerii cererii de deschidere a procedurii insolvenței, sediul principal al debitorului este cel cu care acesta figura la registrul comerțului, respectiv în registrul societăților agricole sau în registrul asociațiilor și fundațiilor înainte de schimbare).
Sediul principal are relevanță și în stabilirea competenței tribunalului în procedurile de preinsolvență (art. 8).

59. *sediul profesional* este locul în care funcționează, într-un mod verificabil de către terți, conducerea activității economice ori a exercitării profesiei independente a persoanei fizice;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. o) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a rămas neschimbată.
Sediul profesional are relevanță și în stabilirea competenței tribunalului în procedurile de preinsolvență (art. 8).

60. *sistemul alternativ de tranzacționare* este sistemul de tranzacționare prevăzut la art. 2 alin. (1) pct. 26 din Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare;

61. *societate* înseamnă orice entitate de drept privat constituită în temeiul Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

62. *societate-mamă* este societatea care exercită controlul sau influența dominantă asupra celorlalte societăți din grup;

✍ **NOTĂ:** A se vedea și noțiunile de la pct. 35, 37 și 38.

63. *societate de asigurare/reasigurare* este asigurătorul și/sau reasigurătorul, astfel cum sunt definiți la art. 2 din Legea nr. 32/2000 privind

activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare;

✍ **NOTĂ:** Potrivit art. 2 pct. 5 din Legea nr. 32/2000, asigurător este „persoana juridică română autorizată în condițiile prezentei legi să exercite activități de asigurare, sucursala sau filiala unui asigurător dintr-un stat terț, precum și sucursala unei societăți de asigurare sau a unei societăți mutuale dintr-un stat membru, care a primit o autorizație de la autoritatea competentă a statului membru de origine".
Potrivit art. 2 pct. 39 din Legea nr. 32/2000, reasigurator este „persoana juridică autorizată în condițiile prezentei legi de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor sau de autoritatea competentă a statului membru de origine, care desfășoară exclusiv activitate de reasigurare și/sau operațiuni legate de aceasta".

64. *statul în care se găsește un bun* este:
a) pentru bunurile corporale – statul pe teritoriul căruia este situat bunul;
b) pentru bunurile și drepturile pe care proprietarul sau titularul trebuie să le înscrie într-un registru public – statul sub a cărui autoritate este păstrat registrul;
c) pentru creanțe – statul pe teritoriul căruia se află centrul principalelor interese ale debitorului creanței, astfel cum este determinat la pct. 7;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 lit. q) din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a rămas neschimbată.

65. *subansamblul funcțional* reprezintă un grup de bunuri ale debitorului care asigură realizarea unui produs finit, de sine stătător, sau permite desfășurarea unei afaceri independente;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 116 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția interesează în materia vânzării bunurilor în faliment – art. 154 alin. (2). A se vedea și nota de la acest text.

BCU IAȘI CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

66. *supravegherea exercitată de administratorul judiciar*, în condițiile în care nu s-a ridicat dreptul de administrare al debitorului, constă în analiza permanentă a activității acestuia și avizarea prealabilă atât a măsurilor care implică patrimonial debitorul, cât și a celor menite să conducă la restructurarea/reorganizarea acesteia; avizarea se efectuează având la bază o raportare întocmită de către administratorul special, care menționează și faptul că au fost verificate și că sunt îndeplinite condițiile privind realitatea și oportunitatea operațiunilor juridice supuse avizării. Supravegherea operațiunilor de gestionare a patrimoniului debitorului se face prin avizul prealabil acordat cel puțin cu privire la următoarele operațiuni:
a) plățile, atât prin contul bancar, cât și prin casierie; aceasta se poate realiza fie prin avizarea fiecărei plăți, fie prin instrucțiuni generale cu privire la efectuarea plăților;
b) încheierea contractelor în perioada de observație și în perioada de reorganizare;
c) operațiunile juridice în litigiile în care este implicat debitorul, avizarea măsurilor propuse privind recuperarea creanțelor;
d) operațiunile care implică diminuarea patrimoniului, precum casări, reevaluări etc.;
e) tranzacțiile propuse de către debitor;
f) situațiile financiare și raportul de activitate atașat acestora;
g) măsurile de restructurare sau modificările contractului colectiv de muncă;
h) mandatele pentru adunările și comitetele creditorilor ale societăților aflate în insolvență la care societatea debitoare deține calitatea de creditor, precum și în adunările generale ale acționarilor la societățile la care debitorul deține participații;
i) înstrăinarea de active imobilizate din patrimoniul societății la care debitorul deține participații sau grevarea de sarcini ale acestora, este necesară, pe lângă avizul administratorului judiciar, și parcurgerea procedurii prevăzute de art. 87 alin. (2) și (3);

✍ **NOTĂ:** Definirea noțiunii de „supraveghere a activității debitorului", atunci când acesta are dreptul de administrare, este extrem de importantă.
Supravegherea de către administratorul judiciar a operațiunilor de gestionare a patrimoniului debitorului se face prin

avizul prealabil acordat asupra operațiunilor enumerate expres de text, dar și asupra altor operațiuni care implică patrimonial debitorul.

Supravegherea activității debitorului de către administratorul judiciar are loc atât în perioada de observație, potrivit art. 87, când debitorului nu i s-a ridicat dreptul de administrare, cât și în perioada reorganizării, potrivit art. 141.

67. *tabel definitiv de creanțe* este tabelul care cuprinde toate creanțele asupra averii debitorului la data deschiderii procedurii, acceptate în tabelul preliminar și împotriva cărora nu s-au formulat contestații, precum și creanțele admise în urma soluționării contestațiilor sau cele admise provizoriu de către judecătorul-sindic. În cazul procedurii simplificate, tabelul definitiv de creanțe cuprinde, pe lângă creanțele născute anterior deschiderii procedurii, și creanțele născute în perioada de observație, ce au fost admise la masa credală. În acest tabel se arată suma solicitată, suma admisă și rangul de prioritate al creanței potrivit prevederilor art. 159 și 161;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 17 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este completată în raport cu vechea reglementare și are formularea corectă și logică, în acord cu dispozițiile speciale din secțiunea privitoare la stabilirea masei pasive – art. 112. De asemenea, se reglementează și cuprinsul tabelului definitiv în cazul procedurii simplificate, corelându-se tabelul definitiv cu tabelul preliminar.

A se vedea și notele de la art. 112 și art. 147.

68. *tabelul definitiv consolidat de creanțe* cuprinde totalitatea creanțelor care figurează ca admise în tabelul definitiv de creanțe și cele din tabelul suplimentar necontestate, precum și cele rezultate în urma soluționării contestațiilor la tabelul suplimentar. În situația în care s-a dispus intrarea în faliment după confirmarea unui plan de reorganizare, tabelul definitiv consolidat va cuprinde: totalitatea creanțelor ce figurează ca admise în tabelul definitiv de creanțe, cele din tabelul suplimentar necontestate, cele rezultate în urma soluționării con-

testațiilor la tabelul suplimentar, din care se vor deduce sumele achitate pe parcursul derulării planului de reorganizare;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 19 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Spre deosebire de vechea reglementare, în tabelul definitiv consolidat, în ipoteza conversiei reorganizării în faliment, se vor trece creanțele ce figurează ca admise în tabelul definitiv, din care se vor deduce sumele achitate pe parcursul derulării planului de reorganizare. În vechea reglementare se treceau în tabelul definitiv consolidat creanțele cuprinse în programul de plată, care nu erau obligatoriu egale cu cele din tabelul definitiv, modificările aduse creanțelor prin planul confirmat rămânând definitive și în cazul conversiei reorganizării în faliment.
A se vedea și notele de la art. 146.

69. *tabelul preliminar de creanțe* cuprinde toate creanțele scadente sau nescadente, sub condiție sau în litigiu, născute înainte de data deschiderii procedurii, acceptate de către administratorul judiciar în urma verificării acestora. În tabel vor fi menționate atât suma solicitată de către creditor, cât și suma acceptată și rangul de prioritate, iar în situația creditorului aflat în procedura insolvenței se va arăta și administratorul judiciar/lichidatorul judiciar desemnat. În cazul procedurii simplificate, în acest tabel se vor înregistra și creanțele născute după deschiderea procedurii și până la momentul intrării în faliment;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 16 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Legiuitorul păstrează inconsecvența și inadvertențele vechii reglementări. În primul rând, se folosește noțiunea de „rang de prioritate", ce a devenit caducă față de dispozițiile noului Cod civil, față de definiția de la art. 3 pct. 1 și 5 și față de dispozițiile art. 110 alin. (2), care folosesc noțiunea de „cauză de preferință". În al doilea rând, nu se menționează în definiție că în tabel vor fi trecute și creanțele respinse (sau

înlăturate), precum şi motivul respingerii lor, deşi din art. 110 alin. (2) reiese necesitatea acestor menţiuni. În lipsa acestora, nu vedem cum creditorii interesaţi vor putea contesta tabelul preliminar.
A se vedea şi notele de la art. 110.

70. *tabelul suplimentar* cuprinde toate creanţele născute după data deschiderii procedurii generale şi până la data începerii procedurii falimentului, acceptate de către lichidatorul judiciar în urma verificării acestora. În tabel vor fi menţionate atât suma solicitată de către creditor, cât şi suma acceptată şi rangul de preferinţă;

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 18 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Aceeaşi inconsecvenţă se păstrează şi cu privire la tabelul suplimentar, precum şi la tabelul preliminar. De data acesta se foloseşte noţiunea de „rang de preferinţă" în loc de „cauză de preferinţă", în dezacord cu celelalte dispoziţii legale. De asemenea, nu se arată că tabelul cuprinde şi suma contestată de lichidator cu motivul contestării, iar în lipsa acestor menţiuni nu vedem cum creditorii interesaţi vor putea contesta tabelul suplimentar.
A se vedea şi notele de la art. 146.

71. *testul creditorului privat* reprezintă analiza comparativă a gradului de îndestulare a creanţei bugetare prin raportare la un creditor privat diligent, în cadrul unei proceduri de prevenire a insolvenţei sau reorganizare, comparativ cu o procedură de faliment. Analiza are la bază un raport de evaluare întocmit de către un evaluator autorizat membru ANEVAR, desemnat de creditorul bugetar şi se raportează inclusiv la durata unei proceduri de faliment comparativ cu programul de plăţi propus. Nu constituie ajutor de stat situaţia în care testul creditorului privat atestă faptul că distribuţiile pe care le-ar primi creditorul bugetar în cazul unei proceduri de prevenire a insolvenţei sau reorganizare sunt superioare celor pe care le-ar primi într-o procedură de faliment;

✍ **NOTĂ:** Noţiune nouă. Întocmirea testului creditorului privat este obligatorie atât în procedurile de insolvenţă, cât şi în

concordatul preventiv. Testul vizează gradul de îndestulare a creanței bugetare în cadrul unei proceduri de concordat sau de reorganizare, comparativ cu o procedură de faliment. Instituția este de natură să elimine refuzul fiscului de a vota pentru concordat sau reorganizare sub motivul că nu poate acorda ajutor de stat.

72. *valoarea-prag* reprezintă cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea de deschidere a procedurii de insolvență. Valoarea-prag este de 40.000 de lei atât pentru creditori, cât și pentru debitor, inclusiv pentru cererile formulate de lichidatorul numit în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru creanțe de altă natură decât cele salariale, iar pentru salariați este de 6 salarii medii brute pe economie/salariat.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** S-a redus valoarea-prag de la 45.000 de lei la 40.000 de lei. Ceea ce este semnificativ și benefic este faptul că s-a prevăzut această valoare-prag și pentru cererea debitorului, inclusiv pentru procedurile deschise în baza Legii nr. 31/1990, mai concret pentru cererile făcute de către lichidatorii desemnați să administreze procedurile de lichidare reglementate de Legea nr. 31/1990.

Valoarea-prag se raportează la data introducerii cererii de deschidere a procedurii, iar nu la data soluționării cererii de deschidere a procedurii. Soluția este în acord și cu decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, respectiv decizia nr. 5/2013, pronunțată în dosarul nr. 2/2013, potrivit căreia „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 31 alin. (1), art. 33 alin. (4) și (5) și art. 149 din Legea nr. 85/2006 raportat la art. 725 alin. (1) și (4) din Codul de procedură civilă cu referire la efectele modificării pe cale legislativă a valorii-prag prevăzute de art. 3 pct. 12 din Legea nr. 85/2006, stabilește că judecătorul-sindic

va analiza îndeplinirea condiției referitoare la existența creanței în cuantumul prevăzut de lege prin raportare la momentul introducerii cererii de deschidere a procedurii".

În cazul în care există cereri ale mai multor creditori pentru deschiderea procedurii, precum și în cazul în care mai mulți creditori formulează o cerere comună, judecătorul-sindic va stabili îndeplinirea condițiilor referitoare la cuantumul minim al creanțelor în raport cu valoarea însumată a creanțelor tuturor creditorilor și cu respectarea valorii-prag de 40.000 de lei, potrivit art. 70 alin. (3) teza finală.

Credem că nivelul cuantumului minim al creanței este rezonabil și este de natură să evite declanșarea unor proceduri de insolvență în care cheltuielile de administrare a procedurii să fie mai mari decât cuantumul creanței creditorului care deschide procedura.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TITLUL I
PROCEDURI DE PREVENIRE A INSOLVENȚEI

Capitolul I
Dispoziții generale

Art. 6. Prezentul titlu se aplică debitorilor aflați în dificultate financiară.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 1 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit vechii reglementări, procedurile de prevenire a insolvenței se aplicau numai debitorilor persoane juridice care organizau o întreprindere, aflată în dificultate financiară.
În noua reglementare, procedurile de preinsolvență, respectiv mandatul ad-hoc și concordatul preventiv, se aplică tuturor debitorilor prevăzuți la art. 3, adică tuturor profesioniștilor, astfel cum sunt definiți de art. 3 alin. (2) NCC, cu excepția celor care exercită profesii liberale, precum și a celor cu privire la care se prevăd dispoziții speciale în ceea privește regimul insolvenței lor. Dificultatea financiară este definită la art. 5 pct. 27: „debitor în dificultate financiară este debitorul care, deși execută sau este capabil să execute obligațiile exigibile, are un grad de lichiditate pe termen scurt redus și/sau un grad de îndatorare pe termen lung ridicat, ce pot afecta îndeplinirea obligațiilor contractuale în raport cu resursele generate din activitatea operațională sau cu resursele atrase prin activitatea financiară".
A se vedea și notele de la art. 5 pct. 27.

Art. 7. (1) Organele care aplică procedurile prevăzute de prezentul titlu sunt: instanțele judecătorești, prin președintele tribunalului sau, după caz, prin judecătorul-sindic, mandatarul ad-hoc, respectiv administratorul concordatar.

BCU IAȘI - BIBLIOTECA UNIVERSITY LIBRARY

(2) Creditorii participă la procedură în mod individual, în măsura permisă de drepturile aferente creanței lor, precum și în mod colectiv, potrivit prezentei legi, prin adunarea creditorilor și reprezentantul creditorilor.

(3) Debitorul participă la procedură prin reprezentanții săi legali sau convenționali.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 7 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Noua reglementare a înlocuit conciliatorul, ca organ care aplică procedura, cu administratorul concordatar. Administratorul concordatar trebuie să fie un practician în insolvență potrivit O.U.G. nr. 86/2006, deși legea nu face o precizare expresă în acest sens, astfel cum face în cazul conciliatorului [art. 10 alin. (1)], acest lucru reieșind însă din prevederile art. 23 – deși textul se referă la administratorul concordatar provizoriu, dar și din principiul înscris în art. 4 pct. 13, potrivit căruia administrarea procedurilor de preinsolvență se face de practicieni în insolvență. Spiritul prezentului cod este acela că organele care aplică procedurile de preinsolvență și insolvență sunt administrate de practicieni în insolvență, persoane care practică o profesiune liberală specifică.

Instanțele judecătorești – prin judecătorul-sindic și administratorul concordatar – sunt organele care aplică procedura concordatului preventiv, iar instanțele judecătorești – prin președintele tribunalului și mandatarul ad-hoc [practician în insolvență, autorizat potrivit legii, conform art. 10 alin. (1)] – sunt organele care aplică procedura mandatului ad-hoc.

Discuțiile în cadrul comisiei de experți în procesul de elaborare a Codului insolvenței au condus spre menținerea atribuțiilor președintelui tribunalului cu argumentul necesității caracterului confidențial al procedurii mandatului ad-hoc, prevăzut la art. 12, deși, în lumina dispozițiilor noului Cod de procedură civilă, președintele nu mai are atribuții exclusive de soluționare a unor cereri.

BCU CLUJ UNIVERSITY LIBRARY

Art. 8. (1) Tribunalul în a cărui circumscripție se află sediul principal sau sediul profesional al debitorului este competent să soluționeze cererile la care se referă prezentul titlu.
(2) Cererile și pricinile referitoare la concordatul preventiv sunt de competența judecătorului-sindic, desemnat potrivit prevederilor Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.
(3) Hotărârile pronunțate de președintele tribunalului sau de judecătorul-sindic, în aplicarea prezentului titlu, sunt executorii.
(4) Hotărârile președintelui tribunalului sau ale judecătorului-sindic pot fi atacate de părți numai cu apel, în termen de 7 zile, care se calculează de la comunicare, pentru absenți, și de la pronunțare, pentru cei prezenți.
(5) Apelul nu este suspensiv de executare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 5 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Modificarea vizează doar „sediul principal sau sediul profesional al debitorului", spre deosebire de vechea reglementare, care se referea la „sediul sau domiciliul profesional". Noțiunea de „sediu principal" este definită de art. 5 pct. 58, cu valabilitate în procedurile cu element de extraneitate, însă, în cazul unei proceduri de preinsolvență române, trebuie avută în vedere a doua accepțiune, și anume cea dată de art. 41 alin. (2) și care are relevanță pentru stabilirea competenței tribunalului care poate deschide procedura (sediul principal al debitorului este cel cu care figurează acesta în registrul comerțului, respectiv în registrul societăților agricole sau în registrul asociațiilor și fundațiilor. În cazul în care sediul a fost schimbat cu mai puțin de 6 luni anterior depunerii cererii de deschidere a procedurii insolvenței, sediul principal al debitorului este cel cu care acesta figura la registrul comerțului, respectiv în registrul societăților agricole sau în registrul asociațiilor și fundațiilor înainte de schimbare).
Noțiunea de „sediu profesional" este definită de art. 5 pct. 59.
Cererile referitoare la mandatul ad-hoc sunt de competența tribunalului în compunerea specială a completului format din

BCU LUCIAN BLAGA UNIVERSITY LIBRARY

președintele tribunalului, iar cererile referitoare la concordatul preventiv sunt de competența tribunalului în compunerea specială a completului compus din judecătorul-sindic, desemnat potrivit prevederilor Legii nr. 304/2004. Nerespectarea componenței completului este motiv de nelegalitate a hotărârii, potrivit art. 488 alin. (1) pct. 2 NCPC.

Atât hotărârile președintelui tribunalului, cât și hotărârile judecătorului-sindic sunt executorii, pot fi atacate numai cu apel, care nu este suspensiv de executare și, credem, nu pot fi nici suspendate de instanța de control judiciar în condițiile art. 43 alin. (5), aplicabil numai procedurilor de insolvență. Apreciem însă că executarea acestor hotărâri, care este o executare de drept provizorie, va putea fi suspendată de instanța de apel în condițiile art. 450 NCPC.

Termenul de apel, de 7 zile, curge de la comunicarea hotărârii pentru cei lipsă și de la pronunțarea hotărârii pentru cei prezenți. Comunicarea se face în condițiile Codului de procedură civilă.

Cererea se judecă în procedură necontencioasă.

Art. 9. Curtea de apel este instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de președintele tribunalului sau de judecătorul-sindic, după caz. Hotărârile curții de apel sunt definitive.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 6 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** În mod corect se prevede în noul Cod, cu caracter de noutate, că instanța de apel – curtea de apel – este competentă să cenzureze atât hotărârile pronunțate de președintele tribunalului, cât și hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic.

De asemenea, în acord cu dispozițiile noului Cod de procedură civilă, calea de atac împotriva hotărârilor tribunalului este numai apelul. Ele pot fi însă atacate cu contestație în anulare și revizuire.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Potrivit dispozițiilor art. 483 alin. (2) teza finală NCPC, „nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului".

Capitolul II
Mandatul ad-hoc

Mandatul ad-hoc este o creație pretoriană a Tribunalului de Comerț din Paris.

Din păcate, practica a demonstrat că este o procedură extrem de rar utilizată.

Ea se caracterizează prin confidențialitate.

Noțiunea este definită la art. 5 pct. 36. A se vedea și nota de la acest text. Potrivit definiției de la art. 5 pct. 44, nu este o procedură colectivă.

Art. 10. (1) Un debitor poate adresa președintelui tribunalului o cerere de numire a unui mandatar ad-hoc. Prin cererea sa, debitorul propune un mandatar ad-hoc dintre practicienii în insolvență, autorizați potrivit legii.

(2) Cererea trebuie să cuprindă o descriere detaliată a motivelor care fac necesară numirea unui mandatar ad-hoc.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 7 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este nemodificată.

Procedura mandatului ád-hoc se poate declanșa numai la cererea debitorului. Debitorul nu se află în insolvență, ci doar în dificultate financiară, prin raportare la art. 6, care se aplică tuturor procedurilor de preinsolvență, și la art. 13 alin. (2).

Cererea debitorului trebuie să arate că acesta se află în dificultate financiară [art. 13 alin. (2)], iar această stare justifică cererea de desemnare a unui mandatar ad-hoc,

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

dintre practicienii în insolvență autorizați potrivit legii [art. 13 alin. (1)], care să realizeze o înțelegere între debitor și unul sau mai mulți creditori ai săi în vederea depășirii stării de dificultate financiară.

A se vedea și notele de la art. 7 și art. 13.

Art. 11. Cererea este depusă la cabinetul președintelui tribunalului și se înregistrează într-un registru special.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 8 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este nemodificată.

Caracterul confidențial al procedurii, pe toată durata sa, impune ca în Regulamentul de organizare internă al instanțelor judecătorești să se prevadă că registrul special de evidență a cererilor de mandat ad-hoc și dosarele având ca obiect mandatul ad-hoc să se păstreze în condiții de confidențialitate, cu activarea funcției „nu public" în ECRIS, fiind accesibilă doar persoanelor implicate.

Art. 12. (1) După primirea cererii, președintele tribunalului dispune citarea, în termen de 5 zile, prin agent procedural, a debitorului și a mandatarului ad-hoc propus.

(2) Procedura se desfășoară în camera de consiliu și se menține confidențială pe toată durata sa.

(3) Confidențialitatea procedurii este obligatorie pentru toate persoanele și instituțiile care iau parte sau sunt implicate în aceasta.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 9 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Definiția este nemodificată.

Cererea care are caracter necontencios se judecă în camera de consiliu, cu citarea debitorului și a mandatarului ad-hoc propus.

BCU IASI - UAIC LIBRARY

Caracterul confidențial al procedurii, pe toată durata sa, impune ca în Regulamentul de organizare internă al instanțelor judecătorești să se prevadă că registrul special de evidență a cererilor de mandat ad-hoc și dosarele având ca obiect mandatul ad-hoc să se păstreze în condiții de confidențialitate, cu activarea funcției „nu public" în ECRIS.
Confidențialitatea este un principiu care guvernează procedura mandatului ad-hoc și se impune în aceeași măsură atât persoanelor care participă la procedură, cât și instituțiilor implicate, inclusiv instanței învestite.

Art. 13. (1) După ascultarea debitorului, dacă se constată că dificultățile financiare ale acestuia sunt reale, iar persoana propusă ca mandatar ad-hoc întrunește condițiile legii pentru exercitarea acestei calități, președintele tribunalului desemnează, prin încheiere executorie, mandatarul ad-hoc propus.
(2) Obiectivul mandatarului ad-hoc va fi acela de a realiza, în termen de 90 de zile de la desemnare, o înțelegere între debitor și unul sau mai mulți creditori ai săi, în vederea depășirii stării de dificultate financiară în care se află debitorul, a salvgardării acestuia, păstrării locurilor de muncă și acoperirii creanțelor asupra debitorului.
(3) În scopul realizării obiectivului mandatului, mandatarul ad-hoc va putea propune remiteri, reeșalonări sau reduceri parțiale de datorii, continuarea sau încetarea unor contracte în curs, reduceri de personal, precum și orice alte măsuri considerate a fi necesare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 10 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Textul are o formulare mai coerentă raportat la noțiunile definite – cum este cea de debitor în sensul codului de față, precum și cea de debitor în dificultate financiară – încât, potrivit noului text, dificultatea financiară trebuie să fie reală, iar nu „serioasă", cum era în vechiul text. Președintele tribunalului desemnează, prin încheiere executorie, mandatarul ad-hoc propus de debitor.
Președintele tribunalului verifică, după ascultarea debitorului și a mandatarului propus, temeinicia motivelor care fac necesară

numirea mandatarului ad-hoc (art. 13) și, dacă debitorul este în reală dificultate financiară, este obligat să desemneze mandatarul ad-hoc indicat de debitor, dacă acesta îndeplinește condițiile legii, în caz contrar urmând ca debitorul să indice un alt practician în insolvență, sub sancțiunea respingerii cererii. A se vedea și nota de la art. 10.

Încheierea dată de președintele tribunalului este supusă (numai) apelului la curtea de apel, potrivit art. 8 alin. (4), dosarul urmând a fi repartizat aleatoriu unui complet de apel, care are obligația păstrării confidențialității pe toată durata procedurii. Legiuitorul nu a prevăzut competența președintelui curții și în apel, acest lucru nefiind posibil din cauza componenței colegiale a completului în calea de atac.

Art. 14. Onorariul mandatarului ad-hoc va fi stabilit provizoriu de către președintele tribunalului, la propunerea debitorului și cu acordul mandatarului ad-hoc, sub forma unui onorariu fix sau a unui onorariu lunar. Acesta va putea fi modificat ulterior, la cererea mandatarului ad-hoc, cu acordul debitorului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 11 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a fost preluată fără modificări.

Onorariul fix reprezintă o sumă globală pentru întreaga activitate prestată, indiferent de durată, iar onorariul lunar urmează a se plăti pentru fiecare lună de activitate prestată în îndeplinirea mandatului.

Onorariul fixat de președinte este unul provizoriu, putând fi modificat ulterior la cererea mandatarului, cu „acordul" debitorului. Se va pune problema ca, în cazul în care debitorul s-ar împotrivi, dacă președintele tribunalului va putea majora onorariul mandatarului ad-hoc. Credem că textul ar trebui interpretat în sensul că onorariul va putea fi majorat după ascultarea debitorului, președintele tribunalului urmând să

BCU CENTRAL UNIVERSITAR LIBRARY

aprecieze dacă se impune sau nu majorarea în raport cu activitatea desfășurată.

Art. 15. (1) Mandatul ad-hoc încetează:

a) prin denunțarea unilaterală a mandatului de către debitor sau de către mandatarul ad-hoc;

b) prin încheierea înțelegerii prevăzute la art. 13 alin. (2);

c) dacă, în termenul prevăzut la art. 13 alin. (2), mandatarul nu a reușit să intermedieze încheierea unei înțelegeri între debitor și creditorii săi.

(2) La cererea debitorului sau a mandatarului ad-hoc, președintele tribunalului va constata încetarea mandatului ad-hoc, prin încheiere definitivă.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 12 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Singura modificare esențială este punerea de acord a codului de față cu dispozițiile noului Cod de procedură civilă în privința caracterului „definitiv", în loc de „irevocabil", al încheierii prin care președintele tribunalului va constata încetarea mandatului ad-hoc.

Din formularea textului reiese că raporturile dintre debitor și mandatarul ad-hoc sunt guvernate de regulile din materia mandatului.

Procedura încetează prin denunțarea mandatului de către debitor sau de către mandatarul ad-hoc, prin îndeplinirea obiectului mandatului ori prin neîndeplinirea lui în termen de 90 de zile.

Încheierea președintelui tribunalului prin care acesta constată încetarea mandatului ad-hoc nu este supusă apelului, având caracter definitiv. Credem că împotriva acesteia se poate exercita numai contestația în anulare, în condițiile art. 503 NCPC, și revizuirea, în condițiile art. 509 alin. (2) raportat la alin. (1) pct. 3, 4 și 7-10, încheierea nefiind una care evocă fondul.

BCU IAȘI / BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ / LIBRARY

Capitolul III
Concordatul preventiv

Secțiunea 1
Beneficiarii procedurii. Organele care aplică procedura

Scopul procedurii concordatului preventiv este acoperirea pasivului debitorului și prevenirea insolvenței. Procedurii îi sunt aplicabile anumite principii dintre cele înscrise în art. 4, dar și principii comune procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență.

Noțiunea de „concordat preventiv" este definită la art. 5 pct. 17 – a se vedea și nota de la acest text. Potrivit definiției de la art. 5 pct. 44, este o procedură colectivă.

Art. 16. Poate recurge la procedura de concordat preventiv orice debitor în dificultate financiară, cu următoarele excepții:

a) dacă în cei 3 ani anteriori ofertei de concordat preventiv debitorul a mai beneficiat de un concordat preventiv care a eșuat;

b) dacă debitorul și/sau acționarii/asociații/asociații comanditari care dețin controlul debitorului sau administratorii/directorii acestuia au fost condamnați definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate contra patrimoniului, de corupție și de serviciu, de fals, precum și pentru infracțiunile prevăzute de Legea nr. 22/1969 privind angajarea gestionarilor, constituirea de garanții și răspunderea în legătură cu gestionarea bunurilor agenților economici, autorităților sau instituțiilor publice, cu modificările ulterioare, Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, republicată, cu modificările ulterioare, Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare, și infracțiunile prevăzute de prezenta lege, în ultimii 5 ani anterior deschiderii procedurii prevăzute de prezenta lege. Această prevedere nu se aplică titularilor acțiunilor la purtător;

c) dacă s-a dispus suportarea unei părți a pasivului debitorului de către membrii organelor de conducere și/sau supraveghere ale debitorului, potrivit prevederilor art. 169 și următoarele sau prevederilor unor legi speciale, pentru ajungerea acestuia în stare de insolvență; prevederile lit. b) rămân aplicabile.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 13 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Numai debitorul poate cere deschiderea procedurii concordatului preventiv, acest privilegiu nefiind rezervat creditorilor.

Condiția noului Cod pentru ca un debitor să beneficieze de procedura concordatului preventiv este ca acesta să se afle în dificultate financiară, astfel cum este definit la art. 5 pct. 27. A se vedea și nota de la acest text.

Nu poate beneficia de această procedură debitorul care în 3 ani anteriori ofertei de concordat a mai beneficiat de un concordat preventiv „care a eșuat". În vechea reglementare nu se cerea condiția „eșuării" vechiului concordat.

Tot cu caracter de noutate, s-a lărgit sfera infracțiunilor săvârșite de către debitor ori de către acționarii/asociații comanditari sau administratorii debitorului care împiedică deschiderea procedurii de concordat.

S-a eliminat interdicția de a apela la procedura concordatului preventiv a debitorilor înscriși în cazierul fiscal.

Deși s-a eliminat expres interdicția de a apela la procedura concordatului preventiv a debitorilor care în ultimii 5 ani anteriori ofertei de concordat preventiv au fost supuși procedurii insolvenței, practic interdicția a rămas într-o anumită măsură, deoarece ea decurge din interdicția prevăzută la lit. c) – dacă s-a dispus suportarea unei părți a pasivului debitorului de către membrii organelor de conducere și/sau supraveghere pentru ajungerea acestuia în stare de insolvență. Deosebirea este că, indiferent de perioada de timp în care a avut loc procedura insolvenței, dacă s-a antrenat răspunderea, interdicția rămâne, fiind nelimitată în timp.

BCU IAȘI

Dar existența pe rolul tribunalului a unui dosar având ca obiect concordatul preventiv nu împiedică înregistrarea unui dosar de insolvență, dacă în timpul negocierilor a intervenit insolvența debitorului. Potrivit art. 66, „debitorul aflat în stare de insolvență este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentei legi, în termen de maximum 30 de zile de la apariția stării de insolvență. (...) (2) Dacă la data expirării termenului prevăzut la alin. (1) debitorul este angrenat, cu bună-credință, în negocieri extrajudiciare pentru restructurarea datoriilor sale, acesta are obligația de a adresa tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentei legi, în termen de 5 zile de la eșuarea negocierilor. (3) Dacă în cursul negocierilor derulate în cadrul unei proceduri de mandat ad-hoc sau de concordat preventiv debitorul ajunge în stare de insolvență, dar există presupunerea rezonabilă, bazată pe indicii temeinice, că rezultatele negocierilor ar putea fi valorificate în termen scurt prin încheierea unui acord extrajudiciar, debitorul, de bună-credință, trebuie să introducă cererea de deschidere a procedurii în condițiile și termenul prevăzute la alin. (2). În caz contrar, debitorul trebuie să introducă cererea de deschidere a procedurii insolvenței în termen de 30 de zile de la apariția stării de insolvență".

Însă, potrivit art. 31, existența unui concordat omologat împiedică deschiderea unei proceduri de insolvență.

Art. 17. Judecătorul-sindic are următoarele atribuții în procedura concordatului preventiv:

a) să numească administratorul concordatar provizoriu;

b) să omologheze, la cererea administratorului concordatar, concordatul preventiv;

c) să constate, la cererea oricărui creditor nesemnatar al concordatului preventiv, îndeplinirea condițiilor cerute pentru a fi înscris pe lista creditorilor ce au aderat la concordatul preventiv;

d) să dispună prin încheiere, potrivit prevederilor art. 18, suspendarea provizorie a executărilor silite contra debitorului, în baza ofertei de concordat preventiv formulate de debitor și transmise creditorilor;

e) să judece acțiunile în nulitate și în rezoluțiune a concordatului preventiv.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 14 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Diferența față de vechea reglementare constă în aceea că se înlocuiește noțiunea de „conciliator" cu cea de „administrator concordatar". Practic, atribuțiile judecătorului-sindic în procedura concordatului preventiv au rămas neschimbate.
Procedura concordatului preventiv se deschide și se administrează de tribunal, prin judecătorul-sindic, ca un complet cu o compunere specială.

Art. 18. (1) Cererile formulate în temeiul prezentului titlu se judecă în camera de consiliu, de urgență și cu precădere, părțile fiind citate în termen de 48 de ore de la primirea cererii.
(2) Părțile cu sediul în străinătate sunt citate prin mijloace rapide de comunicare, la sediul sau, după caz, la domiciliul ori reședința cunoscut/cunoscută al/a acestora; în lipsă, citarea se face prin afișare la ușa instanței.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 15 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Toate cererile având ca obiect concordatul preventiv se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, în termen de 48 de ore de la primire.
Prin raportare la art. 8, hotărârile judecătorului-sindic pronunțate în cadrul acestei proceduri sunt executorii și pot fi atacate numai cu apel în termen de 7 zile de la comunicare pentru cei absenți și de la pronunțare pentru cei prezenți.

Art. 19. Atribuțiile administratorului concordatar sunt următoarele:
a) întocmește tabelul creditorilor, care include și creditorii contestați sau ale căror creanțe sunt în litigiu, și tabelul creditorilor concordatari; o creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari aflați în procedură de concordat va fi înscrisă în toate tablourile creditorilor cu

valoarea nominală a creanței deținute până ce aceasta va fi complet acoperită;
b) elaborează, împreună cu debitorul, oferta de concordat, cu elementele componente ale acesteia, respectiv proiectul de concordat și planul de redresare;
c) face demersuri pentru soluționarea pe cale amiabilă a oricărei dispute între debitor și creditori ori între creditori;
d) solicită judecătorului-sindic omologarea concordatului preventiv;
e) supraveghează îndeplinirea obligațiilor asumate de către debitor prin concordatul preventiv;
f) informează, de urgență, adunarea creditorilor concordatari asupra neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare de către debitor a obligațiilor sale;
g) întocmește și transmite adunării creditorilor concordatari rapoarte lunare sau trimestriale asupra activității sale și a debitorului; raportul administratorului concordatar va conține și opinia acestuia privind existența sau, după caz, inexistența unor motive de rezoluțiune a concordatului preventiv;
h) convoacă adunarea creditorilor concordatari;
i) cere instanței închiderea procedurii concordatului preventiv;
j) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de prezentul capitol, instituite prin concordatul preventiv ori stabilite de judecătorul-sindic.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 16 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Modificarea față de vechea reglementare constă în înlocuirea termenului de „conciliator" cu cel de „administrator concordatar", dar și în menționarea faptului că o creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari aflați în procedură de concordat va fi înscrisă în toate tabelele creditorilor cu valoarea nominală a creanței deținute până ce aceasta va fi complet acoperită [lit. a)].
A se vedea și nota de la art. 7.

Art. 20. (1) Onorariul administratorului concordatar se propune prin proiectul de concordat și se stabilește prin concordatul preventiv; acesta va fi suportat din averea debitorului.

(2) Onorariul administratorului concordatar va consta, în funcție de natura obligațiilor acestuia, într-o sumă fixă, un onorariu lunar și/sau un onorariu de succes; la stabilirea cuantumului onorariului se vor avea în vedere natura activității desfășurate de către debitor, precum și complexitatea planului de redresare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 17 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Noutatea constă doar în faptul că se înlocuiește, în spiritul legii, termenul de „conciliator" cu cel de „administrator concordatar". De asemenea, se clarifică, într-o manieră consecventă, natura sumei cuvenite administratorului concordatar – aceea de onorariu, și nu de remunerație. Onorariul este definit ca: plată, retribuție dată unui intelectual (avocat, medic, liber-profesionist etc.) pentru un serviciu prestat în sfera ocupațiilor sale (sursa: DEX '98); sumă oferită pentru un serviciu prestat de o persoană cu profesiunea liberă (avocat, medic etc.) (sursa: DN); plată, retribuție pentru un serviciu prestat de o persoană cu o anumită profesiune (avocat, medic etc.) (sursa: MDN). Remunerația este definită ca: retribuție, plată, remunerare (sursa: DEX '98); plată în bani acordată unui angajat pentru prestarea unei munci, salariu, retribuție, leafă (sursa: NODEX).

Având în vedere și definițiile celor două noțiuni, apreciem că administratorul concordatar are dreptul pentru activitatea desfășurată la un onorariu (fiind vorba de o persoană care practică o profesie liberală).

Onorariul fix reprezintă o sumă globală pentru întreaga activitate prestată, iar onorariul lunar este o sumă fixă ce urmează a se plăti pentru fiecare lună de activitate prestată în îndeplinirea mandatului.

Onorariul de succes se poate stabili sub forma unui procent din valoarea creanțelor stinse în procedura concordatului.

Onorariul administratorului concordatar se propune prin proiectul de concordat și se stabilește prin concordatul preventiv.

La desemnarea administratorului concordatar, judecătorul-sindic nu stabilește onorariul acestuia, nici măcar în mod provizoriu.

Art. 21. (1) Adunarea creditorilor concordatari are următoarele atribuții:
a) aprobă rapoartele administratorului concordatar privitoare la activitatea debitorului și la îndeplinirea obligațiilor asumate prin concordat;
b) desemnează reprezentantul creditorilor;
c) este titularul acțiunii în rezoluțiune a concordatului preventiv.
(2) În cursul derulării procedurii, adunarea creditorilor concordatari poate fi convocată de administratorul concordatar, din oficiu sau la cererea creditorilor reprezentând cel puțin 10% din valoarea totală a creanțelor concordatare.
(3) Adunarea creditorilor concordatari adoptă hotărâri cu majoritatea de voturi stabilită prin raportare la valoarea creanțelor creditorilor concordatari prezenți.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 18 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Modificările de conținut se referă la faptul că se elimină unele atribuții ale adunării creditorilor, şi anume cele referitoare la desemnarea unei noi persoane care să administreze procedura concordatului. La alin. (3), în ceea ce privește cvorumul pentru adoptarea hotărârilor în adunarea creditorilor, noul Cod folosește noțiunea de „majoritatea de voturi stabilită prin raportare la valoarea creanțelor creditorilor concordatari prezenți". Deci este vorba de o majoritate prin valoare a creanțelor prezente în adunare. Vechea reglementare cerea o majoritate ca valoare a creanțelor concordatare (întreaga valoare a creanțelor concordatare, indiferent de numărul creditorilor prezenți în adunare şi de cuantumul creanțelor deținute de aceştia).

Art. 22. (1) Votul creditorilor concordatari poate fi exercitat și prin corespondență.
(2) Ședința adunării creditorilor concordatari va fi organizată și prezidată de administratorul concordatar.
(3) La adunările creditorilor concordatari va fi invitat și debitorul.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 din Legea nr. 381/2009.*

Art. 23. (1) Orice debitor aflat în dificultate financiară, mai puțin cei excluși conform prevederilor art. 16, poate introduce la tribunalul competent o cerere de deschidere a procedurii de concordat preventiv. Prin cererea sa, debitorul propune un administrator concordatar provizoriu dintre practicienii în insolvență autorizați potrivit legii.
(2) Judecătorul-sindic numește administratorul concordatar provizoriu prin încheiere executorie.
(3) În termen de 30 de zile de la numirea sa, administratorul concordatar elaborează, împreună cu debitorul, lista creditorilor și oferta de concordat preventiv.
(4) Oferta de concordat preventiv se notifică de către administratorul concordatar provizoriu creditorilor prin mijloace de comunicare rapidă și care asigură posibilitatea confirmării primirii acesteia.
(5) Oferta de concordat preventiv va fi depusă în dosarul deschis potrivit alin. (1) și, pentru opozabilitate față de terți, se depune la grefa tribunalului, unde va fi înregistrată într-un registru special. Despre depunerea și notificarea acesteia se face mențiune în registrul în care este înregistrat debitorul.
(6) Oferta de concordat preventiv va cuprinde și proiectul de concordat preventiv, la care se vor anexa declarația debitorului privind starea de dificultate financiară în care se află, precum și lista creditorilor cunoscuți, inclusiv cei ale căror creanțe sunt contestate integral sau parțial, cu precizarea cuantumului și a cauzelor de preferință acceptate de debitor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 20 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Numai debitorii aflați în dificultate financiară, mai puțin cei excluși conform prevederilor art. 16, pot introduce o cerere de deschidere a procedurii de concordat preventiv. Debitorul aflat în stare de insolvență va trebui să ceară, potrivit art. 66, deschiderea procedurii de insolvență.
Judecătorul-sindic învestit cu cererea de concordat preventiv va trebui să verifice dacă debitorul este în stare de dificultate financiară, dacă acesta nu are interdicția de a apela la procedura concordatului preventiv și dacă administratorul concordatar propus de către debitor are calitatea de practician în insolvență. Noțiunea de „debitor în dificultate financiară" este definită la art. 5 pct. 27.

Textul este neclar, astfel încât credem că, prin dispozitivul încheierii, judecătorul-sindic va trebui să dispună deschiderea procedurii concordatului preventiv și desemnarea administratorului concordatar provizoriu. Desemnarea administratorului concordatar definitiv se face odată cu omologarea concordatului, pentru perioada ulterioară încheierii concordatului.

Potrivit alin. (2), încheierea prin care se deschide procedura concordatului și se desemnează administratorul concordatar provizoriu este executorie. Ea poate fi atacată numai cu apel, în termen de 7 zile de la comunicare pentru cei absenți și de la pronunțare pentru cei prezenți, potrivit art. 8 alin. (4).

Întrucât oferta de concordat preventiv trebuie să se înscrie într-un registru special, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești va trebui să reglementeze conținutul și modul de ținere ale acestui registru. Înscrierea ofertei în registru este foarte importantă, întrucât de la data înregistrării se asigură opozabilitatea față de terți.

În legătură cu înregistrarea în registrul în care este înregistrat debitorul a mențiunii despre depunerea și notificarea ofertei de concordat, potrivit alin. (5) teza finală, credem că obligația de a cere efectuarea acestei mențiuni revine administratorului concordatar provizoriu, întrucât acestuia îi revine obligația de a înregistra la tribunal oferta și de a face notificarea ei către creditori.

Oferta de concordat preventiv, care cuprinde și proiectul de concordat, cu conținutul prevăzut de art. 24, lista creditorilor și declarația debitorului privind starea de dificultate financiară în care se află, se atașează la dosar.

Art. 24. (1) Proiectul de concordat preventiv trebuie să prezinte, în mod detaliat:

a) situația analitică a activului și a pasivului debitorului, certificată de un expert contabil sau, după caz, auditată de un auditor autorizat potrivit legii;

b) cauzele stării de dificultate financiară și, dacă este cazul, măsurile luate de debitor pentru depășirea acesteia până la depunerea ofertei de concordat preventiv;

c) proiecția evoluției financiar-contabile pe următoarele 24 de luni.
(2) Proiectul de concordat preventiv trebuie să includă un plan de redresare, care prevede cel puțin următoarele măsuri:
a) reorganizarea activității debitorului, prin măsuri precum: restructurarea conducerii debitorului, modificarea structurii funcționale, reducerea personalului sau orice alte măsuri considerate a fi necesare;
b) modalitățile prin care debitorul înțelege să depășească starea de dificultate financiară, precum: majorarea capitalului social, conversia unor creanțe în acțiuni/părți sociale, împrumut bancar, obligațional sau de altă natură, inclusiv împrumuturi ale asociaților/acționarilor, înființarea ori desființarea unor sucursale sau puncte de lucru, vânzarea de active, constituirea de cauze de preferință; în cazul acordării de noi finanțări în perioada de concordat, se va prevedea prioritatea la distribuire a acestor sume, după plata cheltuielilor de procedură.
(3) În cazul contractelor a căror scadență depășește termenul de 24 de luni prevăzut pentru realizarea concordatului sau al celor pentru care se propun eșalonări de plată în afara acestei perioade, după închiderea procedurii de concordat, aceste plăți vor continua conform contractelor din care rezultă.
(4) Termenul pentru satisfacerea creanțelor stabilite prin concordat este de 24 de luni de la data omologării acestuia prin hotărâre executorie, cu posibilitatea de prelungire cu 12 luni. În primul an este obligatorie plata a minimum 20% din valoarea creanțelor stabilite prin concordat.
(5) În cazul în care prin proiectul de concordat se propun reduceri ale creanțelor bugetare, este obligatorie prezentarea rezultatelor testului creditorului privat.
(6) Prin proiectul de concordat preventiv, supus aprobării creditorilor, debitorul propune, de asemenea, confirmarea administratorului concordatar provizoriu, precum și onorariul acestuia pentru perioada ulterioară datei încheierii concordatului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 21 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Codul de față proiectează durata concordatului preventiv pe 24 de luni în loc de 18 luni, cum era în vechea reglementare. Credem că o durată de 24 de luni este mai realistă în condițiile crizei economice actuale. Ea poate fi prelungită, potrivit alin. (4), cu 12 luni.

Practic, concordatul preventiv echivalează cu o procedură de reorganizare extrajudiciară a activității debitorului, în care acesta trebuie să întreprindă măsurile de reorganizare propuse prin proiectul de concordat și să achite creanțele creditorilor concordatari. Creanțele scadente trebuie achitate în cadrul termenului-limită de 24 de luni. Prin excepție, creanțele cu scadență care depășește termenul de 24 de luni prevăzut pentru realizarea concordatului sau al celor pentru care se propun eșalonări de plată în afara acestei perioade pot fi plătite în afara perioadei concordatului, conform contractelor din care rezultă. În primul an este obligatorie plata a minimum 20% din valoarea creanțelor stabilite prin concordat.

De menționat este obligativitatea testului creditorului privat, în ipoteza în care prin proiectul de concordat se propun reduceri ale creanțelor bugetare.

Art. 25. (1) În baza ofertei de concordat preventiv, debitorul poate cere judecătorului-sindic suspendarea provizorie a urmăririlor silite, potrivit prevederilor art. 996 și 999 din Codul de procedură civilă.

(2) Cererea se judecă în camera de consiliu, de urgență și cu precădere, fără citarea părților.

(3) Suspendarea provizorie a urmăririlor silite individuale se menține până la pronunțarea unei hotărâri executorii de omologare a concordatului sau până la respingerea ofertei de concordat prin vot de către creditorii ale căror creanțe necontestate compun masa credală, conform legii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 22 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Modificările nu sunt de substanță.

Suspendarea provizorie a urmăririlor silite desfășurate împotriva debitorului, până la omologarea concordatului sau până la respingerea ofertei de concordat, poate fi cerută de către debitor după depunerea la dosar a ofertei de concordat preventiv și se judecă pe cale de ordonanță președințială, fiind aplicabile numai dispozițiile art. 996 și art. 999 NCPC. Acestea

trebuie aplicate prin raportare la dispozițiile speciale din Codul insolvenței, în sensul că ordonanța se judecă în camera de consiliu, întotdeauna fără citarea părților, termenul de apel fiind cel din legea specială, de 7 zile, conform art. 8 alin. (4), iar durata suspendării este clar stabilită în alin. (3) – „(...) până la pronunțarea unei hotărâri executorii de omologare a concordatului sau până la respingerea ofertei de concordat prin vot de către creditori (...)".

De relevat este faptul că, întrucât măsurile de suspendare a urmăririlor silite individuale durează până la omologarea concordatului sau până la respingerea ofertei de concordat de către creditori, este necesar să se precizeze ce se întâmplă cu urmăririle silite în perioada realizării concordatului. Potrivit art. 30 alin. (1), „dispunând omologarea (concordatului – n.a., N.Ț.), judecătorul-sindic suspendă toate procedurile de executare silită". Această suspendare este o măsură definitivă și durează până la închiderea procedurii de concordat.

Secțiunea a 2-a
Încheierea și omologarea concordatului preventiv

Art. 26. (1) În vederea exercitării votului creditorilor asupra proiectului de concordat preventiv, debitorul poate organiza una sau mai multe ședințe, colective ori individuale, de negociere cu creditorii, în prezența administratorului concordatar propus de debitor.

(2) Inițiativa negocierii poate aparține și unuia sau mai multor creditori, precum și acționarilor sau asociaților debitorului care dețin controlul.

(3) Perioada în care se desfășoară negocierile asupra proiectului de concordat preventiv nu poate depăși 60 de zile calendaristice.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 23 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Față de vechea reglementare, s-a mărit perioada negocierilor debitorului cu creditorii, în vederea semnării concordatului de la 30 de zile la 60 de zile, ceea ce nu poate fi decât în avantajul procedurii.

BCU IAȘI - CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

Art. 27. (1) Asupra ofertei de concordat preventiv, cu eventualele amendamente rezultate în urma negocierilor, creditorii votează, în principiu, prin corespondență.

(2) Votul creditorilor se trimite prin mijloace de comunicare rapidă pe adresa debitorului, în termen de maximum 60 de zile calendaristice calculate de la data primirii ofertei de concordat preventiv. Votul favorabil necondiționat asupra concordatului preventiv are valoare de acceptare a concordatului. Orice condiționare a votului este considerată vot negativ.

(3) În cazuri excepționale, administratorul concordatar poate convoca o adunare a tuturor creditorilor.

(4) Dacă în termenul prevăzut la alin. (2) unul sau mai mulți creditori deținând cel puțin 10% din valoarea totală a creanțelor solicită convocarea adunării tuturor creditorilor, administratorul concordatar este obligat să o convoace în termen de maximum 5 zile de la data primirii cererii. Convocarea este transmisă creditorilor prin mijloace de comunicare rapidă și care asigură confirmarea primirii acesteia.

(5) Concordatul preventiv se consideră aprobat de creditori dacă sunt întrunite voturile creditorilor care reprezintă cel puțin 75% din valoarea creanțelor acceptate și necontestate.

(6) Creditorii care, direct sau indirect, controlează, sunt controlați ori se află sub control comun cu debitorul pot participa la ședință, dar pot vota cu privire la concordat doar în cazul în care acesta le acordă mai puțin decât ar primi în cazul falimentului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 24 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** De regulă, votul se va exprima prin corespondență și va fi trimis debitorului.

Exprimarea votului în ședință se va face dacă administratorul concordatar apreciază că se impune aceasta, fiind vorba de un caz excepțional (situația de excepție este lăsată la aprecierea acestuia), sau dacă unul sau mai mulți creditori deținând cel puțin 10% din valoarea totală a creanțelor solicită ca exprimarea votului să se facă în ședință.

Concordatul se consideră aprobat și poate fi omologat numai dacă a fost votat de creditorii care reprezintă cel puțin 75% din valoarea creanțelor acceptate și necontestate. Dacă con-

cordatul a fost votat în adunarea creditorilor, procentul este același, prin excepție de la dispozițiile art. 21 alin. (3), când, pentru adoptarea unei hotărâri, se cere majoritatea voturilor creditorilor prezenți.

Pot vota numai creditorii ale căror creanțe au fost acceptate și necontestate, cu precizarea că nu pot vota creditorii care, direct sau indirect, controlează, sunt controlați ori se află sub control comun cu debitorul, în cazul în care acesta le acordă mai mult decât ar primi în cazul falimentului.

Art. 28. (1) După aprobarea concordatului de către creditori, administratorul concordatar solicită judecătorului-sindic să omologheze concordatul preventiv. Pentru omologare, judecătorul-sindic verifică îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

a) valoarea creanțelor contestate și/sau în litigiu nu depășește 25% din masa credală;

b) concordatul preventiv a fost aprobat de creditorii care reprezintă cel puțin 75% din valoarea creanțelor acceptate și necontestate.

(2) Judecătorul-sindic omologhează concordatul preventiv prin încheiere pronunțată în camera de consiliu, de urgență și cu precădere, după citarea și ascultarea administratorului concordatar. Cererea de omologare a concordatului preventiv poate fi respinsă exclusiv pentru motive de legalitate.

(3) Concordatul preventiv, aprobat de creditori și omologat de judecătorul-sindic prin încheiere, se comunică creditorilor, prin intermediul administratorului concordatar, și se menționează în registrul în care este înregistrat debitorul.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 26 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Concordatul propus, cu eventualele amendamente rezultate în urma negocierilor, este de fapt un contract încheiat între debitor și creditorii săi, cu deosebirea că el se impune, este opozabil, potrivit art. 30 alin. (2) și (3), tuturor creditorilor, inclusiv celor care și-au exprimat un vot negativ, dacă a fost omologat de judecătorul-sindic.

Prin omologarea de către judecătorul-sindic, concordatul dobândește valoare de contract autentic. Judecătorul-sindic

BCU IAȘI / CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

nu poate respinge cererea de omologare a concordatului decât pe motive de nelegalitate; de exemplu, nu a fost votat de un număr suficient de creditori [art. 27 alin. (5) – „concordatul preventiv se consideră aprobat de creditori dacă sunt întrunite voturile creditorilor care reprezintă cel puțin 75% din valoarea creanțelor acceptate și necontestate"] sau au votat creditori care aveau interdicția de a vota [art. 27 alin. (6)] ori un vot a fost luat în calcul, deși era un vot condiționat [art. 27 alin. (2)] sau valoarea creanțelor contestate și/sau în litigiu depășește 25% din masa credală.

A se vedea și noțiunea de la art. 5 pct. 17.

Cererea de omologare a concordatului aparține administratorului concordatar, care va trebui citat și ascultat, fiind de fapt un mandatar al debitorului. Nu se citează debitorul și creditorii, fiind o procedură necontencioasă.

După omologare, administratorul concordatar va trebui să comunice creditorilor concordatul și să ceară înregistrarea mențiunii de omologare în registrul în care este înregistrat debitorul.

Codul a eliminat instituția constatării concordatului preventiv.

Art. 29. (1) De la data comunicării hotărârii de omologare a concordatului preventiv se suspendă de drept urmăririle individuale ale creditorilor semnatari asupra debitorului și curgerea prescripției dreptului de a cere executarea silită a creanțelor acestora contra debitorului.

(2) Curgerea dobânzilor, a penalităților și a oricăror altor cheltuieli aferente creanțelor nu se suspendă față de creditorii semnatari, cu excepția situației în care aceștia își exprimă expres, în scris, acordul în sens contrar, acord ce va fi menționat în proiectul de concordat.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 27 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Textul folosește noțiunea de „creditori semnatari". De fapt, noțiunea este impropriu folosită, pentru că actul de concordat nu se semnează de creditori, aceștia exprimându-și doar votul asupra înțelegerii convenite după negocierea pe

BCU IASI BIBLIOTECA UNIVERSITY LIBRARY

baza proiectului propus de către debitor. Creditorii semnatari credem că sunt de fapt creditorii care au votat pentru concordat [art. 27 alin. (5)].

Alin. (1), în privința suspendării urmăririlor individuale ale creditorilor care au votat pentru concordat, credem că este aplicabil numai dacă în prealabil judecătorul-sindic nu a dispus suspendarea provizorie a urmăririlor silite individuale, în condițiile art. 25. Articolul de față prevede o suspendare de drept a executărilor silite, în timp ce art. 25 raportat la art. 30 alin. (1) reglementează o suspendare judiciară.

Art. 30. (1) Dispunând omologarea, judecătorul-sindic suspendă toate procedurile de executare silită.

(2) La cererea administratorului concordatar, sub condiția acordării de garanții creditorilor de către debitor, judecătorul-sindic poate impune creditorilor nesemnatari ai concordatului preventiv un termen de maximum 18 luni de amânare a scadenței creanței lor, perioadă în care nu vor curge dobânzi, penalități, precum și orice alte cheltuieli aferente creanțelor. Prevederile referitoare la amânarea scadenței creanței nu sunt aplicabile în privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală.

(3) Concordatul va fi opozabil creditorilor bugetari, cu condiția respectării prevederilor legale cu privire la ajutorul de stat din legislația internă și europeană, potrivit prevederilor art. 24 alin. (5).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 28 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Textul inițial a suferit modificări de substanță.

Deși este neclar, din text reiese opozabilitatea concordatului și creditorilor care nu l-au votat, dacă acesta a fost omologat de judecătorul-sindic și dacă nu s-a dispus, la cererea acestora, anularea concordatului în condițiile art. 34. Dar judecătorul-sindic poate impune creditorilor care nu au votat concordatul un termen de maximum 18 luni de amânare a scadenței creanței lor, sub condiția acordării de garanții de către debitor.

BCU IAȘI - CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

Creditorii nesemnatari credem că sunt creditorii care nu au votat pentru concordat.
Concordatul va fi opozabil creditorilor bugetari, cu condiția respectării prevederilor legale cu privire la ajutorul de stat din legislația internă și europeană, dacă a fost efectuat testul creditorului privat.
A se vedea și nota de la art. 25.

Art. 31. În perioada concordatului preventiv omologat nu se poate deschide procedura insolvenței față de debitor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 29 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** După omologarea concordatului și până la închiderea procedurii de concordat nu se poate dispune deschiderea procedurii de insolvență împotriva debitorului. Acest lucru este posibil numai în perioada negocierilor, până la omologare, dacă debitorul a intrat în insolvență. A se vedea și nota de la art. 16.

Art. 32. (1) Orice creditor care obține un titlu executoriu asupra debitorului în cursul procedurii poate formula cerere de aderare la concordat sau poate să își recupereze creanța prin orice alte modalități prevăzute de lege.
(2) Cererea de aderare se depune la administratorul concordatar, care o include în tabelul creditorilor concordatari.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 30 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Concordatul omologat de judecătorul-sindic este opozabil numai creditorilor existenți la data votării. El poate deveni opozabil și creditorilor ulteriori numai în măsura în care aceștia aderă la concordat. Deși textul se referă la „creditor care obține un titlu executoriu asupra debitorului în cursul procedurii", credem că este vorba de creditorii ale căror creanțe s-au născut după omologarea concordatului,

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

pentru că numai acestora nu le este opozabil concordatul omologat. Creditorilor anteriori, chiar dacă nu au votat proiectul de concordat, le este opozabil concordatul omologat. Dacă creditorul ulterior nu aderă la concordat și obține un titlu executoriu pentru creanța sa, își poate executa creanța prin procedurile de executare silită obișnuite. Față de creditorii ulteriori nu operează suspendarea executărilor silite în condițiile art. 29 și art. 30.

În cazul în care dorește să adere la concordat, creditorul ulterior va trebui să facă o cerere de aderare către administratorul concordatar, urmând să fie inclus în tabelul creditorilor concordatari și să fie plătit în intervalul de 24 de luni – de executare a concordatului. Textul trebuie corelat cu dispozițiile art. 17 lit. c), astfel încât înscrierea creditorului care dorește să adere la concordat pe lista creditorilor concordatari se va face numai după verificarea îndeplinirii condițiilor de către judecătorul-sindic.

Art. 33. (1) În cursul procedurii, debitorul își desfășoară activitatea în limitele afacerii sale obișnuite, în condițiile concordatului preventiv, sub supravegherea administratorului concordatar.

(2) Măsurile cuprinse în concordatul preventiv, inclusiv modificările creanțelor, profită și codebitorilor, fidejusorilor și terților garanți.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 31 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** În perioada de realizare a concordatului, debitorul își desfășoară activitatea în mod obișnuit, fiind totodată obligat, deși textul nu o prevede în mod expres, să realizeze schimbările prevăzute în concordat, potrivit art. 24, în scopul reorganizării și salvgardării activității sale. Toată activitatea debitorului se desfășoară sub supravegherea administratorului concordatar. Deși nu este definită supravegherea exercitată de administratorul concordatar, iar dispozițiile art. 5 pct. 66 nu sunt aplicabile, credem că în stabilirea limitelor acestei

BCU IAȘI CENTRU UNIVERSITAR

supravegheri s-ar impune o inspirare din acest text. Totodată, trebuie avute în vedere, în stabilirea limitelor supravegherii, prevederile art. 19 lit. e)-g).

Secțiunea a 3-a

Închiderea procedurii concordatului preventiv

Art. 34 (1) Creditorii care au votat împotriva concordatului preventiv pot cere anularea acestuia, în termen de 15 zile de la data omologării a cestuia.

(2) Când se invocă motive de nulitate absolută, dreptul de a cere constatarea nulității se prescrie în termen de 6 luni de la data omologării concordatului.

(3) Judecătorul-sindic, la cererea reclamantului, poate dispune, pe cale de ordonanță președințială, suspendarea concordatului preventiv.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 32 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Acțiunea în constatarea nulității concordatului preventiv (pentru motive de nulitate absolută) sau în anularea concordatului preventiv (pentru motive de nulitate relativă) se soluționează de judecătorul-sindic, potrivit art. 17 lit. e). Motivele de nulitate absolută sau relativă nu sunt însă prevăzute de lege. Ambele acțiuni sunt prescriptibile. Acțiunea în anularea concordatului preventiv (pentru motive de nulitate relativă) se prescrie în termen de 15 zile de la omologare, iar acțiunea în constatarea nulității concordatului preventiv (pentru motive de nulitate absolută) se prescrie în termen de 6 luni de la omologare.

Titularii acțiunii sunt numai creditorii care au votat împotriva concordatului.

Sunt motive de nulitate absolută sau relativă:

- concordatul nu a fost votat de un număr suficient de creditori [art. 27 alin. (5) – „concordatul preventiv se consideră aprobat de creditori dacă sunt întrunite voturile creditorilor care reprezintă cel puțin 75% din valoarea creanțelor acceptate și necontestate"];

BCU BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ LIBRARY

- au votat creditori care aveau interdicția de a vota [art. 27 alin. (6)];
- un vot a fost luat în calcul, deși era un vot condiționat [art. 27 alin. (2)];
- valoarea creanțelor contestate și/sau în litigiu depășește 25% din masa credală [art. 28 alin. (1) lit. a)].

Art. 35. (1) În situația în care se constată încălcarea gravă de către debitor a obligațiilor asumate prin concordatul preventiv, adunarea creditorilor concordatari poate hotărî introducerea acțiunii în rezoluțiune a concordatului preventiv. Asupra acestui aspect adunarea poate delibera chiar dacă nu a fost înscris pe ordinea de zi. De asemenea, poate introduce această acțiune, în aceleași condiții, creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor acceptate și necontestate.

(2) În înțelesul alin. (1) reprezintă încălcare gravă a obligațiilor asumate de debitor prin concordatul preventiv acțiuni precum: favorizarea unuia sau a mai multor creditori în dauna celorlalți, ascunderea sau înstrăinarea de active în perioada concordatului preventiv, efectuarea de plăți fără contraprestație sau în condiții ruinătoare.

(3) Dacă adunarea creditorilor concordatari a decis introducerea acțiunii în rezoluțiune, procedura concordatului preventiv se suspendă de drept.

(4) Prin hotărârea de admitere a acțiunii în rezoluțiune, judecătorul-sindic acordă creditorilor daune-interese, potrivit dreptului comun.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 33 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Acțiunea în rezoluțiunea concordatului preventiv se soluționează de judecătorul-sindic, potrivit art. 17 lit. e).

Titularii acțiunii în rezoluțiune sunt adunarea creditorilor concordatari și creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor acceptate și necontestate.

Nu se precizează care sunt condițiile de cvorum pentru a se aprecia că adunarea creditorilor concordatari a hotărât introducerea acțiunii în rezoluțiunea concordatului preventiv. De

BCU IAȘI / CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

aceea, credem că sunt aplicabile dispozițiile art. 21 alin. (3), potrivit cărora „adunarea creditorilor concordatari adoptă hotărâri cu majoritatea de voturi stabilită prin raportare la valoarea creanțelor creditorilor concordatari prezenți".

Dacă adunarea creditorilor concordatari a decis introducerea acțiunii în rezoluțiune, procedura concordatului preventiv se suspendă de drept. Se va pune problema momentului de la care operează suspendarea, acesta putând fi data hotărârii adunării creditorilor care a decis suspendarea sau data introduceri acțiunii de rezoluțiune. Într-o interpretare literală a textului, se pare că momentul suspendării este data hotărârii adunării creditorilor care a decis suspendarea.

În lipsa unei dispoziții exprese, suspendarea nu operează dacă acțiunea de rezoluțiune este introdusă de creditorul majoritar.

Art. 36 (1) Dacă procedura concordatului preventiv se finalizează cu succes, la termenul prevăzut în contract sau anterior acestuia, după caz, judecătorul-sindic va pronunța o încheiere prin care va constata realizarea obiectului concordatului preventiv. În acest caz, modificările creanțelor prevăzute în concordatul preventiv rămân definitive.

(2) În cazul în care în cursul derulării procedurii, înainte de expirarea termenului prevăzut la art. 24 alin. (4), administratorul concordatar apreciază că este imposibilă realizarea obiectivelor concordatului din motive neimputabile debitorului, poate cere judecătorului-sindic constatarea nereușitei concordatului preventiv și închiderea procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 34 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Procedura concordatului preventiv încetează:

- prin anularea sau constatarea nulității concordatului, la cererea creditorilor care nu au votat concordatul, caz în care judecătorul-sindic se pronunță printr-o sentință (fiind o procedură contencioasă);

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

- prin rezoluțiunea concordatului, la cererea adunării creditorilor sau a creditorului majoritar, caz în care judecătorul-sindic se pronunță printr-o sentință – art. 35 alin. (4) (fiind o procedură contencioasă);
- prin constatarea realizării obiectului concordatului, caz în care judecătorul-sindic se pronunță printr-o încheiere – art. 36 alin. (1). Titularul cererii nu este precizat, astfel încât credem că sunt aplicabile dispozițiile art. 19 lit. i), încât titularul cererii este administratorul concordatar (fiind o procedură contencioasă);
- prin constatarea nereușitei concordatului preventiv înainte de expirarea termenului de 24 de luni, la cererea administratorului concordatar, caz în care judecătorul-sindic se pronunță printr-o sentință (fiind o procedură contencioasă).

Art. 37. (1) Măsurile prevăzute de prezentul titlu se vor aplica cu respectarea regulilor în materia ajutorului de stat.
(2) Prevederile prezentului titlu nu sunt aplicabile în privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 35 din Legea nr. 381/2009.*

✍ **NOTĂ:** Testul creditorului privat este obligatoriu în concordatul preventiv.

BCU IAȘI / CONTRACT UNIVERSITAR / LIBRARY

TITLUL II
PROCEDURA INSOLVENȚEI

Capitolul I
Dispoziții comune

Secțiunea 1
Aspecte generale

Art. 38. (1) Procedura generală prevăzută de prezentul capitol se aplică debitorilor prevăzuți la art. 3, cu excepția celor cărora li se aplică procedura simplificată.

(2) Procedura simplificată prevăzută de prezentul capitol se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență care se încadrează în una dintre următoarele categorii:

a) profesioniști persoane fizice supuse obligației de înregistrare în registrul comerțului, cu excepția celor care exercită profesii liberale;

b) întreprinderi familiale, membrii întreprinderii familiale;

c) debitori care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1) și îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

1. nu dețin niciun bun în patrimoniul lor;
2. actele constitutive sau documentele contabile nu pot fi găsite;
3. administratorul nu poate fi găsit;
4. sediul social/profesional nu mai există sau nu corespunde adresei din registrul comerțului;

d) persoane juridice dizolvate voluntar, judiciar sau de drept, anterior formulării cererii introductive, chiar dacă lichidatorul judiciar nu a fost numit sau, deși numit, mențiunea privitoare la numirea sa nu a fost înscrisă în registrul comerțului;

e) debitori care și-au declarat prin cererea introductivă intenția de intrare în faliment;

f) orice persoană care desfășoară activități specifice profesioniștilor, care nu a obținut autorizarea cerută de lege pentru exploatarea unei întreprinderi și nu este înregistrată în registrele speciale de publicitate; aplicarea prezentei legi față de aceste persoane nu exclude sancțiunile aplicabile pentru lipsa autorizării sau înregistrării respectivei persoane.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 1 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.*

BCU CLUJ UNIVERSITY LIBRARY

✍ **NOTĂ:** Procedura generală se aplică, în acord şi cu jurisprudența CJUE, şi regiilor autonome, potrivit art. 3 alin. (2), cu excepția cazului în care se încadrează în dispozițiile alin. (2) al articolului de față.

Modificarea vizează persoanele juridice dizolvate. Vechea reglementare se referea numai la societățile comerciale dizolvate anterior formulării cererii introductive. Legiuitorul face lumină în această chestiune precizând persoanele juridice dizolvate voluntar, judiciar sau de drept, anterior formulării cererii introductive, chiar dacă lichidatorul judiciar nu a fost numit sau, deşi numit, mențiunea privitoare la numirea sa nu a fost înscrisă în registrul comerțului. Se va elimina astfel jurisprudența neunitară.

Dispoziția de la lit. f) este nouă şi vine să sancționeze de fapt persoanele juridice nelegal înființate sau profesioniştii, pentru care operează nulitatea pentru neîndeplinirea formalităților de publicitate cerute de lege. De asemenea, sancționează cu trecerea la procedura simplificată persoanele care desfăşoară activități specifice profesioniştilor, deşi nu au obținut autorizarea cerută de lege. Independent de această sancțiune, care reprezintă de fapt interdicția de a se reorganiza judiciar, nu este exclusă aplicarea sancțiunilor specifice prevăzute de legile speciale, şi anume constatarea nulității persoanei juridice sau alte sancțiuni pecuniare.

Art. 39. (1) Toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cele privind notificarea, convocarea şi comunicarea actelor de procedură efectuate de administratorul judiciar şi/sau de lichidatorul judiciar, vor fi suportate din averea debitorului.

(2) Plățile se vor face dintr-un cont deschis la o unitate a unei bănci, pe bază de dispoziții emise de debitor sau, după caz, de administratorul judiciar, iar în cursul falimentului, de lichidatorul judiciar.

(3) Disponibilitățile băneşti vor putea fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

(4) În lipsa disponibilităților în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare, plățile urmând a fi făcute potrivit prevederilor Ordonanței

de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza unui buget previzionat.
(5) În cadrul adunării creditorilor, administratorul judiciar va putea solicita creditorilor avansarea sumelor necesare continuării procedurii.

✍ **NOTĂ:** Dispoziția este nouă și stabilește cadrul concret în care practicianul în insolvență poate solicita creditorilor avansarea sumelor necesare pentru continuarea procedurii: în adunarea creditorilor.
Deși textul se referă numai la posibilitatea administratorului judiciar de a cere creditorilor avansarea sumelor necesare, credem că ea este pe deplin aplicabilă și lichidatorului judiciar, deoarece textul de la art. 39 are aplicabilitate generală, în cadrul întregii proceduri.
Posibilitatea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar de a solicita creditorilor avansarea sumelor necesare continuării procedurii exista și în vechea reglementare, dar rezulta indirect din dispozițiile art. 131 din Legea nr. 85/2006. Credem că este mai bine plasată în actualul cod și lămuritoare.

(6) În scopul și în limitele necesare acoperirii cheltuielilor de procedură, oricând pe parcursul procedurii, în lipsă de lichidități în patrimoniul debitorului, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va identifica bunuri valorificabile libere de sarcini, care nu sunt esențiale pentru reorganizare, și va proceda la valorificarea de urgență, la minim valoarea de lichidare a acestora, stabilită de un evaluator. Până la desemnarea comitetului creditorilor decizia de valorificare aparține administratorului judiciar/lichidatorului judiciar. Propunerea de valorificare, inclusă în raportul prevăzut la art. 59 alin. (1), care se depune la dosarul cauzei și se publică în extras în BPI, poate fi contestată de orice parte interesată în termen de 3 zile de la publicarea extrasului raportului în BPI. După desemnarea comitetului creditorilor, valorificarea se va face cu acordul comitetului, potrivit prevederilor art. 87 alin. (2).

✍ **NOTĂ:** Dispoziția este nouă și vine să acopere necesitățile de procurare a lichidităților necesare pentru acoperirea cheltu-

BCU CLUJ UNIVERSITY LIBRARY

ielilor de procedură și pentru continuarea procedurii. Aceste lichidități vor putea fi astfel procurate în orice stadiu al procedurii, inclusiv în perioada de observație.

Condițiile pentru ca un bun să fie valorificat sunt: bunul să fie liber de sarcini, să nu fie esențial pentru reorganizare, să fie evaluat de un evaluator, iar valorificarea să nu se facă sub valoarea minimă de lichidare.

Propunerea de valorificare aparține administratorului judiciar/lichidatorului judiciar și se cuprinde în raportul lunar, întocmit în condițiile art. 59 alin. (1), al cărui extras se publică în BPI, conform art. 59 alin. (2) raportat la art. 39 alin. (6). În cadrul acestui raport trebuie să se arate necesitatea valorificării bunurilor, dacă bunul este liber de sarcini și de ce nu este esențial pentru reorganizare. Credem că evaluarea va trebui făcută numai dacă niciun creditor nu contestă raportul sau dacă judecătorul-sindic respinge contestațiile formulate; altfel, averea debitorului se va împovăra cu o cheltuială suplimentară, și anume cea reprezentând onorariul expertului. În raport va trebui cuprinsă doar mențiunea că evaluarea se va face la minim valoarea de lichidare a bunului, stabilită de un evaluator, deși credem că și valoarea poate fi contestată. O soluție ar fi ca ulterior evaluării să se cuprindă într-un raport lunar această evaluare, pentru a curge termenul de contestare a evaluării. A doua soluție ar fi ca evaluarea bunului să se facă mai înainte de întocmirea raportului lunar și publicarea extrasului acestuia în BPI. Jurisprudența va demonstra care este cea mai bună soluție. S-a afirmat că noțiunea „valoarea de lichidare" nu are corespondent în standardele de evaluare. Astfel, evaluarea trebuie să se facă în raport cu starea de situație forțată, având în vedere faptul că bunul trebuie valorificat de urgență în scopul obținerii sumelor necesare pentru continuarea procedurii, care nu poate suferi tergiversări. Evaluatorul va trebui, la stabilirea valorii bunului, să țină seama de această situație forțată.

Decizia de valorificare aparține exclusiv practicianului în insolvență până la desemnarea comitetului creditorilor. După

desemnarea comitetului, practicianul în insolvență va trebui să ceară acordul comitetului creditorilor.

Judecătorul-sindic intervine numai dacă se contestă propunerea practicianului în insolvență de vânzare a bunului de către creditori, debitor sau orice altă parte interesată – de exemplu, un terț care invocă un drept asupra bunului.

Este de menționat faptul că propunerea de valorificare a bunului în scopul procurării sumelor necesare continuării procedurii poate fi contestată în termen de 3 zile de la publicarea în BPI a extrasului raportului lunar, care trebuie să conțină și această măsură. Raportul lunar conține și alte măsuri, potrivit art. 59 alin. (1) (descrierea modului în care practicianul și-a îndeplinit atribuțiile, justificarea cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile existente în averea debitorului, stadiul efectuării inventarierii etc.). Aceste măsuri pot fi contestate în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a extrasului raportului, potrivit art. 59 alin. (6).

Textul trebuie corelat și cu dispozițiile art. 153 alin. (3), întrucât valorificarea se face numai prin licitație publică.

(7) Fondul prevăzut la alin. (4) va fi constituit prin:

a) aplicarea unui procent de 50% la taxele care se achită la oficiul registrului comerțului pentru autorizarea constituirii persoanelor supuse înregistrării în registrul comerțului, cu modificările actelor, faptelor și mențiunilor acestora, și efectuarea tuturor înregistrărilor în registrul comerțului, autorizare, funcționare și eliberare documente specifice, verificare și/sau rezervare, transmitere/obținere/eliberare documente și/sau informații prevăzute de lege;

b) preluarea a 2,0% din sumele recuperate în cadrul procedurilor de insolvență, inclusiv din fondurile obținute din vânzarea bunurilor din averea debitorului, sumă care va fi inclusă în categoria cheltuielilor aferente procedurii în sensul alin. (1).

(8) Sumele prevăzute la alin. (1) vor fi plătite cu prioritate în momentul existenței disponibilului în contul debitorului. Sumele plătite din fondul de lichidare pentru cheltuielile de procedură sunt consi-

derate avansuri și vor fi restituite de către practicianul în insolvență din averea debitoarei la momentul existenței lor.

✍ **NOTĂ:** Dispoziția din teza a II-a a alin. (8) este nouă și logică. Cheltuielile de administrare a procedurii trebuie suportate exclusiv din averea debitorului, iar fondul de lichidare trebuie doar să avanseze un împrumut atunci când nu există lichidități la un anumit moment, împrumut care este supus restituirii. Numai în ipoteza în care averea debitorului este inexistentă sau insuficientă pentru suportarea cheltuielilor de procedură, aceste cheltuieli trebuie să rămână pe seama fondului de lichidare.

(9) Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România va comunica Oficiului Național al Registrului Comerțului și instanțelor judecătorești pe lângă care funcționează registrul societăților agricole, respectiv registrul asociațiilor și fundațiilor, numărul contului și unitatea la care acesta este deschis și orice modificări ulterioare ale acestuia.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 4 din Legea nr. 85/2006.*

Secțiunea a 2-a

Organele care aplică procedura. Participanții la procedură

Art. 40. (1) Organele care aplică procedura sunt: instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul judiciar și lichidatorul judiciar.
(2) Organele prevăzute la alin. (1) trebuie să asigure efectuarea cu celeritate a actelor și operațiunilor prevăzute de prezenta lege, precum și realizarea, în condițiile legii, a drepturilor și obligațiilor celorlalți participanți la aceste acte și operațiuni.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 5 din Legea nr. 85/2006 și art. 3 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Codul de față folosește noțiunea de „lichidator judiciar". Potrivit O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activi-

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

tății practicienilor în insolvență, practicienii în insolvență sunt administratorul judiciar și lichidatorul. Codul trebuia armonizat cu actul normativ care reglementează profesia respectivă. Cum s-a optat pentru noțiunea de „lichidator judiciar", se impune modificarea O.U.G. nr. 86/2006 în sensul codului de față.

Deși modificarea legii vine după o bogată experiență legislativă în domeniu, textul menține încă inadvertența ce rezultă din enumerarea separată a instanțelor judecătorești și a judecătorului-sindic ca și cum judecătorul-sindic nu ar face parte din sistemul instanțelor judecătorești și nu ar fi un complet specializat în cadrul unei instanțe.

§1. Instanțele judecătorești

Art. 41. (1) Toate procedurile prevăzute de prezentul capitol, cu excepția apelului, sunt de competența tribunalului sau, dacă este cazul, a tribunalului specializat în a cărui circumscripție debitorul și-a avut sediul social/profesional cel puțin 6 luni anterior datei sesizării instanței. Dacă în cadrul tribunalului a fost creată o secție specială de insolvență, acesteia îi aparține competența pentru derularea procedurilor prevăzute de prezenta lege.

(2) Sediul social/profesional al debitorului este cel cu care figurează acesta în registrul comerțului, respectiv în registrul societăților agricole sau în registrul asociațiilor și fundațiilor. În cazul în care sediul a fost schimbat cu mai puțin de 6 luni anterior depunerii cererii de deschidere a procedurii insolvenței, sediul social/profesional al debitorului este cel cu care acesta figura la registrul comerțului, respectiv în registrul societăților agricole sau în registrul asociațiilor și fundațiilor înainte de schimbare.

(3) Tribunalul, legal învestit cu o cerere de deschidere a procedurii insolvenței potrivit alin. (1), rămâne competent să soluționeze cauza, indiferent de schimbările ulterioare de sediu al debitorului.

(4) Toate cererile, contestațiile, acțiunile întemeiate pe dispozițiile prezentului capitol se judecă potrivit prevederilor Codului de procedură civilă cu privire la judecata în primă instanță, cu mențiunea că termenul pentru depunerea întâmpinării este de maximum 15 zile de la comunicare, răspunsul la întâmpinare nu este obligatoriu, iar

judecătorul-sindic fixează, prin rezoluție, în termen de maximum 5 zile de la data depunerii întâmpinării, primul termen de judecată, care va fi de cel mult 30 de zile de la data rezoluției. În ceea ce privește cererile de deschidere a procedurii de insolvență ori în alte cazuri în care legea prevede termene speciale se va ține cont de aceste termene speciale. În cazul cererii de deschidere a procedurii insolvenței nu sunt aplicabile dispozițiile art. 200 din Codul de procedură civilă privind regularizarea cererii.

(5) În litigiile care au fost promovate în temeiul dreptului comun, după deschiderea procedurii insolvenței citarea debitorului se va face la sediul acestuia și la sediul administratorului judiciar/lichidatorului judiciar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 6 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În raport cu vechea reglementare, care prevedea că schimbarea sediului după introducerea cererii introductive nu determină schimbarea competenței tribunalului sesizat, codul de față prevede că schimbarea sediului principal cu mai puțin de 6 luni anterioare introducerii cererii introductive nu determină schimbarea competenței tribunalului în a cărui circumscripție se afla sediul principal înainte de schimbare.

Odată deschisă procedura de un tribunal legal învestit cu o cerere de deschidere a procedurii insolvenței, acesta rămâne competent să administreze întreaga procedură, indiferent de schimbările ulterioare de sediu al debitorului.

În alin. (4) se prevede că toate cererile, contestațiile, acțiunile întemeiate pe dispozițiile prezentului capitol (de fapt se aplică și insolvenței grupului de societăți, falimentului instituțiilor de credit și falimentului societăților de asigurare/reasigurare în virtutea trimiterii din art. 183, art. 204 și art. 242) se judecă potrivit prevederilor Codului de procedură civilă cu privire la judecata în primă instanță, cu modificarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 201 NCPC și cu mențiunea că dispozițiile art. 200 NCPC nu sunt aplicabile la soluționarea cererii de deschidere a procedurii. *Per a contrario*, dispozițiile privind regularizarea cererii sunt

aplicabile celorlalte cereri/contestații formulate în cursul procedurii, acestea putând fi regularizate dacă nu îndeplinesc cerințele legii, cu respectarea termenelor speciale prevăzute în prezentul cod pentru soluționare. Dispozițiile speciale privind procedura de regularizare și comunicare a cererilor și întâmpinărilor vine să asigure soluționarea cu celeritate a cererilor, în cadrul procedurii ținându-se seama de necesitatea asigurării celerității.

Dispoziția trebuie interpretată și prin raportare la art. 66 alin. (10) din prezentul cod, dispoziție derogatorie pentru soluționarea cererii de deschidere a procedurii, potrivit căreia „cererea debitorului se va judeca de urgență, în termen de 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea părților. Prin excepție de la prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă, judecătorul-sindic va stabili termenul de judecată în camera de consiliu, în termen de 10 zile de la depunere, chiar dacă cererea nu îndeplinește toate cerințele legale și nu sunt depuse toate documentele. În cazul în care la data depunerii cererii debitorului se găsesc înregistrate pe rol cereri ale creditorilor, se va proceda potrivit prevederilor alin. (6) teza a II-a". Credem că trimiterea la art. 200 NCPC este eronată, trimiterea corectă fiind la art. 201 NCPC.

A se vedea și nota de la art. 5 pct. 58.

Art. 42. (1) Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură se efectuează prin BPI. Comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor către participanții la proces, al căror sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă coroborate cu prevederile Regulamentului (CE) nr. 1.346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, și ale Regulamentului (CE) nr. 1.393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor") și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1.348/2000 al Consiliului, după caz. BPI va fi realizat în formă electronică. Pentru acoperirea cheltuielilor de publicare a BPI se percepe o taxă constând într-o cotă de 10%

aplicată asupra taxelor achitate la oficiul registrului comerțului pentru toate operațiunile de constituire, autorizare, înregistrare, menționare, rezervare efectuate în registrul comerțului.

(2) În procedurile contencioase reglementate de prezentul capitol vor fi citate în calitate de părți numai persoanele ale căror drepturi sau interese sunt supuse spre soluționare judecătorului-sindic, în condiții de contradictorialitate. În toate celelalte cazuri se aplică dispozițiile din Codul de procedură civilă referitoare la procedura necontencioasă, în măsura în care nu contravin unor dispoziții exprese prevăzute de prezenta lege.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii și notificarea deschiderii procedurii se vor realiza potrivit prevederilor Codului de procedură civilă. Creditorii care nu au fost notificați potrivit prevederilor art. 99 alin. (3) sunt considerați de drept în termenul de depunere a cererilor de admitere a creanțelor, prin depunerea unei cereri de admitere la masa credală și vor prelua procedura în stadiul în care se afla în momentul înscrierii lor la masa credală.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), prima citare și comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor prezentei legi, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se vor realiza potrivit prevederilor Codului de procedură civilă și prin BPI. Instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în BPI.

(5) În cazul în care debitorul este o societate tranzacționată pe o piață reglementată, judecătorul-sindic va comunica Autorității pentru Supraveghere Financiară hotărârea de deschidere a procedurii.

(6) Formatul și conținutul-cadru ale actelor care se publică în BPI și ale dovezii privind îndeplinirea procedurii de citare, convocare, notificare și comunicare se stabilesc prin ordin al ministrului justiției și sunt utilizate în mod obligatoriu de toți participanții la procedură.

(7) Notificările, cu excepția cazului în care sarcina notificării aparține altor organe care aplică procedura, și convocările prevăzute de prezenta lege cad în sarcina administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, după caz.

(8) Creditorii care au înregistrat cereri de admitere a creanțelor sunt prezumați că au în cunoștință termenele prevăzute la art. 100 ori la art. 146 sau 147, după caz, și nu vor mai fi citați.

(9) În vederea publicării citațiilor, convocărilor și notificărilor actelor de procedură efectuate de instanțele judecătorești, după deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege, se editează BPI.

(10) Publicarea actelor de procedură sau, după caz, a hotărârilor judecătorești în BPI înlocuiește, de la data publicării acestora, citarea, convocarea și notificarea actelor de procedură efectuate individual față de participanții la proces, acestea fiind prezumate a fi îndeplinite la data publicării.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 7 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** O modificare semnificativă se regăsește în alin. (3) al textului de față: „Creditorii nemenționați în lista prevăzută la art. 67 alin. (1) pct. c) și care nu au fost notificați vor fi repuși în termen și vor prelua procedura în stadiul în care se afla în momentul înscrierii lor la masa credală". În vechea reglementare, creditorii nenotificați personal, pentru că nu se regăseau în lista depusă de debitor, erau considerați că au fost notificați de la momentul publicării în BPI a notificării deschiderii procedurii. Credem că noua soluție legislativă va avea un impact negativ asupra desfășurării procedurii, deoarece masa pasivă se va putea modifica, în sensul măririi continue, pe tot parcursul procedurii, ceea ce va schimba permanent atât programul de plăți cuprins în plan, cât și distribuirile de sume. Considerăm că trebuia impus măcar un termen-limită pentru înscrierea la masa pasivă, în raport cu data deschiderii procedurii.

Art. 43. (1) Curtea de apel va fi instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic. Hotărârile curții de apel sunt definitive.
(2) Termenul de apel este de 7 zile de la comunicarea hotărârii realizată prin publicare în BPI, dacă prin lege nu se prevede altfel. Apelul va fi judecat de complete specializate, de urgență. Citarea apelanților, a administratorului judiciar/lichidatorului judiciar și a intimaților în apel și comunicarea deciziilor pronunțate se fac prin BPI. Instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în BPI. Procedura va fi considerată îndeplinită dacă citația se publică cu cel puțin 5 zile calendaristice înainte de data stabilită pentru înfățișare. În vederea soluționării apelului se trimit la curtea de apel, în copie certificată, de grefierul-șef al tribunalului,

numai actele care interesează soluționarea căii de atac, selectate de judecătorul-sindic în cazul în care apelul privește o hotărâre a judecătorului-sindic pentru care nu s-a format dosar asociat. În cazul în care instanța de apel consideră necesare și alte acte din dosarul de fond, va pune în vedere părților interesate, prin rezoluția la primirea cererii de apel sau prin încheiere în cursul soluționării apelului, să le depună în copie certificată sau le va solicita jucătorului-sindic.

(3) Apelul se judecă potrivit prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele derogări: termenul pentru depunerea întâmpinării este de maximum 10 zile de la comunicarea cererii și a motivelor de apel, răspunsul la întâmpinare nu este obligatoriu, iar judecătorul-sindic fixează, prin rezoluție, în termen de maximum 3 zile de la data depunerii întâmpinării, primul termen de judecată, care va fi de cel mult 30 de zile de la data rezoluției.

(4) Prin derogare de la prevederile Codului de procedură civilă, apelul nu suspendă executarea hotărârilor judecătorului-sindic.

(5) Următoarele hotărâri ale judecătorului-sindic vor putea fi suspendate de instanța de apel:

a) sentința de deschidere a procedurii insolvenței împotriva debitorului;

b) sentința prin care se decide intrarea în procedura simplificată;

c) sentința prin care se decide intrarea în faliment;

d) sentința de soluționare a contestației la planul de distribuire a fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe;

e) sentința de soluționare a contestațiilor împotriva măsurilor administratorului judiciar/lichidatorului judiciar;

f) încheierea prin care s-a confirmat practicianul în insolvență;

g) încheierea prin care a fost înlocuit practicianul în insolvență;

h) sentința prin care s-au soluționat acțiunile în anulare prevăzute la art. 117-122.

(6) Pentru toate cererile de apel formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic în cadrul procedurii se constituie un singur dosar. Completul de apel căruia i s-a repartizat aleatoriu primul apel va fi cel care va soluționa toate apelurile următoare privind aceeași procedură, exercitate împotriva aceleiași hotărâri sau a hotărârilor succesive pronunțate de judecătorul-sindic în același dosar de insolvență.

(7) Curtea de apel învestită cu soluționarea apelului declarat împotriva hotărârii judecătorului-sindic prin care s-a respins cererea de des-

chidere a procedurii insolvenței, admițând apelul, va anula hotărârea și va trimite cauza judecătorului-sindic, pentru deschiderea procedurii insolvenței.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 8 din Legea nr. 85/2006, modificat prin art. 59 pct. 2 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a noului Cod de procedură civilă.*

✍ **NOTĂ:** Spre deosebire de vechea reglementare, când citarea părților în calea de atac se făcea în paralel, individual – conform Codului de procedură civilă și colectiv, prin publicarea citației în BPI –, potrivit noului Cod, citarea apelanților, a administratorului judiciar/lichidatorului judiciar și a intimaților în apel și comunicarea deciziilor pronunțate se fac numai prin BPI. Dispoziția este de natură să faciliteze judecata cu celeritate și să reducă cheltuielile instanțelor cu comunicarea citațiilor.

Într-o interpretare *per a contrario* a dispozițiilor alin. (1), în cazul în care apelul vizează o hotărâre pronunțată de judecătorul-sindic într-un dosar asociat, acest dosar se înaintează la instanța de apel, în original. Aceasta permite un control complet și urgentează soluționarea căii de atac. Credem că, din acest punct de vedere, soluționarea tuturor cererilor contencioase în dosare asociate constituite de judecătorul-sindic chiar de la înregistrarea acestora este o soluție benefică. Trimiterea copiilor de pe actele selectate de judecătorii-sindici a constituit de nenumărate ori un motiv de amânare a cauzei și s-au întâlnit și situații în care părțile au ascuns existența anumitor acte care ar fi avut efecte hotărâtoare asupra soluției. Judecarea căii de atac în dosare „parțial" complete s-a dovedit a fi o soluție neinspirată.

În alin. (3) se prevăd dispoziții derogatorii de la noul Cod de procedură civilă privind etapa scrisă de comunicare a actelor de procedură în vederea pregătirii judecății (art. 201 NCPC): „termenul pentru depunerea întâmpinării este de maximum 10 zile de la comunicarea cererii și a motivelor de apel, răspunsul la întâmpinare nu este obligatoriu, iar

B.C.U "M. EMINESCU" IAȘI

judecătorul-sindic fixează, prin rezoluție, în termen de maximum 3 zile de la data depunerii întâmpinării, primul termen de judecată, care va fi de cel mult 30 de zile de la data rezoluției".

Se aduc modificări semnificative și în ceea ce privește suspendarea executării hotărârilor judecătorului-sindic.

La lit. a) de la alin. (5) se prevede că se suspendă hotărârea de deschidere a procedurii, fără a se mai face distincție după cum debitorul a formulat sau nu contestație.

Se introduc trei noi cazuri în care se poate suspenda executarea hotărârilor judecătorului-sindic: „e) sentința de soluționare a contestațiilor împotriva măsurilor administratorului judiciar/lichidatorului judiciar; f) încheierea prin care s-a confirmat practicianul în insolvență; g) încheierea prin care a fost înlocuit practicianul în insolvență".

Art. 44. Repartizarea cauzelor, având ca obiect procedura prevăzută de prezentul titlu, judecătorilor desemnați ca judecători-sindici se realizează în mod aleatoriu, în sistem informatizat, potrivit art. 53 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 9 din Legea nr. 85/2006 și art. 4 din O.G. nr. 10/2004.*

§2. Judecătorul-sindic

Art. 45. (1) Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentului capitol, sunt:

a) pronunțarea motivată a hotărârii de deschidere a procedurii insolvenței și, după caz, de intrare în faliment, atât prin procedura generală, cât și prin procedura simplificată;

b) judecarea contestației debitorului împotriva cererii introductive a creditorilor pentru începerea procedurii;

c) judecarea opoziției creditorilor la deschiderea procedurii;

d) desemnarea motivată, după verificarea eventualelor incompatibilități, prin sentința de deschidere a procedurii, după caz, a administratorului judiciar provizoriu/lichidatorului judiciar provizoriu,

solicitat de creditorul care a depus cererea de deschidere a procedurii ori de către debitor, dacă cererea îi aparține acestuia. În lipsa unei astfel de propuneri făcute de către debitor sau de către oricare dintre creditori, desemnarea se va face dintre practicienii în insolvență înscriși în Tabloul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, care și-au depus ofertă la dosar. Dacă nu s-a depus nicio ofertă, va desemna aleatoriu pe oricare dintre practicienii în insolvență înscriși în Tabloul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România. În cazul în care atât debitorul, cât și creditorul au solicitat desemnarea câte unui administrator judiciar/lichidator judiciar va avea prevalență cererea creditorului. Dacă creditorii solicită a fi desemnați administratori judiciari/lichidatori judiciari diferiți, judecătorul-sindic va desemna motivat pe unul dintre cei propuși de aceștia. Desemnarea se va face pentru administrarea procedurii până la confirmarea acestuia în condițiile legii. Totodată, judecătorul-sindic va fixa onorariul în conformitate cu criteriile stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a atribuțiilor acestuia pentru această perioadă;

e) confirmarea, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar desemnat de adunarea creditorilor ori de creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor. Dacă nu există contestații asupra legalității hotărârii adunării creditorilor sau a deciziei creditorului care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor, confirmarea se face în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de 5 zile de la sesizarea judecătorului-sindic;

f) înlocuirea, pentru motive temeinice, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, potrivit prevederilor art. 57 alin. (4);

g) judecarea cererilor de a i se ridica debitorului dreptul de a-și mai conduce activitatea;

h) judecarea cererilor de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere care au contribuit la ajungerea debitorului în insolvență, potrivit art. 169, sau sesizarea organelor de urmărire penală atunci când există date cu privire la săvârșirea unei infracțiuni;

i) judecarea acțiunilor introduse de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar pentru anularea unor acte ori operațiuni frauduloase, potrivit prevederilor art. 117-122 și a acțiunilor în nulitatea plăților sau operațiunilor efectuate de către debitor, fără drept, după deschiderea procedurii;

j) judecarea contestațiilor debitorului, ale comitetului creditorilor sau ale oricărei persoane interesate împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar ori de lichidatorul judiciar;
k) confirmarea planului de reorganizare, după votarea lui de către creditori;
l) soluționarea cererii administratorului judiciar sau a creditorilor de întrerupere a procedurii de reorganizare judiciară și de intrare în faliment;
m) soluționarea contestațiilor formulate la rapoartele administratorului judiciar sau ale lichidatorului judiciar;
n) judecarea acțiunii în anularea hotărârii adunării creditorilor;
o) judecarea cererilor administratorului judiciar/lichidatorului judiciar în situațiile în care nu se poate lua o hotărâre în ședințele comitetului creditorilor sau ale adunării creditorilor din lipsa de cvorum cauzată de neprezentarea creditorilor legal convocați, la cel puțin două ședințe ale acestora având aceeași ordine de zi;
p) dispunerea convocării adunării creditorilor, cu o anumită ordine de zi;
q) pronunțarea hotărârii de închidere a procedurii;
r) orice alte atribuții prevăzute de lege.
(2) Atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului judiciar și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței. Atribuțiile manageriale aparțin administratorului judiciar ori lichidatorului judiciar sau, în mod excepțional, debitorului, dacă acestuia nu i s-a ridicat dreptul de a-și administra averea. Deciziile manageriale ale administratorului judiciar, lichidatorului judiciar sau debitorului care și-a păstrat dreptul de administrare pot fi controlate sub aspectul oportunității de către creditori, prin organele acestora.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 11 din Legea nr. 85/2006 și art. 3 alin. (4) din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul se completează cu dispozițiile de la art. 207 din legea de față, acest articol suplimentând atribuțiile judecătorului-sindic în cazul falimentului instituțiilor de credit. Se enumeră două noi atribuții la lit. o) și p) [„o) judecarea cererilor administratorului judiciar/lichidatorului judiciar în situațiile în care nu se poate lua o hotărâre în ședințele

comitetului creditorilor sau ale adunării creditorilor din lipsa de cvorum cauzată de neprezentarea creditorilor legal convocați, la cel puțin două ședințe ale acestora având aceeași ordine de zi; p) dispunerea convocării adunării creditorilor, cu o anumită ordine de zi"].

Considerăm că cea de la lit. o) este deosebit de utilă, întrucât, în numeroase situații, din cauza dezinteresului creditorilor, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu poate lua măsuri, pentru aceasta fiind nevoie de aprobarea creditorilor. Textul, cu valoare de principiu, trebuie corelat și cu dispozițiile art. 156 alin. (2): „În cazul în care adunarea creditorilor nu aprobă un regulament de vânzare, potrivit art. 154 alin. (2), (...) vânzarea bunurilor se va efectua prin licitație publică, potrivit Codului de procedură civilă". Credem că, în această ipoteză, dacă la două ședințe convocate consecutiv adunarea creditorilor nu aprobă regulamentul de vânzare, judecătorul-sindic va încuviința, la cererea lichidatorului judiciar, vânzarea bunurilor prin licitație publică, conform Codului de procedură civilă.

O problemă extrem de delicată o reprezintă interpretarea dispozițiilor de la lit. d), prin raportare la art. 66 alin. (6) și (7), în cazul unor cereri multiple având ca obiect deschiderea procedurii insolvenței, respectiv cererea debitorului în concurs cu cereri ale creditorilor.

Potrivit lit. d), în atribuția judecătorului-sindic intră „desemnarea motivată, după verificarea eventualelor incompatibilități, prin sentința de deschidere a procedurii, după caz, a administratorului judiciar provizoriu/lichidatorului judiciar provizoriu, solicitat de creditorul care a depus cererea de deschidere a procedurii ori de către debitor, dacă cererea îi aparține acestuia. (...) *În cazul în care atât debitorul, cât și creditorul au solicitat desemnarea câte unui administrator judiciar/lichidator judiciar va avea prevalență cererea creditorului. Dacă creditorii solicită a fi desemnați administratori judiciari/lichidatori judiciari diferiți, judecătorul-sindic va desemna motivat pe unul dintre cei propuși de aceștia* (s.n.)".

Potrivit art. 66 alin. (6), „la înregistrarea cererii (debitorului – n.a., N.Ț.), serviciul de registratură va efectua verificări, din oficiu, cu privire la existența pe rol a unor alte cereri de deschidere a procedurii formulate anterior de creditori. În cazul în care sunt înregistrate cereri formulate de creditori, *se soluționează cererea debitorului în procedură necontencioasă, prin aceeași încheiere judecătorul dispunând conexarea cererilor creditorilor, care în cazul deschiderii procedurii devin declarații de creanță, iar dacă se respinge cererea debitorului, se soluționează potrivit art. 72 și următoarele* (s.n.)".

Potrivit art. 66 alin. (7), „dacă, ulterior înregistrării cererii debitorului, dar înainte de soluționarea acesteia, sunt formulate cereri de deschidere a procedurii de către creditori, acestea se vor înregistra direct la cererea formulată de debitor. În acest scop, serviciul de registratură va efectua verificări, din oficiu, la data înregistrării cererilor și va înregistra cererile la dosarul ce are ca obiect cererea formulată de debitor. În această situație, se va proceda la *soluționarea în procedură necontencioasă a cererii debitorului. În cazul admiterii acesteia, cererile creditorilor se vor califica drept declarații de creanță, iar în cazul respingerii sale, se vor soluționa cererile creditorilor, potrivit art. 72 și următoarele* (s.n.)".

Cele două texte presupun soluții diferite în cazul în care judecătorul-sindic are în față atât cererea debitorului de deschidere a procedurii, cât și cererea unui creditor sau a mai multor creditori:

Art. 45 lit. d) propune soluția desemnării *administratorului judiciar/lichidatorului judiciar propus de creditor/creditori*.

Art. 66 alin. (6) și (7) impune soluția desemnării *administratorului judiciar/lichidatorului judiciar propus de către debitor*. Indiferent că cererea debitorului este anterioară sau ulterioară cererii creditorului/cererilor creditorilor având ca obiect deschiderea procedurii, cererea debitorului se va soluționa în procedura necontencioasă, iar cererile credito-

rilor se vor califica drept declarații de creanță dacă se admite cererea debitorului. În această ipoteză, judecătorul-sindic judecă numai cererea debitorului și nu se poate pronunța decât în limitele acesteia, astfel încât nu poate desemna decât administratorul judiciar/lichidatorul judiciar propus de către debitor, dacă acesta are calitatea de practician în insolvență și nu este incompatibil. Cererile creditorilor nu sunt deloc analizate, ele pur și simplu vor fi calificate ca declarații de creanță și vor fi trimise pentru verificare. Nu s-ar putea pune în discuție pronunțarea pe cererea creditorului/creditorilor pentru desemnarea unui anumit practician în insolvență, câtă vreme judecătorul-sindic nu este învestit cu cererea acestora de deschidere a procedurii, fiind obligat să o califice, pur și simplu, ca o declarație de creanță. Creditorii nu pot, prin declarațiile de creanță, să solicite desemnarea unui practician, aceste declarații fiind doar cereri de înscriere la masa pasivă. Numai dacă cererea debitorului va fi respinsă în procedura necontencioasă, judecătorul-sindic se va învesti cu cererile creditorilor în procedura contencioasă și, în caz de admitere, va desemna administratorul judiciar/lichidatorul judiciar propus de creditor sau de unul dintre creditori.

Din păcate, textul de la lit. d) nu indică niciun criteriu pentru desemnarea practicianului provizoriu în cazul pluralității cererilor creditorilor. Probabil că practica va impune soluția practicianului propus de creditorul a cărui creanță are cea mai mare valoare.

Credem că soluția corectă este cea pe care o impune art. 66 alin. (6) și (7), deoarece acest text reglementează modul de soluționare a cererii debitorului în contextul în care există și cereri ale creditorilor pentru deschiderea procedurii.

Potrivit lit. r), judecătorul-sindic exercită orice alte atribuții prevăzute de lege. Printre acestea sunt cele prevăzute de art. 66 alin. (11), art. 70 alin. (5), art. 75 alin. (3) și (4), art. 150, art. 156 alin. (2) etc.

Art. 46. (1) Hotărârile judecătorului-sindic sunt executorii și pot fi atacate, separat, numai cu apel.

(2) Dispozițiile art. 42 alin. (1) din Codul de procedură civilă privind incompatibilitatea nu sunt aplicabile judecătorului-sindic care pronunță succesiv hotărâri în același dosar, cu excepția situației rejudecării, după anularea hotărârii în apel.

(3) Hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic vor fi motivate de acesta în termen de 20 de zile de la data pronunțării hotărârii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 12 din Legea nr. 85/2006, modificat prin art. 59 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a noului Cod de procedură civilă, și art. 3 alin. (5) din O.G. nr. 10/2004, modificat prin art. 47 pct. 1 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a noului Cod de procedură civilă.*

✍ **NOTĂ:** Codul de față este în corelație cu dispozițiile noului Cod de procedură civilă în privința căilor de atac. Exercitarea recursului împotriva hotărârilor pronunțate în apel este inadmisibilă, însă pot fi exercitate căile extraordinare de atac.

§3. Adunarea creditorilor. Comitetul creditorilor

Art. 47. (1) Adunarea creditorilor va fi convocată și prezidată de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, dacă prezenta lege sau judecătorul-sindic nu dispune altfel. Secretariatul ședințelor adunărilor creditorilor este în sarcina administratorului judiciar/lichidatorului judiciar.

(2) Creditorii cunoscuți vor fi convocați de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar în cazurile prevăzute expres de prezenta lege și ori de câte ori este necesar.

(3) Adunarea creditorilor va putea fi convocată și de comitetul creditorilor sau de către creditorii deținând creanțe în valoare de cel puțin 30% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot. În această situație, dacă administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar refuză să prezideze adunarea creditorilor ori nu se prezintă la data și locul convocării, aceasta va fi prezidată de președintele comitetului creditorilor ori, în lipsă, de creditorul care a cerut convocarea, reprezentați sau asistați de un avocat ori de un consilier juridic. În acest caz, convocarea și orice alte documente și informații aferente acesteia vor fi co-

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

municate de urgență administratorului judiciar/lichidatorului judiciar. Procesul-verbal întocmit va fi transmis spre publicare în BPI în termen de 3 zile de către persoana care a prezidat adunarea.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 13 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Noutatea se regăsește în alin. (3) și vine în întâmpinarea necesității rezolvării unor situații întâlnite în practica judiciară, când practicianul în insolvență a refuzat să prezideze adunarea creditorilor convocată de creditori. Dacă practicianul refuză să prezideze adunarea creditorilor, aceasta va fi prezidată de președintele comitetului creditorilor ori, în lipsă, de creditorul care a cerut convocarea, reprezentați sau asistați de un avocat ori de un consilier juridic. Prezența unui specialist al dreptului este necesară pentru a se asigura luarea unei hotărâri în conformitate cu legea.
Sarcina publicării hotărârii la care practicianul în insolvență nu a luat parte revine persoanei care a prezidat adunarea respectivă.

Art. 43. (1) Convocarea creditorilor se realizează prin publicare în BPI cu cel puțin 5 zile anterior ținerii ședinței și trebuie să cuprindă ordinea de zi a acesteia. Convocatorul se depune la BPI cu 3 zile înaintea datei la care trebuie efectuată publicarea.
(2) Orice deliberare asupra unei chestiuni necuprinse în convocare este nulă, cu excepția cazului în care la ședință participă titularii tuturor creanțelor și aceștia sunt de acord cu introducerea chestiunii respective pe ordinea de zi a ședinței.
(3) Creditorii pot fi reprezentați în adunare prin împuterniciți cu procură specială autentică sau, în cazul creditorilor bugetari și al celorlalte persoane juridice, cu delegație semnată de conducătorul unității.
(4) Dacă prin lege nu se interzice în mod expres, creditorii vor putea vota și prin corespondență. Scrisoarea prin care își exprimă votul, semnată de creditor, sau înscrisul în format electronic căruia i s-a încorporat, atașat ori asociat semnătura electronică extinsă, bazată pe un certificat valabil, pot fi comunicate prin orice mijloace, până în ziua și la ora fixată pentru exprimarea votului, administratorului judiciar sau lichidatorului judiciar.

(5) La ședințele adunării creditorilor, salariații debitorului vor putea fi reprezentați de un delegat din rândul acestora, care va vota pentru întreaga valoare a creanțelor reprezentând salariile și alte drepturi bănești ce li se cuvin.

(6) Deliberările și hotărârile adunării creditorilor vor fi cuprinse într-un proces-verbal, care va fi semnat de președintele ședinței, membrii comitetului creditorilor, precum și de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar, după caz. Procesul-verbal va fi depus, prin grija administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, la dosarul cauzei și trimis spre publicare în BPI, în termen de două zile lucrătoare de la data adunării creditorilor.

(7) Hotărârea adunării creditorilor poate fi anulată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor sau ale căror voturi nu au fost consemnate în procesul-verbal întocmit. Hotărârea, cu excepția celei prin care a fost desemnat, poate fi atacată, pentru motive de nelegalitate, și de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar.

(8) Cererea prevăzută la alin. (7) va fi depusă la dosarul cauzei, inclusiv în format electronic, în termen de 5 zile de la data publicării în BPI a procesului-verbal al adunării creditorilor și va fi soluționată în camera de consiliu, cu citarea celui care a introdus cererea, a administratorului judiciar/lichidatorului judiciar și a creditorilor. Citarea părților și comunicarea actelor către aceștia se fac prin BPI.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 14 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, legiuitorul reglementează, în alin. (1), modul de convocare a adunării creditorilor, și anume prin publicarea convocatorului în BPI, simplificând lucrurile și reducând cheltuielile de procedură.

Textul de la alin. (1) se referă la două termene, unul de 5 zile și altul de 3 zile: „Convocarea creditorilor se realizează prin publicare în BPI cu cel puțin 5 zile anterior ținerii ședinței și trebuie să cuprindă ordinea de zi a acesteia. Convocatorul se depune la BPI cu 3 zile înaintea datei la care trebuie efectuată publicarea". Credem că doar nerespectarea termenului de 5

zile, care trebuie să curgă între data publicării convocatorului și data adunării generale, împreună cu ordinea de zi, atrage nulitatea hotărârii adunării creditorilor. Termenul de 3 zile este un termen de recomandare, de natură să asigure timpul necesar pentru efectuarea publicității. Nerespectarea acestui termen nu are nicio sancțiune, adunarea creditorilor urmând a fi ținută dacă publicarea a fost realizată cu cel puțin 5 zile înainte de data stabilită pentru ținerea adunării.

În alin. (7) se menționează că hotărârea adunării creditorilor poate fi „anulată", iar nu „desființată", cum se folosea în vechea reglementare. Această modificare va elimina discuțiile contradictorii cu privire la natura acțiunii prin care se atacă hotărârea adunării creditorilor – ea este o acțiune în anularea hotărârii adunării creditorilor.

De asemenea, se dă legitimare procesuală, în mod logic, de a ataca hotărârea adunării creditorilor și practicianului în insolvență, acesta neputând să atace însă hotărârea „prin care a fost desemnat". Credem că este vorba de o regretabilă eroare a legiuitorului și că acesta a dorit să împiedice practicianul să ceară anularea hotărârii prin care a fost înlocuit. Nu vedem ce interes ar avea practicianul să atace hotărârea prin care a fost desemnat. Rațiunea trebuie să fie similară celei din Legea nr. 31/1990, în ceea ce privește acțiunea în anularea hotărârii adunării generale de către administratorul revocat. A se vedea și nota de la art. 57 alin. (6).

Termenul pentru promovarea acțiunii în anulare este de 5 zile și curge de la publicarea hotărârii adunării creditorilor în BPI. Nu vedem însă rațiunea depunerii acțiunii în anulare în format electronic.

Se precizează că acțiunea se judecă în contradictoriu cu creditorii, adică cu toți creditorii înscriși la masa pasivă, precum și cu creditorul care a introdus acțiunea în anulare și cu administratorul judiciar/lichidatorul judiciar. Toți vor fi citați prin BPI.

Art. 49. (1) Cu excepția cazurilor în care legea cere o majoritate specială, ședințele adunării creditorilor au loc în prezența titularilor de creanțe

însumând cel puțin 30% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot asupra averii debitorului, iar deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul favorabil manifestat expres al titularilor majorității, prin valoare, a creanțelor prezente cu drept de vot. Votul condiționat este considerat vot negativ. Sunt considerați prezenți și creditorii care au votat valabil prin corespondență.

(2) Calculul valorii totale a creanțelor prevăzute la alin. (1) împotriva averii debitorului se va determina prin raportare la:

a) ulterior publicării în BPI a tabelului preliminar și până la publicarea în BPI a tabelului definitiv, valoarea creanțelor verificate și acceptate de administratorul judiciar, astfel cum reiese din cuprinsul tabelului preliminar;

b) ulterior publicării în BPI a tabelului definitiv și până la confirmarea unui plan de reorganizare sau, în cazul neconfirmării planului, până la publicarea tabelului definitiv consolidat, astfel cum reiese din cuprinsul tabelului definitiv;

c) ulterior confirmării planului de reorganizare și până la deschiderea procedurii de faliment, potrivit cuantumului cuprins în programul de plăți, modificat în urma stingerii creanțelor achitate în plan;

d) după deschiderea procedurii de faliment până la publicarea tabelului definitiv consolidat, astfel cum reiese din tabelul definitiv așa cum acesta a fost modificat în urma stingerii creanțelor;

e) ulterior publicării în BPI a tabelului definitiv consolidat, astfel cum reiese din cuprinsul acestuia.

(3) În cazul în care, ulterior adoptării hotărârii adunării creditorilor, se constată, prin hotărâre definitivă, că votul a fost viciat prin introducerea sau eliminarea unei creanțe pentru care titularul acesteia solicitase înscrierea în tabelul de creanțe și dacă votul astfel viciat ar fi putut conduce la adoptarea unei alte hotărâri, adunarea creditorilor se reconvoacă cu aceeași ordine de zi. În cazul în care noua hotărâre a adunării creditorilor este diferită față de cea inițială, judecătorul-sindic poate decide desființarea în tot ori în parte a actelor sau operațiunilor încheiate în temeiul hotărârii inițiale.

(4) În cazurile privind creditorii ale căror creanțe au fost stinse total sau parțial se va proceda la o modificare corespunzătoare a tabelului de creanțe, după caz. Odată cu convocatorul adunării creditorilor se va publica și tabelul de creditori actualizat cu sumele stinse în timpul

procedurii. Odată cu contestarea procesului-verbal al adunării, creditorii vor putea contesta în aceleași termene și condiții și tabelul astfel publicat.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 15 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În alin. (1) se prevede, cu caracter de noutate, că „votul condiționat este considerat vot negativ. Sunt considerați prezenți și creditorii care au votat valabil prin corespondență". Se va elimina astfel jurisprudența neunitară pe această chestiune, atât în privința votului condiționat, dar mai ales în privința prezenței creditorilor care au votat prin corespondență. Este ilogic să iei în calcul votul creditorului la stabilirea numărului creditorilor care au votat pentru luarea hotărârii respective și să nu iei în calcul prezența creditorului la adunare și la stabilirea valabilității constituirii adunării creditorilor.

În alin. (3) se reglementează pentru prima dată efectele votului viciat, prin introducerea sau eliminarea unei creanțe în/din tabel. Evident, credem că este vorba de acceptarea la vot a unei creanțe care nu exista în tabel sau eliminarea de la vot a unei creanțe care exista în tabel la data ținerii adunării. Aceasta atrage anularea hotărârii adunării creditorilor, ca urmare a constatării că votul a fost viciat, și convocarea unei noi adunări având aceeași ordine de zi. În cazul în care noua hotărâre a adunării creditorilor este diferită față de cea inițială, judecătorul-sindic va decide desființarea, în tot ori în parte, a actelor sau operațiunilor încheiate în temeiul hotărârii inițiale.

Alin. (4) obligă practicianul în insolvență să actualizeze tabelul de creanțe mai înainte de ținerea adunării creditorilor în sensul înlăturării creanțelor stinse sau ajustării creanțelor stinse parțial. Astfel, se subînțelege că creditorii ale căror creanțe au fost stinse nu mai au drept de vot în adunarea creditorilor, iar pentru cei cu creanțe stinse parțial, la calculul votului se va lua în considerare creanța rămasă la masa pasivă.

Aceşti creditori vor putea ataca cu acțiunea în anulare hotărârea adunării creditorilor şi vor putea, totodată, contesta tabelul actualizat, în cadrul uneia şi aceleiaşi acțiuni, în aceleaşi termene şi condiții (5 zile de la publicarea în BPI a hotărârii adunării creditorilor).

Dispoziția trebuie corelată şi cu cea de la art. 108, potrivit căreia „(1) o creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari va fi înscrisă în toate tabelele de creanțe ale debitorilor cu valoarea nominală, până va fi complet acoperită. Toate tabelele vor fi actualizate corespunzător cu sumele distribuite. (2) Dacă creanțele au fost stinse sau modificate, total sau parțial, se va proceda la o modificare corespunzătoare a tabelului de creanțe, după caz. Odată cu convocatorul adunării creditorilor se va publica şi tabelul de creditori actualizat cu sumele stinse sau modificate în timpul procedurii. Odată cu contestarea procesului-verbal al adunării, creditorii vor putea contesta în aceleaşi termene şi condiții şi tabelul astfel publicat".

Art. 50. (1) Judecătorul-sindic poate desemna, în raport cu numărul creditorilor, un comitet format din 3 sau 5 creditori, dintre cei cu drept de vot, cu creanțele beneficiind de cauze de preferință, creanțele bugetare şi chirografare cele mai mari, prin valoare. Dacă, din cauza numărului mic de creditori, judecătorul-sindic nu consideră necesară constituirea unui comitet al creditorilor, atribuțiile comitetului vor fi exercitate de adunarea creditorilor.

(2) Desemnarea se va face, prin încheiere, după întocmirea tabelului preliminar de creanțe.

(3) Pentru necesitățile procedurii, judecătorul-sindic va desemna, pe baza propunerii creditorilor, un președinte al comitetului creditorilor. comitetul creditorilor va fi citat în persoana președintelui astfel desemnat, iar în lipsă, prin oricare dintre membrii comitetului creditorilor.

(4) În cadrul primei şedințe a adunării creditorilor, aceştia vor putea alege un comitet format din 3 sau 5 creditori, dintre primii 20 de creditori cu drept de vot, dintre cei deținând creanțe ce beneficiază de cauze de preferință, creanțe bugetare şi creanțe chirografare, cele mai

mari în ordinea valorii și care se oferă voluntar, selecția fiind efectuată prin întrunirea acestor criterii cumulative pe baza celui mai mare procentaj de vot din valoarea creanțelor prezente. Comitetul astfel desemnat va înlocui comitetul desemnat anterior de judecătorul-sindic.
(5) Dacă nu se va obține majoritatea necesară, se va menține comitetul desemnat anterior de judecătorul-sindic. La propunerea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar sau a celorlalți membri ai comitetului creditorilor, judecătorul-sindic va consemna, prin încheiere, modificarea componenței acestuia, astfel încât criteriile prevăzute la alin. (4) să fie respectate în toate fazele procedurii.
(6) În cursul derulării procedurii, judecătorul-sindic va putea cere asistența comitetului creditorilor sau a unui delegat al acestuia.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 16 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Se modifică, cum, de altfel, era corect, compunerea numerică a comitetului creditorilor – 3 sau 5 creditori, față de vechea reglementare, care prevedea 3-5 creditori. Orice organ colegial trebuie să aibă un număr impar de membri.
De asemenea, se specifică corect că toate atribuțiile comitetului se vor exercita de adunarea creditorilor în lipsa acestuia, iar nu numai o parte dintre acestea, cum era prevăzut în vechea reglementare.
Se introduc criterii cumulative pentru a face parte din comitetul creditorilor, criterii care trebuie să fie respectate în toate fazele procedurii: creditori cu drept de vot, cu creanțe din toate categoriile enunțate (creanțe cu cauze de preferință, creanțe bugetare și creanțe chirografare), cele mai mari prin valoare. În cazul comitetului definitiv ales în adunarea creditorilor, se impune și cerința ca membrii comitetului să facă parte din primii 20 de creditori ca valoare și să se fi oferit voluntar.
Dacă pe parcursul procedurii se modifică structura masei pasive, comitetul creditorilor trebuie modificat corespunzător, la cererea administratorului judiciar/lichidatorului judi-

BCU BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

ciar sau a celorlalți membri ai comitetului, competența de a desemna comitetul și de a modifica structura acestuia aparținând judecătorului-sindic.

Art. 51. (1) Comitetul creditorilor are următoarele atribuții:
a) să analizeze situația debitorului și să facă recomandări adunării creditorilor cu privire la continuarea activității debitorului și la planurile de reorganizare propuse;
b) să negocieze cu administratorul judiciar sau cu lichidatorul judiciar care dorește să fie desemnat de către creditori în dosar condițiile numirii;
c) să ia cunoștință de rapoartele întocmite de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar, să le analizeze și, dacă este cazul, să formuleze contestații la acestea;
d) să întocmească rapoarte, pe care să le prezinte adunării creditorilor, privind măsurile luate de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar și efectele acestora și să propună, motivat, și alte măsuri;
e) să solicite ridicarea dreptului de administrare al debitorului;
f) să introducă acțiuni pentru anularea unor acte sau operațiuni frauduloase, făcute de debitor în dauna creditorilor, potrivit prevederilor art. 117 alin. (1), atunci când astfel de acțiuni nu au fost introduse de administratorul judiciar ori de lichidatorul judiciar.
(2) Comitetul creditorilor se întrunește ori de câte ori este necesar, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, după caz, ori la cererea oricărui membru al comitetului creditorilor. Comunicarea și votul se vor putea efectua prin orice mijloc care asigură transmiterea textului și confirmarea primirii acestuia.
(3) Deliberările comitetului creditorilor vor avea loc în prezența administratorului judiciar/lichidatorului judiciar și vor fi consemnate într-un proces-verbal, care va reține pe scurt conținutul deliberărilor, precum și hotărârile luate.
(4) Deciziile comitetului creditorilor se iau cu majoritatea simplă din totalul numărului de membri ai acestuia.
(5) Dacă un membru al comitetului creditorilor se află, din cauza interesului propriu, în conflict de interese cu interesul concursual al creditorilor participanți la procedură, acesta se va abține de la vot, sub

BCU "LUCIAN BLAGA" UNIVERSITY LIBRARY

sancțiunea anulării deciziei comitetului creditorilor, dacă fără votul său nu s-ar fi întrunit majoritatea cerută. În astfel de cazuri, anularea deciziei nu exclude răspunderea creditorului demonstrat a se fi aflat în conflict de interese, pentru prejudiciile create averii debitorului printr-o asemenea faptă.

(6) Împotriva acțiunilor, măsurilor și deciziilor luate de comitetul creditorilor, orice creditor poate formula contestație la judecătorul-sindic, în termen de 5 zile de la publicarea procesului-verbal al comitetului creditorilor în BPI.

(7) În cazul în care un membru al comitetului creditorilor votează repetat în situație de conflict de interese ori în cazul lipsei repetate nejustificate de la ședințele comitetului creditorilor, la cererea oricărui creditor, judecătorul-sindic îl va înlocui pe respectivul membru al comitetului creditorilor, în mod provizoriu, urmând ca adunarea creditorilor să îl confirme pe cel provizoriu sau să aleagă un alt membru, potrivit criteriilor prevăzute la art. 50 alin. (4).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 17 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, în alin. (2) se prevede posibilitatea oricărui membru al comitetului de a cere convocarea comitetului creditorilor, spre deosebire de vechea reglementare, când convocarea se putea face la cererea a cel puțin doi membri.

Se reglementează sancțiunile pentru votul unui membru al comitetului creditorilor care se află în conflict personal de interese cu interesul concursual – anularea deciziei comitetului creditorilor, dacă fără votul său nu s-ar fi întrunit majoritatea cerută şi înlocuirea acelui creditor din comitet. Aceasta nu exclude şi obligarea creditorului respectiv la daune către averea debitorului.

De asemenea, se prevede că împotriva acțiunilor, măsurilor şi deciziilor luate de comitetul creditorilor, orice creditor poate formula contestație la judecătorul-sindic. În vechea reglementare contestația era de competența adunării creditorilor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§4. Administratorul special

Art. 52. După deschiderea procedurii, adunarea generală a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului va desemna, pe cheltuiala acestora, administratorul special.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 26 și art. 18 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În mod logic, în art. 5 pct. 4 se dă doar definiția administratorului special, toate celelalte dispoziții privind modul de desemnare a administratorului special, precum și atribuțiile acestuia fiind reglementate în paragraful de față.

Art. 53. (1) Adunarea generală a acționarilor, asociaților sau membrilor persoanei juridice va fi convocată de administratorul judiciar ori de lichidatorul judiciar pentru desemnarea administratorului special, în termen de maximum 10 zile de la notificarea deschiderii procedurii de către administratorul judiciar/lichidatorul provizoriu.

(2) Adunarea generală va fi prezidată de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar, după caz. Dacă adunarea asociaților/acționarilor/membrilor, convocată potrivit alin. (1), nu desemnează un administrator special, debitorului i se va ridica dreptul de administrare, dacă acesta nu a fost deja ridicat, iar debitorul, respectiv asociații/acționarii/membrii sunt decăzuți din drepturile recunoscute de procedură și care sunt exercitate prin administrator special.

(3) Dacă un administrator special nu a fost desemnat, pentru soluționarea acțiunilor prevăzute la art. 117-122 ori a celor rezultând din nerespectarea art. 84, debitorul va fi reprezentat de un curator special desemnat dintre organele de conducere statutare aflate în exercițiul funcțiunii la data deschiderii procedurii. Desemnarea se va face de către judecătorul-sindic în camera de consiliu și fără citarea părților. În cazul în care ulterior adunarea generală a asociaților/acționarilor/membrilor alege un administrator special, acesta va prelua procedura în stadiul în care se găsește la data desemnării.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 26 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Termenul de 10 zile de desemnare a administratorului special nu mai curge de la deschiderea procedurii sau de

la ridicarea dreptului de administrare, ci de la notificarea deschiderii procedurii de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, potrivit art. 99 din prezentul cod. În lipsa desemnării administratorului special de către adunarea asociaților/acționarilor/membrilor, debitorul, respectiv asociații/acționarii/membrii sunt decăzuți din drepturile recunoscute de procedură, care sunt exercitate prin administrator special și numai pentru judecarea acțiunilor în anularea operațiunilor și plăților efectuate de către debitor după deschiderea procedurii, în condițiile art. 84 raportat la art. 87, precum și a acțiunilor în anularea actelor frauduloase încheiate de către debitor anterior deschiderii procedurii în condițiile art. 117-177, judecătorul-sindic desemnând un curator special, dintre organele de conducere statutare aflate în exercițiul funcțiunii la data deschiderii procedurii, care să reprezinte debitorul.

Art. 54. Mandatul administratorilor statutari încetează de la data ridicării dreptului de administrare sau de la data desemnării administratorului special. Încetarea mandatului impune obligația predării gestiunii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 pct. 30 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 55. După deschiderea procedurii și numirea administratorului special, adunarea generală a acționarilor/asociaților/membrilor își suspendă activitatea și se va putea întruni, la convocarea administratorului judiciar, în cazurile expres și limitativ prevăzute de prezenta lege.

✍ **NOTĂ:** Desemnarea administratorului special are ca efect suspendarea activității adunării generale a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului, aceasta putându-se întruni numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de prezenta lege, la convocarea administratorului judiciar; de exemplu, adunarea generală a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului care să decidă propunerea unui plan de reorganizare potrivit art. 132.

BCU CLUJ / CENTRALA UNIVERSITARĂ LIBRARY

Art. 56. (1) Administratorul special are următoarele atribuții:
a) participă, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea acțiunilor prevăzute la art. 117-122 ori a celor rezultând din nerespectarea art. 84;
b) formulează contestații în cadrul procedurii reglementate de prezenta lege;
c) propune un plan de reorganizare;
d) administrează activitatea debitorului, sub supravegherea administratorului judiciar, după confirmarea planului, doar în situația în care nu i s-a ridicat debitorului dreptul de administrare;
e) după intrarea în faliment, participă la inventar, semnând actul, primește raportul final și situația financiară de închidere și participă la ședința convocată pentru soluționarea obiecțiunilor și aprobarea raportului;
f) primește notificarea închiderii procedurii.
(2) După ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, care îi conduce și activitatea de afaceri, iar mandatul administratorului special va fi redus la a reprezenta interesele acționarilor/asociaților/membrilor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 18 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Față de vechea reglementare, s-a eliminat prima atribuție, aceea de a exprima intenția debitorului de a propune un plan, potrivit art. 28 alin. (1) lit. h) coroborat cu art. 33 alin. (2), care era, de altfel, inaplicabilă.

§5. Administratorul judiciar

Art. 57. (1) Practicienii în insolvență interesați vor depune la dosar o ofertă de preluare a poziției de administrator judiciar în dosarul respectiv, la care vor anexa dovada calității de practician în insolvență și o copie de pe polița de asigurare profesională. În ofertă, practicianul în insolvență interesat va putea arăta și disponibilitatea de timp și de resurse umane, precum și experiența generală sau specifică necesare preluării dosarului și bunei administrări a cazului. În cazul în care debitorul, respectiv creditorii nu au formulat propuneri și nu sunt oferte depuse la dosar, judecătorul-sindic va desemna provizoriu,

BCU CENTRALĂ UNIVERSITARĂ LIBRARY

până la prima adunare a creditorilor, un practician în insolvență ales în mod aleatoriu din Tabloul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Desemnarea aleatorie a practicianului în insolvență din întregul tablou al Uniunii, în ipoteza în care nu se depun oferte la dosar, va fi contraproductivă, existând posibilitatea de a se desemna un practician care are sediul la mare distanță de sediul debitorului.

(2) În cadrul primei ședințe a adunării creditorilor, creditorii care dețin mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot pot decide desemnarea unui administrator judiciar, stabilindu-i și onorariul. În cazul în care onorariul se va achita din fondul constituit potrivit prevederilor art. 39 alin. (4), acesta va fi stabilit pe baza criteriilor prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Creditorii pot decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar desemnat provizoriu, stabilindu-i onorariul. În această din urmă situație nu va mai fi necesară confirmarea judecătorului-sindic. Prima ședință a adunării creditorilor va avea în mod obligatoriu pe ordinea de zi atât confirmarea/desemnarea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, cât și stabilirea onorariului acestuia.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, s-a prevăzut că, dacă adunarea creditorilor decide să confirme administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar desemnat provizoriu, nu va mai fi necesară confirmarea judecătorului-sindic. Soluția este bine-venită, întrucât o nouă confirmare ar fi inutilă, de vreme ce judecătorul-sindic l-a desemnat prin sentința de deschidere a procedurii, chiar și cu caracter provizoriu. Credem că

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

este însă necesar, deşi nu se prevede expres, ca hotărârea adunării creditorilor să fie depusă la dosar şi, de asemenea, să fie publicată în BPI pentru opozabilitate, ca şi în ipoteza în care adunarea creditorilor, respectiv creditorul majoritar aleg un nou practician în insolvență pentru a fi desemnat în mod definitiv, potrivit alin. (6).

De asemenea, legiuitorul prevede obligativitatea ca pe ordinea de zi a primei şedințe a adunării creditorilor să fie pusă confirmarea administratorului judiciar provizoriu sau desemnarea unui nou administrator judiciar definitiv. Numai în cadrul primei şedințe a adunării creditorilor aceştia îşi pot exercita dreptul de a desemna un alt administrator judiciar, spre deosebire de vechea reglementare care permitea ca acest drept să fie exercitat şi ulterior, pe tot parcursul procedurii.

(3) Creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor poate să decidă, fără consultarea adunării creditorilor, desemnarea unui administrator judiciar ori lichidator judiciar în locul administratorului judiciar sau lichidatorului judiciar provizoriu ori să confirme administratorul judiciar provizoriu/lichidatorul judiciar provizoriu şi să îi stabilească onorariul.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 alin. (2[1]) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Întrucât textul a rămas neschimbat, el este în dezacord cu dispozițiile modificate de la alin. (2). Se pare că adunarea creditorilor, numai în cadrul primei şedințe, îşi poate exercita dreptul de a decide desemnarea unui alt practician care să administreze procedura, în timp ce creditorul majoritar nu are stabilită o limită în timp pentru a-şi exercita acest drept.

(4) În orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic, din oficiu sau ca urmare a adoptării unei hotărâri a adunării creditorilor în acest sens, cu votul a mai mult de 50% din valoarea totală a creanțelor cu drept de vot, îl poate înlocui pe administratorul judiciar/lichidatorul judiciar,

BCU IAŞI / CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

pentru motive temeinice. Înlocuirea se judecă în camera de consiliu, de urgență, cu citarea administratorului judiciar și a comitetului creditorilor. Împotriva încheierii se poate formula apel în termen de 5 zile de la comunicare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Legiuitorul modifică reglementarea inițială privitoare la înlocuirea culpabilă a practicianului în insolvență desemnat. Pe de o parte, înlocuirea se poate face ca urmare a adoptării unei hotărâri a adunării creditorilor care dorește această înlocuire, iar nu la cererea comitetului creditorilor, cum era anterior. Pe de altă parte, fără o justificare reală, legiuitorul stabilește un termen mai scurt pentru exercitarea căii de atac împotriva încheierii prin care se decide asupra înlocuirii. Credem că era de dorit ca termenul de apel sa fie același în tot cuprinsul Legii insolvenței.
Textul are o formulare deficitară. Adunarea creditorilor decide doar promovarea acțiunii de înlocuire, iar nu înlocuirea. Înlocuirea pentru motive culpabile se decide de judecătorul-sindic după administrarea probelor.

(5) În orice moment al procedurii, la cererea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, pentru motive bine justificate, judecătorul-sindic poate încuviința înlocuirea acestuia, în urma analizei cererii. În acest caz, judecătorul-sindic va desemna un alt administrator judiciar/lichidator judiciar provizoriu, în condițiile prevăzute la art. 45 alin. (1) lit. d).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 22 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În actuala reglementare textul este complet și permite practicianului în insolvență să ceară oricând înlocuirea sa, pentru motive neculpabile.

BCU IAȘI - CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

(6) Creditorii pot contesta la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, decizia prevăzută la alin. (2) și (3), în termen de 5 zile de la data publicării acesteia în BPI. Judecătorul va soluționa, de urgență și deodată, toate contestațiile printr-o încheiere prin care va numi administratorul judiciar/lichidatorul judiciar desemnat sau, după caz, va solicita adunării creditorilor/creditorului desemnarea unui alt administrator judiciar/lichidator judiciar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Hotărârea adunării creditorilor, respectiv decizia creditorului majoritar de desemnare a administratorului judiciar/lichidatorului judiciar definitiv poate fi contestată numai de creditori, în termen de 5 zile de la publicarea acesteia în BPI. Administratorul judiciar/lichidatorul judiciar provizoriu care a fost înlocuit de creditori nu poate contesta hotărârea adunării creditorilor sau decizia creditorului majoritar.
A se vedea și nota de la art. 48 alin. (7).

(7) Dacă în termenul stabilit la alin. (6) decizia adunării creditorilor sau a creditorului ce deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor nu este contestată, judecătorul-sindic, prin încheiere, va numi administratorul judiciar propus de creditori sau de creditorul ce deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor, dacă acesta îndeplinește condițiile prevăzute de lege, dispunând totodată încetarea atribuțiilor administratorului judiciar provizoriu pe care l-a desemnat prin încheierea sau, după caz, sentința de deschidere a procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.*

(8) Administratorul judiciar, persoană fizică sau persoană juridică, inclusiv reprezentantul acesteia, trebuie să aibă calitatea de practician în insolvență, potrivit legii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 alin. (5) din Legea nr. 85/2006.*

BCU IAȘI

(9) Înainte de desemnarea sa, administratorul judiciar trebuie să facă dovada că este asigurat pentru răspundere profesională, prin subscrierea unei polițe de asigurare valabile, care să acopere eventualele prejudicii cauzate în îndeplinirea atribuțiilor sale. Riscul asigurat trebuie să reprezinte consecința activității administratorului judiciar pe perioada exercitării calității sale.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 alin. (8) din Legea nr. 85/2006.*

(10) Este interzis administratorului judiciar, sub sancțiunea revocării din funcție și a reparării eventualelor prejudicii cauzate, să diminueze, în mod direct sau indirect, valoarea sumei asigurate prin contractul de asigurare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 alin. (9) din Legea nr. 85/2006.*

(11) Practicianul în insolvență, în calitatea sa de organ care aplică procedura, nu va putea fi sancționat sau obligat la plata oricăror cheltuieli de judecată, amenzi, daune sau oricăror altor sume, de către instanța de judecată sau de altă autoritate, pentru fapte sau omisiuni imputabile debitorului.

✍ **NOTĂ:** Dispoziția prezintă caracter de noutate. Deși este relativ neclară, se pare că legiuitorul a intenționat să nu se poată pune în seama practicianului în insolvență despăgubiri sau sancțiuni pentru care debitorul este culpabil.

(12) Dacă adunarea creditorilor a infirmat administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, înainte de a-i fi stabilit onorariul, pentru activitatea desfășurată până la data infirmării onorariul va fi stabilit de către judecătorul-sindic în conformitate cu criteriile stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Din suma aprobată se va scădea onorariul aprobat cu titlu provizoriu prin hotărârea judecătorească privind desemnarea, dacă a fost încasat.

(13) În cazul desființării pentru orice motive a hotărârii de deschidere a procedurii, instanța care va desființa hotărârea va decide asupra

onorariului practicianului, aplicându-se corespunzător alin. (2), iar plata acestui onorariu și a cheltuielilor de procedură va fi suportată de pârât sau de reclamant, potrivit reglementărilor privitoare la cheltuielile de judecată din Codul de procedură civilă.

✍ **NOTĂ:** În alin. (12) și (13) legiuitorul se preocupă ca pentru activitatea desfășurată, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar înlocuit sau care și-a încetat activitatea ca urmare a desființării hotărârii de deschidere a procedurii, să-și încaseze onorariul cuvenit, ce va fi stabilit de către instanță în conformitate cu criteriile stabilite de O.U.G. nr. 86/2006.

(14) În cazul în care adunarea creditorilor confirmă administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, dar nu aprobă oferta de onorariu a acestuia, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va putea accepta onorariul votat de către creditori sau va reconvoca adunarea într-un termen de maximum 30 de zile pentru negocierea cu creditorii și discutarea onorariului. În cazul în care nici la această adunare oferta administratorului judiciar/lichidatorului judiciar nu va fi acceptată de către creditori, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va putea declara că se retrage. În caz de renunțare, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va convoca o nouă adunare în termen de maximum 30 de zile, în vederea desemnării noului administrator judiciar/lichidator judiciar. Dacă în cadrul acestei adunări nu se desemnează un alt administrator judiciar/lichidator judiciar, președintele comitetului creditorilor sau, dacă nu a fost constituit, un creditor desemnat de adunarea creditorilor va solicita judecătorului-sindic desemnarea unui administrator judiciar/lichidator judiciar provizoriu, în termen de maximum 5 zile de la data adunării. Judecătorul-sindic va numi un administrator judiciar/lichidator judiciar provizoriu în termen de 5 zile de la sesizare, în cameră de consiliu. Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător.

✍ **NOTĂ:** Alin. (14) este în corelație cu alin. (2) și de aceea credem că locul acestei dispoziții era după alin. (2). Este ipoteza în care adunarea creditorilor decide să confirme practicianul desemnat provizoriu prin sentința de deschidere a procedurii, dar nu acceptă și onorariul cerut de acesta. Astfel,

dacă nici după cea de-a doua adunare a creditorilor părțile, respectiv creditorii și practicianul, nu au căzut de acord asupra onorariului, practicianul are dreptul să se retragă.

Art. 58. (1) Principalele atribuții ale administratorului judiciar, în cadrul prezentului titlu, sunt:

a) examinarea situației economice a debitorului și a documentelor depuse potrivit prevederilor art. 67 sau 74, după caz, și întocmirea unui raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observație în cadrul procedurii generale și supunerea acelui raport aprobării judecătorului-sindic, într-un termen stabilit de acesta, dar care nu va putea depăși 20 de zile de la desemnarea administratorului judiciar;

b) examinarea activității debitorului și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență, cu menționarea eventualelor indicii sau elemente preliminare privind persoanele cărora le-ar fi imputabilă și cu privire la existența premiselor angajării răspunderii acestora, în condițiile prevederilor art. 169-173, precum și asupra posibilității reale de reorganizare a activității debitorului ori a motivelor care nu permit reorganizarea și depunerea la dosarul cauzei, într-un termen stabilit de judecătorul-sindic, dar care nu va putea depăși 40 de zile de la desemnarea administratorului judiciar;

c) întocmirea actelor prevăzute la art. 67 alin. (1), în cazul în care debitorul nu și-a îndeplinit obligația respectivă înăuntrul termenelor legale, precum și verificarea, corectarea și completarea informațiilor cuprinse în actele respective, când acestea au fost prezentate de debitor;

d) elaborarea planului de reorganizare a activității debitorului, în funcție de cuprinsul raportului prevăzut la lit. a);

e) supravegherea operațiunilor de gestionare a patrimoniului debitorului;

f) conducerea integrală, respectiv în parte, a activității debitorului, în acest ultim caz cu respectarea precizărilor exprese ale judecătorului-sindic cu privire la atribuțiile sale și la condițiile de efectuare a plăților din contul averii debitorului;

g) convocarea, prezidarea și asigurarea secretariatului ședințelor adunării creditorilor sau ale acționarilor, asociaților ori membrilor debitorului persoană juridică;

h) introducerea de acțiuni pentru anularea actelor sau operațiunilor frauduloase ale debitorului, încheiate în dauna drepturilor creditorilor,

precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor garanții acordate de acesta, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor;
i) sesizarea de urgență a judecătorului-sindic în cazul în care constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile de procedură;
j) denunțarea unor contracte încheiate de debitor;
k) verificarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea, notificarea creditorilor în cazul neînscrierii sau înscrierii parțiale a creanțelor, precum și întocmirea tabelelor de creanțe;
l) încasarea creanțelor, urmărirea încasării creanțelor referitoare la bunurile din averea debitorului sau la sumele de bani transferate de către debitor înainte de deschiderea procedurii, formularea și susținerea acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului, pentru aceasta putând angaja avocați;
m) încheierea de tranzacții, descărcarea de datorii, descărcarea fidejusorilor, renunțarea la garanții reale, cu condiția confirmării acestor operațiuni de către judecătorul-sindic;
n) sesizarea judecătorului-sindic în legătură cu orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta;
o) inventarierea bunurilor debitorului;
p) dispunerea evaluării bunurilor debitorului, astfel încât aceasta să fie realizată până la data stabilită pentru depunerea tabelului definitiv al creanțelor;
q) transmiterea spre publicare în BPI a unui anunț cu privire la depunerea la dosar a raportului de evaluare, în termen de două zile de la depunere.
(2) Judecătorul-sindic poate stabili în sarcina administratorului judiciar, prin încheiere, orice alte atribuții în afara celor prevăzute la alin. (1), cu excepția celor prevăzute de lege în competența exclusivă a acestuia.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 20 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Principalele atribuții au fost preluate integral din vechea reglementare (art. 20), adăugându-se cele de la lit. o), p) și q), atribuții care, de altfel, existau și înainte, însă reieșeau din alte texte de lege, fără a fi considerate principale.

De remarcat o modificare esențială, cu efecte asupra unei instituții extrem de importante, şi anume atragerea răspunderii persoanelor care au cauzat insolvența, modificare cuprinsă la atribuția de la lit. b). În raportul amănunțit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență, administratorul judiciar va trebui să menționeze numai eventualele indicii sau elemente preliminare privind persoanele cărora le-ar fi imputabilă starea de insolvență şi existența premiselor pentru angajarea răspunderii acestora, deşi textul nu este corelat cu art. 97, care reglementează amănunțit acest raport şi se referă în continuare la indicarea cauzelor insolvenței cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă.

Prin raportare şi la art. 118, în raportul asupra cauzelor insolvenței, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar trebuie să indice şi eventuale constatări privitoare la încheierea de către debitor a unor acte frauduloase în perioada suspectă, pentru că de la expirarea termenului de depunere a acestui raport curge termenul de introducere a acțiunii de anulare a unor acte frauduloase.

Art. 59. (1) Administratorul judiciar va depune lunar un raport cuprinzând descrierea modului în care și-a îndeplinit atribuțiile, justificarea cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile existente în averea debitorului, precum și, dacă este cazul, stadiul efectuării inventarierii. În raport se va menționa și onorariul încasat al administratorului judiciar, cu precizarea modalității de calcul al acestuia.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 21 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Şi potrivit vechii reglementări administratorul judiciar întocmea rapoarte lunare de activitate, singura mențiune nouă fiind aceea a indicării stadiului efectuării inventarierii.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Titlul II

(2) Raportul se depune la dosarul cauzei, iar un extras se publică în BPI.

✍ **NOTĂ:** Raportul se depune la dosar, iar în BPI se publică doar un extras având conținutul prevăzut de art. 5 pct. 28.
În lipsa unei dispoziții a legii, judecătorul-sindic nu trebuie să aprobe rapoartele lunare, ci doar să dispună administrativ depunerea acestora la dosarul de insolvență și, eventual, completarea raportului, dacă consideră necesar. În măsura în care în raport sunt prezentate chestiuni care implică o soluționare în procedura contencioasă sau necontencioasă, judecătorul-sindic va fixa termen pentru soluționarea acestor cereri.

(3) La fiecare 120 de zile, judecătorul-sindic va analiza și se va pronunța asupra stadiului continuării procedurii, printr-o rezoluție, prin care va putea pune în sarcina administratorului judiciar anumite măsuri și va acorda un termen administrativ de control sau de judecată, după caz.

✍ **NOTĂ:** Această dispoziție nouă va face ca dosarul de insolvență să nu mai ajungă în ședința de judecată doar pentru a se face o verificare asupra stadiului procedurii, simplificând procedura. A se vedea și nota de la alin. (4).

(4) În ipoteza în care există cereri cu caracter contencios sau necontencios, precum și în ipoteza în care judecătorul-sindic consideră necesar, acesta va dispune citarea de urgență a persoanelor interesate și a administratorului judiciar, pentru soluționarea cererilor sau pentru dispunerea măsurilor care se impun.

✍ **NOTĂ:** Analiza activității debitorului la fiecare 120 de zile a fost modificată.
Referitor la alin. (3) și (4), la fiecare 120 de zile (4 luni), judecătorul-sindic va analiza și se va pronunța asupra stadiului continuării procedurii printr-o rezoluție administrativă prin care va putea pune în sarcina administratorului

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

judiciar/lichidatorului judiciar anumite măsuri şi va acorda un termen administrativ de control sau de judecată, după caz.
În cadrul acestui control pur administrativ, judecătorul-sindic va analiza rapoartele lunare depuse şi, în raport cu cele consemnate, va stabili stadiul procedurii şi măsurile ce se impun, fie trasând anumite măsuri administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, fie fixând termen de judecată pentru a putea dispune anumite măsuri care impun o dezbatere contradictorie.
Dacă, cu această ocazie, constată că la dosar s-au depus şi cereri cu caracter contencios sau necontencios, va fixa termen pentru judecata acestora, dispunând, după caz, şi citarea părților.
Dispoziția de la alin. (4) nu împiedică judecătorul-sindic să ia măsurile necesare pentru judecarea cererilor respective chiar la primirea lor, şi nu doar cu ocazia verificării stadiului procedurii.

(5) Debitorul persoană fizică, administratorul special al debitorului persoană juridică, oricare dintre creditori, precum şi orice altă persoană interesată pot face contestație împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 21 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul Codului păstrează aceeaşi inadvertență cu privire la calitatea comitetului creditorilor de a contesta măsurile practicianului în insolvență. Potrivit art. 51 alin. (1) lit. c), printre atribuțiile comitetului creditorilor este şi aceea de a lua cunoştință de rapoartele administratorului judiciar/lichidatorului judiciar şi de a le putea contesta, iar potrivit art. 45 lit. j), printre atribuțiile judecătorului-sindic este şi aceea de a judeca contestațiile debitorului, ale comitetului creditorilor ori ale oricărei persoane interesate împotriva măsurilor luate de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar.

BCU "LUCIAN BLAGA" CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

Şi în viitoarea reglementare se va pune problema ca, în urma unei interpretări coroborate a textelor, să se poată recunoaşte calitatea comitetului creditorilor de a contesta măsurile practicianului în insolvență.

(6) Contestația trebuie să fie depusă în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a extrasului prevăzut la alin. (2).

✍ **NOTĂ:** Se modifică termenul de contestare a măsurilor practicianului în insolvență.

(7) Judecătorul-sindic va soluționa contestația, în termen de 15 zile de la înregistrarea ei, în camera de consiliu, cu citarea contestatorului, a administratorului judiciar şi a comitetului creditorilor, putând, la cererea contestatorului, să suspende executarea măsurii contestate. Suspendarea se judecă în camera de consiliu, de îndată, fără citarea părților.

✍ **NOTĂ:** Se modifică termenul în care trebuie judecată contestația – 15 zile. Acest termen nu este corelat cu termenele prevăzute de art. 41 alin. (4). Pentru a fi totuşi respectat termenul de soluționare a contestației prevăzute de acest text, respectarea lui fiind obligatorie potrivit aceluiaşi alin. (4), judecătorul-sindic va trebui să scurteze termenul de depunere a întâmpinării la 10 zile. Potrivit textului, este posibilă suspendarea oricărei măsuri a practicianului în insolvență.

(8) Onorariul administratorului judiciar va fi plătit în baza procesului-verbal al adunării creditorilor prin care s-a stabilit cuantumul acestuia, în baza deciziei publicate în BPI sau pe baza hotărârii judecătorești pentru cazurile în care a fost stabilit onorariul provizoriu de către judecătorul-sindic.

✍ **NOTĂ:** Textul are o formulare neclară. Încasarea onorariului de către practicianul în insolvență definitiv se face în baza hotărârii adunării creditorilor care fixează acest onorariu sau în baza deciziei creditorului majoritar, dacă acesta l-a fixat.

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Încasarea onorariului de către practicianul în insolvență provizoriu se face în baza hotărârii judecătorului-sindic, în ipoteza în care judecătorul l-a fixat. Cuantumul onorariului încasat efectiv, cu menționarea perioadei pentru care se încasează, respectiv a justificării acestuia, cu precizarea modalității de calcul, trebuie menționat în raportul lunar de activitate, întocmit potrivit alin. (1) al textului de față, pentru a putea fi eventual contestat.

Art. 60. (1) În cazul în care administratorul judiciar desemnat prin încheiere pronunțată în camera de consiliu fără citarea părților, refuză numirea, acesta are obligația de a notifica instanța, în termen de 5 zile de la comunicarea numirii. Judecătorul-sindic va sancționa cu amendă judiciară de la 500 lei la 1.000 lei necomunicarea în termen a refuzului, fără motive temeinice. Judecătorul-sindic va lua act de refuzul practicianului în insolvență, și va desemna un alt practician în insolvență în calitate de administrator judiciar provizoriu. În cazul în care debitorul, respectiv creditorii nu au formulat propuneri și nu sunt oferte depuse la dosar, judecătorul-sindic va desemna provizoriu, până la prima adunare a creditorilor, un practician în insolvență ales în mod aleatoriu din Tabloul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România.

(2) Judecătorul-sindic va sancționa administratorul judiciar cu amendă judiciară de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul în care acesta, din culpă sau cu rea-credință, nu își îndeplinește ori îndeplinește cu întârziere atribuțiile prevăzute de lege sau stabilite de judecătorul-sindic.

(3) Dacă prin fapta prevăzută la alin. (2) administratorul judiciar a cauzat un prejudiciu, judecătorul-sindic va putea, la cererea oricărei părți interesate, să îl oblige pe administratorul judiciar la acoperirea prejudiciului produs.

(4) În cazul amenzilor prevăzute la alin. (1) și (2), respectiv al despăgubirii prevăzute la alin. (3), se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 190 și 191 din Codul de procedură civilă.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 22 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul a rămas neschimbat, deşi s-a semnalat necesitatea reconsiderării modului de reglementare a instituției

răspunderii civile a practicianului în insolvență sub aspectul procedurii de antrenare a răspunderii pe calea unei acțiuni în răspundere civilă delictuală, exercitată distinct în cadrul procedurii de insolvență, de competența judecătorului-sindic, cu posibilitatea exercitării apelului împotriva soluției pronunțate, de către oricare dintre părțile care au participat la judecata acțiunii.

Art. 61. În vederea îndeplinirii atribuțiilor sale, administratorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate precum avocați, experți contabili, evaluatori sau alți specialiști. Numirea și nivelul remunerațiilor acestor persoane vor fi supuse aprobării comitetului creditorilor în cazul în care acestea vor fi plătite din averea debitoarei sau se vor supune standardelor de cost stabilite de Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care se vor remunera din fondul de lichidare constituit potrivit prevederilor art. 39 alin. (4).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 23 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** A se vedea și nota de la art. 154.

Art. 62. (1) Administratorul judiciar, precum și oricare dintre creditori pot formula obiecțiuni împotriva rapoartelor de evaluare întocmite în cauză.

(2) Obiecțiunile se formulează în termen de maximum 5 zile de la publicarea în BPI a unui anunț cu privire la depunerea raportului de evaluare la dosarul cauzei.

(3) Judecătorul-sindic va soluționa obiecțiunile în termen de maximum 15 zile de la înregistrarea lor, cu citarea celui care a formulat obiecțiunile, a administratorului judiciar și a membrilor comitetului creditorilor.

(4) Judecătorul-sindic, admițând cererea, va obliga evaluatorul, sub sancțiunea amenzii, să răspundă la obiecțiunile încuviințate în termen de maximum 5 zile de la primirea, din partea instanței de judecată, a unei adrese în acest sens.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

(5) Pentru motive temeinice, precum și în cazul în care răspunsul la obiecțiuni nu este satisfăcător, judecătorul-sindic va putea dispune, la cerere sau din oficiu, efectuarea unei noi evaluări. Judecătorul-sindic va omologa unul dintre rapoartele de evaluare.

(6) În cazul în care operațiunile pentru care este necesară angajarea de specialiști sunt operațiuni impuse de lege, cum ar fi, dar nu limitat la acestea, arhivarea documentelor, bilanțurile obligatorii de mediu, audit și alte asemenea, dacă propunerile administratorului judiciar/lichidatorului judiciar sunt respinse de către comitetul creditorilor, acesta va convoca din nou comitetul în termen de maximum 7 zile, în care membrii comitetului vor propune și vor desemna un specialist, aprobându-i și onorariul. În cazul în care în cele două ședințe ale comitetului creditorilor nu s-a decis numirea unui specialist, practicianul în insolvență va putea desemna specialistul cu oferta tehnică și financiară cea mai bună, dintre cele depuse pentru cele două comitete.

✍ **NOTĂ:** Dispoziția este nouă şi reglementează în mod benefic, amănunțit, modul în care pot fi contestate rapoartele de evaluare. Potrivit textului, în BPI nu se publică raportul de evaluare integral, ci un anunț care îi încunoştințează pe creditori în legătură cu depunerea raportului şi cu locația unde acesta poate fi consultat, precum şi un extras al raportului de evaluare (sinteză), cerință ce rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 58 lit. q), art. 155 şi art. 62 alin. (2). De asemenea, din interpretarea coroborată a aceloraşi texte de lege rezultă că raportul de evaluare se depune la dosarul cauzei, la tribunal, şi poate fi consultat în locația indicată în anunț, care poate fi, de exemplu, sediul tribunalului, sediul profesional al administratorului judiciar/lichidatorului judiciar sau sediul debitorului, dacă acesta are un sediu stabil, unde se poate obține o copie pe cheltuiala solicitantului.

Termenul de formulare a contestației împotriva raportului de evaluare este de 5 zile şi curge de la publicarea anunțului cu privire la depunerea raportului în BPI.

Se modifică termenul în care trebuie judecată contestația – 15 zile. Acest termen nu este corelat cu termenele prevăzute de art. 41 alin. (4). Pentru a fi totuși respectat termenul de soluționare a contestației prevăzute de acest text, respectarea lui fiind obligatorie potrivit aceluiași alin. (4), judecătorul-sindic va trebui să scurteze termenul de depunere a întâmpinării la 10 zile.

Potrivit textului, este posibilă suspendarea oricărei măsuri a practicianului în insolvență.

Desemnarea specialiștilor și stabilirea cuantumului onorariilor acestora se realizează de comitetul creditorilor, dacă acesta se suportă din averea debitorului, la propunerea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar. Dacă în prima ședință convocată a comitetului creditorilor s-a respins propunerea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar pentru desemnarea unui anumit specialist, respectiv s-a respins onorariul acestuia, se convoacă o nouă ședință a comitetului creditorilor având aceeași ordine de zi. În cazul în care la a doua ședință comitetul nu aprobă nici specialistul propus de practician și nici nu desemnează un altul, practicianul în insolvență va putea să desemneze, fără acordul comitetului, specialistul cu oferta tehnică și financiară cea mai bună.

A se vedea și notele de la art. 154 și 155.

§6. Lichidatorul judiciar

Noțiunea de „lichidator judiciar" este în dezacord cu O.U.G. nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, potrivit căreia "lichidatorul" are calitatea de practician în insolvență. De aceea, se impune corelarea celor două acte normative. Considerăm că noțiunea de „lichidator judiciar" ilustrează cel mai exact mandatul și atribuțiile practicianului în insolvență abilitat să administreze procedurile de faliment și de aceea se impune modificarea O.U.G. nr. 86/2006.

Art. 63. (1) În cazul în care dispune trecerea la faliment, judecătorul-sindic va desemna un lichidator judiciar, aplicându-se, în mod corespunzător, dispozițiile art. 57, art. 59-62 și art. 140 alin. (6).

(2) Atribuțiile administratorului judiciar încetează la momentul stabilirii atribuțiilor lichidatorului judiciar de către judecătorul-sindic.
(3) Poate fi desemnat lichidator judiciar și administratorul judiciar desemnat anterior.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 24 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.*

Art. 64. Principalele atribuții ale lichidatorului judiciar, în cadrul prezentului capitol, sunt:
a) examinarea activității debitorului asupra căruia se inițiază procedura simplificată în raport cu situația de fapt și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă și a existenței premiselor angajării răspunderii acestora în condițiile prevederilor art. 169-173, într-un termen stabilit de judecătorul-sindic, dar care nu va putea depăși 40 de zile de la desemnarea lichidatorului judiciar, dacă un raport cu acest obiect nu fusese întocmit anterior de administratorul judiciar;
b) conducerea activității debitorului;
c) introducerea de acțiuni pentru anularea actelor și operațiunilor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor cauze de preferință, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor;
d) aplicarea sigiliilor, inventarierea bunurilor și luarea măsurilor corespunzătoare pentru conservarea lor;
e) denunțarea unor contracte încheiate de debitor;
f) verificarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea, notificarea creditorilor în cazul neînscrierii sau înscrierii parțiale a creanțelor, precum și întocmirea tabelelor de creanțe;
g) urmărirea încasării creanțelor din averea debitorului, rezultate din transferul de bunuri sau de sume de bani efectuat de acesta înaintea deschiderii procedurii, încasarea creanțelor, formularea și susținerea acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor debitorului, pentru aceasta putând angaja avocați;
h) primirea plăților pe seama debitorului și consemnarea lor în contul averii debitorului;

i) vânzarea bunurilor din averea debitorului, potrivit prevederilor prezentei legi;
j) sub condiția confirmării de către judecătorul-sindic, încheierea de tranzacții, descărcarea de datorii, descărcarea fidejusorilor, renunțarea la garanții reale;
k) sesizarea judecătorului-sindic cu orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta;
l) orice alte atribuții stabilite prin încheiere de către judecătorul-sindic.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 25 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În cadrul atribuției de la lit. a) [„(...) întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă şi a existenței premiselor angajării răspunderii acestora (...)"], Codul nu a corelat această atribuție cu modificarea făcută la atribuțiile administratorului judiciar, reglementate de art. 58 lit. b) [„(...) întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență, cu menționarea eventualelor indicii sau elemente preliminare privind persoanele cărora le-ar fi imputabilă şi cu privire la existența premiselor angajării răspunderii acestora (...)"]. Cel puțin în ipoteza deschiderii procedurii simplificate de insolvență se impunea aceeaşi precizare, că în raportul amănunțit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență, lichidatorul judiciar va trebui să menționeze numai *eventualele indicii sau elemente preliminare* privind persoanele cărora le-ar fi imputabilă starea de insolvență şi existența premiselor pentru angajarea răspunderii acestora. La momentul întocmirii primului raport, practic, în cele mai multe cazuri, nu se pot stabili cu exactitate cauzele insolvenței şi persoanele răspunzătoare, din lipsa sau insuficiența informațiilor.

Secțiunea a 3-a
Deschiderea procedurii și efectele acesteia

§1. Cererile introductive

Art. 65. (1) Procedura începe pe baza unei cereri introduse la tribunal de către debitor, de către unul sau mai mulți creditori, ori de către persoanele sau instituțiile prevăzute expres de lege.
(2) Autoritatea de Supraveghere Financiară introduce cerere împotriva entităților reglementate și supravegheate de aceasta care, potrivit datelor de care dispune, îndeplinesc criteriile prevăzute de dispozițiile legale speciale pentru inițierea procedurii prevăzute de prezenta lege.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 26 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Modificarea vizează alin. (2) şi se referă la faptul că „Autoritatea de Supraveghere Financiară introduce cerere împotriva entităților reglementate şi supravegheate de aceasta". Dispoziția se referă la societățile care intră sub reglementarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, pentru că aceste entități sunt sub supravegherea instituției respective.

Art. 66. (1) Debitorul aflat în stare de insolvență este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentei legi, în termen de maximum 30 de zile de la apariția stării de insolvență. La cererea adresată tribunalului va fi atașată dovada notificării organului fiscal competent cu privire la intenția de deschidere a procedurii insolvenței.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 27 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, se prevede obligația debitorului de a notifica în prealabil sesizării tribunalului cu cererea de deschidere a procedurii organul fiscal competent cu privire la intenția de deschidere a procedurii insolvenței.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dovada notificării se atașează cererii introductive. Nu se prevede însă sancțiunea neatașării dovezii notificării organului fiscal, iar lipsa acestei cerințe nu poate fi rezolvată în procedura de regularizare, întrucât dispozițiile art. 200 NCPC nu sunt aplicabile în ceea ce privește cererea de deschidere a procedurii. Potrivit art. 41 alin. (4) teza finală raportat la art. 66 alin. (10), sancțiunile respingerii cererii sau decăderii din dreptul de a propune un plan de reorganizare, prevăzute de art. 67, nu sunt, de asemenea, aplicabile, deoarece se referă numai la nedepunerea documentelor enumerate la alin. (1) din același text, mai puțin cea de la lit. n). Credem că nu există nicio sancțiune și aceasta nu are legătură cu insolvența debitorului, fiind doar o măsură de opozabilitate în raport cu organul fiscal. Oricum, opozabilitatea se asigură față de terți prin publicarea în BPI a hotărârii de deschidere a procedurii și prin menționarea acesteia în registrul în care debitorul este înmatriculat. Poate că soluția legiuitorului trebuia să fie cea de la art. 72 alin. (2), potrivit căreia primind cererea, judecătorul-sindic, în termen de 48 de ore de la înregistrare, trebuie să o comunice organului fiscal competent. Insolvența este definită de art. 5 pct. 29.

(2) Dacă la data expirării termenului prevăzut la alin. (1) debitorul este angrenat, cu bună-credință, în negocieri extrajudiciare pentru restructurarea datoriilor sale, acesta are obligația de a adresa tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentei legi, în termen de 5 zile de la eșuarea negocierilor.

✍ **NOTĂ:** Credem că noțiunea de „negocieri extrajudiciare" se referă la mandatul ad-hoc sau la concordatul preventiv.
Existența pe rolul tribunalului a unui dosar având ca obiect mandatul ad-hoc sau concordatul preventiv în care negocierile se poartă cu bună-credință prorogă termenul la care debitorul are obligația să depună cererea de deschidere a procedurii de insolvență. Astfel, cererea trebuie depusă în termen de 5 zile de la eșuarea negocierilor, respectiv de la

încetarea mandatului ad-hoc în condițiile art. 15 din prezenta lege sau de la închiderea concordatului în condițiile art. 34, art. 35 și art. 36 alin. (2) ori de la data la care se respinge cererea de omologare a concordatului. Nu se poate deschide o procedură de insolvență cât timp debitorul este într-un concordat preventiv omologat, potrivit art. 31. Altfel, cererea trebuie introdusă conform alin. (1).

(3) Dacă în cursul negocierilor derulate în cadrul unei proceduri de mandat ad-hoc sau de concordat preventiv debitorul ajunge în stare de insolvență, dar există presupunerea rezonabilă, bazată pe indicii temeinice, că rezultatele negocierilor ar putea fi valorificate în termen scurt prin încheierea unui acord extrajudiciar, debitorul, de bună-credință, trebuie să introducă cererea de deschidere a procedurii în condițiile și termenul prevăzute la alin. (2). În caz contrar, debitorul trebuie să introducă cererea de deschidere a procedurii insolvenței în termen de 30 de zile de la apariția stării de insolvență.

✍ **NOTĂ:** Existența pe rolul tribunalului a unui dosar de mandat ad-hoc sau de concordat preventiv nu împiedică însă înregistrarea unui dosar de insolvență, dacă în timpul negocierilor a intervenit insolvența debitorului. Însă, potrivit art. 31, existența unui concordat omologat împiedică deschiderea unei proceduri de insolvență.
Credem că cele două dosare (unul având ca obiect procedura de preinsolvență, iar celălalt – deschiderea procedurii de insolvență) nu ar putea fi conexate, având obiecte diferite. Este însă esențial ca judecătorii-sindici cărora le-au fost repartizate cele două dosare să aibă cunoștință reciproc de existența celuilalt.
A se vedea și nota de la art. 16.

(4) Debitorul în cazul căruia apariția stării de insolvență este iminentă va putea să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentului titlu.

✍ **NOTĂ:** Numai debitorul poate introduce cererea de deschidere a procedurii în cazul în care insolvența este iminentă,

creditorii putând să o facă numai în caz de insolvență prezumată. A se vedea și definiția insolvenței prezumate de la art. 5 pct. 29, cu nota de la acest text.

(5) Cererile persoanelor juridice vor fi semnate de persoanele care, potrivit actelor constitutive sau statutelor, au calitatea de a le reprezenta, fără a fi necesară o hotărâre a asociaților/acționarilor. În cazul în care prin cererea debitorului se solicită aplicarea procedurii simplificate, se va depune și hotărârea adunării generale a asociaților/acționarilor în acest sens.

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, se reglementează cerințele pentru introducerea cererii de către debitor în ceea ce privește organul abilitat să ia decizia formulării cererii. Pentru a pune capăt controverselor jurisprudențiale și doctrinare, se menționează că pentru deschiderea procedurii generale de insolvență cererea va fi făcută de persoana care are calitatea de a reprezenta persoana juridică, fără a fi necesară hotărârea adunării asociaților, iar pentru deschiderea procedurii simplificate este necesară și hotărârea adunării generale a asociaților/acționarilor în acest sens.

Textul este oarecum în neconcordanță cu dispozițiile art. 32, deoarece administratorul social poate lua decizia de a introduce cererea de deschidere a procedurii generale cu intenția de a depune un plan de reorganizare fără a fi consultat adunarea generală, în timp ce planul nu poate fi propus decât cu aprobarea adunării generale a asociaților/acționarilor/membrilor debitorului persoană juridică.

(6) La înregistrarea cererii, serviciul de registratură va efectua verificări, din oficiu, cu privire la existența pe rol a unor alte cereri de deschidere a procedurii formulate anterior de creditori. În cazul în care sunt înregistrate cereri formulate de creditori, se soluționează cererea debitorului în procedură necontencioasă, prin aceeași încheiere judecătorul dispunând conexarea cererilor creditorilor, care în

BCU MS CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

cazul deschiderii procedurii devin declarații de creanță, iar dacă se respinge cererea debitorului, se soluționează potrivit art. 72 și următoarele.

✍ **NOTĂ:** Se reglementează o nouă modalitate de soluționare a cererii debitorului atunci când aceasta vine în concurs cu cereri ale creditorilor pentru deschiderea procedurii.
Cererea debitorului se soluționează în procedura necontencioasă, chiar dacă anterior înregistrării acesteia s-au înregistrat cereri de deschidere a procedurii formulate de creditori. Cererea debitorului se înregistrează ca dosar separat, iar judecătorul-sindic o va soluționa în procedura necontencioasă. Textul este neclar. Astfel, în baza referatului grefierului arhivar, toate cererile de deschidere a procedurii formulate de creditori anterior, care au fost înregistrate în dosare separate, vor fi conexate, iar prin încheierea de deschidere a procedurii, cererile creditorilor vor fi calificate drept declarații de creanță, ce vor urma procedura de verificare și înregistrare la masa pasivă. În cazul respingerii cererii debitorului, cererile creditorilor se vor soluționa separat, conform art. 72 din Cod, în procedura contencioasă, adică se vor disjunge și se vor soluționa separat în procedura contencioasă. Dacă sunt mai multe cereri ale creditorilor, ele se vor soluționa împreună. Repartizarea acestui dosar disjuns trebuie să se facă manual, aceluiași judecător-sindic.
Pentru modalitatea de desemnare a administratorului judiciar provizoriu, a se vedea nota de la art. 45 lit. d).

(7) Dacă, ulterior înregistrării cererii debitorului, dar înainte de soluționarea acesteia, sunt formulate cereri de deschidere a procedurii de către creditori, acestea se vor înregistra direct la cererea formulată de debitor. În acest scop, serviciul de registratură va efectua verificări, din oficiu, la data înregistrării cererilor și va înregistra cererile la dosarul ce are ca obiect cererea formulată de debitor. În această situație, se va proceda la soluționarea în procedură necontencioasă a cererii debi-

BCU IASI CENTRUL DE STUDII LIBRARY

torului. În cazul admiterii acesteia, cererile creditorilor se vor califica drept declarații de creanță, iar în cazul respingerii sale, se vor soluționa cererile creditorilor, potrivit art. 72 și următoarele.

✍ **NOTĂ:** Cererea debitorului se soluționează în procedura necontencioasă, chiar dacă ulterior înregistrării acesteia, dar până la soluționare, s-au înregistrat cereri de deschidere a procedurii formulate de creditori. În baza referatului grefierului arhivar, toate cererile de deschidere a procedurii formulate de creditori ulterior vor fi depuse în dosarul având ca obiect cererea debitorului, iar prin încheierea de deschidere a procedurii, cererile creditorilor vor fi calificate drept declarații de creanță, ce vor urma procedura de verificare şi înregistrare la masa pasivă. În cazul respingerii cererii debitorului, cererile creditorilor se vor soluționa separat, conform art. 72 din Cod, adică se vor disjunge şi se vor soluționa separat în procedura contencioasă. Dacă sunt mai multe cereri ale creditorilor, ele se vor soluționa împreună, luându-se în considerare valoarea însumată a creanțelor. În caz de disjungere, judecătorul-sindic va păstra cererile spre soluționare.
Pentru modalitatea de desemnare a administratorului judiciar provizoriu, a se vedea nota de la art. 45 lit. d).

(8) În cazul deschiderii procedurii insolvenței, creanțele ce fac obiectul cererilor de deschidere a procedurii care devin declarații de creanță pot fi actualizate cu accesorii calculate până la data deschiderii procedurii, în termenul legal stabilit pentru declararea creanțelor, potrivit prevederilor art. 102.

✍ **NOTĂ:** Cererea creditorului calificată drept declarație de creanță are acelaşi regim cu cererea de deschidere a procedurii formulate de creditor, în ipoteza în care procedura s-a deschis la cererea acestuia [art. 102 alin. (2)]. Ea va fi verificată fără a fi necesară depunerea unei noi declarații în termenul stabilit prin hotărârea de deschidere pentru depunerea declarațiilor de creanță, cu excepția cazului în care se solicită accesorii până la deschiderea procedurii, pentru care se depune o declarație de creanță suplimentară.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

(9) Introducerea prematură, cu rea-credință, de către debitor a unei cereri de deschidere a procedurii atrage răspunderea patrimonială a debitorului persoană fizică sau juridică, pentru prejudiciile pricinuite.

(10) Cererea debitorului se va judeca de urgență, în termen de 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea părților. Prin excepție de la prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă, judecătorul-sindic va stabili termenul de judecată în camera de consiliu, în termen de 10 zile de la depunere, chiar dacă cererea nu îndeplinește toate cerințele legale și nu sunt depuse toate documentele. În cazul în care la data depunerii cererii debitorului se găsesc înregistrate pe rol cereri ale creditorilor, se va proceda potrivit prevederilor alin. (6) teza a II-a.

✍ **NOTĂ:** Se prevede că cererea debitorului se va judeca de urgență, în termen de 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea părților, ea urmând a fi înregistrată, chiar dacă nu are atașate toate documentele prevăzute de art. 67 alin. (1). Documentele prevăzute la acest articol, precum și dovada notificării către organul fiscal competent, potrivit art. 66 alin. (1), pot fi depuse până la data termenului fixat pentru soluționare, sub sancțiunea respingerii acesteia [actele prevăzute de art. 67 lit. a)-g), k), l) și m)], respectiv sub sancțiunea decăderii din dreptul de a propune un plan de reorganizare [actele prevăzute de art. 67 lit. h), i) și j)].

(11) După depunerea cererii de deschidere a procedurii, în cazuri urgente, care ar pune în pericol activele debitorului, judecătorul-sindic poate dispune de urgență, în camera de consiliu și fără citarea părților, suspendarea provizorie a oricăror proceduri de executare silită a bunurilor debitorului până la pronunțarea hotărârii cu privire la respectiva cerere.

✍ **NOTĂ:** Tot cu caracter de noutate se prevede, în alin. (11), posibilitatea judecătorului-sindic de a dispune, după depunerea cererii de deschidere a procedurii și până la soluționarea ei, suspendarea provizorie a oricăror proceduri de executare silită a bunurilor debitorului. În caz de respingere a

cererii de deschidere a procedurii măsura suspendării încetează, având caracter provizoriu, iar în caz de admitere a cererii de deschidere a procedurii operează suspendarea de drept a oricăror măsuri de executare silită împotriva debitorului, în temeiul art. 75.

Art. 67. (1) Cererea debitorului trebuie să fie însoțită de următoarele acte:
a) ultima situație financiară anuală, certificată de către administrator și cenzor/auditor, balanța de verificare pentru luna precedentă datei înregistrării cererii de deschidere a procedurii;
b) lista completă a tuturor bunurilor debitorului, incluzând toate conturile și băncile prin care debitorul își rulează fondurile; pentru bunurile grevate se vor menționa datele din registrele de publicitate;
c) lista numelor și a adreselor creditorilor, oricum ar fi creanțele acestora: certe sau sub condiție, lichide ori nelichide, scadente sau nescadente, necontestate ori contestate, arătându-se suma, cauza și drepturile de preferință;
d) lista cuprinzând plățile și transferurile patrimoniale efectuate de debitor în cele 6 luni anterioare înregistrării cererii introductive;
e) contul de profit și pierdere pe anul anterior depunerii cererii;
f) lista membrilor grupului de interes economic sau, după caz, a asociaților cu răspundere nelimitată, pentru societățile în nume colectiv și cele în comandită;
g) o declarație prin care debitorul își arată intenția de intrare în procedură simplificată sau de reorganizare, conform unui plan, prin restructurarea activității ori prin lichidarea, în tot sau în parte, a averii, în vederea stingerii datoriilor sale;
h) o descriere sumară a modalităților pe care le are în vedere pentru reorganizarea activității;
i) o declarație pe propria răspundere, autentificată la notar ori certificată de un avocat, sau un certificat de la registrul societăților agricole ori, după caz, oficiul registrului comerțului sau alte registre în a cărui rază teritorială se află sediul profesional/sediul social, din care să rezulte dacă a mai fost supus procedurii de reorganizare judiciară prevăzute de prezenta lege într-un interval de 5 ani anterior formulării cererii introductive;
j) o declarație pe propria răspundere, autentificată de notar ori certificată de avocat, din care să rezulte că el sau administratorii, directorii și/sau acționarii/asociații/asociații comanditari care dețin controlul

debitorului nu au fost condamnați definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate contra patrimoniului, de corupție și de serviciu, de fals, precum și pentru infracțiunile prevăzute de Legea nr. 22/1969, cu modificările ulterioare, Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 241/2005, cu modificările ulterioare, și infracțiunile prevăzute de prezenta lege în ultimii 5 ani anterior deschiderii procedurii;

k) un certificat de admitere la tranzacționare pe o piață reglementată a valorilor mobiliare sau a altor instrumente financiare emise;

l) o declarație prin care debitorul arată dacă este membru al unui grup de societăți, cu precizarea acestora;

m) dovada codului unic de înregistrare;

n) dovada notificării organului fiscal competent.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) se depun odată cu cererea de deschidere a procedurii sau, cel mai târziu, până la termenul de judecată stabilit de judecătorul-sindic. Nedepunerea documentelor prevăzute la alin. (1) lit. a)-g), k), l), m) atrage respingerea cererii de deschidere a procedurii, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 38 alin. (2) lit. c) și d), precum și a cazului în care cererea de deschidere a procedurii este formulată de lichidatorul numit în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Nedepunerea documentelor prevăzute la lit. h), i) și j) este sancționată cu decăderea din dreptul de a depune un plan de reorganizare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 28 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Art. 66 alin. (10) prevede că „cererea debitorului se va judeca de urgență, în termen de 10 zile, în camera de consiliu, fără citarea părților", ea urmând a fi înregistrată, chiar dacă nu are atașate toate documentele prevăzute de art. 67. Documentele prevăzute la art. 67 alin. (1), precum și dovada notificării către organul fiscal competent, potrivit art. 66

alin. (1), pot fi depuse până la termenul fixat pentru soluționare, sub sancțiunea respingerii cererii pentru nedepunerea actelor prevăzute de art. 67 lit. a)-g), k), l) și m), cu excepția cazurilor prevăzute la art. 38 alin. (2) lit. c) și d), respectiv sub sancțiunea decăderii din dreptul de a propune un plan de reorganizare pentru nedepunerea actelor prevăzute de art. 67 lit. h), i) și j).

Art. 68. (1) În cazul unei cereri introduse de o societate în nume colectiv sau în comandită, acea cerere nu va fi considerată ca fiind făcută și de asociații cu răspundere nelimitată ori, în condițiile art. 70, și împotriva lor.
(2) O cerere introdusă de un asociat cu răspundere nelimitată ori împotriva acestuia pentru datoriile sale va fi fără efecte juridice cu privire la societatea în nume colectiv sau în comandită din care face parte.
(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică, în mod corespunzător, în privința cererilor introduse de grupurile de interes economic sau de membrii acestora.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 29 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Noutatea constă în introducerea alin. (3), care se referă la grupurile de interes economic.

Art. 69. Nu pot fi supuși reorganizării judiciare debitorii, persoane juridice, care în ultimii 5 ani, precedenți hotărârii de deschidere a procedurii, au mai fost supuși unei proceduri de reorganizare judiciară.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 30 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 70. (1) Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezentul titlu poate introduce o cerere de deschidere a procedurii împotriva unui debitor prezumat în insolvență, în care va preciza:
a) cuantumul și temeiul creanței;
b) existența unui drept de preferință, constituit de către debitor sau instituit potrivit legii;

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c) existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;
d) declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.
(2) Creditorul va anexa documentele justificative ale creanței și ale actelor de constituire a cauzelor de preferință. De asemenea, creditorul va depune dovada codului unic de înregistrare al debitorului.
(3) Dacă între momentul înregistrării cererii de către un creditor și cel al judecării acestei cereri sunt formulate cereri de către alți creditori împotriva aceluiași debitor, tribunalul, prin serviciul de registratură, va verifica, din oficiu, la data înregistrării, existența dosarului pe rol și va înregistra cererea la dosarul existent. Judecătorul-sindic va stabili îndeplinirea condițiilor referitoare la cuantumul minim al creanțelor, în raport cu valoarea însumată a creanțelor tuturor creditorilor care au formulat cereri și cu respectarea valorii-prag prevăzute de prezentul titlu, și va comunica cererile debitorului.
(4) Creditorii înregistrează cererea de deschidere a procedurii direct în dosarul ce are ca obiect cererea debitorului sau, dacă nu există, în dosarul al cărui obiect îl are cererea altui creditor care are stabilit un termen mai scurt.
(5) Creditorul care are înregistrată o cerere de deschidere a procedurii, în cazuri urgente, până la data judecării cererii, poate solicita judecătorului-sindic pronunțarea unei ordonanțe președințiale prin care să dispună măsuri vremelnice, în scopul suspendării operațiunilor de înstrăinare a unor bunuri sau drepturi patrimoniale importante din averea debitorului, sub sancțiunea nulității, precum și măsuri de conservare a acestor bunuri.
(6) Judecata cererii prevăzute la alin. (5) se face de urgență, în camera de consiliu, fără citarea creditorului care a formulat cererea și nici a debitorului. Măsura va fi încuviințată vremelnic, până la data soluționării cererii de deschidere a procedurii. Creditorul poate fi obligat la plata unei cauțiuni de până la 10% din valoarea creanței pretinse, care va putea fi folosită de debitor pentru acoperirea daunelor produse în cazul respingerii cererii de deschidere a procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 31 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Noțiunea de „creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței" este definită de art. 5 pct. 20 – a se vedea și nota de la acest text.

Cu caracter de noutate, se prevede că înregistrarea unor cereri ulterioare de deschidere a procedurii de către alți creditori se va face în primul dosar înregistrat, după verificarea din oficiu a existenței pe rol a altor dosare. Se renunță, astfel, la ideea înregistrării cererilor în dosare diferite şi a conexării mai multor dosare, care s-a dovedit a fi deficitară. Cu toate acestea, dacă verificarea nu a fost completă şi cererea celui de-al doilea creditor a fost înregistrată în dosar separat, soluția este conexarea dosarelor conform Codului de procedură civilă, pentru ca toate cererile să fie soluționate împreună.

A se vedea şi comentariul de la art. 66 alin. (6) şi (7) cu privire la desemnarea administratorului judiciar provizoriu/lichidatorului judiciar provizoriu în cazul cererilor multiple de deschidere a procedurii (cererea debitorului cu cererile creditorilor).

De asemenea, este posibilă pronunțarea unei ordonanțe preşedințiale, prin care să se dispună măsuri vremelnice, până la soluționarea cererii de deschidere a procedurii având ca obiect suspendarea operațiunilor de înstrăinare a unor bunuri sau drepturi patrimoniale importante din averea debitorului, sub sancțiunea nulității, sau măsuri de conservare a acestor bunuri.

Potrivit art. 72 alin. (2), primind cererea creditorului pentru deschiderea procedurii, judecătorul-sindic, în termen de 48 de ore de la înregistrare, o va comunica debitorului şi organului fiscal competent.

Nu se poate deschide procedura insolvenței cât timp debitorul este într-un concordat preventiv omologat, până la închiderea procedurii, potrivit art. 31.

§2. Deschiderea procedurii şi efectele deschiderii procedurii

Art. 71. (1) Dacă cererea debitorului corespunde condițiilor prevăzute la art. 66, judecătorul-sindic va pronunța o încheiere de deschidere a procedurii generale, iar dacă prin declarația făcută potrivit prevederilor art. 67 alin. (1) lit. g) debitorul își arată intenția de a intra în procedura simplificată ori se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

art. 38 alin. (2), judecătorul va pronunța o încheiere de deschidere a procedurii simplificate. Minuta încheierii privind deschiderea procedurii insolvenței se comunică, de îndată, administratorului judiciar provizoriu/lichidatorului judiciar provizoriu numit de către judecătorul-sindic.

(2) Prin încheierea de deschidere a procedurii, judecătorul-sindic va dispune administratorului judiciar/lichidatorului judiciar să efectueze notificările prevăzute la art. 100. În cazul în care, în termen de 10 zile de la primirea notificării, creditorii se opun deschiderii procedurii, judecătorul-sindic va ține, în termen de 5 zile, o ședință la care vor fi citați administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, debitorul și creditorii care se opun deschiderii procedurii, în urma căreia va soluționa deodată, printr-o sentință, toate opozițiile. Admițând opoziția, judecătorul-sindic va revoca încheierea de deschidere a procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 32 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate și în sprijinul începerii de îndată a operațiunilor de administrare a procedurii, chiar înainte de redactarea încheierii de deschidere a procedurii, se prevede că minuta încheierii privind deschiderea procedurii insolvenței se comunică, de îndată, administratorului judiciar provizoriu/lichidatorului judiciar provizoriu numit de către judecătorul-sindic.

A se vedea și noțiunea „data deschiderii procedurii" definită de art. 5 pct. 25.

În legătură cu desemnarea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar provizoriu, se va observa nota de la art. 45 lit. d).

Opoziția este o cale de atac de retractare care se soluționează de judecătorul-sindic.

Art. 72 (1) În cazul cererii de deschidere a procedurii insolvenței formulate de creditor, la cererea debitorului, formulată în termenul prevăzut la alin. (3), judecătorul-sindic poate dispune, prin încheiere, în sarcina creditorului consemnarea la o bancă a unei cauțiuni de până la 10% din valoarea creanței, dar nu mai mult de 40.000 lei. Cauțiunea

BCU ALEXANDRU IOAN CUZA

va fi consemnată în termen de 5 zile de la comunicarea măsurii, sub sancțiunea respingerii cererii de deschidere a procedurii.

(2) În termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului, instanța o va comunica debitorului și organului fiscal competent.

(3) În termen de 10 zile de la primirea cererii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. În cadrul judecării contestației, va putea fi administrată doar proba cu înscrisuri.

(4) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul nu este în stare de insolvență, respinge cererea creditorului, care va fi considerată ca lipsită de orice efect chiar de la înregistrarea ei. În acest caz, cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitor, pentru introducerea cu rea-credință a unei astfel de cereri, conform dispoziției judecătorului-sindic.

(5) În cazul achitării, până la închiderea dezbaterilor, a creanței creditorului care a solicitat deschiderea procedurii, judecătorul-sindic va respinge cererea ca rămasă fără obiect, cauțiunea depusă fiind restituită în mod corespunzător.

(6) Dacă debitorul nu plătește creanța creditorului până la închiderea dezbaterilor, iar judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, va admite cererea de deschidere a procedurii formulate de acesta și va deschide, prin sentință, fie procedura generală a insolvenței, fie procedura simplificată, după caz. În acest caz, cauțiunea va fi restituită creditorului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 33 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, se prevede o limită maximă de 40.000 de lei pentru cauțiunea ce poate fi stabilită în sarcina creditorului care a solicitat deschiderea procedurii, precum şi condițiile în care aceasta poate fi restituită, prin chiar sentința prin care se soluționează cererea: în cazul respingerii cererii de deschidere a procedurii ca rămasă fără obiect prin achitarea creanței şi în cazul admiterii cererii creditorului şi deschiderii procedurii.

Cererea de depunere a cauțiunii se poate face chiar prin contestație sau separat, însă în termenul de 10 zile de la comunicarea cererii creditorului.

De asemenea, pentru a se elimina jurisprudența neunitară în materie de probe ce pot fi administrate în cadrul contestației debitorului și a cererii introductive a creditorului, se prevede expres că este admisibilă numai proba cu înscrisuri.

Se reglementează expres că în cazul achitării creanței creditorului care a solicitat deschiderea procedurii înainte de rămânerea în pronunțare asupra cererii de deschidere a procedurii, judecătorul-sindic va constata rămânerea fără obiect a cererii. Jurisprudența grefată pe vechea reglementare aprecia că achitarea creanței înainte de rămânerea în pronunțare asupra cererii de deschidere a procedurii echivala cu o răsturnare a prezumției de insolvență și acest fapt conducea la respingerea cererii de deschidere a procedurii, cu motivarea că debitorul a făcut dovada că nu se află în stare de insolvență, putând face plata datoriei exigibile a creditorului respectiv.

A se vedea și noțiunea „data deschiderii procedurii" definită de art. 5 pct. 25.

Art. 73. Prin sentința de deschidere a procedurii generale, judecătorul-sindic desemnează un administrator judiciar provizoriu, iar în cazul deschiderii procedurii simplificate desemnează un lichidator judiciar provizoriu, dispunând efectuarea notificărilor prevăzute la art. 100. Desemnarea se face potrivit prevederilor art. 45 alin. (1) lit. d) coroborate cu cele ale art. 57 alin. (1). Prevederile art. 60 rămân aplicabile.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 34 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Se va desemna ca administrator judiciar provizoriu/lichidator judiciar provizoriu practicianul în insolvență indicat de creditorul care a solicitat deschiderea procedurii, dacă este înscris în tabelul UNPIR și este asigurat de răspundere civilă profesională. În cazul în care creditorii solicită a fi desemnați administratori judiciari/lichidatori judiciari diferiți, judecătorul-sindic îl va desemna motivat pe unul dintre cei propuși de aceștia.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

A se vedea și nota de la art. 45 lit. d) în ceea ce privește desemnarea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar provizoriu.

Art. 74. În termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, debitorul este obligat să depună la dosarul cauzei actele și informațiile prevăzute la art. 67 alin. (1).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 35 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 75. (1) De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor. Repunerea pe rol a acestora este posibilă doar în cazul desființării hotărârii de deschidere a procedurii, a revocării încheierii de deschidere a procedurii sau în cazul închiderii procedurii în condițiile art. 178. În cazul în care hotărârea de deschidere a procedurii este desființată sau, după caz, revocată, acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului pot fi repuse pe rol, iar măsurile de executare silită pot fi reluate. La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât acțiunea judiciară sau extrajudiciară, cât și executările silite suspendate încetează.

(2) Nu sunt supuse suspendării de drept prevăzute la alin. (1):

a) căile de atac promovate de debitor împotriva acțiunilor unui/unor creditor/creditori începute înaintea deschiderii procedurii și nici acțiunile civile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului;

b) acțiunile judiciare îndreptate împotriva codebitorilor și/sau terților garanți.

(3) Nu sunt supuse suspendării prevăzute la alin. (1) acțiunile judiciare pentru determinarea existenței și/sau cuantumului unor creanțe asupra debitorului, născute după data deschiderii procedurii. Pentru astfel de acțiuni se va putea formula, pe parcursul perioadei de observație și de reorganizare, cerere de plată ce va fi analizată de către administratorul judiciar cu respectarea prevederilor art. 106 alin. (1), care se aplică în mod corespunzător, fără ca aceste creanțe să fie înscrise în tabelul de creanțe. Împotriva măsurii dispuse de către administratorul judiciar se va putea formula contestație cu respectarea art. 59 alin. (5), (6) și (7).

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

(4) Titularul unei creanțe curente, certe, lichide și exigibile ce a fost recunoscută de către administratorul judiciar sau de către judecătorul-sindic potrivit alin. (3) și al cărei cuantum depășește valoarea-prag poate solicita pe parcursul duratei perioadei de observație deschiderea procedurii de faliment al debitorului dacă aceste creanțe nu sunt achitate în termen de 60 de zile de la data luării măsurii de către administratorul judiciar sau a hotărârii instanței de judecată. Prevederile art. 143 alin. (2) și (3) se vor aplica în mod corespunzător.

(5) În cazul bunurilor debitorului deja adjudecate sau al sumelor indisponibilizate prin proceduri de executare silită până la data deschiderii procedurii, organele de executare vor vira sumele corespunzătoare în contul prevăzut la art. 39 alin. (2), mai puțin onorariul acestora și celelalte cheltuieli de executare efectuate; debitorul își păstrează toate drepturile prevăzute de respectiva procedură.

(6) Sumele provenite din executările silite vor fi plătite de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar către creditorii titulari ai cauzei de preferință asupra bunurilor adjudecate în termen de 30 de zile, chiar și în perioada de observație. Asupra acestor sume nu se vor aplica onorariul și cheltuielile aferente procedurii insolvenței.

(7) Sumele de bani existente în contul debitorului la data deschiderii procedurii și asupra cărora este constituită o ipotecă mobiliară, precum și garanțiile în numerar (cash colateral) vor fi distribuite la simpla cerere a creditorului de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar creditorului titular al ipotecii mobiliare, pentru acoperirea creanțelor exigibile ale acestuia, în termen de 5 zile de la cererea creditorului. În cazul sumelor aferente unui cont escrow, în caz de opoziție, acestea vor fi transferate în contul prevăzut la art. 39 după verificarea de către judecătorul-sindic a îndeplinirii condițiilor de fond ale contractului.

(8) Sumele de bani existente în contul debitorului la data deschiderii procedurii și asupra cărora este constituită o ipotecă mobiliară, precum și garanțiile în numerar (cash colateral) vor fi distribuite la simpla cerere a creditorului de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar creditorului titular al ipotecii mobiliare, pentru acoperirea creanțelor exigibile ale acestuia, în termen de 5 zile de la cererea creditorului. În cazul sumelor aferente unui cont escrow, în caz de opoziție, acestea vor fi transferate în contul prevăzut la art. 39 alin. (2) după verificarea de către judecătorul-sindic a îndeplinirii condițiilor de fond ale contractului.

(9) Pentru asigurarea resurselor în vederea continuării activității curente a debitorului în perioada de observație, sumele de bani care fac obiectul cauzelor de preferință prevăzute la acest articol vor putea fi folosite de către administratorul judiciar cu acordul creditorului titular al garanției. În cazul refuzului acestui acord, judecătorul-sindic poate autoriza folosirea acestor sume de bani, cu acordarea în beneficiul creditorului titular al garanției a protecției corespunzătoare, conform prevederilor art. 87 alin. (3).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 36 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, se precizează la alin. (1) că valorificarea drepturilor creditorilor cu creanțe anterioare deschiderii procedurii se poate face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor, și că repunerea pe rol a acțiunilor acestora este posibilă doar în cazul desființării hotărârii de deschidere a procedurii (în calea de atac) sau revocării hotărârii de deschidere a procedurii [ca urmare a admiterii opoziției unui creditor, potrivit art. 71 alin. (2)] ori în cazul închiderii procedurii în condițiile art. 178 (plata tuturor creanțelor în perioada de observație sau renunțarea tuturor creditorilor la judecată în perioada de observație). Dispozițiile nou-introduse nu schimbă însă cu nimic vechea soluție legislativă, care se impunea prin faptul că numai o procedură în curs suspendă aceste acțiuni și executări silite. Din momentul în care această procedură nu mai există, acțiunile și executările silite pot fi reluate. Noutatea care însă schimbă soluția constă în prevederea din teza finală de la alin. (1), potrivit căreia „la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât acțiunea judiciară sau extrajudiciară, cât și executările silite suspendate încetează". În vechea reglementare acestea rămâneau suspendate cât timp procedura era în curs și se reluau la momentul la care aceasta nu mai era în desfășurare. Există o neconcordanță între dispozițiile aceluiași alineat. De vreme ce la data rămânerii defi-

BCU IAȘI - CENTRUL UNIVERSITAR

nitive a hotărârii de deschidere a procedurii acțiunile și executările silite încetează, nu vedem cum ele pot fi repuse pe rol/reluate în cazul închiderii procedurii în condițiile art. 178 (plata tuturor creanțelor în perioada de observație sau renunțarea tuturor creditorilor la judecată în perioada de observație), pentru că de la momentul rămânerii definitive a hotărârii și până la momentul închiderii procedurii există un interval de timp.

În privința încetării, credem că în toate dosarele care au ca obiect acțiuni judiciare împotriva debitorului trebuie să se dispună soluția încetării procesului după rămânerea definitivă a hotărârii de deschidere a procedurii. Executorul judecătoresc, în dosarele de executare silită, trebuie să dispună măsura încetării executărilor silite.

Nu se suspendă căile de atac promovate de către debitor împotriva acțiunilor creditorilor, soluționate anterior deschiderii procedurii (soluția a mai existat, însă a fost abrogată) și nici acțiunile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului.

Potrivit alin. (3), „nu sunt supuse suspendării (...) acțiunile judiciare pentru determinarea existenței și/sau cuantumului unor creanțe asupra debitorului, născute după data deschiderii procedurii", dar cu mențiunea că acestea vor fi soluționate de judecătorul-sindic, în cadrul dosarului de insolvență și al unei contestații împotriva măsurii practicianului în insolvență care refuză cererea de plată a creditorului [echivalentă noțiunii de „nerecunoaștere a creanței" din alin. (4)].

Neefectuarea plății creanței născute în cursul procedurii în termen de 60 de zile de la scadență, cu condiția să fi fost recunoscută existența și exigibilitatea acesteia de către practicianul în insolvență în cadrul cererii de plată sau prin hotărârea judecătorului-sindic care soluționează contestația împotriva refuzului, îndreptățește creditorul respectiv să solicite trecerea la faliment, în cazul în care creanța are și valoarea-prag de minim 40.000 de lei. Această dispoziție este aplicabilă atât în perioada de observație, cât și în perioada de reorganizare.

BCU BUCUREȘTI UNIVERSITY LIBRARY

Legea folosește în alin. (4) noțiunea de „creanță curentă, certă, lichidă și exigibilă". Or, potrivit definiției creanței curente, creanța curentă este o creanță certă, lichidă și exigibilă – a se vedea definiția de la art. 5 pct. 21.

Legiuitorul obligă practicianul în insolvență și la distribuirea sumelor în numerar sau a garanțiilor în numerar către creditorul care are o garanție ipotecară, la cererea acestuia.

Art. 76. În vederea aplicării prevederilor art. 75, prin hotărârea de deschidere a procedurii judecătorul-sindic va dispune comunicarea acesteia către instanțele judecătorești în a căror jurisdicție se află sediul debitorului declarat la registrul corespunzător și tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 37 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 77. (1) Orice furnizor de servicii – electricitate, gaze naturale, apă, servicii telefonice sau altele asemenea – nu are dreptul, în perioada de observație și în perioada de reorganizare, să schimbe, să refuze ori să întrerupă temporar un astfel de serviciu către debitor sau averea acestuia, în cazul în care acesta are calitatea de consumator captiv, potrivit legii.

(2) Pentru serviciile furnizate în condițiile alin. (1), debitorul are obligația de a achita contravaloarea acestora, având dreptul la un termen de plată de 90 de zile. În cazul în care contractele pe care debitorul le avea încheiate cu furnizorii de servicii menționați la alin. (1) prevăd un termen de plată mai mic de 90 de zile, acesta se va modifica corespunzător la data deschiderii procedurii de insolvență.

(3) Nerespectarea obligațiilor contractuale de furnizare a utilităților, în caz de menținere a contractului în condițiile prezentei legi, atrage răspunderea pentru acoperirea prejudiciilor aduse averii debitorului și aplicarea unei amenzi judiciare de la 10.000 lei la 30.000 lei pentru fiecare încălcare a obligațiilor, sub condiția ca furnizorul de utilități să fi fost notificat în prealabil cu privire la deschiderea procedurii, potrivit art. 42 alin. (3). Lipsa remedierii încălcării obligațiilor sau neexecutarea obligației de reluare a furnizării utilităților în termen de maximum 10 zile calendaristice de la notificarea primită de la administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar constituie în sine o nouă încălcare și se va sancționa cu o nouă amendă.

(4) Prin excepție de la dispozițiile alin. (2), dacă debitorul nu achită creanțele născute după deschiderea procedurii insolvenței, aferente serviciilor prestate, în termenul prevăzut de alin. (2), furnizorul de utilități este îndreptățit să întrerupă furnizarea serviciilor.
(5) Furnizarea serviciului va fi reluată după achitarea creanțelor născute după data deschiderii procedurii insolvenței.
(6) Debitorul aflat în procedura insolvenței nu poate fi împiedicat să participe la licitații publice pentru motivul deschiderii procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 38 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Noutatea constă în faptul că se instituie, cu caracter benefic, o sancțiune foarte gravă pentru nerespectarea obligației de furnizare a utilităților în perioada de observație și de reorganizare și că debitorul aflat în procedura insolvenței nu poate fi împiedicat să participe la licitații publice, putând fi impuse doar condiții suplimentare de capacitate financiară. Noțiunea de „consumator captiv" este definită la art. 5 pct. 10.

Art. 78. (1) Creditorul titular al unei creanțe ce beneficiază de o cauză de preferință poate solicita judecătorului-sindic, cu citarea comitetului creditorilor, a administratorului special și a administratorului judiciar, ridicarea suspendării prevăzute la art. 75 alin. (1) cu privire la creanța sa și valorificarea imediată, în cadrul procedurii, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 154-158 și cu condiția achitării din preț a cheltuielilor prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 1, a bunului asupra căruia poartă cauza de preferință, în una dintre următoarele situații:
A. atunci când valoarea obiectului garanției, determinată de un evaluator conform standardelor internaționale de evaluare, este pe deplin acoperită de valoarea totală a creanțelor și a părților de creanțe garantate cu acel obiect, dacă:
a) obiectul garanției nu prezintă o importanță determinantă pentru reușita planului de reorganizare propus;
b) obiectul garanției face parte dintr-un subansamblu funcțional, iar prin desprinderea și vânzarea lui separată, valoarea bunurilor rămase nu se diminuează;
B. atunci când nu există o protecție corespunzătoare a creanței garantate în raport cu obiectul garanției, din cauza:
a) diminuării valorii obiectului garanției sau existenței unui pericol real ca aceasta să sufere o diminuare apreciabilă;

b) diminuării valorii părții garantate dintr-o creanță cu rang inferior, ca urmare a acumulării dobânzilor, majorărilor și penalităților de orice fel la o creanță garantată cu rang superior;

c) lipsei unei asigurări a obiectului garanției împotriva riscului pieirii sau deteriorării.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. B, judecătorul-sindic va putea respinge cererea de ridicare a suspendării formulate de creditor, dacă administratorul judiciar/debitorul propune în schimb adoptarea uneia sau mai multor măsuri menite să ofere protecție corespunzătoare creanței garantate a creditorului, precum:

a) efectuarea de plăți periodice în favoarea creditorului pentru acoperirea diminuării valorii obiectului garanției ori a valorii părții garantate dintr-o creanță cu rang inferior;

b) efectuarea de plăți periodice în favoarea creditorului pentru satisfacerea dobânzilor, majorărilor și penalităților de orice fel și, respectiv, pentru reducerea capitalului creanței sub cota de diminuare a valorii obiectului garanției ori a valorii părții garantate dintr-o creanță cu rang inferior;

c) novația obligației de garanție prin constituirea unei garanții suplimentare, reale sau personale ori prin substituirea obiectului garanției cu un alt obiect.

(3) În cererea de ridicare a suspendării creditorul trebuie să facă dovada faptului prevăzut la alin. (1) lit. A pct. b), rămânându-i debitorului/administratorului judiciar sau altei părți interesate sarcina producerii dovezii contrare și, respectiv, a celorlalte elemente.

(4) Valoarea bunului asupra căruia poartă cauza de preferință se va stabili printr-o evaluare efectuată de către un evaluator desemnat potrivit prevederilor art. 61.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 39 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 79. Deschiderea procedurii suspendă orice termene de prescripție a acțiunilor prevăzute la art. 75 alin. (1).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 40 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 80. (1) Nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 103.

(2) În cazul în care se confirmă un plan de reorganizare, dobânzile, majorările ori penalitățile de orice fel sau cheltuielile accesorii la obligațiile născute ulterior datei deschiderii procedurii generale se achită în conformitate cu actele din care rezultă și cu prevederile programului de plăți. În cazul în care planul eșuează, acestea se datorează până la data deschiderii procedurii falimentului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 41 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Actuala reglementare elimină dispoziția privitoare la adăugarea accesoriilor la creanțele născute ulterior deschiderii procedurii în perioada de observație, în cazul în care nu se confirmă niciun plan de reorganizare, astfel încât, în prezent, s-a creat un vid de reglementare ce va da naștere la o jurisprudență contradictorie.

Art. 81. (1) Ca urmare a deschiderii procedurii și până la data confirmării planului de reorganizare, acțiunile societăților emitente, în sensul Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă de la tranzacționare cu începere de la data primirii comunicării de către Autoritatea de Supraveghere Financiară.

(2) La data primirii de către Autoritatea de Supraveghere Financiară a comunicării privind intrarea în procedura falimentului intervine retragerea valorilor mobiliare de pe piața reglementată pe care acestea se tranzacționează.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 43 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Modificarea vizează înlocuirea autorității CNVM cu Autoritatea de Supraveghere Financiară, care, conform Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, a preluat atribuțiile de supraveghere a entităților ce intră sub incidența acestei legi și care primește notificarea deschiderii procedurii și suspendă de la tranzacționare acțiunile societăților emitente, respectiv retrage valorile mobiliare de pe piața reglementată pe care acestea se tranzacționează.

BCU "CAROL I" CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

Art. 82. (1) Debitorul are obligația de a pune la dispoziția administratorului judiciar/lichidatorului judiciar și a creditorului deținând cel puțin 20% din valoarea totală a creanțelor cuprinse în tabelul definitiv de creanțe toate informațiile și documentele apreciate ca necesare cu privire la activitatea și averea sa, precum și lista cuprinzând plățile efectuate în ultimele 6 luni anterioare deschiderii procedurii și transferurile patrimoniale făcute în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii, sub sancțiunea ridicării dreptului de administrare.
(2) Pentru nepunerea la dispoziția administratorului judiciar/lichidatorului judiciar a informațiilor și documentelor de către persoanele responsabile, judecătorul-sindic va face aplicarea amenzii prevăzute la art. 60 alin. (2), în mod corespunzător.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 44 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Practic, nu vedem de ce debitorul are obligația de a pune situația plăților și transferurilor efectuate în perioada suspectă la dispoziția creditorului care deține cel puțin 20% din valoarea creanțelor, întrucât creditorii mici nu pot fi titularii acțiunii în anularea actelor frauduloase. Pot introduce acțiuni în anularea actelor frauduloase și a actelor subsecvente numai comitetul creditorilor și creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea masei credale, potrivit art. 118 alin. (2) și (3) și art. 121.
Noțiunea din alin. (1): „toate informațiile și documentele apreciate ca necesare cu privire la activitatea și averea sa" este extrem de vagă și va da naștere la interpretări. În ceea ce privește punerea la dispoziția tuturor creditorilor care dețin peste 20% din valoarea masei credale a acestor informații și documente, este de relevat caracterul extrem de costisitor al acestei măsuri. Credem că aceste documente trebuie înmânate creditorilor numai la cererea acestora și dacă acestea le sunt necesare pentru depunerea unui plan de reorganizare, dispozițiile art. 82 urmând a fi interpretate coroborat cu dispozițiile art. 132 alin. (1) lit. c). În acest context, debitorul are obligația să pună la dispoziția creditorilor numai actele enumerate de art. 132 alin. (1) lit. c), noțiunea „documentele

apreciate ca necesare cu privire la activitatea și averea sa" urmând a fi interpretată în aceste limite. Administratorul judiciar/lichidatorul judiciar are dreptul să ceară să-i fie pus la dispoziție orice document. Persoana în sarcina căreia cade această obligație este administratorul special. Sancțiunea nepunerii la dispoziția administratorului judiciar/lichidatorului judiciar a informațiilor și documentelor este amenda de la 1.000 la 5.000 de lei și ridicarea dreptului de administrare. Sancțiunea nepunerii la dispoziția creditorilor a informațiilor și documentelor este ridicarea dreptului de administrare.

Art. 83. (1) După rămânerea definitivă a hotărârii de deschidere a procedurii, toate actele și corespondența emise de debitor, administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar vor cuprinde, în mod obligatoriu și cu caractere vizibile, în limbile română, engleză și franceză, mențiunea „în insolvență", „in insolvency", „en procedure collective".

(2) După intrarea în reorganizare judiciară sau faliment, actele și corespondența vor purta, în condițiile prevăzute la alin. (1), mențiunea „în reorganizare judiciară", „in judicial reorganisation", „en redressement" sau, după caz, „în faliment", „in bankruptcy", „en faillite". După intrarea în procedura simplificată se va face, de asemenea, mențiunea „în faliment", „in bankruptcy", „en faillite".

(3) Dacă debitorul deține sau administrează una sau mai multe pagini de internet, organele de conducere ale acestuia sunt obligate să publice pe paginile de internet proprii, în termen de 24 de ore de la data comunicării hotărârii de deschidere a procedurii, informațiile referitoare la starea societății, precum și numărul, data și instanța care a pronunțat hotărârea.

(4) Prejudiciile suferite de terții de bună-credință ca urmare a nerespectării obligațiilor prevăzute la alin. (1)-(3) vor fi reparate în mod exclusiv de persoanele care au încheiat actele ca reprezentanți legali ai debitorului, fără a fi atinsă averea debitorului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 45 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 84. (1) În afară de cazurile prevăzute la art. 87, de cele autorizate de judecătorul-sindic sau avizate de către administratorul judiciar, toate actele, operațiunile și plățile efectuate de debitor ulterior deschiderii procedurii sunt nule de drept.

(2) Administratorul special desemnat într-o procedură de insolvență răspunde pentru încălcarea dispozițiilor art. 87, judecătorul-sindic, la cererea administratorului judiciar, a adunării creditorilor, formulată de președintele comitetului creditorilor sau de un alt creditor desemnat de aceasta, sau la cererea creditorului ce deține 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală, putând dispune ca o parte din pasivul astfel produs să fie suportat de către administratorul special, fără să depășească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu actele sau operațiunile astfel desfășurate.

(3) Debitorul și/sau, după caz, administratorul judiciar sunt/este obligați/obligat să întocmească și să păstreze o listă cuprinzând toate încasările, plățile și compensările efectuate după deschiderea procedurii, cu precizarea naturii și valorii acestora, precum și a datelor de identificare a cocontractanților.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 46 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** S-a reglementat expres răspunderea personală a administratorului special care nu respectă obligația de a desfăşura, în perioada de observație, numai acele acte şi operațiuni care se încadrează în limitele operațiunilor curente şi nu se supune supravegherii administratorului judiciar sau desfăşoară operațiuni în legătură cu averea debitorului, deşi i s-a ridicat dreptul de administrare. Cu toate că textul prevede că judecătorul-sindic poate dispune ca o parte din pasivul astfel produs să fie suportat de către administratorul special fără să depăşească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu actele sau operațiunile astfel desfăşurate, credem că aceasta nu exclude ca administratorul special să răspundă pentru întregul prejudiciu produs averii debitorului şi implicit creditorilor. Titularii acțiunii de răspundere sunt administratorul judiciar, adunarea creditorilor şi creditorul ce deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală. Cererea este de competența judecătorului-sindic.

Art. 85. (1) Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare, constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea dacă nu și-a

declarat intenția de reorganizare, în condițiile art. 67 alin. (1) lit. g). Ridicarea dreptului de administrare se dispune și în cazul în care debitorul nu și-a declarat intenția de reorganizare în termenul prevăzut la art. 74.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege, prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în legătură cu bunurile pe care debitorul le-ar dobândi ulterior deschiderii procedurii.

(3) Judecătorul-sindic va putea ordona ridicarea, în tot sau în parte, a dreptului de administrare al debitorului odată cu desemnarea unui administrator judiciar, indicând totodată și condițiile de exercitare a conducerii activității debitorului.

(4) Dreptul de administrare al debitorului încetează de drept la data la care se dispune deschiderea falimentului.

(5) Creditorii, comitetul creditorilor ori administratorul judiciar pot oricând adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de administrare, cu condiția dovedirii pierderilor continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.

(6) Judecătorul-sindic va examina, în termen de 15 zile, cererea prevăzută la alin. (5), într-o ședință la care vor fi citați administratorul judiciar, comitetul creditorilor și administratorul special.

(7) De la data intrării în faliment, debitorul va putea desfășura doar activitățile ce sunt necesare derulării operațiunilor lichidării.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 47 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, s-a prevăzut că ridicarea dreptului de administrare se dispune și în cazul în care debitorul nu și-a declarat intenția de reorganizare în termenul prevăzut la art. 74, adică în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii.

Ridicarea dreptului de administrare nu operează de drept la expirarea celor 10 zile, ci măsura trebuie dispusă de judecătorul-sindic.

Alin. (3) permite judecătorului-sindic să dispună ridicarea dreptului de administrare chiar prin hotărârea de deschidere a procedurii generale, odată cu desemnarea administratorului judiciar căruia îi poate încredința conducerea activității debitorului.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Ridicarea dreptului de administrare se dispune de judecătorul-sindic la expirarea termenului de 10 zile de la deschiderea procedurii de depunere a declarației de intenție de reorganizare sau ulterior, dacă debitorul și-a declarat intenția de reorganizare, cu condiția dovedirii pierderilor continue din averea debitorului sau a lipsei probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.

La momentul trecerii la faliment, dreptul de administrare al debitorului asupra averii sale încetează de drept, întreaga conducere a activităților de lichidare aparținând lichidatorului judiciar.

Dispunând ridicarea dreptului de administrare, judecătorul-sindic trebuie să facă automat și aplicarea dispozițiilor art. 86.

Art. 86. (1) Prin sentința sau, după caz, încheierea având drept efect ridicarea dreptului de administrare, judecătorul-sindic va da dispoziții tuturor băncilor la care debitorul are deschise conturi să nu dispună de sume fără un ordin al administratorului judiciar/lichidatorului judiciar. Administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va comunica de urgență băncilor instituirea acestei interdicții.

(2) Încălcarea interdicției comunicate de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar atrage răspunderea băncilor pentru prejudiciul creat, precum și o amendă judiciară de la 4.000 lei la 10.000 lei.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 48 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Obligația de comunicare a interdicției aparține administratorului judiciar/lichidatorului judiciar. Credem că va trebui comunicată băncii hotărârea judecătorului-sindic care dispune măsura, numai aceasta impunându-se băncii cu efecte obligatorii.

Art. 87. (1) În perioada de observație, debitorul va putea să continue desfășurarea activităților curente și poate efectua plăți către creditorii cunoscuți, care se încadrează în condițiile obișnuite de exercitare a activității curente, după cum urmează:

a) sub supravegherea administratorului judiciar, dacă debitorul a făcut o cerere de reorganizare, în sensul art. 67 alin. (1) lit. g), și nu i-a fost ridicat dreptul de administrare;
b) sub conducerea administratorului judiciar, dacă debitorului i s-a ridicat dreptul de administrare.
(2) Actele, operațiunile și plățile care depășesc condițiile prevăzute la alin. (1) vor putea fi autorizate în exercitarea atribuțiilor de supraveghere de administratorul judiciar; acesta va convoca o ședință a comitetului creditorilor în vederea supunerii spre aprobare a cererii administratorului special, în termen de maximum 5 zile de la data primirii acesteia. În cazul în care o anumită operațiune care excedează activității curente este recomandată de către administratorul judiciar, iar propunerea este aprobată de către comitetul creditorilor, aceasta va fi îndeplinită obligatoriu de administratorul special. În cazul în care activitatea este condusă de către administratorul judiciar, operațiunea va fi efectuată de către acesta cu aprobarea comitetului creditorilor, fără a fi necesară cererea administratorului special.
(3) În cazul propunerilor de înstrăinare a bunurilor din averea debitorului grevate de cauze de preferință, creditorul titular are următoarele drepturi:
a) dreptul de a beneficia de o protecție corespunzătoare a creanței sale, potrivit prevederilor art. 78;
b) dreptul de a beneficia de distribuiri de sume în condițiile art. 159 alin. (1) pct. 3 și art. 161 pct. 1, în condițiile în care nu poate beneficia de o protecție corespunzătoare a creanței, beneficiind de o cauză de preferință, conform prevederilor art. 78.
(4) Finanțările acordate debitorului în perioada de observație în vederea desfășurării activităților curente, cu aprobarea adunării creditorilor, beneficiază de prioritate la restituire, potrivit prevederilor art. 159 alin. (1) pct. 2 sau, după caz, potrivit prevederilor art. 161 pct. 2. Aceste finanțări se vor garanta, în principal, prin afectarea unor bunuri sau drepturi care nu formează obiectul unor cauze de preferință, iar în subsidiar, dacă nu există astfel de bunuri sau drepturi disponibile, cu acordul creditorilor beneficiari ai respectivelor cauze de preferință. În ipoteza în care acordul acestor creditori nu va fi obținut, prioritatea la restituire a acestor creanțe, prevăzută de art. 159 alin. (1) pct. 2, va diminua regimul de îndestulare al creditorilor beneficiari ai cauzelor de preferință, proporțional, prin raportare la întreaga valoare a bunurilor sau drepturilor care formează obiectul acestor cauze de

preferință. În cazul inexistenței sau al insuficienței bunurilor care să fie grevate de cauze de preferință în favoarea creditorilor ce acordă finanțare în perioada de observație în vederea desfășurării activităților curente, pentru partea negarantată a creanței, aceștia vor beneficia de prioritate potrivit prevederilor art. 161 pct. 2.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 49 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În perioada de observație, debitorul, prin administratorul special, va putea desfășura singur acele operații care se încadrează în condițiile obișnuite de exercitare a activității curente, dacă are dreptul de administrare, însă sub supravegherea administratorului judiciar.

Modul de exercitare a supravegherii reiese din dispozițiile art. 5 pct. 66: „supravegherea exercitată de administratorul judiciar, în condițiile în care nu s-a ridicat dreptul de administrare al debitorului, constă în analiza permanentă a activității acestuia și avizarea prealabilă atât a măsurilor care implică patrimonial debitorul, cât și a celor menite să conducă la restructurarea/reorganizarea acesteia; avizarea se efectuează având la bază o raportare întocmită de către administratorul special, care menționează și faptul că au fost verificate și că sunt îndeplinite condițiile privind realitatea și oportunitatea operațiunilor juridice supuse avizării. Supravegherea operațiunilor de gestionare a patrimoniului debitorului se face prin avizul prealabil acordat cel puțin cu privire la următoarele operațiuni:

a) plățile, atât prin contul bancar, cât și prin casierie; aceasta se poate realiza fie prin avizarea fiecărei plăți, fie prin instrucțiuni generale cu privire la efectuarea plăților;

b) încheierea contractelor în perioada de observație și în perioada de reorganizare;

c) operațiunile juridice în litigiile în care este implicat debitorul, avizarea măsurilor propuse privind recuperarea creanțelor;

d) operațiunile care implică diminuarea patrimoniului, precum casări, reevaluări etc.;
e) tranzacțiile propuse de către debitor;
f) situațiile financiare şi raportul de activitate ataşat acestora;
g) măsurile de restructurare sau modificările contractului colectiv de muncă;
h) mandatele pentru adunările şi comitetele creditorilor ale societăților aflate în insolvență la care societatea debitoare deține calitatea de creditor, precum şi în adunările generale ale acționarilor la societățile la care debitorul deține participații;
i) înstrăinarea de active imobilizate din patrimoniul societății la care debitorul deține participații sau grevarea de sarcini ale acestora, este necesară, pe lângă avizul administratorului judiciar, şi parcurgerea procedurii prevăzute de art. 87 alin. (2) şi (3)".

Pentru actele care depăşesc exercițiul activității curente, administratorul special trebuie să ceară administratorului judiciar autorizarea efectuării lor, o autorizare prealabilă. Administratorul judiciar va putea autoriza acele acte numai după aprobarea lor de comitetul creditorilor. Comitetul trebuie să aprobe efectuarea acestor acte, iar nu doar să le avizeze, nefiind suficientă numai consultarea comitetului. Numai după aprobarea lor de comitetul creditorilor, administratorul judiciar poate să dea autorizarea, care trebuie să fie expresă. Dacă debitorul nu are dreptul de administrare, conducerea activității curente aparține administratorului judiciar, care poate face orice act sau operație care se încadrează în exercițiul activității curente. Pentru acele acte care depăşesc exercițiul activității curente, administratorul judiciar are, de asemenea, nevoie de aprobarea comitetului creditorilor, dată cu majoritatea simplă din totalul numărului de membri ai acestuia, potrivit art. 51 alin. (4).

În plus, Codul prevede că „în cazul în care o anumită operațiune care excedează activității curente este recomandată

de către administratorul judiciar, iar propunerea este aprobată de către comitetul creditorilor, aceasta va fi îndeplinită obligatoriu de administratorul special".

De asemenea, Codul este explicit în ceea ce priveşte operațiunea desfăşurată de administratorul judiciar care are conducerea activității curente. „În cazul în care activitatea este condusă de către administratorul judiciar, operațiunea va fi efectuată de către acesta cu aprobarea comitetului creditorilor, fără a fi necesară cererea administratorului special".

Din dispozițiile alin. (4) al art. 87 reiese că finanțările acordate debitorului în perioada de observație în vederea desfăşurării activităților curente se obțin cu acordul comitetului creditorilor, exprimat în condițiile alin. (2), care va fi convocat de administratorul judiciar. „Aceste finanțări se vor garanta, în principal, prin afectarea unor bunuri sau drepturi care nu formează obiectul unor cauze de preferință, iar în subsidiar, dacă nu există astfel de bunuri sau drepturi disponibile, cu acordul creditorilor beneficiari ai respectivelor cauze de preferință". Deci, pe lângă acordul comitetului pentru obținerea finanțării, este cerut şi acordul creditorului având o cauză de preferință pentru garantarea cu bunul respectiv a creditului. „În ipoteza în care acordul acestor creditori nu va fi obținut, prioritatea la restituire a acestor creanțe (...) va diminua regimul de îndestulare al creditorilor beneficiari ai cauzelor de preferință, proporțional, prin raportare la întreaga valoare a bunurilor sau drepturilor care formează obiectul acestor cauze de preferință". Deşi dispoziția apare ca o sancțiune pentru creditorii diligenți care şi-au asigurat o garanție pentru creanța lor, ea este totuşi relativ atenuată prin cerința acordului comitetului creditorilor.

Art. 88. Dacă la data deschiderii procedurii un drept, act sau fapt juridic nu devenise opozabil terților, înscrierile, transcrierile, intabulările și orice alte formalități specifice necesare acestui scop, inclusiv cele dispuse în cursul unui proces penal în vederea confiscării speciale și/sau extinse, efectuate după data deschiderii procedurii, sunt fără

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

efect față de creditori, cu excepția cazului în care cererea sau sesizarea, legal formulată, a fost primită de instanță, autoritatea ori instituția competentă cel mai târziu în ziua premergătoare hotărârii de deschidere a procedurii. Înscrierile efectuate cu încălcarea acestui articol se radiază de drept.

✍ **NOTĂ:** Potrivit textului, orice act prin care se urmărește asigurarea opozabilității față de terți a unei anumite operațiuni este valabil numai dacă cererea de efectuare a actului a fost depusă la autoritatea competentă cel mai târziu în ziua premergătoare hotărârii de deschidere a procedurii. Înscrierile efectuate după deschiderea procedurii, dacă cererea de înscriere nu este depusă cel mai târziu în ziua premergătoare hotărârii de deschidere a procedurii, sunt nule și se radiază de drept, fiind fără efecte față de creditori și terți.

Art. 89. (1) Orice transfer, îndeplinire a unei obligații, exercitare a unui drept, act sau fapt realizat în temeiul unor contracte financiare calificate, precum și orice acord de compensare bilaterală sunt valabile, pot fi executate și/sau opuse unui cocontractant insolvent ori unui garant insolvent al unui cocontractant, conform condițiilor rezultând din înțelegerea părților, fiind recunoscute ca bază de înscriere a creanței în procedurile prevăzute de prezentul capitol.

(2) Singura obligație, dacă există în cuprinsul contractului, ca urmare a realizării unei compensări bilaterale – netting – în condițiile prevăzute de un contract financiar calificat, a unei părți la contract va fi aceea de a presta obligația netă, respectiv suma de plată sau obligația de a face, rezultată în urma nettingului către cocontractantul său.

(3) Singurul drept, dacă există în cuprinsul contractului, ca urmare a realizării unui netting în condițiile prevăzute de un contract financiar calificat, a unei părți la contract, va fi acela de a primi dreptul net, respectiv suma de plată sau obligația de a face, care rezultă în urma nettingului de la cocontractantul său.

(4) Nicio atribuție conferită prin prezenta lege unui organ care aplică procedura insolvenței nu va împiedica încetarea contractului financiar calificat și/sau accelerarea îndeplinirii obligațiilor de plată ori a îndeplinirii obligațiilor de a face sau a realizării unui drept în baza unuia ori a mai multor contracte financiare calificate, având ca temei

un acord de netting, aceste puteri fiind limitate la suma netă rezultată în urma aplicării acordului de netting.

(5) Cu excepția dovedirii intenției frauduloase a debitorului în sensul art. 117 alin. (2) lit. g), administratorul judiciar/lichidatorul judiciar sau, după caz, instanța judecătorească nu poate împiedica, cere anularea ori decide desfacerea unor operațiuni cu instrumente financiare derivate, inclusiv ducerea la îndeplinire a unui acord de netting, realizate în baza unui contract financiar calificat.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 51 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 90. (1) Deschiderea procedurii de insolvență nu afectează dreptul niciunui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, atunci când condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii. Compensarea poate fi constatată și de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și creanțelor reciproce născute după data deschiderii procedurii insolvenței.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 52 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul s-a menținut și în actuala reglementare relativ neclar prin modul în care este formulat. Cu toate acestea, dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa nu exclude dreptul debitorului de a invoca compensarea. S-a prevăzut însă, cu caracter de noutate, că și administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar pot constata că a operat compensarea, această atribuție fiind recunoscută în vechea reglementare numai judecătorului-sindic. Compensarea creanțelor operează de drept și pentru creanțele reciproce născute după data deschiderii procedurii insolvenței, cu condiția ca ambele creanțe să se fi născut după data deschiderii procedurii.

Nu este posibilă compensarea judecătorească sau convențională după deschiderea procedurii, nici pentru creanțele anterioare, nici pentru cele născute în perioada de observație.

BCU IAȘI - FILIALA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

Art. 91. (1) Bunurile înstrăinate de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, în exercițiul atribuțiilor sale prevăzute de prezenta lege, sunt dobândite libere de orice sarcini, precum privilegii, ipoteci, gajuri sau drepturi de retenție, sechestre, de orice fel. Fac excepție de la acest regim măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse.
(2) Prin excepție de la dispozițiile art. 885 alin. (2) din Codul civil, radierea din cartea funciară a oricăror sarcini și interdicții prevăzute la alin. (1) se face în temeiul actului de înstrăinare semnat de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 53 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, au fost excluse de la vânzarea liberă de sarcini, în cadrul procedurii, acele bunuri asupra cărora sunt dispuse măsuri asiguratorii în procesul penal în vederea confiscării speciale şi/sau confiscării extinse.
Potrivit art. 112 NCP (Confiscarea specială), sunt supuse confiscării speciale: „a) bunurile produse prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală; b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparţinând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor; c) bunurile folosite, imediat după săvârşirea faptei, pentru a asigura scăparea făptuitorului sau păstrarea folosului ori a produsului obţinut, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparţinând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor; d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală sau pentru a răsplăti pe făptuitor; e) bunurile dobândite prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate şi în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia; f) bunurile a căror deţinere este interzisă de legea penală". Conform alin. (6) al aceluiaşi articol, „se confiscă, de asemenea, bunurile şi banii obţinuţi din exploatarea bunurilor supuse confiscării, precum şi bunu-

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

rile produse de acestea, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. (1) lit. b) şi lit. c)".

Potrivit art. 112[1] NCP (Confiscarea extinsă), sunt supuse confiscării şi alte bunuri decât cele menționate la art. 112, în cazul în care persoana este condamnată pentru comiterea uneia dintre următoarele infracțiuni, dacă fapta este susceptibilă să îi procure un folos material şi pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 4 ani sau mai mare: „a) infracțiuni privind traficul de droguri şi de precursori; b) infracțiuni privind traficul şi exploatarea persoanelor vulnerabile; c) infracțiuni privind frontiera de stat a României; d) infracțiunea de spălare a banilor; e) infracțiuni din legislația privind prevenirea şi combaterea pornografiei; f) infracțiuni din legislația privind combaterea terorismului; g) constituirea unui grup infracțional organizat; h) infracțiuni contra patrimoniului; i) nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare şi al materiilor explozive; j) falsificarea de monede, timbre sau de alte valori; k) divulgarea secretului economic, concurența neloială, nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export, deturnarea de fonduri, infracțiuni privind regimul importului şi al exportului, precum şi al introducerii şi scoaterii din țară de deşeuri şi reziduuri; l) infracțiuni privind jocurile de noroc; m) infracțiuni de corupție, infracțiunile asimilate acestora, precum şi infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene; n) infracțiuni de evaziune fiscală; o) infracțiuni privind regimul vamal; p) infracțiuni de fraudă comise prin sisteme informatice şi mijloace de plată electronice; q) traficul de organe, țesuturi sau celule de origine umană". Potrivit alin. (4) al aceluiaşi articol, „prin bunuri, conform prezentului articol, se înțelege şi sumele de bani". Alin. (7) al aceluiaşi articol prevede că „se confiscă, de asemenea, bunurile şi banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, precum şi bunurile produse de acestea".

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 92. (1) Administratorul judiciar va întocmi și va supune judecătorului-sindic, în termenul stabilit de acesta, care nu va putea depăși 20 de zile de la desemnarea sa, un raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observație din procedura generală.

(2) Raportul va indica dacă debitorul se încadrează în categoriile prevăzute la art. 38 alin. (2) și, în consecință, trebuie supus procedurii simplificate prevăzute de prezenta lege, caz în care va cuprinde documentele doveditoare și propunerea de intrare în faliment în procedura simplificată. Administratorul judiciar va notifica propunerea de intrare în faliment prin procedura simplificată creditorilor care au depus cerere introductivă și debitorului, prin administratorul special, depunând la instanță, odată cu cererea, dovada îndeplinirii procedurii de notificare.

(3) Judecătorul-sindic supune propunerea prevăzută la alin. (2), privind intrarea în faliment a debitorului în procedura simplificată, dezbaterii părților în ședință publică, în maximum 15 zile de la primirea raportului administratorului judiciar.

(4) În cadrul ședinței de judecată prevăzute la alin. (3), judecătorul-sindic, după ascultarea părților interesate, va da o sentință prin care va aproba sau va respinge, după caz, concluziile raportului supus dezbaterii.

(5) În cazul aprobării raportului prevăzut la alin. (4), judecătorul-sindic va decide, prin aceeași sentință, intrarea în faliment a debitorului, în condițiile art. 145 alin. (1) lit. D.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 54 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat întocmai din vechea reglementare.

Propunem ca denumire pentru acest raport: „Raportul privind intrarea în procedura simplificată". Raportul va indica doar dacă debitorul se încadrează în categoriile prevăzute la art. 38 alin. (2) şi va cuprinde propunerea de intrare în procedura simplificată sau, după caz, continuarea perioadei de observație.

Primind raportul, judecătorul-sindic va fixa o şedință de judecată, în maximum 15 zile de la primirea raportului.

BCU IAȘI CENTRU VECHI LIBRARY

Deşi textul se referă numai la raport, considerăm că administratorul judiciar va trebui să formuleze şi o cerere de învestire a judecătorului-sindic, cerere prin care să solicite acestuia aprobarea raportului şi deschiderea procedurii de faliment în procedura simplificată sau aprobarea raportului şi continuarea perioadei de observație.

Din interpretarea *per a contrario* a prevederilor art. 92 alin. (2) reiese că raportul care propune continuarea perioadei de observație se va aproba de judecătorul-sindic fără a fi supus discuției creditorilor care au depus cererea introductivă şi debitorului, prin administratorul special. Astfel, considerăm că, dacă prin cererea administratorului judiciar se solicită aprobarea raportului şi continuarea perioadei de observație, judecătorul-sindic poate aproba raportul în procedura necontencioasă.

Numai raportul care propune trecerea la faliment în procedura simplificată va fi notificat şi supus discuției creditorilor care au depus cerere introductivă şi debitorului, prin administratorul special.

Art. 93. Ulterior intrării în procedura simplificată, în cazul în care documentele prevăzute la art. 67 alin. (1) lit. b)-f) şi l) nu sunt prezentate de către debitor, lichidatorul judiciar desemnat va reconstitui, în măsura posibilului, acele documente, cheltuielile astfel efectuate urmând a fi suportate din averea debitorului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 55 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul actual este preluat fără modificări.

Art. 94. Pentru celeritatea procedurii de insolvență, în condițiile art. 38 alin. (2) lit. c), instanța poate stabili, pentru creditorul care a solicitat deschiderea procedurii de insolvență sau administratorul judiciar desemnat, îndatoriri în ceea ce privește prezentarea probelor cu înscrisuri, relații scrise, poate solicita la interogatoriu persoanele identificate ca făcând parte din conducerea societății, poate solicita asis-

tența și concursul acestora la efectuarea actelor de procedură, precum și orice alte demersuri necesare soluționării cauzei.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 56 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul actual este preluat fără modificări.

Art. 95. Atunci când la sediul înregistrat în registrul corespunzător debitorul nu mai desfășoară activitate, iar creditorul care a introdus cererea de deschidere a procedurii nu cunoaște un alt sediu, punct de lucru sau de desfășurare a activității și după ascultarea raportului administratorului judiciar, prevăzut la art. 97, prin care se constată că debitorul se găsește în una dintre categoriile prevăzute la art. 38 alin. (2) lit. c), comunicarea, notificarea oricărui act de procedură față de debitor, inclusiv a celor privind deschiderea procedurii, se va efectua numai prin BPI.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 57 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul actual este preluat fără modificări.

Art. 96. În aplicarea prevederilor prezentei legi, administratorul judiciar va solicita relații privind sediul principal al societății, punctele de lucru sau alte locații în care se află bunuri ale debitorului ori se desfășoară activități ale acestuia, precum și date privind administrația societății, relații privind bunurile patrimoniale și documentele privind activitatea societății de la autoritățile care dețin sau ar putea să dețină informațiile solicitate. Acestea vor elibera informațiile solicitate fără a percepe eventualele taxe, onorarii sau comisioane, prevăzute de alte acte normative aferente acestor activități.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 58 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul actual este modificat. Sfera relațiilor pe care trebuie să le culeagă administratorul judiciar este mărită. El va trebui să culeagă relații complete privind averea debitorului pentru administrarea completă a procedurii și maximizarea

BCU IAȘI - TIA UNIVERSITY LIBRARY

acesteia. Pentru obținerea acestor informații, administratorul judiciar este scutit de orice taxe, onorarii sau comisioane prevăzute de alte acte normative, aferente acestor activități.

Art. 97. (1) Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar, în cazul procedurii simplificate, va întocmi și va supune judecătorului-sindic, în termenul stabilit de judecătorul-sindic, dar care nu va putea depăși 40 de zile de la data desemnării, un raport asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția insolvenței debitorului, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă. La cererea motivată a administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, în cazuri de o complexitate ridicată, termenul poate fi prelungit de către judecătorul-sindic cu o perioadă de maximum 40 de zile.

(2) În cazul în care debitorul nu se încadrează în categoriile prevăzute la art. 38 alin. (2), raportul va indica dacă există o posibilitate reală de reorganizare efectivă a activității debitorului ori, după caz, motivele care nu permit reorganizarea și, în acest caz, va propune intrarea în faliment.

(3) În cazul în care, prin raportul său, administratorul judiciar arată că activitatea debitorului poate fi redresată pe baza unui plan de reorganizare judiciară, acesta va trebui să precizeze dacă recomandă ca planul de reorganizare să fie propus de debitor, dacă, la cererea debitorului, colaborează la întocmirea planului ori dacă intenționează să propună un alt plan singur sau împreună cu unul ori mai mulți creditori.

(4) Propunerea privind intrarea în faliment a debitorului, potrivit alin. (2), va fi supusă aprobării adunării generale a creditorilor la prima ședință a acesteia. La ședință va putea participa și administratorul special, fără drept de vot.

(5) În cazul în care raportul administratorului judiciar va face propunerea de intrare în faliment, acesta va publica un anunț referitor la raport în BPI, cu indicarea datei primei adunări a creditorilor, sau va convoca adunarea creditorilor, dacă raportul va fi depus după data primei adunări. La această adunare va supune votului adunării creditorilor propunerea de intrare în faliment.

(6) Administratorul judiciar va asigura posibilitatea consultării raportului prevăzut la alin. (1) la sediul său, pe cheltuiala solicitantului. O copie de pe raport va fi depusă la grefa tribunalului și la registrul

comerțului sau, după caz, la registrul în care este înregistrat debitorul și va fi comunicată debitorului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 59 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Desemnăm generic acest raport: „Raportul asupra cauzelor insolvenței".

Modificarea se referă la posibilitatea judecătorului-sindic de prelungire a termenului de depunere a raportului asupra cauzelor insolvenței cu o perioadă de maxim 40 de zile, precum și la faptul că la ședința adunării creditorilor în care se va supune dezbaterii propunerea de intrare în faliment va putea participa și administratorul special, fără drept de vot.

În ceea ce privește conținutul raportului, textul nu a fost corelat cu dispozițiile art. 58 lit. b), care enumeră printre atribuțiile administratorului judiciar și întocmirea raportului prevăzut de art. 97. Potrivit art. 58 lit. b), raportul va menționa eventualele indicii sau elemente preliminare privind persoanele cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență și existența premiselor angajării răspunderii acestora, în timp ce, potrivit art. 97 alin. (1), raportul va indica cauzele și împrejurările care au dus la apariția insolvenței debitorului, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă.

Prin raportare și la art. 118, în raportul asupra cauzelor insolvenței, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar trebuie să indice și eventuale constatări privitoare la încheierea de către debitor a unor acte frauduloase în perioada suspectă, pentru că de la expirarea termenului de depunere a acestui raport curge termenul de introducere a acțiunii de anulare a unor acte frauduloase.

A se vedea și notele de la art. 58 și art. 118.

Art. 98. (1) În cadrul ședinței adunării creditorilor prevăzute la art. 97 alin. (4), administratorul judiciar îi va informa pe creditorii prezenți despre voturile valabile primite în scris cu privire la propunerea de intrare în faliment a debitorului în procedură generală.

(2) Adunarea creditorilor va aproba propunerea administratorului judiciar, prevăzută la art. 97 alin. (2), prin votul titularilor a cel puțin două treimi din creanțele prezente la vot. Indiferent de rezultatul votului, propunerea nu va fi aprobată în cazul în care unul sau mai mulți creditori, deținând împreună peste 20% din creanțele cuprinse în tabelul preliminar de creanțe, își anunță intenția de a depune, în termenul legal, un plan de reorganizare a debitorului.
(3) În cazul aprobării de către adunarea creditorilor a propunerii administratorului judiciar prevăzute la art. 97 alin. (2), judecătorul-sindic va decide, prin sentință, intrarea în faliment a debitorului, în condițiile art. 145 alin. (1) lit. D.
(4) Prevederile alin. (1)-(3) nu se aplică pentru raportul prevăzut la art. 97 alin. (2), în cazul în care, până la data ședinței adunării creditorilor de aprobare a acestui raport, a fost confirmat un plan de reorganizare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 60 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.
Numai propunerea de intrare în faliment din procedura generală va fi supusă aprobării adunării creditorilor. Propunerea de continuare a perioadei de observație va fi aprobată de judecătorul-sindic, credem că prin rezoluție administrativă.

Secțiunea a 4-a

Primele măsuri. Întocmirea tabelului de creanțe. Contestațiile

Art. 99. (1) În urma deschiderii procedurii, administratorul judiciar va trimite o notificare tuturor creditorilor menționați în lista depusă de debitor potrivit prevederilor art. 67 alin. (1) lit. c) ori, după caz, potrivit prevederilor art. 74, debitorului și oficiului registrului comerțului sau, după caz, registrului societăților agricole ori altor registre unde debitorul este înmatriculat/înregistrat, pentru efectuarea mențiunii.
(2) Dacă creditorii cu sediul sau cu domiciliul în străinătate au reprezentanți în țară, notificarea va fi trimisă acestora din urmă.

BCU IAȘI / CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

(3) Notificarea prevăzută la alin. (1) se realizează potrivit prevederilor Codului de procedură civilă și se va publica, totodată, pe cheltuiala averii debitorului, într-un ziar de largă circulație și în BPI.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 61 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 100. (1) Notificarea va fi comunicată creditorilor de îndată și, în orice caz, cu cel puțin 10 zile înainte de împlinirea termenului-limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor și va cuprinde:
a) termenul-limită de depunere de către creditori a opozițiilor la sentința de deschidere a procedurii, pronunțată ca urmare a cererii formulate de debitor, în condițiile art. 71 alin. (1), precum și termenul de soluționare a opozițiilor, care nu va depăși 10 zile de la data expirării termenului de depunere a acestora;
b) termenul-limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor asupra averii debitorului, care va fi de maximum 45 de zile de la deschiderea procedurii, precum și cerințele pentru ca o creanță înregistrată să fie considerată valabilă;
c) termenul de verificare a creanțelor, de întocmire și publicare în BPI a tabelului preliminar de creanțe, care nu va depăși 20 de zile pentru procedura generală sau, respectiv, 10 zile, în cazul procedurii simplificate, de la expirarea termenului prevăzut la lit. b);
d) termenul de definitivare a tabelului creanțelor, care nu va depăși 25 de zile, în cazul procedurii generale și al celei simplificate, de la expirarea termenului corespunzător fiecărei proceduri, prevăzut la lit. c);
e) locul, data și ora primei ședințe a adunării creditorilor, care va avea loc în maximum 5 zile de la expirarea termenului prevăzut la lit. c).
(2) În funcție de circumstanțele cauzei și pentru motive temeinice, judecătorul-sindic va putea hotărî o majorare a termenelor prevăzute la alin. (1) lit. b), c) și e) cu maximum 30 de zile.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 62 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Modificarea se referă la faptul că legea instituie obligația comunicării notificării de îndată și cu cel puțin 10 zile înainte de împlinirea termenului-limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor. Este o dispoziție menită să

BCU IAȘI - CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

asigure respectarea dreptului creditorilor de a avea la dispoziție un termen suficient pentru redactarea cererii și înregistrarea creanței lor.

O altă modificare se referă la faptul că toate termenele prevăzute de text pentru stabilirea masei pasive pot fi prelungite cu maximum 30 zile, vechiul text prevăzând perioade de timp distincte pentru fiecare categorie de termene.

Textul de la lit. a) menține aceeași inadvertență ca și în vechea reglementare, în sensul că se referă la sentința de deschidere a procedurii, deși deschiderea procedurii voluntare se face prin încheiere, pronunțată în procedura necontencioasă, potrivit art. 71 alin. (1).

De menționat că termenul de depunere a opozițiilor de către creditori este un termen imperativ de 10 zile, de decădere, care curge de la data notificării individuale pentru fiecare creditor, respectiv de la data publicării notificării în Buletinul procedurilor de insolvență pentru creditorii nespecificați în lista depusă de debitor, iar termenul de soluționare a eventualelor opoziții este un termen-limită, administrativ, în cadrul căruia judecătorul-sindic trebuie să soluționeze opozițiile, nerespectarea lui nefiind sancționată. Credem că termenul de 10 zile este un termen de decădere, deoarece este un termen procedural, opoziția fiind o cale de atac de retractare.

Toate aceste termene trebuie stabilite prin hotărârea (sentința sau încheierea – în cazul procedurii voluntare) de deschidere a procedurii, de către judecătorul-sindic. Această obligație în sarcina judecătorului-sindic rezultă din interpretarea art. 102, care se referă la termenul de depunere a creanțelor, și a art. 111 alin. (6), care se referă la termenul de soluționare a contestațiilor. Prelungirea termenelor se va face prin încheiere, la cererea motivată a administratorului judiciar, și trebuie adusă la cunoștința creditorilor printr-o nouă notificare individuală și colectivă.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 101. (1) Administratorul judiciar va efectua, în termen de 60 de zile de la data deschiderii procedurii, procedura de inventariere a bunurilor din averea debitorului, pe baza informațiilor primite de la debitor în condițiile art. 67 sau 74 și/sau pe baza oricăror informații și documente solicitate autorităților competente potrivit legii. Termenul de 60 de zile poate fi prelungit la cererea administratorului judiciar, pentru motive temeinice, de către judecătorul-sindic.

(2) Dacă debitorul are bunuri supuse transcripției, inscripției sau înregistrării în registrele de publicitate, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va trimite instanțelor, autorităților ori instituțiilor care țin aceste registre o copie de pe hotărârea de deschidere a procedurii, spre a se face mențiune.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 63 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Dispozițiile din alin. (2) al textului analizat au fost preluate neschimbate din vechea reglementare. Însă, cu caracter de noutate, se prevede obligativitatea întocmirii inventarului bunurilor din averea debitorului, în termen de 60 de zile de la data deschiderii procedurii. Cum textul nu face distincție după cum este vorba de procedura generală sau simplificată, credem că inventarul trebuie făcut în toate cazurile, iar nu numai în procedura de faliment, cum fost reglementat anterior.

Dispozițiile textului de față trebuie completate cu cele ale art. 153, adaptate corespunzător. Inventarul va trebui să descrie toate bunurile identificate ale debitorului. Actul de inventar va fi semnat de administratorul judiciar şi de administratorul special, iar dacă acesta nu participă la inventariere, numai de către administratorul judiciar.

Art. 102. (1) Cu excepția salariaților ale căror creanțe vor fi înregistrate de administratorul judiciar conform evidențelor contabile, toți ceilalți creditori, ale căror creanțe sunt anterioare datei de deschidere a procedurii, vor depune cererea de admitere a creanțelor în termenul fixat în hotărârea de deschidere a procedurii; cererile de admitere a creanțelor vor fi înregistrate într-un registru, care se va păstra la grefa tri-

bunalului. Sunt creanțe anterioare și creanțele bugetare constatate printr-un raport de inspecție fiscală întocmit ulterior deschiderii procedurii, dar care are ca obiect activitatea anterioară a debitorului. În termen de 60 de zile de la data publicării în BPI a notificării privind deschiderea procedurii, organele de inspecție fiscală vor efectua inspecția fiscală și vor întocmi raportul de inspecție fiscală, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Creditorii bugetari vor înregistra cererea de admitere a creanței în termenul prevăzut la art. 100 alin. (1) lit. b), urmând ca, în termen de 60 de zile de la data publicării în BPI a notificării privind deschiderea procedurii, să înregistreze un supliment al cererii de admitere a creanței inițiale, dacă este cazul.

(2) Creanța în baza căreia s-a deschis procedura insolvenței este înregistrată de administratorul judiciar, în baza documentelor justificative atașate cererii de deschidere a procedurii și în urma verificării, fără a fi necesară depunerea unei cereri de admitere, potrivit alin. (1), cu excepția cazului în care se calculează accesorii până la data deschiderii procedurii.

(3) Cererea de admitere a creanțelor trebuie făcută chiar dacă acestea nu sunt stabilite printr-un titlu.

(4) Creanțele nescadente sau sub condiție la data deschiderii procedurii vor fi admise la masa credală și vor fi îndreptățite să participe la distribuiri de sume în măsura îngăduită de prezentul titlu.

(5) Dreptul de vot și dreptul la distribuție ale titularilor creanțelor sub condiție suspensivă la data deschiderii procedurii, inclusiv ale titularilor creanțelor a căror valorificare este condiționată de executarea în prealabil a debitorului principal, se nasc numai după îndeplinirea condiției respective.

(6) Creanțele născute după data deschiderii procedurii, în perioada de observație sau în procedura reorganizării judiciare vor fi plătite conform documentelor din care rezultă, nefiind necesară înscrierea la masa credală. Prevederea se aplică în mod corespunzător pentru creanțele născute după data deschiderii procedurii de faliment.

(7) În cazul în care se deschide procedura de faliment după perioada de observație sau reorganizare, creditorii vor solicita înscrierea în tabelul suplimentar pentru creanțele născute după data deschiderii procedurii insolvenței ce nu au fost plătite.

(8) Creanța unei părți vătămate din procesul penal se înscrie sub condiție suspensivă, până la soluționarea definitivă a acțiunii civile în

procesul penal în favoarea părții vătămate, prin depunerea unei cereri de admitere a creanței. În cazul în care acțiunea civilă în procesul penal nu se finalizează până la închiderea procedurii insolvenței, fie ca urmare a reușitei planului de reorganizare, fie ca urmare a lichidării, eventualele creanțe rezultate din procesul penal vor fi acoperite din averea persoanei juridice reorganizate sau, dacă este cazul, din sumele obținute din acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale a persoanelor ce au contribuit la aducerea persoanei juridice în stare de insolvență, potrivit prevederilor art. 169 și următoarele.

(9) Toate creanțele prezentate a fi admise și înregistrate la grefa tribunalului vor fi prezumate valabile și corecte dacă nu sunt contestate de către debitor, administratorul judiciar sau creditori.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 64 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În alin. (1) se precizează, cu caracter de noutate, că: „Sunt creanțe anterioare și creanțele bugetare constatate printr-un raport de inspecție fiscală întocmit ulterior deschiderii procedurii, dar care are ca obiect activitatea anterioară a debitorului. În termen de 60 de zile de la data publicării în BPI a notificării privind deschiderea procedurii, organele de inspecție fiscală vor efectua inspecția fiscală și vor întocmi raportul de inspecție (...)".

Referitor la creanțele bugetare, textul va presupune interpretări: pentru a fi considerată anterioară procedurii, nu data nașterii creanței bugetare este relevantă pentru ca respectiva creanță să fie considerată anterioară deschiderii procedurii. Esențial este ca ea să se fi născut din activitatea desfășurată de debitor până la data deschiderii procedurii.

Textul din O.U.G. nr. 91/2013 ar fi născut următoarea problemă: creanțele fiscale anterioare deschiderii procedurii, constatate după deschiderea procedurii, pot fi depuse la masa pasivă în afara termenului de depunere a creanțelor prevăzut de art. 100 lit. b), având în vedere faptul că termenul de depunere a declarațiilor de creanță este de maximum 40 de zile de la deschiderea procedurii, iar termenul maxim de

BCU Cluj / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

efectuare a verificării şi de întocmire a raportului de inspecție fiscală este de maximum 60 de zile de la deschiderea procedurii.

Problema a fost rezolvată de legiuitorul Codului insolvenței, astfel că toate creanțele, inclusiv cele bugetare, trebuie depuse la masa pasivă în termenul stabilit de judecătorul-sindic, potrivit art. 100 alin. (1) lit. b) şi că, în această ipoteză, creditorul bugetar ar trebui să se înscrie cu o creanță pe care o evaluează provizoriu, urmând ca în baza raportului de inspecție fiscală să-şi precizeze creanța, să o micşoreze sau să o majoreze, după caz. Termenul maxim de definitivare a raportului de inspecție fiscală şi de înregistrare a declarației de creanță suplimentară – dacă este cazul – este de 60 de zile şi curge de la data publicării în BPI a notificării de deschidere a procedurii potrivit art. 99 alin. (3). Credem că este un termen de decădere.

În alin. (2) se reglementează problema creanței creditorului la cererea căruia s-a deschis procedura, rezolvându-se astfel o problemă de jurisprudență neunitară. Astfel, creditorul respectiv nu va mai trebui să depună o declarație de creanță în condițiile art. 100 decât în măsura în care solicită accesorii ale creanței în continuare, după deschiderea procedurii şi în măsura în care este îndreptățit să le solicite. Cererea de deschidere a procedurii echivalează şi cu declarație de creanță.

În alin. (5) se reglementează dreptul de vot şi dreptul la distribuție ale titularilor creanțelor sub condiție suspensivă la data deschiderii procedurii, inclusiv al titularilor creanțelor a căror valorificare este condiționată de executarea în prealabil a debitorului principal. Aceste creanțe se depun în termenul stabilit de judecătorul-sindic, se verifică şi se înregistrează la întreaga valoare, cu mențiunea sub condiție suspensivă, dar drepturile corespunzătoare, respectiv dreptul de vot în cadrul procedurii şi dreptul la distribuire, se vor naşte numai la momentul îndeplinirii condiției suspensive.

BCU IAŞI - BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ

O dispoziție derogatorie s-a prevăzut în alin. (8) în ceea ce privește creanța unei părți vătămate din procesul penal, care se înscrie tot ca o creanță sub condiție suspensivă, până la soluționarea definitivă a acțiunii civile în procesul penal în favoarea părții vătămate. Această creanță trebuie depusă tot în termenul stabilit de judecătorul-sindic, ca termen-limită de înregistrare a declarațiilor de creanță, se înregistrează provizoriu până la soluționarea definitivă a acțiunii civile în cadrul procesului penal, ca și creanță sub condiție suspensivă, iar în raport de soluția dată în procesul penal, se va actualiza corespunzător tabelul de creanțe. Deși nu se prevede expres, credem că, dacă nu va fi posibilă soluționarea acțiunii civile în cadrul procesului penal, verificarea acestei creanțe se va face în cadrul procedurii. În măsura în care, până la efectuarea distribuirii finale și la închiderea procedurii, hotărârea penală, care cuprinde și despăgubirea civilă, rămâne definitivă – deci se îndeplinește condiția suspensivă –, creanța va fi acoperită din averea debitorului.

În plus, în cazul în care acțiunea civilă în procesul penal nu se finalizează până la închiderea procedurii insolvenței, eventualele creanțe rezultate din procesul penal vor fi acoperite din averea persoanei juridice reorganizate sau, dacă este cazul, din sumele obținute din acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale a persoanelor ce au contribuit la aducerea persoanei juridice în stare de insolvență.

Art. 103. Creanțele beneficiare ale unei cauze de preferință se înscriu în tabelul definitiv până la valoarea de piață a garanției stabilită prin evaluare, dispusă de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar, efectuată de un evaluator desemnat potrivit prevederilor art. 61. În cazul în care valorificarea activelor asupra cărora poartă cauza de preferință se va face la un preț mai mare decât suma înscrisă în tabelul definitiv sau în tabelul definitiv consolidat, diferența favorabilă va reveni tot creditorului garantat, chiar dacă o parte din creanța sa fusese înscrisă drept creanță chirografară, până la acoperirea creanței principale și a accesoriilor ce se vor calcula conform actelor

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

din care rezulta creanța, până la data valorificării bunului. Această prevedere se aplică și în cazul eșuării planului de reorganizare și vânzării bunului în procedura de faliment.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 41 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În tabelul preliminar, creanțele afectate de o cauză de preferință se înscriu în categoria creanțelor garantate, indicându-se întreaga valoare, cauza de preferință și rangul acesteia, titlul din care izvorăşte dreptul de preferință (art. 110), precum şi bunul asupra căruia poartă, cu mențiunea că, după evaluare, se va face înscrierea în tabelul definitiv conform art. 103. Se vor înscrie şi motivele pentru care creanțele au fost trecute parțial în tabel sau au fost înlăturate (art. 110).

Textul, ca şi în vechea reglementare, are o formulare deficitară, dând loc la interpretări şi la înscrierea, uneori eronată, a creanțelor garantate în tabelele de creanțe. De fapt, din interpretarea textului reiese că o înscriere corectă a creanței afectate de o cauză de preferință în tabelul definitiv ar fi: creditorul ..., având o creanță în cuantum de ... lei, afectată de o cauză de preferință (natura şi rangul acesteia, precum şi bunul asupra căruia poartă), din care garantată în limita valorii stabilite din evaluare ... lei, iar pentru restul creanță chirografară ... lei, urmând ca valorile definitive ale garanției să fie stabilite după valorificarea bunului în limita sumelor obținute.

Evaluarea se face după întocmirea tabelului preliminar şi până la întocmirea tabelului definitiv, iar art. 112 prevede că întocmirea tabelului definitiv este condiționată de predarea raportului de evaluare a garanțiilor.

Modul de înscriere în tabelul preliminar şi definitiv este extrem de important şi sub aspectul exercițiului dreptului la vot, iar nu doar sub aspectul repartițiilor de sume.

BCU IAŞI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 104. (1) Cererea va cuprinde: numele/denumirea creditorului, domiciliul/sediul, suma datorată, temeiul creanței, precum și mențiuni cu privire la eventualele cauze de preferință.
(2) La cerere vor fi anexate documentele justificative ale creanței și ale actelor de constituire de cauze de preferință, cel mai târziu în termenul stabilit pentru depunerea cererii de admitere a creanței.
(3) Posesorii de titluri de valoare la ordin sau la purtător pot solicita administratorului judiciar restituirea titlurilor originale și păstrarea la dosar a unor copii certificate de acesta. Administratorul judiciar va face mențiunea pe original despre prezentarea acestora.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 65 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul a rămas neschimbat, cu singura mențiune că documentele justificative ale creanței şi ale actelor de constituire de cauze de preferință se depun cel mai târziu în termenul stabilit pentru depunerea cererii de admitere a creanței. Deşi textul nu prevede expres, în coroborare cu dispozițiile art. 254 NCPC, credem că sancțiunea nedepunerii documentelor justificative ale creanței şi ale actelor de constituire de cauze de preferință este decăderea din dreptul de a face dovada creanței.

Art. 105. (1) Toate creanțele vor fi supuse procedurii de verificare prevăzute de prezentul capitol, cu excepția creanțelor constatate prin hotărâri judecătorești executorii, precum și prin hotărâri arbitrale executorii. În cazul în care aceste hotărâri judecătorești sau arbitrale sunt anulate, casate sau modificate în căile de atac, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va reface tabelul de creanțe în mod corespunzător. În cazul în care instanța de judecată, anulând sau casând hotărârea, nu dezleagă și fondul dedus judecății, administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar va proceda la verificarea acelei creanțe, notificând creditorii în cazul neînscrierii totale sau parțiale a creanței, potrivit prevederilor art. 110 alin. (4). În acest din urmă caz, împotriva măsurii înscrierii parțiale sau neînscrierii în tabel a respectivei creanțe, creditorii pot formula contestație în condițiile art. 59 alin. (5).

BCU CLUJ UNIVERSITY LIBRARY

(2) Nu sunt supuse acestei proceduri creanțele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale.

(3) Creanțele provenind din contracte de leasing, reziliate înainte de data deschiderii procedurii insolvenței, vor fi înregistrate astfel:

a) dacă proprietatea bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing se transferă debitorului, finanțatorul va dobândi o ipotecă legală asupra acelor bunuri, având rang egal cu cel al operațiunii de leasing inițiale, iar creanța sa va fi înregistrată potrivit prevederilor art. 159 alin. (1) pct. 3;

b) dacă bunurile ce fac obiectul contractului de leasing sunt recuperate, va fi înregistrată, beneficiind de ordinea de prioritate prevăzută la art. 161 pct. 8, dacă nu există alte bunuri care să confere titularului calitatea de creditor care beneficiază de o cauză de preferință, doar diferența dintre valoarea întregii creanțe și valoarea de piață a bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing stabilită de un evaluator independent;

c) dacă unul sau mai multe din bunurile recuperate au fost valorificate de către societatea de leasing până la data întocmirii tabelului preliminar al creanțelor, pentru acestea se va deduce din totalul creanței de înregistrat prețul obținut din vânzare.

(4) În cadrul contractului de leasing financiar în derulare la data deschiderii procedurii și menținut, în condițiile art. 123 alin. (12), creanțele curente nu vor fi înscrise în tabelul de creanțe, fiind plătite la scadență. Pentru ratele anterioare înscrise în tabel, acestea vor urma regimul juridic al creanțelor prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 3. Dacă toate creanțele curente au fost plătite și toate celelalte obligații născute după deschiderea procedurii au fost achitate, va opera transferul dreptului de proprietate către debitor asupra bunului ce face obiectul contractului de leasing financiar, caz în care, pentru ratele anterioare înscrise în tabel, finanțatorul va dobândi concomitent o ipotecă legală asupra bunului respectiv, având rang egal cu cel al operațiunii de leasing inițiale. Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar va notifica finanțatorul cu privire la faptul că a operat transferul dreptului de proprietate și va efectua mențiunea în registrele de publicitate relevante cu privire la menținerea rangului creanței finanțatorului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 66 din Legea nr. 85/2006.*

BCU

✍ **NOTĂ:** În vechea reglementare erau exceptate de la verificare toate creanțele constate prin titluri executorii, deci orice titlu executoriu. În prezent, sunt exceptate de la verificare numai creanțele constate prin hotărâri judecătorești executorii și hotărâri arbitrale executorii, precum și creanțele bugetare rezultând dintr-un titlu executoriu necontestat în termenele prevăzute de legi speciale. Desigur că această exceptare de la verificare nu exclude deducerea sumelor executate după emiterea titlului definitiv.

Creanțele stabilite prin hotărâri executorii, dar nedefinitive, se înscriu provizoriu, până la rămânerea definitivă a hotărârii.

În cazul modificării unei hotărâri executorii în căile de atac, administratorul judiciar va reface tabelul de creanțe înscriind suma ce rezultă din hotărârea dată în calea de atac, adică suma din hotărârea definitivă. În cazul în care instanța de control judiciar anulează sau casează hotărârea fără a dezlega fondul, judecata în fața instanței de drept comun se suspendă în temeiul art. 75, iar administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar va proceda la verificarea acelei creanțe, notificând creditorul în cazul neînscrierii totale sau parțiale a creanței, potrivit prevederilor art. 110 alin. (4), indicând și motivele. Împotriva măsurii înscrierii parțiale sau neînscrierii în tabel a respectivei creanțe, creditorul poate formula contestație în condițiile art. 59 alin. (5) – contestarea oricărei măsuri a practicianului în insolvență. Se va pune problema termenului de contestare și a momentului de la care curge. Întrucât textul face trimitere la art. 59 alin. (5), credem că măsura practicianului în insolvență poate fi contestată potrivit alin. (6) al art. 59, adică în termen de 7 zile de la publicarea extrasului raportului practicianului în care va trebui să descrie această măsură.

Se reglementează amănunțit și modul de înscriere a creanțelor rezultând din contractele de leasing. Reglementarea amănunțită a modului de înscriere a creanțelor rezultând din contractele de leasing va pune capăt unei jurisprudențe extrem de controversate.

BCU "LUCIAN BLAGA" CLUJ-NAPOCA UNIVERSITY LIBRARY

În ipoteza rezilierii contractului de leasing și recuperării bunului de către finanțator, înainte de data deschiderii procedurii, finanțatorul se va înscrie la masa pasivă cu creanța reprezentând ratele de leasing scadente până la data deschiderii procedurii din care se va scădea, după caz, valoarea obținută din vânzarea bunului sau valoarea de piață a bunului, stabilită de un evaluator independent (dacă bunul nu a fost vândut până la data întocmirii tabelului preliminar). Această creanță are ordinea de prioritate prevăzută de art. 161 pct. 8 – creanță chirografară preferată, cu excepția cazului în care finanțatorul și-a constituit prin contractual de leasing o cauză de preferință. Dacă rezilierea a intervenit după transferul dreptului de proprietate a bunului către utilizator, dar tot înainte de deschiderea procedurii, și mai există o creanță neexecutată, legiuitorul a optat pentru o soluție diferită de cea din dreptul comun: nu va opera repunerea în situația anterioară, ci vânzătorul finanțator se va înscrie la masa credală cu creanța neexecutată (cel mai probabil valoarea reziduală), pentru care va avea o ipotecă legală asupra bunului ce a făcut obiectul contractului, cu rang din ziua încheierii contractului de leasing, creanță care va avea ordinea de preferință prevăzută de art. 159 alin. (1) pct. 3.

În cazul contractului de leasing financiar în derulare la data deschiderii procedurii:

- dacă acesta este menținut, în condițiile art. 123 alin. (12), creanțele curente vor fi plătite la scadență, fără a fi înscrise în tabelele de creanțe. Se vor înscrie în tabelele de creanțe numai ratele scadente anterioare deschiderii procedurii, cu regimul juridic al creanțelor prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 3, finanțatorul având o ipotecă legală asupra bunului finanțat prin contractul de leasing. Dacă toate creanțele curente și toate celelalte obligații născute după deschiderea procedurii au fost achitate, va opera transferul dreptului de proprietate către debitor asupra bunului finanțat prin contractul de leasing financiar, caz în care, pentru ratele anterioare înscrise în tabel, finanțatorul va dobândi concomitent o

ipotecă legală asupra bunului respectiv, având rang egal cu cel al operațiunii de leasing inițiale. Administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va notifica finanțatorul cu privire la faptul că a operat transferul dreptului de proprietate şi va efectua menţiunea în registrele de publicitate relevante cu privire la menţinerea rangului creanţei finanţatorului;
- dacă contractul va fi denunţat, va opera restituirea bunului, iar finanţatorul se va înscrie la masa pasivă cu o creanţă cu rangul prevăzut de art. 123 alin. (4), denunţarea operând în condiţiile art. 123. Aceeaşi este soluţia şi pentru ipoteza în care contractul este menţinut şi apoi reziliat pentru neîndeplinirea obligaţiilor curente în cursul procedurii.

Art. 106. (1) Administratorul judiciar va proceda de îndată la verificarea fiecărei cereri și a documentelor depuse și va efectua o cercetare amănunțită pentru a stabili legitimitatea, valoarea exactă și prioritatea fiecărei creanțe.
(2) În cazul în care, prin derogare de la prevederile art. 2.512 și următoarele din Codul civil, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar constată că a intervenit prescripția extinctivă a creanței, va notifica în acest sens creditorul, fără a mai face verificări de fond ale creanței pretinse.
(3) În vederea îndeplinirii atribuției prevăzute la alin. (1), administratorul judiciar va putea solicita explicații de la debitor, va putea să poarte discuții cu fiecare debitor, solicitându-i, dacă consideră necesar, informații și documente suplimentare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 67 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, s-a dat în competența practicianului în insolvență dreptul de a invoca şi constata prescripția extinctivă. Textul are o formulare neclară şi va da loc la interpretări şi aplicări contradictorii. Astfel cum este formulat, prin trimiterea la art. 2.512 NCC, administratorul judiciar – ca organ care aplică procedura – va putea să invoce prescripția, care în noul Cod civil poate fi invocată numai de către cel în folosul căruia curge – a debitorului. De această

Titlul II

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

dată se pare că legiuitorul a dorit ca practicianul în insolvență să acționeze ca reprezentant al debitorului. Din partea finală a textului se deduce și competența administratorului judiciar de a constata prescris dreptul de creanță, întrucât el nu va mai face verificări de fond ale creanței, ci va trebui doar să notifice în acest sens creditorul a cărui creanță este prescrisă, acesta fiind îndreptățit să conteste soluția administratorului judiciar.

Art. 107. (1) Creanțele constând în obligații care nu au fost calculate în valoare monetară sau a căror valoare este supusă modificării vor fi calculate de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar și înscrise în tabelul de creanțe cu valoarea nominală pe care o aveau la data deschiderii procedurii. Judecătorul-sindic va decide asupra oricărei contestații împotriva calculului făcut de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar pentru astfel de creanțe.
(2) Creanțele exprimate sau consolidate în valută vor fi înregistrate în tabelul preliminar la valoarea lor în lei, la cursul Băncii Naționale a României existent la data deschiderii procedurii insolvenței.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 69 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 108. (1) O creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari va fi înscrisă în toate tabelele de creanțe ale debitorilor cu valoarea nominală, până va fi complet acoperită. Toate tabelele vor fi actualizate corespunzător cu sumele distribuite.
(2) Dacă creanțele au fost stinse sau modificate, total sau parțial, se va proceda la o modificare corespunzătoare a tabelului de creanțe, după caz. Odată cu convocatorul adunării creditorilor se va publica și tabelul de creditori actualizat cu sumele stinse sau modificate în timpul procedurii. Odată cu contestarea procesului-verbal al adunării, creditorii vor putea contesta în aceleași termene și condiții și tabelul astfel publicat.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 70 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Modificarea constă în faptul că se prevede actualizarea tabelelor de creanțe în raport de sumele distribuite.

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Vechea reglementare, care impunea menținerea creanței integrale în toate tabelele de creanțe până la acoperirea totală a sumei, putea genera plăți mai mari decât cele cuvenite și procese inutile de repunere în situația anterioară.
Aceste tabele actualizate vor putea fi contestate, dar nu în condițiile art. 111 alin. (2). Prin derogare, se prevede o procedură specială de contestare. La prima adunare a creditorilor ce va fi convocată, administratorul judiciar va trebui să pună în discuția adunării faptul că s-a actualizat tabelul de creanțe. Debitorul și creditorii interesați vor putea contesta aceste tabele actualizate odată cu acțiunea în anularea hotărârii adunării creditorilor.
A se vedea și nota de la art. 49.

Art. 109. (1) Un creditor care, înainte de înregistrarea unei cereri de admitere a creanțelor, a primit o plată parțială pentru creanța sa de la un codebitor sau de la un fidejusor al debitorului poate avea creanța înscrisă în tabelul de creanțe numai pentru partea pe care nu a încasat-o încă. Creditorul are obligația de a raporta orice sumă încasată, în termen de 3 zile de la momentul încasării.
(2) Un codebitor sau un fidejusor, care este îndreptățit la restituire ori la despăgubire din partea debitorului pentru suma plătită, va fi trecut în tabelul de creanțe cu suma pe care a plătit-o creditorului. În acest caz, creditorul comun are dreptul de a cere să i se plătească, până la achitarea integrală a creanței sale, cota cuvenită codebitorului sau fidejusorului, rămânând creditor al acestuia doar pentru suma neachitată.
(3) Codebitorul sau fidejusorul debitorului, care pentru asigurarea regresului său are asupra bunurilor acestuia o cauză de preferință, concură la masa credală, pentru a face posibilă realizarea acestui drept, dar prețul obținut din vânzarea bunurilor grevate va fi atribuit creditorului, scăzându-se din suma ce este datorată.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 71 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul a fost nesemnificativ modificat, doar în sensul obligației creditorului care a încasat o sumă din creanța sa de a raporta acest fapt în termen de 3 zile de la data încasării.

BCU IAȘI - CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

Art. 110. (1) Ca rezultat al verificărilor făcute, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va întocmi și va înregistra la tribunal un tabel preliminar cuprinzând toate creanțele împotriva averii debitorului cu mențiunile prevăzute la art. 5 pct. 68.

(2) La creanțele care beneficiază de o cauză de preferință se vor arăta titlul din care izvorăște dreptul de preferință, rangul acesteia și, dacă e cazul, motivele pentru care creanțele au fost trecute parțial în tabel sau au fost înlăturate.

(3) Tabelul preliminar de creanțe va fi, totodată, publicat în BPI. După publicare, creditorii înscriși în tabelul preliminar de creanțe pot participa la adunările creditorilor.

(4) Odată cu publicarea tabelului în BPI, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va trimite de îndată notificări creditorilor, ale căror creanțe sau drepturi de preferință au fost trecute parțial în tabelul preliminar de creanțe sau înlăturate, precizând totodată și motivele.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 72 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Trimiterea la art. 5 pct. 68 este greșită, tabelul preliminar fiind definit de art. 5 pct. 69.

Textul a suferit o modificare semnificativă în ceea ce privește momentul de la care tabelul preliminar este opozabil, și anume de la publicarea în BPI, iar nu de la afișarea acestuia la grefa instanței, așa cum era în vechea reglementare.

Odată cu tabelul preliminar, practicianul în insolvență trebuie să publice în BPI și o notificare colectivă a acelor creditori ale căror creanțe au fost înlăturate sau admise parțial, indicând și motivele.

Art. 111. (1) Debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțele și drepturile trecute sau, după caz, netrecute de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în tabel.

(2) Contestațiile trebuie depuse la tribunal în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a tabelului preliminar, atât în procedura generală, cât și în procedura simplificată.

BCU IAȘI - CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

(3) Sub sancțiunea anulării, contestația va fi însoțită de dovada, în original, a achitării taxei de timbru, precum și de toate înscrisurile de care partea înțelege să se folosească în dovedirea susținerilor sale, cu arătarea oricăror altor probe care se solicită, cu excepția celor care nu se află în posesia părții sau nu sunt cunoscute la momentul formulării contestației.

(4) Partea care formulează contestația trimite; cu confirmare de primire, câte un exemplar al contestației și al documentelor ce o însoțesc administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, creditorului a cărui creanță se contestă, precum și administratorului special. În cazul în care această obligație nu a fost respectată, judecătorul-sindic va putea aplica, din oficiu, o amendă în condițiile Codului de procedură civilă.

(5) Întâmpinarea se depune în termen de 10 zile de la data comunicării contestației și a documentelor ce o însoțesc. Un exemplar al întâmpinării se comunică, cu confirmare de primire, de către partea care formulează întâmpinarea și contestatorului, administratorului judiciar/lichidatorului judiciar și debitorului, sub sancțiunea prevăzută de art. 208 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

(6) La termenul stabilit prin sentința de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanțe, judecătorul-sindic va soluționa deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile, chiar dacă pentru soluționarea unora ar fi nevoie de administrare de probe; în acest din urmă caz, judecătorul-sindic poate admite, în tot sau în parte, înscrierea creanțelor respective în mod provizoriu în tabelul definitiv. Creanțele înscrise provizoriu vor avea toate drepturile prevăzute de lege cu excepția dreptului de a încasa sumele propuse spre distribuire. Acestea se vor consemna în contul unic până la definitivarea creanței.

(7) Dacă se admite creanța fără dreptul de preferință pretins, aceasta va participa la repartițiile sumelor obținute din valorificarea bunurilor negrevate de cauze de preferință.

(8) Din sumele care s-ar obține din valorificarea bunurilor supuse dreptului de preferință contestat se va consemna partea ce s-ar cuveni acelei creanțe.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 73 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Pentru celeritatea soluționării contestațiilor la tabelul preliminar de creanțe s-au introdus dispoziții speciale de

BCU IAȘI

procedură, corelate în mare măsură și cu dispozițiile noului Cod de procedură civilă.

Astfel este sancționată cu nulitatea contestația la tabelul preliminar care nu este însoțită de dovada, în original, a achitării taxei de timbru, precum și de toate înscrisurile de care partea înțelege să se folosească în dovedirea susținerilor sale, cu arătarea oricăror altor probe care se solicită (credem că este vorba de alte probe decât înscrisurile), cu excepția celor care nu se află în posesia părții sau nu sunt cunoscute la momentul formulării contestației (printre acestea pot fi și înscrisuri). De regulă, neindicarea și nedepunerea probelor odată cu acțiunea (contestația) este sancționată cu decăderea, potrivit art. 254 NCPC, dar legiuitorul Codului insolvenței a optat pentru o sancțiune mai energică, și anume nulitatea contestației.

De asemenea, potrivit alin. (4), poate fi sancționată de judecătorul-sindic cu amendă judiciară nerespectarea obligației de comunicare a contestației și a înscrisurilor de către contestator părților adverse enumerate de textul legii. Codul de față nu arată limitele amenzii, ci trimite la dispozițiile Codului de procedură civilă. Credem că textul în temeiul căruia poate fi aplicată amenda este art. 187 alin. (1) pct. 2 lit. h) NCPC – cauzarea amânării judecării de către cel însărcinat cu îndeplinirea actelor de procedură (cel însărcinat cu comunicarea contestației și a înscrisurilor este chiar contestatorul) –, aceasta fiind de la 50 lei la 700 lei.

Întâmpinarea se depune în termen de 10 zile de la data comunicării contestației, iar cel ce o depune are și obligația de a o comunica părților adverse prevăzute în text. Sancțiunea nedepunerii întâmpinării în termen și a necomunicării este decăderea, ca urmare a trimiterii la dispozițiile art. 208 alin. (2) NCPC. Prin excepție de la dispozițiile Codului de procedură civilă, care sancționează cu decăderea numai nedepunerea întâmpinării în termen, codul de față sancționează cu decăderea din dreptul de a propune probe și de a

invoca excepții, cu excepția celor de ordine publică, și necomunicarea întâmpinării persoanelor în contradictoriu cu care se soluționează contestația, această sarcină revenind contestatorului, iar nu instanței.

Art. 112. (1) După ce toate contestațiile la creanțe au fost soluționate și s-a predat raportul de evaluare a garanțiilor, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar va înregistra, de îndată, la tribunal și va publica în BPI tabelul definitiv al tuturor creanțelor împotriva averii debitorului, arătând suma, prioritatea și situația fiecărei creanțe, beneficiară sau nu a unei cauze de preferință.

(2) După înregistrarea tabelului definitiv, numai titularii creanțelor înregistrate în tabelul definitiv pot să participe la votul asupra planului de reorganizare sau la orice repartiții de sume în caz de faliment în procedura simplificată.

(3) Durata maximă a perioadei de observație este de 12 luni, calculate de la data deschiderii procedurii. Pentru respectarea acestui termen judecătorul-sindic va putea aplica dispozițiile art. 113 alin. (4) în mod corespunzător.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 74 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În noul Cod se prevede expres că întocmirea tabelului definitiv este condiționată de predarea raportului de evaluare a garanțiilor și de soluționare a contestațiilor la tabelul preliminar.

Durata maximă a perioadei de observație este de 12 luni. Deci, tabelul definitiv trebuie întocmit în maximum 12 luni de la deschiderea procedurii. Dacă în acest interval de timp nu este posibilă soluționarea tuturor contestațiilor la creanțe, judecătorul-sindic va trebui să dispună înscrierea lor provizorie în tabelul definitiv, la valoarea solicitată de creditor, până la momentul soluționării definitive a contestațiilor, urmând a se trece la etapa următoare a procedurii, contestațiile respective urmând a fi finalizate în cel mai scurt timp posibil.

Noțiunea de tabel definitiv este definită de art. 5 pct. 67.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 113. (1) După expirarea termenului de depunere a contestațiilor, prevăzut la art. 111 alin. (2), și până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva înscrierii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe ori în tabelele actualizate, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale, care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute.

(2) Contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.

(3) Judecarea contestației se va face cu respectarea prevederilor art. 111 alin. (4).

(4) Până la judecarea definitivă a contestației, judecătorul-sindic va putea declara creanța sau dreptul de preferință contestat ca admis numai provizoriu.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 75 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate şi în mod benefic pentru stabilitatea procedurii în ceea ce priveşte masa pasivă, se prevede în noul Cod, în alin. (2), termenul de formulare a contestației în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau a unei erori esențiale, împotriva înscrierii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv sau într-un tabel actualizat conform art. 108. Contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.

Art. 114. (1) Cu excepția cazului în care notificarea deschiderii procedurii s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 42, titularul de creanțe anterioare deschiderii procedurii, care nu depune cererea de admitere a creanțelor până la expirarea termenului prevăzut la art. 100 alin. (1) lit. b), va fi decăzut, cât privește creanțele respective, din dreptul de a fi înscris în tabelul creditorilor și nu va dobândi calitatea de creditor îndreptățit să participe la procedură. El nu va avea dreptul de a-și realiza creanțele împotriva debitorului sau a membrilor ori asociaților cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare ulterior

închiderii procedurii, sub rezerva ca debitorul să nu fi fost condamnat pentru bancrută simplă sau frauduloasă ori să nu i se fi stabilit răspunderea pentru efectuarea de plăți ori transferuri frauduloase.
(2) Decăderea va fi constatată de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, care nu va mai înscrie creditorul în tabelul creditorilor.

➲ *Vechea reglementare: art. 76 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Modificarea vizează alin. (2): decăderea din dreptul de a fi înscris în tabelul de creanțe în cazul nedepunerii creanței în termen, cu excepția cazului în care notificarea s-a făcut cu încălcarea legii, va fi constatată de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, care nu va mai înscrie creditorul în tabelul creditorilor.

Secțiunea a 5-a
Situația unor acte juridice ale debitorului

§1. Aspecte generale

Art. 115. (1) Toate acțiunile introduse de administratorul judiciar sau de lichidatorul judiciar în aplicarea dispozițiilor prezentului capitol, inclusiv pentru recuperarea creanțelor, sunt scutite de taxe de timbru.
(2) Operațiunile de publicare în BPI a actelor de procedură emise de instanțele judecătorești sau de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în cadrul derulării procedurii de insolvență se efectuează cu titlu gratuit.
(3) Actele de procedură emise de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar care, potrivit prezentei legi, sunt supuse și formalității de publicitate prin registrul comerțului, alături de publicitatea prin BPI, se depun la BPI, iar înregistrarea în registrul comerțului se va opera din oficiu, cu titlu gratuit.

➲ *Vechea reglementare: art. 77 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Titlul III
BCU "M. EMINESCU" IAȘI
BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 116. Măsurile prevăzute în prezenta secțiune se aplică atât în procedura de reorganizare judiciară, cât și în cea de faliment, ca urmare a declanșării sale în procedura generală sau în cea simplificată.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 78 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este redactat fără modificări de conținut.

§2. Anularea actelor frauduloase

Art. 117. (1) Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea actelor sau operațiunilor frauduloase ale debitorului în dauna drepturilor creditorilor, în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii.

(2) Următoarele acte sau operațiuni ale debitorului vor putea fi anulate, pentru restituirea bunurilor transferate sau a valorii altor prestații executate:

a) acte de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii; sunt exceptate sponsorizările în scop umanitar;

b) operațiuni în care prestația debitorului depășește vădit pe cea primită, efectuate în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii;

c) acte încheiate în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditori sau de a le leza în orice alt fel drepturile;

d) acte de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer;

e) constituirea unui drept de preferință pentru o creanță care era chirografară, în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii;

f) plățile anticipate ale datoriilor, efectuate în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii, dacă scadența lor fusese stabilită pentru o dată ulterioară deschiderii procedurii;

g) actele de transfer sau asumarea de obligații efectuate de debitor într-o perioadă de 2 ani anteriori datei deschiderii procedurii, cu intenția de a ascunde/întârzia starea de insolvență ori de a frauda un creditor.

(3) Prevederile alin. (2) lit. d)-f) nu sunt aplicabile actelor încheiate, cu bună-credință, în executarea unui acord cu creditorii, încheiat ca urmare a unor negocieri extrajudiciare pentru restructurarea datoriilor debitorului, sub rezerva ca acordul să fi fost de natură a conduce, în mod rezonabil, la redresarea financiară a debitorului și să nu aibă ca scop prejudicierea și/sau discriminarea unor creditori. Prevederile de mai sus se aplică și actelor juridice încheiate în cadrul procedurilor prevăzute la titlul I.

(4) Următoarele acte sau operațiuni, încheiate în cei 2 ani anteriori datei deschiderii procedurii cu persoanele aflate în raporturi juridice cu debitorul, vor putea, de asemenea, să fie anulate și prestațiile recuperate:

a) cu un asociat comanditat sau cu un asociat deținând cel puțin 20% din capitalul societății ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a asociaților, în situația în care debitorul este acea societate în comandită, respectiv o societate agricolă, în nume colectiv sau cu răspundere limitată;

b) cu un membru sau administrator, atunci când debitorul este un grup de interes economic;

c) cu un acționar deținând cel puțin 20% din acțiunile debitorului ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a acționarilor, în situația în care debitorul este respectiva societate pe acțiuni;

d) cu un administrator, director sau un membru al organelor de supraveghere a debitorului, societate cooperativă, societate pe acțiuni cu răspundere limitată sau, după caz, societate agricolă;

e) cu orice altă persoană fizică ori juridică, deținând o poziție de control asupra debitorului sau a activității sale;

f) cu un coproprietar sau proprietar devălmaș asupra unui bun comun;

g) cu soțul, rudele sau afinii până la gradul al patrulea inclusiv, ai persoanelor fizice enumerate la lit. a)-f).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 79 și art. 80 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Se mențin termenii folosiți în mod inconsecvent de vechea reglementare, precum „acte frauduloase", „constituiri sau transferuri de drepturi patrimoniale", „operațiuni comerciale", „operațiuni", deşi, potrivit alin. (1), sunt anulabile actele sau operațiunile frauduloase ale debitorului. De ase-

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

menea, intervalul de timp în care trebuie să fi fost săvârşite actele frauduloase pentru a fi anulabile este redus de la 3 ani la 2 ani anteriori deschiderii procedurii, iar pentru anumite acte este mărit de la 120 de zile la 6 luni.

Acțiunea în anularea actelor frauduloase reglementată de actualul cod exclude acțiunea revocatorie de drept comun, potrivit art. 122 alin. (7) (de la data deschiderii procedurii de insolvență, anularea unor acte încheiate de debitor în cei 2 ani anterior deschiderii procedurii de insolvență, pentru motivul fraudei în dauna creditorilor, se poate face exclusiv prin intermediul acțiunilor prevăzute la art. 117.)

Potrivit art. 122 alin. (3), în privința actelor şi operațiunilor prevăzute la art. 117 alin. (2) se instituie o prezumție relativă de fraudă în dauna creditorilor. Prezumția de fraudă se păstrează şi în cazul în care, prin abuz de drepturi procesuale, debitorul a întârziat momentul deschiderii procedurii pentru a expira termenele la care se referă art. 117, adică pentru a trece intervalul de 2 ani, respectiv 6 luni, de la încheierea actului şi până la deschiderea procedurii. Nu se instituie prezumția de fraudă pentru actele frauduloase prevăzute la alin. (4), deşi acele acte sunt încheiate cu persoane aflate în raporturi cu debitorul, care se presupune că ar fi trebuit să cunoască dificultățile prin care trece debitorul şi iminența insolvenței.

Art. 118. (1) Acțiunea pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor, prevăzută la art. 117, poate fi introdusă de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în termen de un an de la data expirării termenului stabilit pentru întocmirea raportului prevăzut la art. 97, dar nu mai târziu de 16 luni de la data deschiderii procedurii. În cazul admiterii acțiunii, părțile vor fi repuse în situația anterioară, iar sarcinile existente la data transferului vor fi reînscrise.

(2) Comitetul creditorilor poate introduce la judecătorul-sindic o astfel de acțiune, dacă administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu o face.

(3) Poate introduce această acțiune, în aceleași condiții, creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 81 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, se prevede că în cazul anulării actului fraudulos părțile vor fi repuse în situația anterioară, iar sarcinile existente la data transferului vor fi reînscrise. Termenul de prescripție pentru introducerea acțiunii este de un an și curge de la data expirării termenului stabilit pentru depunerea raportului asupra cauzelor insolvenței, și anume 40 de zile de la desemnarea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar în cazul procedurii simplificate, adică de la data deschiderii procedurii, pentru că practicianul în insolvență este stabilit prin sentința de deschidere a procedurii. Dacă termenul de depunere a raportului a fost prelungit cu 40 de zile în condițiile art. 97 alin. (1), termenul de prescripție curge de la expirarea termenului prelungit. De menționat că termenul nu curge de la depunerea raportului, ci de la expirarea termenului pentru depunerea raportului. Aceasta înseamnă că, în principiu, în raportul asupra cauzelor insolvenței, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar trebuie să indice și eventuale constatări privitoare la încheierea de către debitor a unor acte frauduloase în perioada suspectă sau, cel puțin cu ocazia verificării activității debitorului, să facă și astfel de verificări. Întrucât termenul de prescripție curge de la expirarea termenului de depunere a raportului asupra cauzelor insolvenței, apreciem că aceste constatări vor putea fi făcute și ulterior depunerii raportului, însă acțiunea trebuie introdusă în termenul de prescripție.

Codul stabilește și un termen-limită, maxim, de decădere, dincolo de care nu poate fi introdusă acțiunea de anulare a actelor frauduloase, și anume 16 luni de la data deschiderii procedurii.

BCU CLUJ / BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ

Se dă legitimare pentru introducerea acțiunii în anularea actelor frauduloase practicianului în insolvență (*legitimare ad causam*), comitetului creditorilor și creditorului care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală. Se va pune automat problema dacă mai mulți creditori care dețin împreună peste 50% din valoarea creanțelor vor putea să introducă o astfel de acțiune. Credem că nu, deși nu există nicio rațiune să se recunoască acest drept unui singur creditor, iar creditorilor care dețin împreună aceeași majoritate, dreptul să nu le fie recunoscut. Apreciem că, întrucât comitetul creditorilor este un mandatar al adunării creditorilor, mai mulți creditori care dețin majoritatea vor trebui să se întrunească în adunarea creditorilor, să decidă dacă se impune promovarea unei astfel de acțiuni și să mandateze comitetul creditorilor să o introducă.

Dacă nu există un comitet al creditorilor, din cauza numărului mic de creditori, acțiunea va putea fi introdusă de adunarea creditorilor, potrivit art. 50 alin. (1), atribuțiile comitetului fiind exercitate de adunarea creditorilor.

De menționat că au un drept la acțiune subsecvent comitetul creditorilor [prin raportare și la art. 51 lit. f)] și creditorul majoritar, aceștia putând introduce acțiunea numai dacă practicianul nu o face. Va fi dificil de stabilit dacă este îndeplinită această condiție. În opinia noastră, comitetul creditorilor, respectiv creditorul majoritar vor trebui în prealabil să ceară practicianului să își exercite dreptul, iar dacă acesta își exprimă refuzul de a o face, să poată introduce acțiunea. Credem că această condiție este mai mult formală.

Comitetul creditorilor și creditorul majoritar pot introduce acțiunea în aceleași condiții cu administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, adică în termenul de prescripție prevăzut la alin. (1).

A se vedea și nota de la art. 58.

BCU IAȘI CENTRUL UNIVERSITAR

Art. 119. Nu se va putea cere anularea unui act de constituire sau de transfer cu caracter patrimonial, făcut de către debitor în cursul desfășurării normale a activității sale curente.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 82 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 120. (1) Terțul dobânditor în cadrul unui transfer patrimonial, anulat potrivit prevederilor art. 117, va trebui să restituie averii debitorului bunul transferat sau, dacă bunul nu mai există ori există impedimente de orice natură pentru preluarea acestuia de către debitor, terțul va restitui valoarea acestuia de la data transferului efectuat de către debitor, stabilită prin expertiză efectuată în condițiile legii. În caz de restituire, părțile vor fi repuse în situația anterioară astfel încât sarcinile existente la data transferului vor fi reînscrise.

(2) Terțul dobânditor, care a restituit averii debitorului bunul sau valoarea bunului ce-i fusese transferat de către debitor, va avea împotriva averii debitorului o creanță egală cu prețul plătit, la care se poate adăuga cel mult sporul de valoare a bunului, determinat de eventualele investiții efectuate de acesta, cu condiția ca terțul să fi acceptat transferul cu bună-credință și fără intenția de a-i împiedica, întârzia ori înșela pe creditorii debitorului. La cererea sa, terțul dobânditor de bună-credință va fi înscris în tabelele de creanțe cu creanța născută în urma restituirii bunului sau valorii acestuia către averea debitorului potrivit prezentului articol și va putea participa la distribuiri potrivit prevederilor art. 161 pct. 4. Terțul dobânditor de rea-credință va fi îndreptățit să primească doar prețul plătit și va putea participa la distribuiri de sume potrivit prevederilor art. 161 pct. 10 lit. a). Reaua-credință a terțului dobânditor trebuie dovedită.

(3) Dacă terțul dobânditor nu restituie bunul sau valoarea acestuia de bunăvoie sau pe calea unei tranzacții, creanța acestuia, născută în temeiul alin. (2), va putea fi pretinsă numai pe calea cererii reconvenționale formulate în cadrul acțiunii îndreptate împotriva sa potrivit prevederilor art. 117.

(4) Terțul dobânditor cu titlu gratuit de bună-credință va restitui bunurile în starea în care se găsesc, iar, în lipsa acestora, va restitui diferența de valoare cu care s-a îmbogățit. În caz de rea-credință, terțul va restitui, în toate cazurile, întreaga valoare, precum și fructele percepute.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 83 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Se reglementează și situația în care există impedimente de orice natură pentru preluarea bunului de către debitor: terțul va restitui valoarea acestuia de la data transferului.

De asemenea, se prevede că, în caz de restituire, părțile vor fi repuse în situația anterioară astfel încât sarcinile existente la data transferului vor fi reînscrise.

O problemă extrem de controversată a fost rezolvată prin alin. (2): terțul dobânditor de bună-credință, care a restituit bunul, va fi îndreptățit să se înscrie la masa pasivă, creanța sa fiind inclusă alături de categoria creanțelor născute în cursul procedurii potrivit prevederilor art. 161 pct. 4. Terțul dobânditor de rea-credință va fi îndreptățit să primească doar prețul plătit, creanța sa fiind considerată o creanță subordonată – urmând să fie plătită potrivit art. 161 pct. 10 lit. a).

Se prevede însă că terțul dobânditor de bună-credință va fi înscris în tabelele de creanțe. Se va pune problema în situația în care, la momentul restituirii bunului, când se naște dreptul de creanță, tabelele de creanță sunt definitivate. Sunt două soluții posibile: fie se completează/rectifică tabelele de creanțe, fie aceste creanțe sunt asimilate creanțelor născute în cursul procedurii și sunt plătite cu ocazia distribuirilor, conform art. 102 alin. (6) – fără a fi trecute în tabelele de creanțe.

Art. 121. (1) Administratorul judiciar, lichidatorul judiciar, comitetul creditorilor sau creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală va putea introduce acțiune pentru a recupera de la subdobânditor bunul ori valoarea bunului transferat de către debitor, numai dacă subdobânditorul nu a plătit valoarea corespunzătoare a bunului și cunoștea sau trebuia să cunoască faptul că transferul inițial este susceptibil de a fi anulat. Acesta va putea pretinde de la debitor doar contravaloarea sporului de valoare determinat de investițiile pe care le-a efectuat și va beneficia, în acest scop, de toate drepturile procedurale cuvenite terțului dobânditor de rea-credință potrivit prevederilor art. 120 alin. (2) și (3) și art. 161 pct. 10 lit. a).

(2) În cazul în care subdobânditorul este soț, rudă sau afin până la gradul al patrulea inclusiv al debitorului, se prezumă relativ că acesta a cunoscut împrejurarea prevăzută la alin. (1).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 84 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, se reglementează dreptul subdobânditorului, care este un dobânditor de rea-credință (cunoștea sau trebuia să cunoască faptul că transferul inițial este susceptibil de a fi anulat), de a pretinde doar valoarea îmbunătățirilor efectuate asupra bunului (pentru că prețul nu a fost plătit), având prioritatea prevăzută de art. 161 pct. 10 lit. a) – creanță subordonată. Deși este un dobânditor subsecvent de rea-credință, va putea pretinde valoarea îmbunătățirilor, ceea ce nu-i este permis dobânditorului inițial de rea-credință, care va putea pretinde numai prețul.
El va putea pretinde creanța sa reprezentând contravaloarea investițiilor numai printr-o cerere reconvențională formulată în cadrul acțiunii de anulare a actului fraudulos inițial și a actului subsecvent.

Art. 122. (1) Cererea pentru anularea unui act de constituire sau de transfer cu caracter patrimonial se va nota, din oficiu, în registrele de publicitate aferente.
(2) O persoană obținând un titlu sau dobândind un drept de preferință asupra bunului respectiv după efectuarea unei astfel de notări va avea titlul sau dreptul său condiționat de dreptul de a fi recuperat bunul.
(3) În privința actelor și operațiunilor prevăzute la art. 117 alin. (2) se instituie o prezumție relativă de fraudă în dauna creditorilor.
(4) Prezumția de fraudă se păstrează și în cazul în care, prin abuz de drepturi procesuale, debitorul a întârziat momentul deschiderii procedurii pentru a expira termenele la care se referă art. 117.
(5) Legitimarea procesuală activă în acțiunile în anulare prevăzute la art. 117 aparține administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, în cazul prevăzut la art. 118 alin. (2), comitetului creditorilor, iar în cazul prevăzut de art. 118 alin. (3), creditorului care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală.

(6) Au calitate procesuală pasivă în acțiunile în anulare prevăzute la art. 117 debitorul și, după caz, terțul dobânditor ori subdobânditorul. Debitorul va fi citat în calitate de pârât prin administratorul special sau prin curator special, potrivit prevederilor art. 53 alin. (3).
(7) De la data deschiderii procedurii de insolvență, anularea unor acte încheiate de debitor în cei 2 ani anterior deschiderii procedurii de insolvență, pentru motivul fraudei în dauna creditorilor, se poate face exclusiv prin intermediul acțiunilor prevăzute la art. 117.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 85 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul actual, în alin. (5), reia dispozițiile art. 118 şi dă legitimare procesuală activă pentru introducerea acțiunii în anularea actelor frauduloase administratorului judiciar, respectiv lichidatorului judiciar, şi, în subsidiar, dacă acesta nu o introduce, comitetului creditorilor, respectiv creditorului care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală. Nu există nicio rațiune pentru repetarea reglementării.

§3. Situația contractelor în derulare

Art. 123. (1) Contractele în derulare se consideră menținute la data deschiderii procedurii, art. 1.417 din Codul civil nefiind aplicabil. Orice clauze contractuale de desființare a contractelor în derulare, de decădere din beneficiul termenului sau de declarare a exigibilității anticipate pentru motivul deschiderii procedurii sunt nule. Prevederile referitoare la menținerea contractelor în derulare și la nulitatea clauzelor de încetare sau accelerare a obligațiilor nu sunt aplicabile în privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală. În vederea creșterii la maximum a valorii averii debitorului, într-un termen de prescripție de 3 luni de la data deschiderii procedurii, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate să denunțe orice contract, închirierile neexpirate, alte contracte pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu au fost executate în totalitate ori substanțial de către toate părțile implicate.

Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar trebuie să răspundă, în termen de 30 de zile de la primire, notificării contractantului, formulată în primele 3 luni de la deschiderea procedurii, prin care i se cere să denunțe contractul; în lipsa unui astfel de răspuns, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu va mai putea cere executarea contractului, acesta fiind socotit denunțat. Contractul se consideră denunțat:
a) la data expirării unui termen de 30 de zile de la recepționarea solicitării cocontractantului privind denunțarea contractului, dacă administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu răspunde;
b) la data notificării denunțării de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar.
(2) Dacă solicită executarea contractului, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar precizează trimestrial, în cadrul rapoartelor de activitate, dacă debitorul dispune de fondurile bănești necesare achitării contravalorii bunurilor sau prestațiilor furnizate de cocontractant.
(3) Debitorul decade din beneficiul termenului dacă, în primele 3 luni de la data deschiderii procedurii, cocontractantul notifică administratorului judiciar intenția privind denunțarea contractului sau declararea anticipată a exigibilității. Ulterior menținerii contractului, cocontractantul poate solicita rezilierea acestuia pentru culpa debitorului, soluționarea cererii făcându-se de judecătorul-sindic.
(4) În cazul denunțării unui contract, o acțiune pentru despăgubiri poate fi introdusă de către cocontractant împotriva debitorului și va fi soluționată de judecătorul-sindic. Drepturile stabilite în favoarea cocontractantului în urma exercitării acțiunii în despăgubiri se vor plăti acestuia potrivit prevederilor art. 161 pct. 4, pe baza hotărârii în temeiul căreia i-au fost recunoscute, rămasă definitivă.
(5) Pe parcursul perioadei de observație, cu acordul cocontractanților, administratorul judiciar va putea să modifice clauzele contractelor încheiate de debitor, inclusiv contractele de credit, astfel încât acestea să asigure echivalența viitoarelor prestații. Eventualele cereri formulate în temeiul art. 1.271 din Codul civil vor fi soluționate de judecătorul-sindic.
(6) Dacă vânzătorul unui bun a reținut titlul de proprietate până la plata integrală a prețului vânzării, vânzarea va fi considerată executată de către vânzător și nu va fi supusă prevederilor alin. (1), rezerva fiind opozabilă administratorului judiciar/lichidatorului judiciar dacă au fost efectuate formalitățile de publicitate prevăzute de lege. Bunul cu

privire la care vânzătorul a reținut titlul de proprietate intră în averea debitorului, iar vânzătorul beneficiază de o cauză de preferință, potrivit art. 2.347 din Codul civil.

(7) Un contract de muncă sau de închiriere, în calitate de locatar, va putea fi denunțat numai cu respectarea termenelor legale de preaviz.

(8) După data deschiderii procedurii, desfacerea contractelor individuale de muncă ale personalului debitorului se va putea face de urgență de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar. Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar va acorda personalului concediat doar termenul legal de preaviz. În cazul în care sunt incidente dispozițiile Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește concedierea colectivă, termenele prevăzute de art. 71 și art. 72 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se reduc la jumătate.

(9) Într-un contract prevăzând plăți periodice din partea debitorului, menținerea contractului nu îl va obliga pe administratorul judiciar/lichidatorul judiciar să facă plăți restante pentru perioadele anterioare deschiderii procedurii. Pentru astfel de plăți poate fi formulată cerere de admitere a creanței împotriva debitorului.

(10) Pentru maximizarea averii debitorului sau în situația în care contractul nu mai poate fi executat, administratorul judiciar va putea cesiona contractele în derulare către terți, cu condiția ca acele contracte să nu fi fost încheiate *intuitu personae*, potrivit prevederilor Codului civil.

(11) În cazul rezilierii contractelor de leasing financiar de către finanțator, acesta va putea opta pentru una dintre următoarele variante:

a) transferul proprietății asupra bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing, către debitor, caz în care finanțatorul dobândește o ipotecă legală asupra acelor bunuri, având rang egal cu cel al operațiunii de leasing, și este înregistrat la masa credală, conform ordinii de prioritate prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 3, cu contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă restul sumelor datorate, în temeiul contractului de leasing, fără a se putea depăși valoarea de piață a bunurilor, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61;

b) recuperarea bunurilor ce fac obiectul material al contractului de leasing, iar finanțatorul va fi înregistrat la masa credală potrivit prevederilor art. 161 pct. 8, dacă nu există alte bunuri care să confere

titularului calitatea de creditor care beneficiază de o cauză de preferință, cu contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă restul sumelor datorate în temeiul contractului de leasing minus valoarea de piață a bunurilor recuperate, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61.

(12) Prin excepție de la prevederile alin. (1) teza I, în cazul contractului de leasing financiar, dacă finanțatorul nu își exprimă, în termen de 3 luni de la data deschiderii procedurii, acordul expres pentru menținerea contractului, acesta se consideră denunțat la data expirării acestui termen. În cazul care, în același termen, finanțatorul transmite administratorului judiciar o notificare prin care i se cere să denunțe contractul, acesta se consideră denunțat la expirarea unui termen de 30 de zile de la data recepționării notificării de către administratorul judiciar. În vederea maximizării averii debitorului, lichidatorul judiciar poate să denunțe orice contract de leasing financiar, contractul considerându-se denunțat la data notificării denunțării de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 86 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cauzele de denunțare sau de încetare de drept a contractelor în derulare și de declarare a exigibilității anticipate a obligațiilor pe motivul deschiderii procedurii sunt nule. Dreptul de denunțare, expresă sau tacită (prin netrimiterea răspunsului cocontractantului care solicită ca practicianul să se pronunțe asupra denunțării), aparține numai administratorului judiciar sau lichidatorului judiciar după analiza îndeplinirii condițiilor textului și dacă aceasta este necesară pentru maximizarea averii debitorului (analiza rentabilității acestora).

Modificarea din alin. (1) vizează introducerea unui termen de prescripție de 3 luni pentru practicianul în insolvență pentru a dispune denunțarea contractului (este calificat expres de lege ca termen de prescripție, deși credem că este cel puțin ciudată o astfel de calificare, deoarece prescripția este legală de dreptul la acțiune, or, administratorul judiciar/lichidatorul

judiciar nu trebuie să introducă o acțiune la judecătorul-sindic pentru a dispune denunțarea, ci decizia de denunțare îi aparține, este unilaterală). Totodată, se introduce un termen de 3 luni în care cocontractantul poate solicita administratorului judiciar să se pronunțe dacă înțelege să continue sau să denunțe contractul – credem că este tot un termen de prescripție, potrivit art. 2.547 NCC (dacă nu rezultă expres din lege sau din convenția părților că un anumit termen este de decădere, sunt aplicabile regulile de la prescripție). În vederea maximizării averii, administratorul judiciar va trebui să examineze dacă este mai rentabilă executarea contractului, dacă se impune denunțarea contractului sau cesionarea contractului (dacă acesta nu este încheiat *intuitu personae*).

Aceste termene de 3 luni, care curg de la deschiderea procedurii, sunt menite să elimine cât mai repede nesiguranța în continuarea executării contractelor de către debitor. Decizia administratorului judiciar de continuare a executării contractului este condiționată de existența fondurilor băneşti necesare achitării contravalorii bunurilor sau prestațiilor furnizate de cocontractant.

Se reglementează, în mod benefic, şi situația drepturilor cocontractantului al cărui contract a fost denunțat şi, fiind vorba de o creanță născută în cursul procedurii, aceasta trebuie plătită conform art. 161 pct. 4. Acțiunea în despăgubiri promovată de cocontractant ca urmare a denunțării contractului va fi soluționată de judecătorul-sindic. Se deduce că aceasta nu trebuie trecută în tabelele de creanțe, însă trebuie inclusă la distribuire, urmând a fi menționată în raportul care însoțeşte planul de distribuire.

În cazul contractelor de leasing, prin alin. (12) se instituie dispoziții derogatorii în ceea ce priveşte menținerea/denunțarea acestor contracte. Pentru menținerea contractului de leasing se cere, pe lângă opțiunea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, şi acordul finanțatorului.

BCU IAŞI - BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ

În ceea ce privește concedierea colectivă, se prevede că termenele prevăzute de art. 71 și art. 72 alin. (1) din Legea nr. 53/2003, se reduc la jumătate.
Modificarea clauzelor contractelor în derulare, pe perioada de observație, se poate face potrivit alin. (5), numai cu acordul părților contractante, la inițiativa administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, dacă aceasta este necesară pentru maximizarea averii, pentru asigurarea echivalenței viitoarelor prestații. Este o aplicație a teoriei impreviziunii din noul Cod civil – art. 1.271, competența de a soluționa o eventuală acțiune pentru aplicarea teoriei impreviziunii aparținând judecătorului-sindic. Se aplică tuturor contractelor.

Art. 124. Dacă un bun mobil, vândut debitorului și neplătit de acesta, era în tranzit la data deschiderii procedurii și bunul nu se află încă la dispoziția debitorului și nici alte părți nu au dobândit drepturi asupra lui, atunci vânzătorul își poate lua înapoi bunul. În acest caz, toate cheltuielile vor fi suportate de către vânzător și el va trebui să restituie debitorului orice avans din preț. Dacă vânzătorul admite ca bunul să fie livrat, el va putea recupera prețul prin înscrierea creanței sale în tabelul de creanțe. Dacă administratorul judiciar/lichidatorul judiciar cere ca bunul să fie livrat, el va trebui să ia măsuri să se plătească din averea debitorului întregul preț datorat în baza contractului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 87 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 125. Dacă debitorul este parte într-un contract cuprins într-un acord master de netting, prevăzând transferul anumitor mărfuri, titluri reprezentative ale mărfurilor sau active financiare cotate pe o piață reglementată de mărfuri, servicii și instrumente financiare derivate, la o anumită dată sau într-o perioadă determinată de timp, și scadența intervine sau perioada expiră după data deschiderii procedurii, se va efectua o operațiune de compensare bilaterală a tuturor contractelor cuprinse în acordul master de netting respectiv, iar diferența rezultată va trebui să fie plătită averii debitorului, dacă aceasta este creditoare, și va fi înscrisă în tabelul de creanțe, dacă este o obligație a averii debitorului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 88 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 126. Dacă un comisionar care deține titluri pentru bunuri ce urmează a fi primite ori pentru marfă devine subiectul unei cereri introductive a procedurii insolvenței, comitentul va fi îndreptățit să își ia înapoi titlurile ori marfa sau să ceară ca valoarea lor să fie plătită de comisionar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 89 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 127. (1) Dacă un debitor deține marfă în calitate de consignatar sau orice alt bun care aparține altuia la data deschiderii procedurii, proprietarul va avea dreptul să își recupereze bunul potrivit prevederilor art. 2.057 alin. (4) din Codul civil, în afară de cazul în care debitorul are o cauză de preferință valabilă asupra bunului.

(2) Dacă la una dintre datele prevăzute la alin. (1) marfa nu se află în posesia debitorului și el nu o poate recupera de la deținătorul actual, proprietarul va fi îndreptățit să aibă creanța înregistrată în tabelul de creanțe, cu valoarea pe care marfa o avea la acea dată. Dacă debitorul se află în posesia mărfii la acea dată, dar a pierdut ulterior posesia, proprietarul poate cere ca întreaga valoare a mărfii să fie înscrisă în tabelul de creanțe.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 90 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Legiuitorul a modificat dispozițiile art. 90 alin. (1), în sensul că a înlocuit expresia „la data înregistrării cererii introductive, a expirării termenului pentru contestarea cererii creditorilor de către debitor ori a respingerii contestației debitorului împotriva acestei cereri" cu expresia „data deschiderii procedurii", însă, în alin. (2), a omis să facă modificarea, făcând trimitere la „(...) una dintre datele prevăzute la alin. (1)".

Art. 128. Faptul că un proprietar al unui imobil închiriat este debitor în prezenta procedură nu va desființa contractul de închiriere, în afară de cazul în care chiria este inferioară chiriei practicate de piață. Cu toate acestea, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate să refuze să asigure prestarea oricăror servicii datorate de proprietar chiriașului pe

timpul închirierii. În acest caz, chiriașul poate evacua clădirea și poate să ceară înregistrarea creanței sale în tabel sau poate deține în continuare imobilul, scăzând din chiria pe care o plătește costul serviciilor datorate de proprietar. Dacă chiriașul alege să continue a deține imobilul, nu va fi îndreptățit la înscrierea creanței în tabel, ci va avea numai dreptul de a scădea din chiria pe care o plătește costul serviciilor datorate de proprietar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 91 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 129. Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar poate să denunțe, în condițiile art. 123 alin. (1), contractele prin care debitorul s-a obligat să efectueze anumite servicii specializate sau cu caracter strict personal.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 92 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 130. (1) Dacă un asociat dintr-o societate agricolă, societate în nume colectiv, societate în comandită ori cu răspundere limitată sau acționarul unei societăți pe acțiuni este debitor într-o procedură prevăzută de prezenta lege și dacă implicarea debitorului într-o astfel de procedură nu atrage dizolvarea acelei societăți, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate cere lichidarea drepturilor debitorului în acea societate, potrivit ultimei situații financiare aprobate, sau poate propune ca debitorul să fie păstrat ca asociat, dacă ceilalți asociați sunt de acord.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică, în mod corespunzător, și în cazul membrilor societăților cooperative și ai grupurilor de interes economic.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 93 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 131. (1) Obligațiile rezultând dintr-o promisiune bilaterală de vânzare cu dată certă, anterioară deschiderii procedurii, în care promitentul-vânzător intră în procedură, vor fi executate de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar la cererea promitentului-cumpărător, dacă:

a) prețul contractual a fost achitat integral sau poate fi achitat la data cererii, iar bunul se află în posesia promitentului-cumpărător;

b) prețul nu este inferior valorii de piață a bunului;
c) bunul nu are o importanță determinantă pentru reușita unui plan de reorganizare;
d) în cazul imobilelor, promisiunile sunt notate în Cartea funciară.
(2) Pentru a putea fi încheiat contractul de vânzare cu promitentul-cumpărător în condițiile art. 91 alin. (1), în prealabil, administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar va asigura respectarea următoarelor drepturi pentru creditorii deținători ai unor creanțe ce beneficiază de cauze de preferință asupra bunurilor ce urmează a se înstrăina potrivit alin. (1) și au înscris acel drept în registrele de publicitate prevăzute de lege înainte de data încheierii promisiunii bilaterale de vânzare:
a) dreptul de a beneficia cu prioritate de orice sume încasate în averea debitoarei în baza contractelor de vânzare încheiate în condițiile alin. (1), potrivit prevederilor art. 159; și/sau
b) dreptul de a beneficia de o măsură privind asigurarea unei protecții corespunzătoare, respectiv una dintre următoarele măsuri:
1. primirea unei sume reprezentând maximum valoarea de piață a bunului din care se deduc cheltuielile prevăzute de art. 159 alin. (1) pct. 1;
2. primirea unei garanții reale cu o valoare egală cu valoarea de piață a bunului stabilită în cadrul procedurii, printr-un raport de evaluare actualizat ce va fi întocmit de către un evaluator desemnat potrivit prevederilor art. 61;
3. primirea unei scrisori de garanție bancară pentru o sumă egală cu valoarea de piață a bunului stabilită în cadrul procedurii, dar nu mai mult decât valoarea creanței acestora înregistrată în tabelul de creanțe în vigoare.
(3) Propunerea măsurii prevăzute la alin. (2) lit. b) se va face de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar prin raportul de activitate prin care se propune măsura vânzării și se notifică creditorului beneficiar al unei cauze de preferință.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 93[1] din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit textului, promitentul-cumpărător are opțiunea de a cere executarea convenției/antecontractului, adică încheierea contractului de vânzare-cumpărare, sau poate cere restituirea prețului plătit.

În ipoteza în care solicită executarea contractului, de regulă încheierea contractului în forma autentică, promitentul-cumpărător are un drept de creanță împotriva averii debitorului. Potrivit Deciziei ICCJ nr. 8 din 10 iunie 2013, pronunțată în recurs în interesul legii, acțiunea are un caracter personal, promitentul-cumpărător valorificându-și un drept de creanță, respectiv dreptul de a cere încheierea contractului, corelativ obligației pârâtului de a efectua demersurile necesare în vederea încheierii acestuia. Deși are un drept de creanță, promitentul-cumpărător nu are drept de vot în cadrul adunării creditorilor și nici nu are dreptul de a participa la distribuiri, întrucât nu are o creanță bănească. Dreptul de opțiune pentru executarea antecontractului îl are numai promitentul-cumpărător, administratorul judiciar urmând să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile textului și să decidă executarea, în caz de refuz măsura sa urmând a fi contestată la judecătorul-sindic.

În ipoteza în care optează pentru restituirea prețului sau a avansului de preț, creditorul trebuie să se înscrie la masa pasivă. Credem că promitentul-cumpărător ar trebui să manifeste maximum de diligență și să se înscrie în termenul stabilit pentru depunerea declarațiilor de creanță cu creanța de preț plătită, pentru ipoteza în care i se va respinge cererea pentru încheierea contractului de vânzare-cumpărare.

Condițiile pentru încheierea contactului sunt:

a) prețul contractual a fost achitat integral sau poate fi achitat la data cererii, iar bunul se află în posesia promitentului-cumpărător. Cerința ca bunul să se afle în posesia promitentului-cumpărător, de altfel existentă și în vechea reglementare, va împiedica rezolvarea situației persoanelor care au contract cu investitorii imobiliari și care, de regulă, nu se află în posesia locuințelor, deși au achitat prețul integral;

b) prețul nu este inferior valorii de piață a bunului. Credem că prețul trebuie raportat la valoarea bunului la momentul antecontractului;

c) bunul nu are o importanță determinantă pentru reușita unui plan de reorganizare. Acest lucru se va analiza de administratorul judiciar în raport de planul propus sau, dacă nu s-a propus încă un plan, de proiectul de plan aflat în lucru;
d) în cazul imobilelor, promisiunile sunt notate în Cartea funciară. Credem că în cazul construcțiilor ce urmează a fi executate notarea trebuie să se facă la teren, pentru că în lipsa cadastrului pentru construcție, care este un bun viitor, nu există carte funciară.
În alin. (2) se instituie garanții de protejare a creditorilor care au garanții asupra bunului ce face obiectul antecontractului.

Secțiunea a 6-a
Reorganizarea

§1. Planul

Art. 132. (1) Următoarele categorii de persoane vor putea propune un plan de reorganizare:
a) debitorul, cu aprobarea adunării generale a acționarilor/asociaților, în termen de 30 de zile de la publicarea tabelului definitiv de creanțe, cu condiția formulării intenției de reorganizare potrivit art. 67 alin. (1) lit. g), dacă procedura a fost declanșată de acesta, și în termenul prevăzut de art. 74, în cazul în care procedura a fost deschisă ca urmare a cererii unuia sau mai multor creditori;
b) administratorul judiciar, de la data desemnării sale și până la îndeplinirea unui termen de 30 de zile de la data publicării tabelului definitiv de creanțe;
c) unul sau mai mulți creditori, deținând împreună cel puțin 20% din valoarea totală a creanțelor cuprinse în tabelul definitiv de creanțe, în termen de 30 de zile de la publicarea acestuia; administratorul judiciar este obligat să pună la dispoziția acestora informațiile existente și necesare pentru redactarea planului. În acest sens, debitorul, prin administrator special, sau administratorul judiciar, în măsura în care acesta din urmă le deține, dacă dreptul de administrare i-a fost ridicat debitorului, au obligația ca, în termen de maximum 10 zile de la primirea solicitării, să pună la dispoziția creditorului actele și informațiile prevăzute de art. 67 alin. (1) lit. a), b) și e), actualizate cores-

punzător depunerii tabelului definitiv de creanțe. Se va pune la dispoziția creditorului și lista tuturor creanțelor născute în timpul procedurii, precum și orice alte documente solicitate, care sunt utile pentru redactarea unui plan de reorganizare.

(2) La cererea oricărei părți interesate sau a administratorului judiciar, judecătorul-sindic poate prelungi cu maximum 30 de zile, pentru motive temeinice, termenele de depunere a planului prevăzute la alin. (1).

(3) Planul va putea să prevadă fie restructurarea și continuarea activității debitorului, fie lichidarea unor bunuri din averea acestuia, fie o combinație a celor două variante de reorganizare.

(4) Nu poate propune un plan de reorganizare debitorul care, într-un interval de 5 ani anterior formulării cererilor introductive, a mai fost subiect al procedurii instituite în baza prezentei legi și nici debitorul care, el însuși, administratorii, directorii și/sau acționarii/asociații/asociații comanditari ai acestuia care dețin controlul asupra sa, au fost condamnați definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate contra patrimoniului, de corupție și de serviciu, de fals, precum și pentru infracțiunile prevăzute de Legea nr. 22/1969, cu modificările ulterioare, Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, și infracțiunile prevăzute de prezenta lege, în ultimii 5 ani anterior deschiderii procedurii.

(5) Nerespectarea termenelor prevăzute la alin. (1) conduce la decăderea părților respective din dreptul de a depune un plan de reorganizare și, ca urmare, la trecerea, din dispoziția judecătorului-sindic, la faliment.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 94 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În cazul administratorului judiciar şi a creditorilor nu se mai cere condiția ca aceştia să-şi fi exprimat anterior intenția de a depune un plan de reorganizare, această cerință fiind păstrată numai pentru debitor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Pentru ca creditorii să poată întocmi și propune un plan de reorganizare, se prevede obligația administratorului judiciar și a administratorului special de a pune la dispoziția creditorilor documentele necesare întocmirii planului. Probabil că în lipsa acestei dispoziții nu au existat în practică decât cu totul izolat, situații în care creditorii au depus un plan de reorganizare, aceștia neavând la îndemână informațiile necesare pentru întocmirea unui plan.

A se vedea și nota de la art. 82.

Art. 133. (1) Planul de reorganizare va indica perspectivele de redresare în raport cu posibilitățile și specificul activității debitorului, cu mijloacele financiare disponibile și cu cererea pieței față de oferta debitorului și va cuprinde măsuri concordante cu ordinea publică, inclusiv în ceea ce privește modalitatea de selecție, desemnare și înlocuire a administratorilor și a directorilor.

(2) Planul de reorganizare va cuprinde în mod obligatoriu programul de plată a creanțelor. Creanțele înscrise ca beneficiare ale unei cauze de preferință în tabelul definitiv al creanțelor pot fi purtătoare de dobânzi și alte accesorii.

(3) Executarea planului de reorganizare nu va putea depăși 3 ani, calculați de la data confirmării planului. Termenele de plată stabilite prin contracte – inclusiv de credit sau de leasing – pot fi menținute prin plan, chiar dacă depășesc perioada de 3 ani. Aceste termene pot fi și prelungite, cu acordul expres al creditorilor, dacă inițial erau mai scurte de 3 ani. După realizarea tuturor obligațiilor din plan și închiderea procedurii de reorganizare, aceste plăți vor continua conform contractelor din care rezultă.

(4) Planul de reorganizare va menționa:

a) categoriile de creanțe care nu sunt defavorizate, în sensul prezentului titlu;

b) tratamentul categoriilor de creanțe defavorizate;

c) dacă și în ce măsură debitorul, membrii grupului de interes economic, asociații din societățile în nume colectiv și asociații comanditați din societățile în comandită vor fi descărcați de răspundere;

d) ce despăgubiri urmează a fi oferite titularilor tuturor categoriilor de creanțe, în comparație cu valoarea estimativă ce ar putea fi primită prin distribuire în caz de faliment; valoarea estimativă se va calcula în baza unui raport de evaluare, întocmit de un evaluator desemnat potrivit prevederilor art. 61;

e) modalitatea de achitare a creanțelor curente.

(5) Planul va specifica măsurile adecvate pentru punerea sa în aplicare, cum ar fi:

A. păstrarea, în întregime sau în parte, de către debitor, a conducerii activității sale, inclusiv dreptul de dispoziție asupra bunurilor din averea sa, cu supravegherea activității sale de către administratorul judiciar desemnat în condițiile legii;

B. obținerea de resurse financiare pentru susținerea realizării planului și sursele de proveniență a acestora, finanțările aprobate prin plan urmând să beneficieze de prioritate la restituire potrivit prevederilor art. 159 alin. (1) pct. 2 sau, după caz, potrivit prevederilor art. 161 pct. 2;

C. transmiterea tuturor sau a unora dintre bunurile averii debitorului către una ori mai multe persoane fizice sau juridice, constituite anterior ori ulterior confirmării planului;

D. fuziunea sau divizarea debitorului, în condițiile legii, inclusiv cu respectarea obligațiilor de notificare a operațiunilor de concentrare, potrivit legislației în domeniul concurenței. În cazul divizării, dispozițiile art. 241[1] alin. (3) din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică;

E. lichidarea tuturor sau a unora dintre bunurile averii debitorului, separat ori în bloc, libere de orice sarcini, sau darea în plată a acestora către creditorii debitorului, în contul creanțelor pe care aceștia le au față de averea debitorului. Darea în plată a bunurilor debitorului către creditorii săi va putea fi efectuată doar cu condiția prealabilă a acordului scris al acestora cu privire la această modalitate de stingere a creanței lor;

F. lichidarea parțială sau totală a activului debitorului în vederea executării planului. Sumele de bani obținute după vânzarea unor bunuri asupra cărora poartă cauze de preferință, potrivit prevederilor Codului civil, vor fi distribuite, obligatoriu, creditorilor titulari ai acelor cauze de preferință, cu respectarea dispozițiilor art. 159 alin. (1) și (2);

G. modificarea sau stingerea cauzelor de preferință, cu acordarea obligatorie în beneficiul creditorului titular a unei garanții sau protecții echivalente, potrivit prevederilor art. 78 alin. (2) lit. c), până la acoperirea creanței acestora, inclusiv dobânzile stabilite conform contractelor sau conform planului de reorganizare, pe baza unui raport de evaluare, cu parcurgerea procedurii prevăzute de art. 61;

H. prelungirea datei scadenței, precum și modificarea ratei dobânzii, a penalității sau a oricărei alte clauze din cuprinsul contractului ori a celorlalte izvoare ale obligațiilor sale;

I. modificarea actului constitutiv al debitorului, în condițiile legii;

J. emiterea de titluri de valoare de către debitor sau oricare dintre persoanele prevăzute la lit. D și E, în condițiile prevăzute de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și de Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare. Pentru înscrierea în plan a unei emisiuni de titluri de valoare este necesar acordul expres, în scris, al creditorului care urmează să primească titlurile de valoare emise, acord ce se dă înainte de exprimarea votului asupra planului de reorganizare de către creditori. Prin excepție de la prevederile art. 205 alin. (2) din Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, operațiunile prevăzute de prezenta literă sunt considerate operațiuni exceptate în sensul art. 205 alin. (1) din Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare;

K. prin excepție de la prevederile lit. J, planul de reorganizare nu poate prevedea conversia creanțelor bugetare în titluri de valoare;

L. inserarea în actul constitutiv al debitorului – persoană juridică – sau al persoanelor prevăzute la lit. D și E a unor prevederi:

a) de prohibire a emiterii de acțiuni fără drept de vot;

b) de determinare, în cazul diferitelor categorii de acțiuni ordinare, a unei distribuții corespunzătoare a votului între aceste categorii;

c) în cazul categoriilor de acțiuni preferențiale cu dividend prioritar față de alte categorii de acțiuni, de reglementare satisfăcătoare a numirii administratorilor reprezentând categoriile de acțiuni respective în ipoteza neonorării obligației de plată a dividendelor.

(6) Prin derogare de la prevederile Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, planul propus de creditori sau de administratorul judiciar poate prevedea modificarea, fără acordul statutar al membrilor sau asociaților/acționarilor debitorului, a actului constitutiv.

(7) Înregistrarea mențiunii în registrul comerțului va fi solicitată de administratorul judiciar pe cheltuiala debitorului, pe baza hotărârii de confirmare a planului de reorganizare, care se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 95 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit alin. (2), planul trebuie să cuprindă obligatoriu programul de plată a creanțelor. Definiția programului de plată a creanțelor este dată de art. 5 pct. 53.

S-a menținut termenul de 3 ani, ca durată maximă a reorganizării, după negocieri îndelungate, termenul de un an, ca durată maximă prevăzut de O.U.G. nr. 91/2013, fiind unul nerealist. În plan trebuie să se prevadă în mod concret durata reorganizării, a realizării planului, care poate fi mai mare de 3 ani. De regulă, scadența executării obligațiilor în vederea stingerii masei pasive trebuie să se situeze în intervalul de timp stabilit ca durată a reorganizării. Cu toate acestea, textul permite ca anumite obligații rezultând din contractele cu durată îndelungată să fie stinse la termenele scadente potrivit acelor contracte, chiar dacă depășesc durata reorganizării. De asemenea, este permisă rescadențarea unor obligații, cu acordul creditorilor, și stabilirea unor termene mai îndelungate, care depășesc durata reorganizării. După realizarea tuturor obligațiilor din plan și închiderea procedurii de reorganizare, aceste plăți vor continua conform contractelor din care rezultă.

În plan trebuie să se prevadă sursele de finanțare pentru susținerea realizării planului, acestea urmând să beneficieze de prioritate la restituire potrivit prevederilor art. 159 alin. (1) pct. 2 sau, după caz, potrivit prevederilor art. 161 pct. 2. Această dispoziție vine să încurajeze finanțarea activității debitorilor în vederea reorganizării lor, însă poate prejudicia grav creditorii diligenți care și-au constituit garanții reale pentru asigurarea creanței lor și care astfel se vor vedea cu o garanție cu rang inferior.

Art. 134. (1) În vederea votării planului de reorganizare se poate constitui categoria creditorilor indispensabili, astfel cum este aceasta definită la art. 5 pct. 23. Administratorul judiciar confirmă, în tot sau în parte, ori infirmă lista acestor creditori.

(2) Lista creditorilor indispensabili, menționați la alin. (1), este depusă de către debitor împreună cu celelalte documente prevăzute la art. 67 alin. (1), listă ce se anexează, menționându-se și creanțele acestora, la raportul întocmit de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, potrivit art. 97. Nedepunerea acestei liste conduce la decăderea debi-

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

torului din dreptul de a propune, în vederea votării planului de reorganizare, categoria creditorilor indispensabili.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 96 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Creditorii indispensabili sunt, potrivit art. 5 pct. 23, creditorii chirografari care furnizează servicii, materii prime, materiale sau utilități fără de care activitatea debitorului nu se poate desfăşura şi care nu pot fi înlocuiți de niciun alt furnizor care oferă servicii, materii prime, materiale sau utilități de acelaşi fel, în aceleaşi condiții financiare.
Considerăm că, în condițiile impuse de alin. (2), ca această listă să fie depusă de debitor odată cu cererea introductivă sau în 10 zile de la deschiderea procedurii şi să fie ataşată de lichidator la raportul asupra cauzelor insolvenței prevăzut de art. 97, sub sancțiunea decăderii debitorului din dreptul de a propune categoria creditorilor indispensabili, este o măsură de natură să conducă la eliminarea posibilității de creare ad-hoc a unei categorii de creditori cu care să se manipuleze votarea planului. Lista creditorilor indispensabili trebuie aprobată de administratorul judiciar şi se anexează la raportul denumit raportul asupra cauzelor insolvenței. Ea poate fi contestată de debitor sau de creditori.

Art. 135. Nu se consideră modificare a creanței sau a condițiilor de realizare a acesteia situația în care planul propus prevede revenirea la condițiile de realizare a creanței anterioare survenirii evenimentelor care au condus la modificarea condițiilor respective, cum ar fi neplata uneia sau mai multor rate scadente ale unui împrumut, la termenele și în condițiile stipulate în contract, care conduce la accelerarea plății întregului rest al împrumutului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 97 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Legiuitorul menține aceeaşi dispoziție neclară, care nu poate fi aplicată şi interpretată.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 136. Câte o copie de pe planul propus va fi depusă la grefa tribunalului și la registrul în care este înregistrat debitorul și va fi transmisă debitorului, prin administratorul special, administratorului judiciar și comitetului creditorilor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 98 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Publicitatea planului – *lato sensu* – cuprinde trei operațiuni: depunerea, comunicarea și publicitatea – *stricto sensu*.

Potrivit art. 132 alin. (1), planul va fi depus, în termen de 30 de zile de la afișarea tabelului definitiv al creanțelor:

- la grefa tribunalului. Data depunerii și înregistrării la grefă este data oficială sau certă a depunerii planului;
- la oficiul registrului comerțului sau, după caz, la registrul unde debitorul este înmatriculat. Deși legea nu prevede, considerăm că depunerea planului la aceste registre va impune efectuarea de mențiuni în registrele respective despre depunerea planului, ca publicitate cu efecte *erga omnes*. Obligația revine propunătorului planului.

Planul va fi comunicat:

- debitorului, prin administratorul special, dacă a fost depus de administratorul judiciar sau de creditori. Debitorul va asigura posibilitatea consultării planului, indiferent de depunător, la sediul său;
- administratorului judiciar, dacă a fost depus de debitor sau de creditori;
- comitetului creditorilor, dacă a fost depus de debitor, de creditori sau de administratorul judiciar, care, potrivit art. 51 alin. (1) lit. a), va face recomandări adunării creditorilor în ceea ce privește votul asupra planului propus.

Obligația comunicării planului revine propunătorului planului.

Potrivit art. 137 alin. (2), planul va fi comunicat în formă electronică, scanat, prin e-mail, persoanelor prevăzute la art. 136 și va fi postat pe site-ul acestuia (considerăm că al

debitorului). De aceea, considerăm că va trebui să se posteze planul şi anexele sale pe site-ul debitorului pentru ca orice persoană interesată să poată lua cunoştință de conținutul planului.

Obligația comunicării planului în formă electronică revine administratorului judiciar dacă propunătorul nu a făcut-o. Tot administratorul judiciar va trebui să se asigure de depunerea planului la registrul în care debitorul este înmatriculat.

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 136 şi ale art. 137 alin. (2) nu reiese clar dacă este obligatorie comunicarea planului către persoanele indicate de art. 136, respectiv debitorului, prin administratorul special, administratorului judiciar şi comitetului creditorilor în formă materială, pe suport de hârtie, sau este suficientă comunicarea electronică a planului scanat. Credem că este suficientă comunicarea electronică a planului scanat, deoarece art. 136 se referă la transmiterea unei copii, fără să precizeze forma de transmitere. Această formă o precizează abia art. 137 alin. (2). Desigur că nimic nu se opune să se facă şi comunicarea pe suport material, însă aceasta poate implica cheltuieli mari, mai ales în cazul planurilor voluminoase. Considerăm că este însă necesar să existe o confirmare a recepționării planului în forma electronică pentru a se putea verifica îndeplinirea condițiilor legii.

Art. 137. (1) Administratorul judiciar va publica în termen de 5 zile de la depunerea planului un anunț referitor la acesta în BPI, cu indicarea celui care l-a propus, a datei când se va vota cu privire la plan în adunarea creditorilor, precum și a faptului că este permisă votarea prin corespondență.

(2) Ședința adunării creditorilor în care se va exprima votul asupra planului de reorganizare se va ține în termen de 20-30 de zile de la publicarea anunțului. Planul de reorganizare, inclusiv anexele, se va transmite persoanelor prevăzute la art. 136 în format electronic, scanat, prin grija administratorului judiciar, prin e-mail sau prin postare pe site-ul acestuia.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

(3) Creditorii cu titluri de valoare la purtător vor trebui să depună originalele la administrator cu cel puțin 5 zile înainte de data fixată pentru exprimarea votului, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a vota.

(4) Din momentul publicării, toate părțile interesate vor fi socotite că au cunoștință de plan și de data de exprimare a votului. În toate cazurile, debitorul va asigura posibilitatea consultării planului la sediul său, pe cheltuiala solicitantului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 99 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Publicarea vizează anunțuri cu privire la depunerea planului și la data ședinței adunării creditorilor când planul va fi supus votului. Art. 137 alin. (1) prevede că administratorul judiciar va publica în BPI, în termen de 5 zile de la depunerea planului, un anunț referitor la acesta. Anunțul va face referire la depunerea planului, la propunătorul planului, a datei când planul va fi supus votului în adunarea creditorilor (în 20-30 de zile de la publicarea anunțului) și a faptului că este admisibilă votarea prin corespondență. Din momentul publicării anunțului, toate părțile interesate vor fi socotite că au cunoștință de plan și de data de exprimare a votului. Considerăm util ca în anunț să se facă și mențiunea cu privire la faptul că planul poate fi consultat la sediul debitorului și pe site-ul acestuia, indicându-se adresa.

Cu privire la comunicarea planului, a se vedea și nota de la art. 136.

Art. 138. (1) La începutul ședinței de vot, administratorul judiciar va informa creditorii prezenți despre voturile valabile primite în scris.

(2) Fiecare creanță beneficiază de un drept de vot, pe care titularul acesteia îl exercită în categoria de creanțe din care face parte creanța respectivă.

(3) Următoarele creanțe se constituie în categorii distincte, care votează separat:

a) creanțele care beneficiază de drepturi de preferință;

b) creanțele salariale;
c) creanțele bugetare;
d) creanțele creditorilor indispensabili;
e) celelalte creanțe chirografare.

(4) Un plan va fi socotit acceptat de o categorie de creanțe dacă în categoria respectivă planul este acceptat de o majoritate absolută din valoarea creanțelor din acea categorie.

(5) Creditorii care, direct sau indirect, controlează, sunt controlați sau se află sub control comun cu debitorul pot vota cu privire la planul de reorganizare, sub condiția ca programul de plăți să nu le ofere nicio sumă sau să le ofere mai puțin decât ar primi în cazul falimentului și ca orice astfel de plăți să le fie acordate potrivit ordinii de prioritate a creanțelor subordonate prevăzute la art. 161 pct. 10 lit. a).

(6) Dacă au fost propuse mai multe planuri de reorganizare, atunci votarea acestora se va face în aceeași ședință a adunării creditorilor, în ordinea decisă prin votul creditorilor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 100 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Votarea planului, respectiv a planurilor propuse, se realizează într-o ședință a adunării creditorilor, convocată și prezidată de administratorul judiciar. Ședința adunării creditorilor se va ține în termen de 20 până la 30 de zile de la publicarea anunțului cu privire la plan în BPI, termen ce este stabilit de administratorul judiciar și făcut public prin anunțul respectiv.

Numai creditorii ale căror creanțe sunt cuprinse în tabelul definitiv al creanțelor vor vota cu privire la plan.

Un plan va fi socotit acceptat de o categorie de creditori dacă în fiecare categorie deținătorii unei majorități absolute din valoarea creanțelor votează pentru plan, fiecare creditor având dreptul doar la un singur vot. Majoritatea absolută semnifică 50% plus 1.

În aplicarea alin. (5), stabilirea creditorilor care sunt excluși de la votarea planului se va face prin prisma definiției date „controlului" la art. 5 pct. 9.

BCU IAȘI CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

Art. 139. (1) Judecătorul-sindic fixează termenul pentru confirmarea planului în cel mult 15 zile de la depunerea la tribunal de către administratorul judiciar a procesului-verbal al adunării creditorilor prin care acesta a fost aprobat. Judecătorul-sindic poate să ceară unui specialist să își exprime o opinie privind posibilitatea de realizare a planului, înainte de confirmarea lui. Planul este confirmat în următoarele condiții:

A. în cazul în care sunt 5 categorii, planul se consideră acceptat dacă cel puțin 3 dintre categoriile de creanțe menționate în programul de plăți, dintre cele prevăzute la art. 138 alin. (3), acceptă planul cu condiția ca minimum una dintre categoriile defavorizate să accepte planul și ca cel puțin 30% din totalul valoric al masei credale să accepte planul;

B. în cazul în care sunt trei categorii, planul se consideră acceptat în cazul în care cel puțin două categorii votează planul, cu condiția ca una dintre categoriile defavorizate să accepte planul și ca cel puțin 30% din totalul valoric al masei credale să accepte planul;

C. în cazul în care sunt două sau patru categorii, planul se consideră acceptat în cazul în care dacă este votat de cel puțin jumătate din numărul de categorii, cu condiția ca una dintre categoriile defavorizate să accepte planul și ca cel puțin 30% din totalul valoric al masei credale să accepte planul;

D. fiecare categorie defavorizată de creanțe care a respins planul va fi supusă unui tratament corect și echitabil prin plan;

E. vor fi considerate creanțe nedefavorizate și vor fi considerate că au acceptat planul creanțele ce se vor achita integral în termen de 30 de zile de la confirmarea planului ori în conformitate cu contractele de credit sau de leasing din care rezultă;

F. planul respectă, din punct de vedere al legalității și viabilității, prevederile art. 133.

(2) Tratament corect și echitabil există atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) niciuna dintre categoriile care resping planul și nicio creanță care respinge planul nu primesc mai puțin decât ar fi primit în cazul falimentului;

b) nicio categorie sau nicio creanță aparținând unei categorii nu primește mai mult decât valoarea totală a creanței sale;

c) în cazul în care o categorie defavorizată respinge planul, nicio categorie de creanțe cu rang inferior categoriei defavorizate neacceptante,

astfel cum rezultă din ierarhia prevăzută la art. 138 alin. (3), nu primește mai mult decât ar primi în cazul falimentului;
d) planul prevede același tratament pentru fiecare creanță în cadrul unei categorii distincte, cu excepția rangului diferit al celor beneficiare ale unor cauze de preferință, precum și în cazul în care deținătorul unei creanțe consimte la un tratament mai puțin favorabil pentru creanța sa.
(3) Doar un singur plan de reorganizare va fi confirmat.
(4) Confirmarea unui plan de reorganizare împiedică confirmarea oricărui alt plan.
(5) Modificarea planului de reorganizare, inclusiv prelungirea acestuia se poate face oricând pe parcursul procedurii de reorganizare, fără a se putea depăși o durată totală maximă a derulării planului de 4 ani de la confirmarea inițială. Modificarea poate fi propusă de către oricare dintre cei care au vocația de a propune un plan, indiferent dacă au propus sau nu planul. Votarea modificării de către adunarea creditorilor se va face cu creanțele rămase în sold, la data votului, în aceleași condiții ca și la votarea planului de reorganizare. Modificarea planului va trebui să fie confirmată de judecătorul-sindic.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 101 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** S-au modificat condițiile de vot în favoarea planului, în vederea confirmării lui, în raport de numărul categoriilor de creanțe care figurează în programul de plată a creanțelor și în tabelul definitiv al creanțelor.
În cazul în care sunt cinci categorii [cele menționate la art. 138 alin. (3)], planul se consideră acceptat dacă cel puțin trei categorii au votat pentru plan, dintre care minimum una trebuie să fie o categorie defavorizată. Se cere cumulativ și condiția ca cel puțin 30% din totalul valoric al masei credale să voteze pentru plan. Se va pune problema dacă cei 30% trebuie să fie constituiți din creditorii din categoriile care au votat planul per categorie sau se vor lua în calcul și creanțele creditorilor care au votat pentru plan, dar sunt din categorii care, pe ansamblu, au respins planul. Într-o interpretare literală, reiese că pentru confirmarea planului cerința este ca

să fi votat în favoarea planului creditori care să dețină peste 30% din totalul valoric al masei credale, indiferent ca fac sau nu parte din categoriile care, per ansamblu, au acceptat planul.

În cazul în care sunt trei categorii, planul se consideră acceptat dacă cel puțin două categorii votează planul, cu condiția ca una dintre ele să fie defavorizată. Se cere cumulativ și condiția ca cel puțin 30% din totalul valoric al masei credale să voteze pentru plan.

În cazul în care sunt două sau patru categorii, planul se consideră acceptat dacă este votat de cel puțin jumătate din numărul de categorii (adică cel puțin una, respectiv cel puțin două categorii), dintre care una defavorizată. Se cere cumulativ și condiția ca cel puțin 30% din totalul valoric al masei credale să voteze pentru plan.

Categoria de creanțe defavorizată este definită de art. 5 pct. 16.

La confirmarea planului, judecătorul-sindic va trebui să aibă în vedere și condiția existenței posibilităților de realizare a planului sau a șanselor reale de reorganizare, care poate să rezulte din opinia specialistului – credem că un practician în insolvență străin de procedură –, pe care îl poate consulta mai înainte de confirmare.

Legiuitorul aduce schimbări și în ceea ce privește modificarea planului de reorganizare, în alin. (5). Modificarea include și prelungirea planului, care nu poate depăși o durată totală maximă a derulării planului de 4 ani, calculați de la confirmarea inițială. Credem că sunt posibile mai multe modificări ale planului în ceea ce privește durata lui, fără a se putea depăși cumulat 4 ani de la confirmarea inițială.

Modificarea poate fi propusă nu numai de propunătorul planului, ci de oricare dintre cei care au vocația de a propune un plan, indiferent că planul inițial aparține celui ce solicită modificarea sau nu.

Votarea modificării de către adunarea creditorilor se va face cu creanțele rămase în sold, la data votului, în aceleași condiții ca și la votarea planului de reorganizare.

Modificarea planului va trebui să fie confirmată de judecătorul-sindic.

Nu se mai prevăd criteriile de alegere a planului ce se va confirma în ipoteza în care mai multe planuri îndeplinesc condițiile de confirmare în ceea ce privește votul și existența posibilităților de realizare a planului. Credem că un criteriu ar fi cel prevăzut de art. 138 alin. (6) – creditorii au decis ordinea de votare și aceeași ordine trebuie luată în considerare de judecătorul-sindic la confirmare, dacă mai multe planuri îndeplinesc condițiile. Pot fi luate în considerare și alte criterii, dar, în toate cazurile, alegerea trebuie motivată.

Art. 140. (1) Când sentința care confirmă un plan intră în vigoare, activitatea debitorului este reorganizată în mod corespunzător; creanțele și drepturile creditorilor și ale celorlalte părți interesate sunt modificate astfel cum este prevăzut în plan. În cazul intrării în faliment se va reveni la situația stabilită prin tabelul definitiv al tuturor creanțelor împotriva debitorului prevăzut la art. 112 alin. (1), scăzându-se sumele achitate în timpul planului de reorganizare.

(2) Dacă după confirmarea planului de reorganizare se vor recupera sume suplimentare din acțiuni introduse în temeiul art. 117, acestea se vor distribui în modul prevăzut de art. 163.

(3) Sumele provenite din activitatea curentă a debitorului sau din valorificarea activelor negrevate de cauze de preferință vor fi prevăzute a se distribui pro rata pentru fiecare creanță prevăzută a se achita în timpul reorganizării, după deducerea sumelor prevăzute ca fiind necesare plății creanțelor curente exigibile și a celor necesare asigurării capitalului de lucru, dacă este cazul. Programul de plată a creanțelor va prevedea plata acestor sume în trimestrul consecutiv celui la care aceste sume devin disponibile.

(4) Creditorii conservă acțiunile lor pentru întreaga valoare a creanțelor, împotriva codebitorilor și a fideiusorilor debitorului, chiar dacă au votat pentru acceptarea planului.

(5) Dacă niciun plan nu este confirmat și termenul pentru propunerea unui plan, în condițiile art. 132, a expirat, judecătorul-sindic va dispune începerea de îndată a procedurii falimentului, în condițiile art. 145.

(6) Remunerațiile persoanelor angajate în temeiul art. 57 alin. (2), art. 61 și 63, precum și alte cheltuieli de procedură vor fi achitate la

momentul prevăzut, după caz, de lege, cu excepția cazurilor în care părțile interesate ar accepta, în scris, alte termene de plată. Planul trebuie să precizeze în programul de plăți cum va fi asigurată această plată.

(7) Plata va putea fi făcută trimestrial pe bază de acte legale.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 102 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit vechii reglementări, se menținea, în cazul conversiei, modificările aduse creanțelor prin plan. Cu caracter de noutate, se prevede că, în cazul intrării în faliment, se va reveni la situația stabilită prin tabelul definitiv a tuturor creanțelor împotriva debitorului, scăzându-se sumele achitate în timpul reorganizării. Deci, eventualele modificări aduse creanțelor prin planul de reorganizare – prevederea de a se îndestula într-un cuantum inferior valorii nominale din tabelul definitiv – rămân fără efect în cazul conversiei reorganizării în faliment, stingerea pasivului în faliment făcându-se conform dispozițiilor art. 159 şi ale art. 161, pornindu-se de la tabelul definitiv al creanțelor.

De asemenea, potrivit alin. (4), eventualele modificări aduse creanțelor prin planul de reorganizare sunt fără efect față de codebitorii sau/şi fidejusorii debitorului. Creditorii ale căror creanțe au fost reduse prin plan conservă acțiunile lor pentru întreaga valoare a creanțelor împotriva codebitorilor şi a fideiusorilor debitorului, chiar dacă au votat pentru acceptarea planului.

Potrivit alin. (2), dacă după confirmarea planului de reorganizare se vor recupera sume suplimentare din acțiuni introduse în temeiul art. 117 – anularea actelor frauduloase –, acestea se vor distribui în modul prevăzut de art. 163. Credem că trimiterea la art. 163 este fără nicio eficiență juridică, deoarece se referă la distribuirea sumelor în faliment pe categorii de creanțe integral sau într-o anumită cotă falimentară.

BCU "IOAN SLAVICI" TIMIŞOARA LIBRARY

O dispoziție extrem de utilă și interesantă este cea din alin. (3). Sumele obținute din activitatea curenta sau din valorificarea unor active negrevate de cauze de preferință, precum și sumele rămase după îndestularea creditorilor cu cauze de preferință, conform planului, vor fi utilizate în fiecare trimestru pentru plata datoriilor curente, născute în cursul procedurii, la scadența acestora, și pentru asigurarea capitalului de lucru. Sumele rămase la sfârșitul trimestrului se vor distribui, în trimestrul următor, creditorilor conform programului de plăți.

§2. Perioada de reorganizare

Art. 141. (1) În urma confirmării unui plan de reorganizare, debitorul își va conduce activitatea sub supravegherea administratorului judiciar și în conformitate cu planul confirmat, până când judecătorul-sindic va dispune, motivat, fie încheierea procedurii insolvenței și luarea tuturor măsurilor pentru reinserția debitorului în activitatea de afaceri, fie încetarea reorganizării și trecerea la faliment, potrivit prevederilor art. 145.

(2) Pe parcursul reorganizării, debitorul va fi condus de administratorul special, sub supravegherea administratorului judiciar, sub rezerva prevederilor art. 85 alin. (5). Acționarii, asociații și membrii cu răspundere limitată nu au dreptul de a interveni în conducerea activității ori în administrarea averii debitorului, cu excepția și în limita cazurilor expres și limitativ prevăzute de lege și în planul de reorganizare.

(3) Debitorul va fi obligat să îndeplinească, fără întârziere, schimbările de structură prevăzute în plan.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 103 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Noutatea inserată în alin. (2), potrivit căreia, pe parcursul reorganizării, debitorul va fi condus de administratorul special, sub supravegherea administratorului judiciar, sub

rezerva prevederilor art. 85 alin. (5). Aceasta înseamnă că, pe parcursul perioadei de reorganizare, debitorului i se poate ridica dreptul de administrare la cererea creditorilor, comitetului creditorilor ori a administratorului judiciar, având ca justificare pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate, urmând ca după ridicarea dreptului de administrare conducerea activității debitorului, care era exercitată prin administratorul special, să fie preluată de administratorul judiciar.
Credem că nu există niciun impediment ca prin planul votat să se dea conducerea activității debitorului în perioada de reorganizare direct administratorului judiciar.
Noțiunea de supraveghere este definită la art. 5 pct. 66.

Art. 142. Prin excepție de la dispozițiile art. 77, judecătorul-sindic poate, la cererea furnizorului, să dispună ca debitorul să depună o cauțiune la o bancă, drept condiție pentru îndatorirea furnizorului de a-i presta serviciile sale în timpul desfășurării procedurii de reorganizare judiciară. O astfel de cauțiune nu va putea depăși 30% din costul serviciilor prestate debitorului și neachitate ulterior deschiderii procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 104 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 143. (1) Dacă debitorul nu se conformează planului sau desfășurarea activității sale aduce pierderi sau se acumulează noi datorii către creditorii din cadrul procedurii, oricare dintre creditori sau administratorul judiciar pot solicita oricând judecătorului-sindic să dispună intrarea în faliment a debitorului. Cererea se judecă de urgență și cu precădere.
(2) Înregistrarea cererii prevăzute la alin. (1) nu suspendă continuarea activității debitorului până când judecătorul-sindic nu hotărăște asupra ei, prin încheiere.
(3) Titularul unei creanțe curente, certă, lichidă și exigibilă mai veche de 60 de zile și un cuantum peste valoarea-prag, poate solicita, oricând în timpul planului de reorganizare sau după îndeplinirea obligațiilor de plată asumate în plan, trecerea la faliment. Cererea sa va fi

respinsă de către judecătorul-sindic în situația în care creanța nu este datorată, este achitată sau debitoarea încheie o convenție de plată cu acest creditor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 105 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În alin. (1) se introduce o nouă condiție pentru conversia reorganizării în faliment, alături de cele prevăzute de vechea reglementare, și anume „se acumulează noi datorii către creditorii din cadrul procedurii". Formularea deficitară „către creditorii din cadrul procedurii" va genera întrebarea dacă creditorii din cadrul procedurii sunt numai cei înscriși la masa pasivă, în programul de plăți, sau și alți creditori ale căror creanțe s-au născut în cursul procedurii. Credem că soluția este a doua variantă, pentru că, de principiu, masa pasivă anterioară procedurii este fixă. De altfel, credem că această variantă este în legătură cu alin. (3) al textului de față. Potrivit noii reglementări, comitetul creditorilor nu mai este titularul acțiunii pentru conversia reorganizării în faliment, titular putând fi oricare dintre creditori.

Se introduce o dispoziție nouă în alin. (3), care va da naștere la interpretări: titularul unei creanțe curente (astfel cum este definită de art. 5 pct. 2 – noțiunea de creanță curentă include și caracterul cert, lichid și exigibil al creanței și, prin urmare, enumerarea caracteristicilor creanței este inutilă), având o exigibilitate mai mare de 60 de zile și un cuantum peste valoarea-prag, poate solicita, oricând în timpul derulării planului de reorganizare, trecerea la faliment. Cererea sa va fi respinsă de judecătorul-sindic în situația în care creanța nu este datorată, este achitată sau debitorul încheie o convenție de plată cu acest creditor. Cu toate acestea, credem că, pentru a se dispune conversia, mai trebuie îndeplinite și una dintre celelalte condiții enumerate la alin. (1), și anume: debitorul nu se conformează planului sau desfășurarea activității sale aduce pierderi ori se acumulează noi datorii către credi-

BCU IAȘI CENTRU UNIVERSITAR

torii din cadrul procedurii – trebuie apreciat dacă neplata unei singure creanțe satisface cerința: „se acumulează noi datorii către creditorii din cadrul procedurii". Textul de față nu face trimitere la art. 75 alin. (3), dar credem că, prin raportare la acest text, care se aplică şi în reorganizare, mai înainte de a face cererea de conversie, creditorul cu creanță curentă va trebui să facă o cerere de plată, ce va fi analizată de către administratorul judiciar, care, dacă va fi respinsă, se va soluționa de judecătorul-sindic şi, numai în măsura în care plata nu va fi făcută în baza deciziei administratorului judiciar sau a judecătorului-sindic, după 60 de zile de la scadență, creditorul neplătit va fi îndreptățit să ceară conversia reorganizării în faliment. A se vedea şi nota de la art. 75.

Art. 144. (1) Debitorul, prin administratorul special, sau, după caz, administratorul judiciar va trebui să prezinte trimestrial rapoarte comitetului creditorilor asupra situației financiare a averii debitorului. Ulterior aprobării de către comitetul creditorilor, rapoartele vor fi înregistrate la grefa tribunalului, iar debitorul sau, după caz, administratorul judiciar va notifica aceasta tuturor creditorilor, în vederea consultării rapoartelor.

(2) Administratorul judiciar va prezenta și situația cheltuielilor efectuate pentru bunul mers al activității, în vederea recuperării acestora, care va fi avizată de comitetul creditorilor.

(3) În termen de 5 zile de la aprobarea rapoartelor, comitetul creditorilor va putea convoca adunarea creditorilor pentru a prezenta măsurile luate de debitor și/sau de administratorul judiciar, efectele acestora, precum și să propună motivat alte măsuri.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 106 din Legea nr. 85/2006.*

Secțiunea a 7-a
Falimentul și lichidarea activelor

Art. 145. (1) Judecătorul-sindic va decide, prin sentință sau, după caz, prin încheiere, în condițiile art. 71, intrarea în faliment în următoarele cazuri:

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

A. a) debitorul și-a declarat intenția de a intra în procedura simplificată;
b) debitorul nu și-a declarat intenția de reorganizare;
c) niciunul dintre celelalte subiecte de drept îndreptățite nu a propus un plan de reorganizare, potrivit dispozițiilor art. 132, sau niciunul dintre planurile propuse nu a fost acceptat și confirmat;
B. debitorul și-a declarat intenția de reorganizare, dar nu a propus un plan de reorganizare ori planul propus de acesta nu a fost acceptat și confirmat;
C. obligațiile de plată și celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite în condițiile stipulate prin planul confirmat sau desfășurarea activității debitorului în decursul reorganizării sale aduce pierderi averii sale;
D. a fost aprobat raportul administratorului judiciar prin care se propune, după caz, intrarea debitorului în faliment, potrivit art. 92 alin. (5) sau art. 97 alin. (5);
E. în cazurile prevăzute la art. 75 alin. (4) și art. 143 alin. (3).
(2) Prin hotărârea prin care se decide intrarea în faliment, judecătorul-sindic va pronunța dizolvarea debitorului persoană juridică și va dispune:
a) ridicarea dreptului de administrare al debitorului;
b) în cazul procedurii generale, desemnarea unui lichidator judiciar provizoriu, precum și stabilirea atribuțiilor și a onorariului acestuia, în conformitate cu criteriile aprobate prin legea de organizare a profesiei;
c) în cazul procedurii simplificate, confirmarea în calitate de lichidator judiciar a administratorului judiciar, desemnat potrivit prevederilor art. 57 alin. (2) sau art. 73, după caz;
d) termenul maxim de la intrarea în faliment în cadrul procedurii generale, de predare a gestiunii averii de la debitor/administratorul judiciar către lichidator judiciar, împreună cu lista actelor și operațiunilor efectuate după deschiderea procedurii prevăzute la art. 84 alin. (2);
e) întocmirea de către administratorul judiciar și predarea către lichidatorul judiciar, în termen de maximum 5 zile de la intrarea în faliment, în cadrul procedurii generale, a unei liste cuprinzând numele și adresele creditorilor și toate creanțele acestora la data intrării în faliment, cu indicarea celor născute după deschiderea procedurii, a tabelului definitiv al creanțelor și a oricăror altor tabele întocmite în procedură, a oricăror rapoarte de distribuție, a listei actelor și operațiunilor efectuate după data deschiderii procedurii. Această obligație revine administratorului special, cu avizul administratorului judiciar,

dacă, până la data deschiderii procedurii falimentului, nu a fost ridicat dreptul de administrare;
f) notificarea intrării în faliment.
(3) În cazul intrării în faliment, încheierea sau, după caz, sentința va indica și termenele prevăzute la art. 146 alin. (2) sau, după caz, la art. 147 alin. (2).
(4) După intrarea în faliment în procedura generală, dispozițiile art. 99-114 vor fi aplicate, dacă este necesar, în mod corespunzător, în ceea ce privește creanțele născute între data deschiderii procedurii și data intrării în faliment, precum și procedura de admitere a acestora.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 107 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** S-a eliminat condiția de la alin. (1) lit. b): „la cererea creditorului de deschidere a procedurii, (debitorul – n.a., N.T.) a contestat că ar fi în stare de insolvență, iar contestația a fost respinsă de judecătorul-sindic". Condiția a fost eliminată corespunzător și de la art. 72 alin. (3) [fostul art. 33 alin. (2)]. În practică, s-a dovedit că interdicția debitorului de a depune un plan de reorganizare, dacă a contestat starea de insolvență și contestația i-a fost respinsă, este extrem de dură și constituie, de fapt, o îngrădire a dreptului la apărare. Față de cererea creditorului, debitorul trebuie să se apere invocând faptul că nu se află în stare de insolvență și, în subsidiar, dacă se apreciază starea de insolvență, trebuie să i se recunoască posibilitatea de a se reorganiza. Interdicția de a depune un plan dacă a contestat starea de insolvență este de fapt o sancțiune pentru exercitarea unui drept la apărare și contravine scopului principal al legii, care este reorganizarea și reinserția debitorilor aflați în stare de insolvență în viața economică, cu condiția stingerii pasivului.
A fost introdus la lit. e) un nou caz de trecere la faliment, mai concret, un caz de conversie a reorganizării în faliment – a se vedea nota de la art. 143 – și un caz de trecere la faliment din perioada de observație – a se vedea nota la art. 75 alin. (4). Mai precis, este vorba de dreptul recunoscut creditorului cu

creanță curentă neplătită mai mult de 60 de zile de la scadență de a cere trecerea la faliment, fie din perioada de observație, fie din reorganizare.

La alin. (2) lit. e) s-a completat obligația de predare a actelor privind pe debitor către lichidatorul desemnat să administreze procedura de faliment, în sarcina administratorului special, dacă nu s-a ridicat dreptul de administrare.

Art. 146. (1) În cazul intrării în faliment în procedura generală, lichidatorul judiciar va trimite o notificare tuturor creditorilor menționați în lista depusă de debitor/administratorul judiciar, prevăzută la art. 145 alin. (2) lit. e), ale căror creanțe s-au născut după deschiderea procedurii, debitorului și registrului unde debitorul este înmatriculat, pentru efectuarea mențiunii. Dispozițiile art. 99 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

(2) Notificarea va fi comunicată creditorilor cu cel puțin 10 zile înainte de împlinirea termenului-limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor și va cuprinde:

a) termenul-limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor prevăzute la alin. (3), în vederea întocmirii tabelului suplimentar, care va fi de maximum 45 de zile de la data intrării în faliment, precum și cerințele pentru ca o creanță înregistrată să fie considerată valabilă;

b) termenul de verificare a creanțelor prevăzute la alin. (3), de întocmire și publicare a tabelului suplimentar al acestora, care nu va depăși 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la lit. a);

c) termenul de depunere la tribunal a contestațiilor, care va fi de 7 zile de la publicarea în BPI a tabelului suplimentar;

d) termenul de întocmire a tabelului definitiv consolidat, care nu va depăși 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la lit. b).

(3) Vor fi supuse verificării toate creanțele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare, născute după data deschiderii procedurii sau, după caz, al căror cuantum a fost modificat față de tabelul definitiv de creanțe sau față de programul de plată din planul de reorganizare, ca urmare a plăților făcute după deschiderea procedurii.

(4) Creanțele admise în tabelul definitiv de creanțe nu vor mai fi supuse verificării; toți creditorii vor putea să formuleze contestații cu privire la tabelul suplimentar.

(5) Tabelul definitiv consolidat va cuprinde totalitatea creanțelor admise împotriva averii debitorului, existente la data intrării în faliment, cu respectarea dispozițiilor art. 112.
(6) Titularilor de creanțe născute după deschiderea procedurii, care nu depun cerere de admitere a creanțelor în termenul prevăzut la alin. (2) lit. a), li se aplică, în mod corespunzător, prevederile art. 114.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 108 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul are în vedere trecerea la faliment din procedura generală şi reglementează întocmirea tabelelor, suplimentar şi definitiv consolidat.
Tabelul suplimentar este definit la art. 5 pct. 70, iar tabelul definitiv consolidat este definit la art. 5 pct. 68.
Notificarea pentru stabilirea masei pasive la data intrării în faliment se trimite numai creditorilor ale căror creanțe s-au născut după deschiderea procedurii, cu cel puțin 10 zile înainte de împlinirea termenului-limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor născute în intervalul de după deschiderea procedurii.
Termenul de depunere a contestațiilor la aceste creanțe s-a micşorat, ca durată, de la 10 zile la 7 zile şi curge de la publicarea în BPI a tabelului suplimentar. Soluția de curgere a termenelor în continuare, de la un anumit moment obiectiv, după ce s-a luat la cunoştință de dreptul recunoscut sau nerecunoscut, este o soluție corectă, care respectă dreptul la apărare. Vechea reglementare calcula termenul înapoi, de la momentul stabilit prin hotărârea de trecere la faliment, creditorul fiind obligat ca înainte de acest termen să urmărească la dosar depunerea tabelului suplimentar.
Îşi vor depune declarații de creanță numai creditorii ale căror creanțe s-au născut după deschiderea procedurii.
Din interpretarea alin. (3) şi (4) reiese că vor fi supuse verificării, în sensul de verificare a existenței, cuantumului şi a cauzelor de preferință, numai creanțele născute după data

deschiderii procedurii, fără a se verifica existența, cuantumul sau cauza de preferință la creanțele anterioare deschiderii procedurii. Pentru cele din urmă, aceste elemente nu mai pot fi verificate, fiind definitiv stabilite. Semnificația noțiunii de verificare cu privire la aceste creanțe din alin. (3) este că, din sumele admise în tabelul definitiv, se vor scădea plățile făcute în cursul perioadei de observație sau de reorganizare. Folosindu-se expresia „vor fi supuse verificării toate creanțele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare, născute după data deschiderii procedurii sau, după caz, al căror cuantum a fost modificat față de tabelul definitiv de creanțe sau față de programul de plată din planul de reorganizare, ca urmare a plăților făcute după deschiderea procedurii", nu se ține seama de dispozițiile art. 140 alin. (1), potrivit cărora, „în cazul intrării în faliment se va reveni la situația stabilită prin tabelul definitiv al tuturor creanțelor împotriva debitorului prevăzut la art. 112 alin. (1), scăzându-se sumele achitate în timpul planului de reorganizare" şi nici de dispozițiile art. 148, potrivit cărora, în cazul intrării în faliment după confirmarea unui plan de reorganizare, titularii creanțelor participă la distribuiri cu valoarea acestora astfel cum au fost înregistrate în tabelul definitiv. Astfel, în cazul în care trecerea la faliment s-a făcut prin conversia reorganizării, lichidatorul judiciar va scădea din sumele cuprinse în tabelul definitiv sumele achitate în reorganizare şi va trece sumele rămase în tabelul definitiv consolidat. Orice contestație cu privire la aceste creanțe nu poate viza decât modul în care au fost deduse sumele achitate din valoarea înscrisă în tabelul definitiv.

Art. 147. (1) În cazul intrării în faliment prin procedura simplificată, lichidatorul judiciar va trimite o notificare privind intrarea în procedura falimentului și, în cazul debitorului persoană juridică, ridicarea dreptului de administrare și dizolvarea acestuia, tuturor creditorilor notificați potrivit prevederilor art. 99, debitorului și oficiului registrului comerțului sau, după caz, registrului societăților agricole ori registrului asociațiilor și fundațiilor în care debitorul este înmatriculat,

pentru efectuarea mențiunii. În cazul în care este justificată majorarea, în sensul art. 100 alin. (2), a termenelor de publicare a tabelului preliminar de creanțe, prevăzut la art. 100 alin. (1) lit. c), și de definitivare a tabelului de creanțe, prevăzut la art. 100 alin. (1) lit. d), noile termene astfel fixate vor fi notificate creditorilor.

(2) În cazul în care, până la aprobarea propunerii administratorului judiciar prevăzute la art. 92 alin. (4), debitorul aflat în faliment prin procedură simplificată și-a continuat activitatea, lichidatorul judiciar va notifica, în termen de 5 zile de la data intrării în faliment, creditorii deținând creanțe asupra debitorului, având prioritate potrivit prevederilor art. 161 pct. 4, născute în perioada de observație, solicitându-le să înscrie, în termen de 10 zile de la primirea notificării, cereri de admitere a creanțelor însoțite de documente justificative. Notificarea va cuprinde și termenele de publicare a tabelului preliminar de creanțe, prevăzut la art. 100 alin. (1) lit. c), și de definitivare a tabelului de creanțe, prevăzut la art. 100 alin. (1) lit. d), așa cum au fost cuprinse și în notificarea prevăzută la alin. (1) sau, după caz, la art. 99 alin. (1). Dispozițiile art. 99 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

(3) Vor fi supuse verificării toate creanțele asupra averii debitorului, inclusiv cele bugetare, născute după data deschiderii procedurii.

(4) Titularilor de creanțe născute după deschiderea procedurii, care nu depun cererea de admitere a creanțelor în termenul prevăzut la alin. (2), li se aplică, în mod corespunzător, prevederile art. 114.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 109 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul are în vedere trecerea la faliment din procedura simplificată şi reglementează întocmirea tabelelor, preliminar şi definitiv. În această ipoteză nu se mai întocmesc tabelele, suplimentar şi definitiv consolidat.

Notificarea prevăzută de prezentul articol în alin. (1), spre deosebire de cea prevăzută la art. 146 (care se trimite numai creditorilor ale căror creanțe s-au născut după deschiderea procedurii), se face creditorilor cu creanțe anterioare deschiderii procedurii, înscrişi în lista depusă de debitor potrivit art. 67 alin. (1) lit. c), şi celor ale căror creanțe s-au născut după deschiderea procedurii, în perioada de observație,

pentru a li se aduce la cunoștință intrarea în faliment, ridicarea dreptului de administrare și demararea procedurii de întocmire a tabelelor, preliminar și definitiv, cu dreptul corelativ lor de a contesta creanțele ce vor fi înscrise din tabelul preliminar (se vor indica și termenele de depunere a declarațiilor de creanță, de verificare, întocmire și publicare în BPI a tabelului preliminar, de publicare a tabelului definitiv).
Se aplică în completare dispozițiile art. 110-112, art. 5 pct. 67 și 69 – a se vedea și notele de la aceste articole.

Art. 148. În cazul intrării în faliment după confirmarea unui plan de reorganizare, titularii creanțelor participă la distribuiri cu valoarea acestora astfel cum au fost înregistrate în tabelul definitiv consolidat.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 110 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Este modificat și corelat cu dispozițiile art. 140 alin. (1), creditorii anteriori deschiderii procedurii, în cazul conversiei reorganizării în faliment, revenind la tabelul definitiv din care se vor deduce numai sumele achitate în perioada de reorganizare, fără ca modificările aduse creanțelor prin planul confirmat să mai aibă autoritate de lucru judecat.
A se vedea și notele de la art. 140 și art. 146.

Art. 149. Garanțiile reale și personale constituite pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin planul de reorganizare rămân valabile în favoarea creditorilor pentru plata sumelor datorate acestora potrivit planului de reorganizare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 111 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Art. 150. (1) Creditorii nu sunt obligați să restituie sumele încasate în cursul reorganizării.
(2) Actele cu titlu gratuit, efectuate între data confirmării planului de reorganizare și intrarea în faliment, sunt nule.

(3) Celelalte acte efectuate în intervalul prevăzut la alin. (2), exceptându-le pe cele făcute cu respectarea dispozițiilor art. 87 alin. (1) și (2) și pe cele permise de planul de reorganizare, sunt prezumate ca fiind în frauda creditorilor și vor fi anulate, cu excepția cazului în care cocontractantul dovedește buna sa credință la momentul încheierii actului.

(4) Creanțele bănești asupra averii debitorului se consideră scadente la data deschiderii procedurii de faliment. Această prevedere nu este aplicabilă în privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 112 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat cu o modificare numai la alin. (4), potrivit căreia nu se consideră scadente la data intrării în faliment creanțele din contractele financiare calificate, din operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau dintr-un acord de compensare bilaterală. Toate celelalte creanțe băneşti asupra averii debitorului se consideră scadente la data deschiderii procedurii de faliment.

§1. Măsuri premergătoare lichidării

Art. 151. (1) Vor fi puse sub sigilii: magazinele, magaziile, depozitele, birourile, corespondența comercială, arhiva, dispozitivele de stocare și prelucrare a informației, contractele, mărfurile și orice alte bunuri mobile aparținând averii debitorului.

(2) În situația prevăzută la art. 93, inventarul bunurilor debitorului se va face după obținerea relațiilor scrise privind situația bunurilor debitorului. Dacă în urma demersurilor efectuate potrivit prevederilor art. 94-96, administratorul judiciar nu identifică niciun bun, inventarul se încheie pe baza comunicărilor scrise transmise de autoritățile relevante.

(3) Nu vor fi puse sub sigilii:

a) obiectele care vor trebui valorificate de urgență pentru a se evita deteriorarea lor materială sau pierderea din valoare;

b) registrele de contabilitate;

c) cambiile și alte titluri de valoare scadente sau care urmează a fi scadente în scurt timp, precum și acțiunile ori alte titluri de participație ale debitorului, care vor fi preluate de lichidatorul judiciar pentru a fi încasate sau pentru a efectua activitățile de conservare necesare;

d) numerarul pe care lichidatorul judiciar îl va depune în bancă în contul averii debitorului.

(4) În timpul acțiunii de sigilare, lichidatorul judiciar va lua măsurile necesare pentru conservarea bunurilor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 113 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Acest text este preluat fără modificări.

În ceea ce privește inventarierea bunurilor, având în vedere dispozițiile art. 101, potrivit cărora administratorul judiciar desemnat va trebui să facă inventarierea averii debitorului în termen de 60 de zile de la deschiderea procedurii, credem că în cazul trecerii la faliment din procedura generală, lichidatorul va trebui ca la inventariere să pornească de la procesul-verbal de inventar întocmit de administratorul judiciar. Credem că, în toate cazurile, fie că s-a deschis direct procedura falimentului, fie că trecerea la faliment este urmarea unei perioade de observație sau chiar a conversiei reorganizării, lichidatorul judiciar va trebui să întocmească inventarul la data intrării în faliment, pentru că, potrivit art. 152, de la data inventarului, lichidatorul ia în posesie bunurile, devenind depozitarul lor judiciar. Procesul-verbal de inventariere întocmit de administratorul judiciar va trebui predat lichidatorului.

Art. 152. (1) Dacă averea debitorului poate fi inventariată complet într-o singură zi, lichidatorul judiciar va putea proceda imediat la inventariere, fără a aplica sigiliile. În toate celelalte cazuri se va proceda la inventariere în cel mai scurt timp posibil. Administratorul special va trebui să fie de față și să asiste la inventar, dacă judecătorul-sindic dispune astfel. Dacă administratorul special nu se va prezenta, el nu va putea contesta datele din inventar.

(2) Pe măsura desfășurării inventarierii, lichidatorul judiciar ia în posesie bunurile, devenind depozitarul lor judiciar.

➲ *Vechea reglementare: art. 114 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Acest articol este preluat fără modificări. A se vedea și nota de la art. 151.

Art. 153. (1) Inventarul va trebui să descrie toate bunurile identificate ale debitorului.
(2) Actul de inventar va fi semnat de lichidatorul judiciar și de administratorul special, iar dacă acesta nu participă la inventariere, numai de către lichidatorul judiciar.
(3) În vederea conservării patrimoniului, în cazul în care în averea debitorului nu există suficiente lichidități, lichidatorul judiciar va putea valorifica de urgență bunuri ale debitorului, cu prioritate pe cele asupra cărora nu există cauze de preferință, pentru obținerea acestor lichidități, fără aprobarea creditorilor. Valorificarea se va efectua prin licitație publică, după evaluarea prealabilă, pornind de la valoarea de lichidare indicată de evaluator.

➲ *Vechea reglementare: art. 115 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Mențiunea nouă este că procesul-verbal va fi semnat de administratorul special pentru debitor.
A se vedea nota de la art. 39 alin. (6). Textele nu sunt corelate, încât credem că, prin interpretarea lor coroborată, vânzarea se face cu acordul comitetului creditorilor, dacă acesta a fost desemnat, sau fără acordul acestuia, dacă un comitet nu există.

§2. Efectuarea lichidării

Art. 154. (1) Lichidarea bunurilor din averea debitorului va fi efectuată de lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului-sindic. Pentru maximizarea valorii averii debitorului, lichidatorul judiciar va face toate demersurile de expunere pe piață, într-o formă adecvată, a acestora, cheltuielile de publicitate fiind suportate din averea debitorului.

(2) Lichidarea va începe îndată după finalizarea de către lichidatorul judiciar a inventarierii și depunerea raportului de evaluare. Bunurile vor putea fi vândute în bloc sau individual. Orice vânzare în bloc a bunurilor, ca subansamblu funcțional, indiferent dacă se face în reorganizare sau în faliment, poate fi considerată transfer de active, dacă îndeplinește dispozițiile art. 128 alin. (7) din Legea nr. 571/2003. Tipul de vânzare a bunurilor, respectiv licitație publică, negociere directă sau o combinație a celor două și regulamentul de vânzare corespunzător modalității de vânzare pentru care se optează sunt aprobate de adunarea creditorilor, pe baza propunerii lichidatorului judiciar. În cazul licitației publice, publicitatea se va face și prin afișare pe site-ul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România. În vederea evaluării bunurilor din averea debitorului, cu acordul comitetului creditorilor, lichidatorul judiciar poate să angajeze, în numele debitorului, un evaluator și să îi stabilească onorariul. Evaluatorii trebuie să fie membri ai Asociației Naționale a Evaluatorilor din România, iar evaluarea trebuie efectuată în conformitate cu standardele internaționale de evaluare.

(3) Bunurile din averea debitorului vor fi evaluate atât în bloc, cât și individual. Evaluarea în bloc are în vedere fie evaluarea totalității bunurilor din averea debitorului, fie evaluarea subansamblurilor funcționale.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 116 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** După inventariere, lichidatorul judiciar va trebui să ia măsurile necesare pentru evaluarea bunurilor din averea debitorului, operațiune fără de care nu se poate trece la lichidare. Poate că modul de evaluare trebuia reglementat în secțiunea anterioară, după inventar.

Evaluarea vizează toate bunurile din averea debitorului şi este diferită de cea a bunurilor afectate de cauze de preferință, care se face în vederea întocmirii tabelului definitiv. Credem că, dacă s-au făcut evaluări de bunuri pentru întocmirea tabelului definitiv, aceste bunuri nu vor mai fi din nou evaluate individual, pentru că ar fi o cheltuială inutilă, ci eventual se va face o nouă evaluare a lor ca elemente ale unui bloc sau ansamblu funcțional.

BCU IAȘI CENTRAL

Evaluatorul se desemnează de lichidatorul judiciar cu acordul comitetului creditorilor, care aprobă şi onorariul acestuia, dacă acesta se plăteşte din averea debitorului, potrivit textului de față – alin. (2) – raportat la art. 61. Potrivit art. 61, dacă onorariul evaluatorului se plăteşte din fondul de lichidare, comitetul nu trebuie să aprobe onorariul, dar acesta trebuie să țină seama de standardele de cost stabilite de UNPIR.

Întrucât evaluarea este obligatorie, fiind o operațiune impusă de lege, sunt aplicabile şi dispozițiile art. 62 alin. (6). Dacă în prima şedință a comitetului creditorilor convocată s-a respins propunerea lichidatorului judiciar pentru desemnarea unui anumit specialist evaluator sau s-a respins onorariul acestuia, se convoacă o nouă şedință a comitetului creditorilor, având aceeaşi ordine de zi. În cazul în care la a doua şedință comitetul nu aprobă nici evaluatorul propus de practician şi nici nu desemnează un altul, lichidatorul judiciar va putea să desemneze, fără acordul comitetului, specialistul cu oferta tehnică şi financiară cea mai bună.

Sunt aplicabile şi dispozițiile art. 62 alin. (1)-(5) privind contestarea rapoartelor de evaluare. A se vedea şi nota de la art. 62.

Evaluarea este obligatoriu să se facă, atât în bloc (fie evaluarea totalității bunurilor din averea debitorului, fie evaluarea subansamblurilor funcționale), cât şi individual.

Se reglementează:

- modalitățile de vânzare: vânzare în bloc (totalitatea bunurilor sau subansamble funcționale, astfel cum sunt definite la art. 5 pct. 65) sau a bunurilor individual;
- tipurile de vânzare: licitație publică, negociere directă sau o combinație a celor două;
- regulile după care se face vânzarea: regulamentul de vânzare corespunzător modalității de vânzare pentru care se optează sau dispozițiile Codului de procedură civilă.

Deşi textul este relativ neclar, apreciem că adunarea creditorilor trebuie să aprobe: modalitatea de vânzare, tipul de

vânzare şi regulamentul de vânzare corespunzător modalității de vânzare pentru care se optează, precum şi raportul de evaluare, mai exact prețul de la care porneşte vânzarea. Potrivit textului, orice vânzare în bloc a bunurilor, ca subansamblu funcțional, indiferent dacă se face în reorganizare sau în faliment, poate fi considerată transfer de active, dacă îndeplineşte dispozițiile art. 128 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 [art. 128 alin. (7): *„Transferul tuturor activelor sau al unei părți a acestora, efectuat cu ocazia transferului de active sau, după caz, şi de pasive, indiferent dacă este realizat ca urmare a vânzării sau ca urmare a unor operațiuni precum divizarea, fuziunea ori ca aport în natură la capitalul unei societăți, nu constituie livrare de bunuri dacă primitorul activelor este o persoană impozabilă. Primitorul activelor este considerat a fi succesorul cedentului în ceea ce priveşte ajustarea dreptului de deducere prevăzută de lege"*].

Art. 155. Raportul de evaluare va fi depus la dosarul cauzei, iar un anunț cu privire la depunerea acestuia și un extras cuprinzând o sinteză a sa se vor publica în BPI. Creditorii vor putea consulta raportul de evaluare în locația indicată prin anunț de către lichidatorul judiciar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 117 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Se reglementează obligativitatea publicității prin BPI în legătură cu depunerea raportului de evaluare a bunurilor, pentru opozabilitatea acestuia față de creditori. Textul de față prevede publicarea în BPI a unui anunț cu privire la depunerea acestuia şi a unui extras al raportului. Textul este necorelat cu art. 62 alin. (2), care prevede doar publicarea anunțului cu privire la raportul depus la dosarul cauzei. Credem că publicitatea trebuie să se facă în forma ce rezultă din coroborarea textelor [art. 58 lit. q), art. 155 şi art. 62 alin. (2)]: în BPI se publică un anunț care încunoştințează pe creditori în legătură cu depunerea raportului de evaluare la

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

dosarul cauzei și locația unde acesta poate fi consultat, precum și un extras al raportului de evaluare (sinteză). De asemenea, din interpretarea coroborată a aceloraşi texte de lege rezultă că raportul de evaluare se depune la dosarul cauzei, la tribunal, şi poate fi consultat în locația indicată în anunț, care poate fi, de exemplu, sediul tribunalului, sediul profesional al lichidatorului judiciar sau la sediul debitorului, dacă acesta are un sediu stabil, unde se poate obține o copie pe cheltuiala solicitantului.
A se vedea şi nota de la art. 62.

Art. 156. (1) Lichidatorul judiciar va convoca adunarea creditorilor în termen de maximum 15 zile de la data depunerii raportului de evaluare la dosarul cauzei, în vederea stabilirii tipului de vânzare.
(2) În cazul vânzării bunurilor prin licitație publică, aceasta se va putea efectua și potrivit Codului de procedură civilă. În cazul în care adunarea creditorilor nu aprobă un regulament de vânzare, potrivit art. 154 alin. (2), sau în ipoteza în care, deși a fost aprobat un regulament de vânzare, bunurile nu au fost valorificate într-un termen rezonabil, la cererea lichidatorului judiciar, aprobată de judecătorul-sindic, vânzarea bunurilor se va efectua prin licitație publică, potrivit Codului de procedură civilă.
(3) În cazul vânzării prin negociere directă, lichidatorul judiciar va supune aprobării adunării creditorilor și regulamentul de vânzare.
(4) Vânzarea activelor se va face după efectuarea publicațiilor de vânzare de către administratorul judiciar/lichidator, într-un ziar de largă circulație. Persoanele interesate vor putea inspecta bunurile supuse vânzării după efectuarea publicațiilor de vânzare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 117 și art. 118 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Se reglementează atribuțiile lichidatorului judiciar premergătoare vânzării. După depunerea raportului de evaluare a bunurilor, lichidatorul va trebui să întocmească regulamentul de vânzare în care va propune şi tipul de vânzare, precum şi metoda de vânzare. Raportul de evaluare şi regulamentul de vânzare vor fi supuse aprobării

adunării creditorilor, care va trebui convocată de lichidator. Creditorii, convocați în adunarea creditorilor, vor trebui să aprobe tipul de vânzare (licitație publică – conform Codului de procedură civilă sau conform unor reguli stabilite de lichidator prin regulament, negociere directă sau o combinație a celor două), modalitatea de vânzare (vânzare în bloc – ca ansamblu funcțional sau vânzare individuală) și raportul de evaluare, mai precis prețul de pornire sau prețul minim de vânzare.

Textul trebuie corelat cu dispozițiile art. 45 lit. o), care reglementează ca atribuție a judecătorului-sindic „judecarea cererilor administratorului judiciar/lichidatorului judiciar în situațiile în care nu se poate lua o hotărâre în ședințele comitetului creditorilor sau ale adunării creditorilor din lipsa de cvorum cauzat de neprezentarea creditorilor legal convocați, la cel puțin două ședințe ale acestora având aceeași ordine de zi".

Considerăm că în cazul în care adunarea creditorilor nu aprobă un regulament de vânzare, potrivit art. 154 alin. (2), vânzarea bunurilor se va efectua prin licitație publică, potrivit Codului de procedură civilă. Credem că în această ipoteză, dacă la două ședințe convocate consecutiv adunarea creditorilor nu aprobă regulamentul de vânzare, judecătorul-sindic va încuviința, la cererea lichidatorului judiciar, vânzarea bunurilor prin licitație publică, conform Codului de procedură civilă.

A se vedea și nota de la art. 45, cu privirea la lit. o).

Art. 157. Valorile mobiliare vor fi vândute în condițiile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 119 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 158. (1) Lichidatorul judiciar va încheia contracte de vânzare; sumele realizate din vânzări vor fi depuse în contul prevăzut la art. 39 alin. (2).

BCU IAȘI - CENTRUL UNIVERSITAR

(2) Dacă vânzarea activelor se va face prin licitație publică, procesul-verbal de adjudecare semnat de lichidatorul judiciar constituie titlu de proprietate. Când legea impune pentru transferul dreptului de proprietate forma autentică, contractele vor fi perfectate de notarul public pe baza procesului-verbal de licitație.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 120 din Legea nr. 85/2006.*

§3. Distribuirea sumelor realizate în urma lichidării

Art. 159. (1) Fondurile obținute din vânzarea bunurilor și drepturilor din averea debitorului, grevate, în favoarea creditorului, de cauze de preferință, vor fi distribuite în următoarea ordine:

1. taxe, timbre și orice alte cheltuieli aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri, precum și cheltuielile avansate de creditor în cadrul procedurii de executare silită, creanțele furnizorilor de utilități născute ulterior deschiderii procedurii, în condițiile art. 77, remunerațiile datorate la data distribuirii persoanelor angajate în interesul comun al tuturor creditorilor, în condițiile art. 57 alin. (2), art. 61 și 63, care se vor suporta pro rata, în raport cu valoarea tuturor bunurilor din averea debitorului;
2. creanțele creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință născute în timpul procedurii de insolvență. Aceste creanțe cuprind capitalul, dobânzile, precum și alte accesorii, după caz;
3. creanțele creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință, cuprinzând tot capitalul, dobânzile, majorările și penalitățile de orice fel, inclusiv cheltuielile, precum și cele corespunzătoare art. 105 alin. (3) și art. 123 alin. (11) lit. a).

(2) În cazul în care sumele realizate din vânzarea acestor bunuri ar fi insuficiente pentru plata în întregime a respectivelor creanțe, creditorii vor avea, pentru diferență, creanțe chirografare sau bugetare, după caz, care vor veni în concurs cu cele cuprinse în categoria corespunzătoare, potrivit naturii lor, prevăzute la art. 161, și vor fi supuse dispozițiilor art. 80. Dacă după plata sumelor prevăzute la alin. (1) rezultă o diferență în plus, aceasta va fi depusă, prin grija lichidatorului judiciar, în contul averii debitorului.

(3) Un creditor beneficiar al unei cauze de preferință este îndreptățit să participe la orice distribuire de sumă făcută înaintea vânzării

bunului grevat de o cauză de preferință în favoarea sa. Sumele primite din acest fel de distribuiri vor fi scăzute din cele pe care creditorul ar fi îndreptățit să le primească ulterior din prețul obținut prin vânzarea bunului grevat de o cauză de preferință, dacă aceasta este necesară pentru a împiedica un astfel de creditor să primească mai mult decât ar fi primit dacă bunul grevat de o cauză de preferință în favoarea sa ar fi fost vândut anterior distribuirii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 121 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul reglementează exclusiv modul de distribuire a fondurilor obținute din vânzarea bunurilor și a drepturilor din averea debitorului, grevate de cauze de preferință. Fondurile obținute din vânzarea altor bunuri sunt distribuite conform art. 161.

Modificările, față de vechea reglementare, vizează art. 159 alin. (1) pct. 1 și 2. La pct. 1 se prevede că remunerațiile datorate la data distribuirii persoanelor angajate în interesul comun al tuturor creditorilor, adică onorariul practicianului în insolvență, onorariile persoanelor de specialitate (avocați, experți, evaluatori, alți specialiști), se vor suporta pro rata, în raport cu valoarea tuturor bunurilor din averea debitorului, iar nu numai din valoarea bunurilor afectate de cauze de preferință. Sunt incluse în aceeași categorie și creanțele furnizorilor de utilități născute în cursul procedurii.

Potrivit pct. 2, după cheltuielile aferente procedurii, vor fi plătite creanțele creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință născute în timpul procedurii de insolvență, în orice fază a acesteia, nu numai cele născute în perioada de reorganizare după confirmarea planului, cum era în vechea reglementare.

Art. 160. (1) La fiecare 3 luni, calculate de la data începerii lichidării, lichidatorul judiciar va prezenta comitetului creditorilor un raport asupra fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe, precum și un plan de distribuire între creditori, dacă este cazul. Raportul și

planul se înregistrează la grefa tribunalului și se publică în BPI. Raportul va prevedea și plata onorariului său și a celorlalte cheltuieli prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 1 sau art. 161 pct. 1, după caz.

(2) Raportul asupra fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe va cuprinde, cel puțin, următoarele:

a) soldul aflat în contul de lichidare după ultima distribuire;

b) încasările efectuate de către lichidatorul judiciar din valorificarea fiecărui bun și din recuperarea creanțelor;

c) cuantumul dobânzilor sau al altor venituri de care beneficiază averea debitorului ca urmare a păstrării în conturi bancare a sumelor nedistribuite sau prin administrarea bunurilor existente în averea debitorului;

d) totalul sumelor aflate în contul de lichidare.

(3) Planul de distribuire între creditori cuprinde în mod obligatoriu următoarele date referitoare la fiecare creditor pentru care se face distribuirea:

a) actualizările aduse tabelului definitiv de creanțe;

b) sumele distribuite deja;

c) sumele rămase după ajustarea tabelului definitiv și distribuirile efectuate deja;

d) sumele ce fac obiectul distribuirii;

e) sume rămase de plată după efectuarea distribuirii.

(4) Pentru motive temeinice, judecătorul-sindic poate prelungi cu cel mult o lună sau poate scurta termenul de prezentare a raportului și a planului de distribuire. Planul de distribuire va fi înregistrat la grefa tribunalului și lichidatorul judiciar va notifica aceasta fiecărui creditor. O copie de pe raport și o copie de pe planul de distribuire vor fi afișate la ușa tribunalului.

(5) Comitetul creditorilor sau orice creditor poate formula contestații la raport și la plan în termen de 15 zile de la publicarea acestora în BPI. O copie de pe contestație se comunică de urgență lichidatorului judiciar. În termen de 5 zile lucrătoare de la expirarea termenului de formulare a contestațiilor, dacă nu se depune nicio contestație, lichidatorul judiciar va proceda la plata efectivă a sumelor distribuite. În cazul în care s-au depus contestații, lichidatorul judiciar va reține de la distribuire sumele supuse contestației în condițiile alin. (6), făcând plata sumelor necontestate.

(6) În termen de 20 de zile de la publicare, judecătorul-sindic, în ședință, cu citarea lichidatorului judiciar, a debitorului și a creditorilor, soluționează deodată, prin sentință, toate contestațiile. În termen de 5

zile lucrătoare de la data când hotărârea de soluționare a contestațiilor devine executorie, lichidatorul judiciar procedează la plata efectivă a sumelor distribuite, conform hotărârii instanțelor de judecată.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 122 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Actuala reglementare nu mai prevede programul de administrare a lichidării care trebuia întocmit de către lichidator.

Se prevede expres că raportul și planul de distribuire a fondurilor se înregistrează la grefa tribunalului, se afișează la ușa tribunalului și se publică în BPI, iar termenul pentru formularea contestațiilor la planul de distribuire curge de la publicarea în BPI, iar nu de la afișarea la ușa tribunalului, cum era în vechea reglementare. Această soluție este corectă, deoarece numai publicarea în BPI face opozabile față de orice participant la procedură măsurile întreprinse și propuse de lichidator. Totodată, în BPI se publică și o notificare colectivă, adresată tuturor creditorilor, în legătură cu depunerea acestor documente, potrivit alin. (4).

Lichidatorul va trebui obligatoriu să facă distribuirea sumelor în termen de 5 zile lucrătoare de la expirarea termenului de formulare a contestațiilor, iar a sumelor contestate în termen de 5 zile de la data hotărârii de soluționare a contestațiilor (hotărârea judecătorului-sindic de soluționare a contestațiilor este executorie). Până la soluționarea contestațiilor, lichidatorul judiciar va reține de la distribuire sumele supuse contestației, făcând plata sumelor necontestate.

Art. 161. Creanțele se plătesc, în cazul falimentului, în următoarea ordine:

1. taxele, timbrele sau orice alte cheltuieli aferente procedurii instituite prin prezentul titlu, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea debitorului, pentru continuarea activității, precum și pentru plata remunerațiilor persoanelor angajate potrivit prevederilor art. 57 alin. (2), art. 61, 63 și 73, sub rezerva celor prevăzute la art. 140 alin. (6);

2. creanțele provenind din finanțări acordate potrivit art. 87 alin. (4);
3. creanțele izvorâte din raporturi de muncă;
4. creanțele rezultând din continuarea activității debitorului după deschiderea procedurii, cele datorate cocontractanților potrivit prevederilor art. 123 alin. (4) și cele datorate terților dobânditori de bună-credință sau subdobânditorilor care restituie averii debitorului bunurile ori contravaloarea acestora potrivit prevederilor art. 120 alin. (2), respectiv ale art. 121 alin. (1);
5. creanțele bugetare;
6. creanțele reprezentând sumele datorate de către debitor unor terți, în baza unor obligații de întreținere, alocații pentru minori sau de plată a unor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;
7. creanțele reprezentând sumele stabilite de judecătorul-sindic pentru întreținerea debitorului și a familiei sale, dacă acesta este persoană fizică;
8. creanțele reprezentând credite bancare, cu cheltuielile și dobânzile aferente, cele rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, din chirii, creanțele corespunzătoare art. 123 alin. (11) lit. b), inclusiv obligațiunile;
9. alte creanțe chirografare;
10. creanțele subordonate, în următoarea ordine de preferință:
    a) creanțele născute în patrimoniul terților dobânditori de rea-credință ai bunurilor debitorului în temeiul art. 120 alin. (2), cele cuvenite subdobânditorilor de rea-credință în condițiile art. 121 alin. (1), precum și creditele acordate persoanei juridice debitoare de către un asociat sau acționar deținând cel puțin 10% din capitalul social, respectiv din drepturile de vot în adunarea generală a asociaților ori, după caz, de către un membru al grupului de interes economic;
    b) creanțele izvorând din acte cu titlu gratuit.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 123 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Ordinea de satisfacere a creanțelor pe categorii a suferit relative modificări.

La pct. 3, legiuitorul a folosit noțiunea de creanțe izvorând din raporturi de muncă. Aceasta trebuie apreciată prin raportare la definiția dată creanțelor salariale de art. 5 pct. 18. Creanțele salariale includ și raporturile asimilate raporturilor de muncă, care trebuie incluse în aceeași categorie la distribuire. A se vedea și nota de la art. 5 pct. 18.

La pct. 4, alături de creanțele rezultând din continuarea activității debitorului după deschiderea procedurii se adaugă creanțele reprezentând despăgubiri datorate cocontractanților ale căror contracte au fost denunțate și creanțele datorate terților dobânditori de bună-credință sau subdobânditorilor care restituie averii debitorului bunurile ori contravaloarea acestora. De altfel, aceste creanțe s-au născut în timpul procedurii, însă nu din continuarea activității debitorului.

La pct. 8, la creanțele reprezentând credite bancare, cu cheltuielile și dobânzile aferente, cele rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări și din chirii, s-au adăugat creanțele finanțatorilor din contractele de leasing reprezentând contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă diferența dintre valoarea întregii creanțe diminuată cu valoarea de piață a bunurilor recuperate, ce fac obiectul material al contractului de leasing, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61.

La pct. 9, a se vedea noțiunea de creditori chirografari dată de art. 5 pct. 22 și nota de la acest text.

La pct. 10, la creanțele subordonate, s-au adăugat, față de vechea reglementare, creanțele născute în patrimoniul terților dobânditori și subdobânditori de rea-credință care au restituit averii debitorului bunurile ce au făcut obiectul contractelor anulate.

Art. 162. Sumele de distribuit între creditori în același rang de prioritate vor fi acordate proporțional cu suma alocată pentru fiecare creanță, prin tabelul definitiv consolidat.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 124 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 163. (1) Titularilor de creanțe dintr-o categorie li se vor putea distribui sume numai după deplina îndestulare a titularilor de creanțe din categoria ierarhic superioară, potrivit ordinii prevăzute la art. 161.

BCU IAȘI CENTRU UNIVERSITAR

(2) În cazul insuficienței sumelor necesare acoperirii valorii integrale a creanțelor cu același rang de prioritate, titularii acestora vor primi o cotă falimentară, reprezentând suma proporțională cu procentul pe care creanța lor îl deține în categoria creanțelor respective.
(3) Contul de insolvență deschis în condițiile art. 39 alin. (2) nu va putea fi în niciun mod indisponibilizat prin nicio măsură de natură penală, civilă sau administrativă dispusă de organele de cercetare penală, de organele administrative sau de instanțele judecătorești.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 125 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, se prevede imposibilitatea de indisponibilizare a contului de insolvență prin nicio măsură de natură penală, civilă sau administrativă dispusă de organele de cercetare penală, de organele administrative sau de instanțele de judecată.

Art. 164. În cazul în care bunurile care alcătuiesc averea unui grup de interes economic ori a unei societăți în nume colectiv sau în comandită nu sunt suficiente pentru plata creanțelor înregistrate în tabelul definitiv consolidat de creanțe, împotriva grupului sau a societății judecătorul-sindic va autoriza executarea silită, în condițiile legii, împotriva asociaților cu răspundere nelimitată sau, după caz, a membrilor, pronunțând o sentință executorie, care va fi pusă în executare de lichidatorul judiciar, prin executor judecătoresc.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 126 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Art. 165. Cu ocazia distribuirilor parțiale, următoarele sume vor fi provizionate:
1. sume proporționale datorate creditorilor ale căror creanțe sunt supuse unei condiții suspensive care nu s-a realizat încă;
2. sume proporționale datorate proprietarilor de titluri la ordin sau la purtător și care au originalele titlurilor, dar nu le-au prezentat;
3. sume proporționale datorate creanțelor admise provizoriu;

4. rezervele destinate să acopere cheltuielile viitoare ale averii debitorului, inclusiv cele generate de litigiile în curs.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 127 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Art. 166. Pentru creditorii deținând creanțe înscrise în tabelul consolidat definitiv de creanțe, cărora li s-au alocat sume numai parțial sau creanțe sub condiție suspensivă și care au luat parte la distribuire, sumele cuvenite vor fi păstrate la bancă, într-un cont special de depozit, până ce situația lor va fi lămurită.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 128 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări. Creanțele sub condiție suspensivă nu au dreptul de a participa la distribuiri de sume până ce condiția nu este îndeplinită. Sumele cuvenite creditorilor cu creanțe sub condiție suspensivă vor fi păstrate la bancă, într-un cont special de depozit, până ce situația lor va fi lămurită.

Art. 167. (1) După ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul judiciar va supune judecătorului-sindic un raport final însoțit de situațiile financiare finale; copii de pe acestea vor fi comunicate tuturor creditorilor și debitorului prin publicare în BPI. Judecătorul-sindic va dispune convocarea adunării creditorilor în termen de maximum 30 de zile de la publicarea raportului final. Creditorii pot formula obiecțiuni la raportul final cu cel puțin 5 zile înainte de data convocării.

(2) La data ședinței, judecătorul-sindic va soluționa, prin încheiere, toate obiecțiunile la raportul final, îl va aproba sau va dispune, dacă este cazul, modificarea corespunzătoare a acestuia.

(3) Creanțele care la data înregistrării raportului final vor fi încă sub condiție nu vor participa la ultima distribuire.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 129 din Legea nr. 85/2006.*

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări, doar cu mențiunea că raportul final însoțit de situațiile financiare finale vor fi comunicate tuturor creditorilor și debitorului, prin publicare în BPI.

Textul are o formulare neclară. De fapt, judecătorul-sindic nu va dispune convocarea adunării creditorilor, ci va aproba sau infirma raportul final dispunând modificarea lui, soluționând și eventualele contestații, în contradictoriu cu toți creditorii, care vor fi citați.

Art. 168. După ce judecătorul-sindic aprobă raportul final al lichidatorului judiciar, acesta va trebui să facă distribuirea finală a tuturor fondurilor din averea debitorului. Fondurile nereclamate în termen de 30 de zile de către cei îndreptățiți la acestea vor fi depuse în contul prevăzut la art. 39 alin. (4).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 130 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Secțiunea a 8-a

Atragerea răspunderii pentru intrarea în insolvență

Art. 169. (1) La cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte sau întregul pasiv al debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, fără să depășească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice alte persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane;

b) au făcut activități de producție, comerț sau prestări de servicii în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice;

c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți;

d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea. În cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Prezumția este relativă;
e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;
f) au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți;
g) în luna precedentă încetării plăților, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferință unui creditor, în dauna celorlalți creditori;
h) orice altă faptă săvârșită cu intenție, care a contribuit la starea de insolvență a debitorului, constatată potrivit prevederilor prezentului titlu.
(2) Dacă administratorul judiciar ori, după caz, lichidatorul judiciar nu a indicat persoanele culpabile de starea de insolvență a debitorului și/sau a hotărât că nu este cazul să introducă acțiunea prevăzută la alin. (1), aceasta poate fi introdusă de președintele comitetului creditorilor în urma hotărârii adunării creditorilor ori, dacă nu s-a constituit comitetul creditorilor, de un creditor desemnat de adunarea creditorilor. De asemenea, poate introduce această acțiune, în aceleași condiții, creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală.
(3) Cererea introdusă în temeiul alin. (1) sau, după caz, alin. (2) se va judeca separat, formându-se un dosar asociat.
(4) În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția în care au contribuit la starea de insolvență.
(5) Răspunderea persoanelor în cauză nu va putea fi angajată dacă, în organele colegiale de conducere ale persoanei juridice, s-au opus la actele ori la faptele care au contribuit la starea de insolvență sau au lipsit de la luarea deciziilor care au contribuit la starea de insolvență și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii.
(6) Răspunderea nu va putea fi angajată dacă, în luna precedentă încetării plăților, s-au efectuat, cu bună-credință, plăți în executarea unui acord cu creditorii, încheiat ca urmare a unor negocieri extraju-

diciare pentru restructurarea datoriilor debitorului, cu condiția ca acordul să fi fost de natură a conduce la redresarea financiară a debitorului și să nu fi avut ca scop prejudicierea și/sau discriminarea unor creditori. Aceste prevederi se vor aplica și în cazul acordurilor realizate în cadrul procedurii concordatului preventiv.

(7) În cazul în care s-a pronunțat o hotărâre de respingere a acțiunii introduse potrivit alin. (1) sau, după caz, alin. (2), administratorul judiciar/lichidatorul judiciar care nu intenționează să formuleze apel împotriva acesteia va notifica în acest sens comitetul creditorilor sau, în cazul în care nu a fost desemnat un comitet al creditorilor, adunarea creditorilor. În cazul în care adunarea creditorilor sau creditorul care deține mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanțelor decide că se impune introducerea apelului, acesta va fi introdus de către președintele comitetului creditorilor sau de către creditorul majoritar, după caz.

(8) Aplicarea dispozițiilor alin. (1) nu înlătură aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracțiuni.

(9) Dacă s-a pronunțat o sentință prin care judecătorul-sindic a dispus atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului statutar, aceasta va fi comunicată către Oficiul Național al Registrului Comerțului, din oficiu.

(10) Persoana împotriva căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă de atragere a răspunderii nu mai poate fi desemnată administrator sau, dacă este administrator în alte societăți, va fi decăzută din acest drept timp de 10 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 138 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Noua reglementare elimină în mod benefic condiția pentru administratorul judiciar/lichidatorul judiciar ca persoanele care au cauzat insolvența să fi fost indicate în raportul asupra cauzelor insolvenței pentru a putea formula acțiunea de atragere a răspunderii patrimoniale. În aceste condiții, practicianul în insolvență poate constata oricând cauzele imputabile ale insolvenței şi poate formula acțiunea, doar sub rezerva prescripției reglementate de art. 170. Evident că, pentru a formula acțiunea, practicianul în insolvență va trebui să întocmească un raport în care să arate cauzele insolvenței

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

și persoanele cărora le este imputabilă, precum și faptele imputabile și prejudiciul creat averii debitorului.

În ceea ce privește limitele răspunderii, se prevede că răspunderea poate fi atrasă pentru o parte sau întregul pasiv neplătit al debitorului, persoană juridică. Se va elimina astfel practica neunitară generată de faptul că vechiul text prevedea atragerea răspunderii doar pentru o parte a pasivului debitorului, în condițiile în care majoritatea jurisprudenței a considerat că insuficiența textului nu împiedică atragerea răspunderii pentru întregul pasiv neacoperit din averea debitorului. O altă limită a răspunderii, care de altfel reieșea din teoria răspunderii delictuale și care acum este prevăzută expres de text, este că răspunderea nu poate depăși prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă.

O modificare esențială a suferit-o textul ce ține de fapta de neținere a contabilității. Se prevede că în cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă relativ. Autorul faptei va putea să răstoarne prezumția de neținere a contabilității prin predarea către practicianul în insolvență a documentelor contabile. Desigur că, după cercetarea acestora, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate constata că s-a ținut o contabilitate fictivă, s-a făcut să dispară unele documente contabile sau nu s-a ținut contabilitatea în conformitate cu legea, încât rămâne totuși posibilă antrenarea răspunderii, dar aceste fapte trebuie constatate și dovedite concret, neoperând vreo prezumție. Se va elimina astfel jurisprudența contradictorie cu privire la atragerea răspunderii pentru neținerea contabilității atunci când administratorul social nu a predat documentele contabile. Vechea jurisprudență, care opina pentru soluția de atragere a răspunderii, se baza pe o prezumție judecătorească: neținerea contabilității este o faptă negativă generală care nu poate fi dovedită decât prin faptul pozitiv contrar. Faptul că administratorul social nu a pus la dispoziția practicianului evidența

contabilă, în temeiul obligației sale legale, naşte prezumția relativă (judecătorească) că evidența contabilă nu s-a ținut. Revenea sarcina administratorului social să răstoarne prezumția şi facă dovada că a ținut contabilitatea, punând la dispoziția administratorului judiciar/lichidatorului judiciar actele contabile.

În aprecierea faptei de la lit. g) – în luna precedentă încetării plăților, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferință unui creditor, în dauna celorlalți creditori –, trebuie să se aibă în vedere şi dispozițiile alin. (6) – răspunderea nu va putea fi angajată dacă, în luna precedentă încetării plăților, s-au efectuat, cu bună-credință, plăți în executarea unui acord cu creditorii, încheiat ca urmare a unor negocieri extrajudiciare pentru restructurarea datoriilor debitorului, cu condiția ca acordul să fi fost de natură a conduce la redresarea financiară a debitorului şi să nu fi avut ca scop prejudicierea şi/sau discriminarea unor creditori. Aceste prevederi se vor aplica şi în cazul acordurilor realizate în cadrul procedurii concordatului preventiv.

La lit. h) a alin. (1) se introduce o nouă faptă care poate genera antrenarea răspunderii, şi anume: orice altă faptă săvârşită cu intenție, care a contribuit la starea de insolvență a debitorului, constatată potrivit prevederilor prezentului titlu. Textul este atât de general încât va constitui un izvor de jurisprudență neunitară. Numai fapta săvârşită cu intenție poate antrena răspunderea în temeiul lit. h), care este alta decât vreuna dintre cele enumerate la lit. a)-g), pentru care culpa este suficientă pentru atragerea răspunderii.

Legiuitorul omite să elimine inadvertența din alin. (4): în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care şi-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția în care au contribuit la starea de insolvență. Atunci când insolvența este contemporană mandatului, există legă-

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

tură de cauzalitate între faptă şi starea de insolvență, dar atunci când starea de insolvență este anterioară mandatului persoanei a cărei răspundere se solicită a se antrena, este evident că nu mai există legătura de cauzalitate. În loc de „anterioară", era corect „ulterioară". Având în vedere principiile răspunderii civile delictuale, precum şi enunțul din alin. (1): „(...) ajuns în stare de insolvență, fără să depăşească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă, să fie suportată de membrii organelor de conducere şi/sau supraveghere din cadrul societății, precum şi de orice alte persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului", credem că textul trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „anterioară" trebuie citită „ulterioară".

Se introduc două noi dispoziții, potrivit cărora sentința de atragere a răspunderii va fi comunicată Oficiului Național al Registrului Comerțului, din oficiu, iar persoana împotriva căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă de atragere a răspunderii nu mai poate fi desemnată administrator sau, dacă este administrator în alte societăți, va fi decăzută din acest drept timp de 10 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Textul prevede expres în alin. (3) că, în vederea soluționării acțiunii de atragere a răspunderii, se constituie dosar asociat.

Titularii acțiunii în răspundere sunt: administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, adunarea creditorilor (reprezentată prin preşedintele comitetului creditorilor sau un alt creditor, dacă un comitet nu a fost desemnat) şi creditorul majoritar. Adunarea creditorilor trebuie să se întrunească legal pentru a lua hotărârea de promovare a acțiunii.

Acțiunea se soluționează în contradictoriu cu titularul său şi cu persoanele responsabile de apariția stării de insolvență. Acestea din urmă vor fi citate pentru primul termen de judecată potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă şi prin BPI, potrivit dispozițiilor art. 42 alin. (4). De remarcat că,

prin derogare de la dispozițiile Codului de procedură civilă, potrivit cărora pot exercita căile de atac numai părțile din proces, deşi părți în acțiunea de față pot fi numai administratorul judiciar/lichidatorul judiciar şi persoanele pentru care se solicită antrenarea răspunderii, calea de atac împotriva hotărârii judecătorului-sindic poate fi exercitată şi de alte părți decât cele care au stat în proces la prima instanță, şi anume de adunarea creditorilor, prin preşedintele comitetului creditorilor sau printr-un alt creditor, ori de creditorul majoritar, potrivit alin. (7).

Art. 170. Acțiunea prevăzută la art. 169 se prescrie în termen de 3 ani. Prescripția începe să curgă de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a contribuit la apariția stării de insolvență, dar nu mai târziu de 2 ani de la data pronunțării hotărârii judecătorești de deschidere a procedurii de insolvență.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 139 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** De regulă, fapta şi persoana trebuie identificate cu ocazia analizării cauzelor insolvenței şi trebuie menționate în raportul asupra cauzelor insolvenței. Dar, uneori, nu se pot identifica cauzele reale ale insolvenței în termenul de 40 de zile prevăzut de art. 97. Fapta şi persoana pot fi descoperite şi ulterior, în cadrul diferitelor operațiuni de administrare şi lichidare a averii debitorului.

Cu toate acestea, prescripția nu poate începe să curgă mai târziu de 2 ani de la data deschiderii procedurii de insolvență. Asupra acestui termen există interpretări diferite în jurisprudență. În vechea reglementare, textul care avea o formulare similară a primit interpretări diferite. Unele instanțe au apreciat că acțiunea „se promovează în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana ce a cauzat apariția stării de insolvență, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii". Alte instanțe au considerat că atât termenul de 3 ani, cât şi

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

termenul de 2 ani, de care face vorbire art. 139 din Legea nr. 85/2006, sunt termene de prescripție. Interpretările sunt eronate. Nu pot exista două termene de prescripție pentru aceeași acțiune. Termenul de prescripție este de 3 ani. Termenul de 2 ani se referă la momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție, pentru că partea a doua a textului se referă la momentul curgerii termenului. Termenul de prescripție începe să curgă de la data la care a fost cunoscută fapta și persoana, dar nu poate începe să curgă mai târziu de 2 ani de la data deschiderii procedurii.

Art. 171. Sumele depuse potrivit dispozițiilor art. 169 alin. (1) vor intra în averea debitorului și vor fi destinate, în caz de reorganizare, plății creanțelor potrivit programului de plăți, completării fondurilor necesare continuării activității debitorului, iar în caz de faliment, acoperirii pasivului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 140 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul a rămas neschimbat.

Art. 172. (1) Odată cu cererea formulată potrivit prevederilor art. 169 alin. (1) sau ale alin. (2), administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar ori, după caz, comitetul creditorilor va putea cere judecătorului-sindic să instituie măsuri asigurătorii asupra bunurilor din averea persoanelor urmărite potrivit prevederilor art. 169. Fixarea unei cauțiuni de până la 10% din valoarea pretențiilor este obligatorie.
(2) Cererea de măsuri asigurătorii poate fi formulată și ulterior introducerii acțiunii prevăzute la art. 169.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 141 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul a rămas neschimbat.

Art. 173. (1) Executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 169 alin. (1) se efectuează de către executorul judecătoresc, potrivit Codului de procedură civilă.

(2) După închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi repartizate de către executorul judecătoresc potrivit prevederilor prezentului titlu, în temeiul tabelului definitiv consolidat de creanțe pus la dispoziția sa de către lichidatorul judiciar.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 142 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul a rămas neschimbat.

Secțiunea a 9-a
Închiderea procedurii

Art. 174. (1) În orice stadiu al procedurii prevăzute de prezentul titlu, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative și niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va audia de urgență creditorii într-o ședință, iar în cazul refuzului exprimat de aceștia de a avansa sumele necesare sau în cazul neprezentării acestora, deși s-a îndeplinit procedura citării prin BPI, va da o sentință de închidere a procedurii, prin care se dispune și radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.
(2) În cazul prevăzut la alin. (1) nu sunt aplicabile prevederile art. 167.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 131 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul reglementează închiderea procedurii de insolvență, în orice fază s-ar afla, atunci când nu există activ sau nu există suficient activ pentru acoperirea cel puțin a cheltuielilor de administrare a procedurii, astfel încât procedura nu mai poate continua în mod util. Noutatea reglementării constă în faptul că judecătorul-sindic, sesizat cu cererea de închidere a procedurii de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, este obligat să audieze creditorii într-o ședință, după citarea lor prin BPI, asupra disponibilității de a avansa sumele necesare, mai înainte de a da o sentință de închidere a procedurii. Dincolo de conținutul textului, credem că administratorul judiciar, respectiv lichidatorul judiciar, mai înainte de

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

a sesiza judecătorul-sindic cu cererea de închidere a procedurii, trebuie să ceară creditorilor să avanseze sumele necesare continuării procedurii, indicându-le sumele necesare, precum și justificarea lor, altfel cererea de închidere a procedurii s-ar putea să se dovedească nefondată.

Închiderea procedurii pe acest temei nu este necesar să fie precedată de întocmirea raportului final de lichidare, dar este necesar să fie precedată de întocmirea unui raport în care să se arate lipsa activului și refuzul creditorilor de a avansa aceste sume.

Art. 175. (1) O procedură de reorganizare prin continuarea activității sau de lichidare pe bază de plan va fi închisă, prin sentință, în baza unui raport al administratorului judiciar care constată îndeplinirea tuturor obligațiilor de plată asumate prin planul confirmat, precum și plata creanțelor curente scadente. Dacă o procedură începe ca reorganizare, dar apoi devine faliment, aceasta va fi închisă potrivit prevederilor art. 167.

(2) O procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite și când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă.

(3) Bunurile vor putea fi distribuite creditorilor în contul creanțelor pe care le dețin împotriva averii debitorului, în urma unei propuneri a creditorului, cu obligația acestuia de a achita toate sumele ce ar fi fost datorate creditorilor aflați pe ordinele de prioritate anterioare, precum și celor de pe aceeași ordine de prioritate, potrivit prevederilor art. 159 și 161, în situația în care bunul ar fi fost vândut către un terț. Dacă sunt mai multe propuneri, bunul se va distribui celui care oferă cel mai mare preț, caz în care creanța respectivului creditor se va scădea din prețul datorat. În toate cazurile, prețul bunurilor distribuite creditorilor în contul creanțelor nu va fi mai mic decât valoarea stabilită prin raportul de evaluare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 132 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În alin. (1) se reglementează închiderea procedurii de reorganizare judiciară. Noutatea reglementării constă în

faptul că se prevede că, la baza cererii de închidere a procedurii de reorganizare, trebuie să stea obligatoriu un raport al administratorului judiciar, care constată îndeplinirea tuturor obligațiilor de plată asumate prin planul confirmat, precum și plata creanțelor curente scadente. Nu rezultă cui aparține cererea de închidere a procedurii de reorganizare judiciară. Credem că aceasta poate aparține debitorului prin administratorul special, propunătorului planului sau administratorului judiciar, dar, în toate cazurile, ea trebuie însoțită de raportul administratorului judiciar.

În același alineat se prevede că, „dacă o procedură începe ca reorganizare, dar apoi devine faliment, aceasta va fi închisă potrivit prevederilor art. 167". Trimiterea la art. 167 este greșită, întrucât acest text nu reglementează un caz de închidere a procedurii, ci modul în care se aprobă raportul final. De altfel, în alin. (2) al textului de față se prevede că o procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite și când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă. Această dispoziție este suficientă pentru a se considera că închiderea procedurii de faliment, indiferent cum s-a făcut trecerea la faliment, este condiționată de aprobarea raportului final. Practica a statuat, și această soluție va trebui menținută față de formularea textului, că nimic nu se opune ca cele două etape ale procedurii, și anume aprobarea raportului final și închiderea procedurii de faliment să fie concomitente, pronunțându-se o singură sentință, atunci când toate distribuirile de sume s-au făcut mai înainte, iar raportul final doar descrie etapele parcurse, cuprinzând și situațiile financiare finale.

În alin. (3) se prevede cu caracter de noutate, cu referire la procedura de faliment a cărei închidere este reglementată de alin. (2), posibilitatea lichidatorului de a da în plată bunuri din averea debitorului în contul creanțelor înscrise la masa pasivă. Condiția dării în plată este să se fi achitat în prealabil

creanțe din categoriile anterioare, precum și pro rata, creanțe din aceeași categorie cu a creditorului care primește bunul. Dacă sunt mai multe propuneri, bunul se va da în plată celui care oferă cel mai mare preț, caz în care creanța respectivului creditor se va scădea din prețul datorat, iar eventuala diferență de preț încasată se va distribui celorlalți creditori. Darea în plată nu poate încălca regulile de distribuire concursuale. Credem că această dispoziție și-ar fi avut locul după dispozițiile privitoare la distribuirea sumelor în faliment, respectiv după art. 161, pentru că, de fapt, darea în plată este o modalitate de distribuire.

Art. 176. Dacă creanțele au fost complet acoperite prin distribuirile făcute, judecătorul-sindic va pronunța o sentință de închidere a procedurii falimentului și de radiere a debitorului din registrul în care este înmatriculat:

a) chiar înainte ca bunurile din averea debitorului să fi fost lichidate în întregime, în cazul în care toți asociații persoanei juridice sau persoana fizică, după caz, solicită acest lucru în termen de 30 de zile de la notificarea lichidatorului judiciar făcută administratorului special, urmând ca bunurile să treacă în coproprietatea asociaților/acționarilor, corespunzător cotelor de participare la capitalul social;

b) în toate celelalte cazuri, procedura se închide numai după lichidarea completă a activului, eventualele sume reziduale ultimei distribuiri urmând a fi depuse într-un cont la dispoziția asociaților sau persoanei fizice, după caz;

c) dacă după acoperirea tuturor creanțelor, închiderea procedurii și radierea debitorului din registrele în care acesta a fost înmatriculat, au fost identificate bunuri în patrimoniu care nu au fost cunoscute în timpul procedurii de insolvență, acestea vor intra de drept în patrimoniul asociaților.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 133 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Se reglementează un caz special de închidere a procedurii de faliment atunci când pasivul a fost stins mai înainte de lichidarea tuturor bunurilor din averea debitorului, cu efectul radierii debitorului din registrul în care este înmatriculat.

BCU IASI UNIVERSITY LIBRARY

Cu caracter de noutate, se prevede că, dacă după acoperirea tuturor creanțelor, închiderea procedurii şi radierea debitorului din registrul în care acesta a fost înmatriculat, au fost identificate bunuri în patrimoniu care nu au fost cunoscute în timpul procedurii de insolvență, acestea vor intra de drept în patrimoniul asociaților.

După stingerea pasivului în totalitate şi acoperirea tuturor cheltuielilor de administrare a procedurii, lichidatorul este obligat să notifice toți asociații persoanei juridice debitoare sau persoana fizică debitoare în legătură cu stingerea pasivului şi să le ceară să-şi exprime opțiunea de a se continua procedura sau de a li se atribui bunurile rămase în proprietate. Dacă aceştia optează pentru închiderea procedurii sau nu răspund notificării, în termen de 30 de zile, lichidatorul este obligat să lichideze întregul activ, sumele corespunzătoare fiind sume reziduale ultimei distribuiri care se cuvin asociaților/membrilor respectiv debitorului persoană fizică. Dacă asociații/membrii, respectiv debitorul persoană fizică solicită distribuirea bunurilor în contul drepturilor reziduale, lichidatorul este obligat să facă această atribuire şi ulterior să solicite judecătorului-sindic închiderea procedurii şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

Art. 177. (1) În cazul procedurii deschise în urma formulării cererii introductive de către debitor, în condițiile art. 71, dacă judecătorul-sindic constată, la expirarea termenului pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor, că nu s-a depus nicio cerere, va pronunța o sentință de închidere a procedurii.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), închiderea procedurii nu produce efectele prevăzute la art. 176. Cu toate acestea, operațiunile de administrare, legal făcute asupra averii debitorului, își vor produce efectele, iar drepturile dobândite până la închiderea procedurii rămân neatinse.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 134 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări. De menționat că textul prevede că închiderea procedurii nu produce efectele

Titlul II

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

prevăzute la art. 176. Credem că închiderea procedurii nu are ca efect radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat și nici atribuirea bunurilor din averea sa către asociați. Debitorul va fi reintegrat în viața comercială ca și cum procedura nu ar fi fost deschisă, cu observația că operațiunile de administrare, legal făcute asupra averii debitorului, își vor produce efectele, iar drepturile dobândite până la închiderea procedurii rămân neatinse.

Art. 178. Dacă toți creditorii înscriși în tabelul definitiv al creanțelor primesc sumele ce li se datorează în perioada de observație sau renunță la judecată în perioada de observație, judecătorul-sindic va dispune închiderea procedurii, fără a dispune radierea debitorului din registrul în care este înregistrat.

✍ **NOTĂ:** În acest articol, legiuitorul introduce un nou caz de închidere a procedurii, specific pentru procedura aflată în faza de observație. Este situația când procedura nu își mai are scopul instituit de lege (stingerea pasivului), întrucât toate creanțele înscrise la masa pasivă au fost acoperite sau când toți creditorii (înscriși la masa pasivă) renunță la judecată (credem că aceştia vor renunța la judecată tot ca urmare a stingerii creanțelor lor).

Închiderea procedurii nu are ca efect radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat, ci reinserția lui în viața comercială. Se pare că, în această ipoteză, debitorul nu s-a aflat într-o reală stare de insolvență, ci eventual într-o insolvență momentană.

Anterior, sub vechea reglementare, în această ipoteză, procedura se închidea cu argumentul că scopul procedurii, astfel cum este definit de art. 2 din Legea nr. 85/2006, nu mai există, pasivul fiind integral acoperit.

Art. 179. Sentința de închidere a procedurii va fi notificată de judecătorul-sindic direcției regionale sau, după caz, administrației județene a finanțelor publice și oficiului registrului comerțului ori,

după caz, registrului societăților agricole sau altor registre unde debitorul este înmatriculat, pentru efectuarea mențiunii. Aceasta va fi notificată și tuturor creditorilor, prin publicare în BPI.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 135 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** În acord cu noua organizare a finanțelor publice, se prevede că sentința de închidere a procedurii va fi notificată direcției regionale sau, după caz, administrației județene a finanțelor publice. Nu vedem care ar putea fi distincția după care sentința ar trebui notificată uneia sau alteia dintre cele două structuri și, având în vedere că numai direcțiile regionale au personalitate juridică, credem că sentința ar trebui notificată direcției regionale a finanțelor publice. Numai dacă prin ordin al Ministerului Finanțelor s-ar da în atribuțiile administrației județene a finanțelor publice mandat de a primi și opera aceste mențiuni în evidențele fiscale, sentința s-ar putea comunica lor.
Se prevede și obligativitatea ca sentința să fie notificată tuturor creditorilor, prin publicare în BPI.

Art. 180. Prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul judiciar și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditori, titulari de drepturi de preferință, acționari sau asociați.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 136 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 181. (1) Prin închiderea procedurii de faliment, debitorul persoană fizică va fi descărcat de obligațiile pe care le avea înainte de intrarea în faliment, însă sub rezerva de a nu fi găsit vinovat de bancrută frauduloasă sau de plăți ori transferuri frauduloase; în astfel de situații, el va fi descărcat de obligații numai în măsura în care acestea au fost plătite în cadrul procedurii.
(2) La data confirmării unui plan de reorganizare, debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte

de confirmarea planului și cea prevăzută în plan, pe parcursul procedurii reorganizării judiciare. În cazul trecerii la faliment, dispozițiile art. 140 alin. (1) devin aplicabile.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 137 din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 140 alin. (1) și 181 alin. (2) reiese că prin confirmarea unui plan de reorganizare, creanțele și drepturile creditorilor sunt modificate astfel cum este prevăzut în plan. Debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului, astfel cum sunt cuprinse în tabelul definitiv, și valoarea prevăzută a fi plătită prin programul de plăți. Această descărcare operează numai dacă nu se produce conversia reorganizării în faliment, iar procedura se închide ca procedură de reorganizare, cu consecința reinserției debitorului în activitatea economică. Descărcarea față de debitor nu are efecte față de codebitorii sau fidejusorii debitorului. Creditorii ale căror creanțe au fost reduse prin plan conservă acțiunile lor pentru întreaga valoare a creanțelor împotriva codebitorilor și a fideiusorilor debitorului, chiar dacă au votat pentru acceptarea planului.

În cazul reconversiei reorganizării în faliment se va reveni la situația stabilită prin tabelul definitiv al tuturor creanțelor împotriva debitorului, prevăzut la art. 112 alin. (1), scăzându-se sumele achitate în timpul planului de reorganizare, adică descărcarea debitorului de diferența de valoare nu va mai opera. Prin urmare, eventualele modificări aduse creanțelor prin planul de reorganizare – prevederea de a se îndestula într-un cuantum inferior valorii nominale din tabelul definitiv – rămân fără efect în cazul conversiei reorganizării în faliment, stingerea pasivului în faliment făcându-se conform dispozițiilor art. 159 și ale art. 161, pornindu-se de la tabelul definitiv al creanțelor.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 182. (1) Administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate fi tras la răspundere pentru exercitarea atribuțiilor cu rea-credință sau gravă neglijență. Există rea-credință atunci când administratorul judiciar/lichidatorul judiciar încalcă normele de drept material ori procesual, urmărind sau acceptând vătămarea unui interes legitim. Există gravă neglijență atunci când administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu îndeplinește sau îndeplinește defectuos o obligație legală și prin aceasta determină vătămarea unui interes legitim.
(2) În afara dispozițiilor alineatului precedent, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate fi tras la răspundere civilă, penală, administrativă sau disciplinară pentru actele efectuate în cursul procedurii, potrivit normelor de drept comun.
(3) Administratorul judiciar/lichidatorul judiciar care acționează cu bună-credință, în limitele atribuțiilor prevăzute de lege și a informațiilor disponibile, nu poate fi tras la răspundere pentru actele procesuale efectuate ori pentru conținutul înscrisurilor întocmite în cadrul procedurii.

✍ **NOTĂ:** Textul, având caracter de noutate, reglementează răspunderea practicienilor în insolvență, după modelul răspunderii magistraților, doar pentru exercitarea atribuțiilor cu rea-credință sau gravă neglijență.
Reaua-credință este definită ca încălcare, cu știință, a normelor de drept material ori procesual, instituite de prezenta lege, urmărind sau acceptând vătămarea unui interes legitim al unei persoane – a debitorului, a creditorilor, a asociaților/membrilor debitorului sau a unei terțe persoane.
Grava neglijență este definită ca fapta de neîndeplinire sau îndeplinire defectuoasă a unei obligații legale, producând prin aceasta vătămarea unui interes legitim.
Potrivit textului, practicianul în insolvență nu răspunde pentru administrarea defectuoasă a procedurii dacă nu se poate reține reaua-credință sau grava neglijență.
Credem că acțiunea în răspundere a practicianului în insolvență poate fi exercitată de persoana vătămată – debitor – prin administratorul special, orice creditor, orice asociat/

acționar/membru al debitorului, orice persoană terță vătămată și, fiind o acțiune specifică procedurii, este de competența judecătorului-sindic.

În lipsa unei prevederi speciale, termenul de prescripție a dreptului la acțiunea în răspundere este de 3 ani, care curge de la data producerii vătămării.

Capitolul II
Dispoziții speciale privind procedura insolvenței grupului de societăți

Art. 183. Prevederile cap. I se vor aplica în mod corespunzător procedurii insolvenței grupului de societăți, cu derogările și completările prevăzute în prezentul capitol.

✍ **NOTĂ:** Prevederile Capitolului I, intitulat *Dispoziții comune*, din Titlul II – *Procedura insolvenței* –, se aplică și grupurilor de societăți, cu derogările prevăzute în capitolul de față, care constituie dispoziții speciale aplicabile numai acestor entități. Grupul de societăți este definit la art. 5 pct. 35. A se vedea nota de la acest text, precum și notele de la art. 5 pct. 37 și 38.

Art. 184. La cererea oricărei părți interesate, judecătorul-sindic va putea dispune verificări cu privire la incidența prezentului capitol.

✍ **NOTĂ:** Textul este relativ neclar și, pentru a fi totuși aplicat, în virtutea principiului că un text trebuie interpretat în sensul în care acesta trebuie să se aplice, credem că, la data înregistrării unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență, judecătorul-sindic va trebui să verifice existența pe rol a vreunui dosar aparținând unei alte entități care face parte din același grup și, dacă există, să dispună aplicarea dispozițiilor

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

prezentei secțiuni, cu caracter derogatoriu de la procedura generală a insolvenței. Verificarea se va face la cererea oricărei părți interesate, o asemenea sesizare putând să fie făcută chiar prin cererea introductivă.

Credem că verificarea va trebui să se facă chiar și din oficiu, aplicarea dispozițiilor prezentului capitol fiind imperativă când sunt îndeplinite condițiile legii. Dispozițiile prezentului capitol sunt aplicabile numai dacă este vorba de o cerere comună de deschidere a procedurii insolvenței, în sensul art. 5 pct. 8.

Secțiunea 1
Prevederi speciale privind competența și organele care aplică procedura

Art. 185. (1) În cazul deschiderii procedurii insolvenței împotriva unor membri ai grupului de societăți, în urma depunerii unei cereri comune de deschidere a procedurii insolvenței, instanța competentă este tribunalul în a cărui circumscripție teritorială își are sediul societatea-mamă sau, după caz, societatea cu cea mai mare cifră de afaceri conform ultimei situații financiare publicate, pentru toate societățile membre ale grupului.

(2) Pentru fiecare membru al grupului se va forma un dosar separat.

(3) Prin derogare de la prevederile art. 53 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, toate dosarele formate potrivit prevederilor alin. (2) vor fi repartizate judecătorului-sindic desemnat conform sistemului de repartizare aleatorie în primul dosar înregistrat în sistemul informatizat al instanțelor.

✍ **NOTĂ:** Textul reglementează competența instanței în cazul unei cereri comune de deschidere a procedurii insolvenței împotriva mai multor societăți aparținând unui grup de societăți, dar și modul de repartizare a dosarelor.

Prin cerere comună trebuie să înțelegem o cerere unică prin care se solicită deschiderea procedurii împotriva mai multor societăți din același grup, dar, potrivit alin. (3), care vorbește de „primul dosar înregistrat în sistemul informatizat al

instanțelor", și potrivit dispozițiilor art. 5 pct. 8, credem că există o cerere comună și atunci când se formulează mai multe cereri concomitente (nu și succesive) având ca obiect, fiecare, deschiderea procedurii insolvenței împotriva unor membri ai aceluiași grup.

Potrivit art. 192, cererea comună poate fi formulată de doi sau mai mulți debitori, membri ai unui grup, aflați în stare de insolvență, iar, potrivit art. 193, cererea comună trebuie să aparțină unuia și aceluiași creditor care are creanțe împotriva mai multor debitori, membri ai aceluiași grup.

În această ipoteză, competența aparține tribunalului în a cărui circumscripție teritorială își are sediul societatea-mamă, dacă și față de aceasta se solicită deschiderea procedurii sau a tribunalului în a cărui circumscripție teritorială își are sediul societatea cu cea mai mare cifră de afaceri, conform ultimei situații financiare publicate, pentru toate societățile membre ale grupului.

Se va pune întrebarea dacă în același mod se determină competența în ipoteza în care se fac cereri separate și succesive, la anumite intervale de timp, de deschidere a procedurii mai multor societăți făcând parte din același grup de societăți, cu sedii diferite.

Întrucât dispoziția are caracter derogatoriu și având în vedere definiția cererii comune din art. 5 pct. 8, credem că în această ipoteză competența se determină pentru fiecare societate în parte, potrivit dispozițiilor art. 41 din Capitolul I al prezentului titlu.

Deși cererea de deschidere a procedurii este comună, pentru fiecare membru al grupului se va forma un dosar separat.

Cererea comună poate să reprezinte o cerere unică. Ea se va înregistra într-un singur dosar, iar judecătorul-sindic, mai înainte de soluționare, va dispune disjungerea și formarea de dosare separate pentru fiecare debitor, membru al grupului, potrivit alin. (2), toate rămânând în competența sa. Credem că în fiecare dosar în parte va trebui să se

analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile pentru deschiderea procedurii, respectiv valoare-prag, stare de insolvență, cu excepția art. 196. A se vedea și nota de la acest text.
Cererea comună poate să reprezinte și cereri separate, dar formulate concomitent, caz în care fiecare cerere va fi înregistrată în dosar separat. Se va repartiza aleatoriu primul dosar înregistrat, iar celelalte dosare se vor repartiza manual aceluiași judecător-sindic, potrivit alin. (3).
În ceea ce privește competența funcțională, ca și complet specializat, legiuitorul a dat în competența aceluiași judecător-sindic toate dosarele privind membri aceluiași grup de societăți, urmând ca primul dosar înregistrat să se repartizeze aleatoriu, în sistem informatizat, iar celelalte cereri să se repartizeze manual aceluiași judecător-sindic.

Art. 186. Comitetele creditorilor, desemnate pentru fiecare membru al grupului supus procedurii insolvenței, se vor întâlni cel puțin trimestrial, principalul scop fiind formularea de recomandări cu privire la activitatea debitorilor și planurile de reorganizare propuse.

✍ **NOTĂ:** O aplicație a principiului coordonării procedurale, enunțat de art. 4 pct. 12 și definit de art. 5 pct. 13, o constituie obligația instituită în sarcina comitetelor creditorilor, desemnate pentru fiecare membru al grupului supus procedurii, de a se întâlni cel puțin trimestrial, pentru a face recomandări cu privire la activitatea debitorilor și planurilor de reorganizare propuse.

Art. 187. Adunările generale ale asociaților/acționarilor/membrilor grupului vor desemna același administrator special pentru fiecare membru al grupului.

✍ **NOTĂ:** O aplicație a principiului coordonării procedurale, în scopul abordării integrate a acestora, enunțat de art. 4 pct. 12 și definit de art. 5 pct. 13, o constituie și obligația instituită în

sarcina adunărilor generale ale asociaților/acționarilor/membrilor grupului de a desemna același administrator special pentru fiecare membru al grupului. Credem că toți asociații/acționarii ai fiecărui membru al grupului se pot întruni în aceeași adunare pentru a desemna administratorul special, iar dacă acționarii/asociații unui membru al grupului au desemnat deja un administrator special, acționarii/asociații celorlalți debitori, membri ai grupului, trebuie să desemneze același administrator special. Textul vorbește de adunările generale.

Art. 188. În cazul în care creditorii care dețin cel puțin 50% din masa credală sunt aceiași pentru fiecare membru al grupului, pentru fiecare membru al grupului va fi desemnat același administrator judiciar sau consorțiu de administratori judiciari, în condițiile art. 57.

✍ **NOTĂ:** O altă aplicație a principiului coordonării procedurale, enunțat de art. 4 pct. 12 și definit de art. 5 pct. 13, o constituie obligația instituită în sarcina creditorilor care dețin cel puțin 50% din masa credală și sunt aceiași pentru fiecare membru al grupului de a desemna același administrator judiciar sau consorțiu de administratori judiciari, definitivi.
Credem că, dacă legiuitorul instituie această obligație pentru creditori, aceeași obligație revine și judecătorului-sindic, de a desemna în toate dosarele același administrator judiciar sau consorțiu de administratori judiciari, provizoriu.

Art. 189. În cazul în care componența masei credale nu permite aplicarea art. 188, administratorii judiciari numiți potrivit prevederilor art. 57 vor fi ținuți de obligația de cooperare. Obligația de cooperare se va materializa inclusiv prin semnarea unui protocol de cooperare, care să conțină o sinteză a modalității în care se vor derula, în mod integrat, activitățile economice, juridice și operaționale, la nivelul grupului. Protocolul de cooperare va fi depus la dosarul de insolvență în care a fost desemnat practicianul coordonator în termen de 10 zile de la data deschiderii procedurii și va fi aprobat de către judecătorul-sindic.

Oricare dintre administratorii judiciari desemnați în procedurile de insolvență va putea participa la adunările creditorilor și ale comitetelor creditorilor ale oricăruia dintre membrii grupului.

✍ **NOTĂ:** În lipsa desemnării aceluiași administrator judiciar sau consorțiu de administratori judiciari, întrucât creditorii comuni nu dețin procentul legal prevăzut la art. 188, administratorii judiciari desemnați în fiecare dosar au obligația de cooperare, având conținutul și limitele prevăzute de articolul de față, sens în care aceștia vor trebui să încheie un protocol de cooperare, ce va fi aprobat de judecătorul-sindic.
Se va pune problema cine va desemna practicianul coordonator în lipsa unei dispoziții exprese a legii. Credem că această competență va trebui să aparțină judecătorului-sindic și că acesta va trebui să aibă drept criteriu cel prevăzut la art. 185 – cel desemnat în dosarul societății-mamă, respectiv cel desemnat în dosarul societății cu cea mai mare cifră de afaceri.
Protocolul de cooperare trebuie aprobat de judecătorul-sindic.

Art. 190. Administratorul judiciar desemnat pentru oricare dintre membrii grupului va avea calitate procesuală de a propune un plan de reorganizare în cadrul procedurii/procedurilor celorlalți membri.

Art. 191. În situația prevăzută la art. 188, desemnarea administratorilor/lichidatorilor judiciari se va face cu verificarea inexistenței unui conflict de interese.

✍ **NOTĂ:** Credem că trimiterea la art. 188 este eronată, deoarece, potrivit acestui text, se desemnează același administrator judiciar/lichidator judiciar. Apreciem că trimiterea trebuia făcută la art. 189, întrucât în ipoteza acestui text se desemnează mai mulți administratori judiciari/lichidatori judiciari și aceștia nu trebuie să se afle în conflict de interese.

BCU MIHAIL KOGĂLNICEANU BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

Secțiunea a 2-a
Deschiderea procedurilor

Art. 192. Doi sau mai mulți debitori, membri ai unui grup, aflați în stare de insolvență, ori unul sau mai mulți membri ai grupului de societăți care îndeplinesc condițiile art. 196, pot adresa tribunalului competent o cerere comună de deschidere a procedurii insolvenței.

✍ **NOTĂ:** Pot face cerere comună de deschidere a procedurii insolvenței doi sau mai mulți membri ai grupului, fiecare fiind o persoană juridică distinctă, care se află în stare de insolvență (fiecare), fiind necesară şi îndeplinirea condițiilor privind valoarea-prag pentru fiecare debitor, membru al grupului.

Prin interpretarea coroborată a acestui text cu art. 196, cererea comună poate fi formulată de doi membri ai grupului aflați în stare de insolvență, astfel cum este definită la art. 5 pct. 29, la care se alătură unul sau mai mulți membri ai aceluiaşi grup de societăți, care, deşi nu se află la momentul respectiv în stare de insolvență sau de insolvență iminentă, înțeleg să subscrie la cererea comună pentru a evita deschiderea ulterioară a unei proceduri, separate. Pentru debitorii care subscriu la cererea comună, se cere aprobarea prealabilă a adunării generale a asociaților/acționarilor respectivului membru al grupului. Subscrierea trebuie să fie concomitentă.

Cererea comună a mai multor debitori, membrii ai unui grup, poate să reprezinte o cerere unică. Ea se va înregistra într-un singur dosar, iar judecătorul-sindic, mai înainte de soluționare, va dispune disjungerea şi formarea de dosare separate pentru fiecare debitor, membru al grupului, potrivit alin. (2) al art. 185, toate rămânând în competența sa.

Cererea comună poate să reprezinte şi cereri separate, dar formulate concomitent, caz în care fiecare cerere va fi înregistrată în dosar separat, se va repartiza aleatoriu primul dosar înregistrat, iar celelalte dosare se vor repartiza manual aceluiaşi judecător-sindic, potrivit alin. (3) al art. 185.

A se vedea şi notele de la art. 185, art. 193 şi art. 196.

Art. 193. Un creditor deținător al unor creanțe împotriva a doi sau mai multor membri ai unui grup, care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 5 pct. 20, poate introduce o cerere comună de deschidere a procedurii insolvenței.

✍ **NOTĂ:** Poate face o cerere comună de deschidere a procedurii insolvenței un creditor care deține mai multe creanțe, împotriva a doi sau mai mulți debitori, membri ai aceluiaşi grup de societăți. Credem că nu ne aflăm în prezența unei cereri comune dacă cererea de deschidere a procedurii aparține mai multor creditori împotriva unor membri diferiți ai grupului.

Creanțele multiple, fiecare, trebuie să fie certe, lichide şi exigibile, de mai mult de 60 de zile, în sensul art. 5 pct. 20, iar fiecare debitor, membru al grupului, trebuie să se afle în stare de insolvență prezumată.

Poate adera sau subscrie la cererea creditorului şi un membru al grupului care nu se află în stare de insolvență sau de insolvență prezumată, în condițiile art. 196, deoarece art. 196 nu distinge după cum cererea comună aparține debitorilor sau creditorului.

Cererea comună a creditorului poate să reprezinte o cerere unică îndreptată împotriva a doi sau mai mulți membri ai unui grup. Aceasta se va înregistra într-un singur dosar, iar judecătorul-sindic, mai înainte de soluționare, va dispune disjungerea şi formarea de dosare separate pentru fiecare debitor, membru al grupului, potrivit alin. (2) al art. 185, toate rămânând în competența sa.

Cererea comună a creditorului poate să reprezinte şi cereri separate, dar formulate concomitent, caz în care fiecare cerere va fi înregistrată în dosar separat, se va repartiza aleatoriu primul dosar înregistrat, iar celelalte dosare se vor repartiza manual aceluiaşi judecător-sindic, potrivit alin. (3) al art. 185.

A se vedea şi notele de la art. 185, art. 192 şi art. 196.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 194. În plus față de documentele prevăzute a fi depuse potrivit prevederilor art. 67, debitorul este obligat să depună la dosarul cauzei:
a) o listă completă cuprinzând membrii grupului, fie că aceștia fac sau nu obiectul cererii de deschidere a procedurii insolvenței;
b) o descriere a modului în care se desfășoară activitatea în cadrul grupului;
c) o listă a contractelor încheiate între membrii grupului și aflate în derulare.

✍ **NOTĂ:** Fiecare debitor trebuie să depună în dosarul propriu lista cu actele prevăzute de art. 67, la care se adaugă actele prevăzute de articolul de față.

Art. 195. Dacă cererea debitorilor sau a creditorului, după caz, corespunde condițiilor prevăzute de art. 71, respectiv de art. 72, judecătorul-sindic va pronunța o încheiere de deschidere a procedurii generale sau simplificate, după caz.

✍ **NOTĂ:** Condițiile pentru deschiderea procedurii sunt condițiile generale pentru deschiderea oricărei proceduri de insolvență, inclusiv valoarea-prag, care trebuie îndeplinită pentru fiecare debitor în parte. Excepție face doar debitorul, membru al grupului, care subscrie la o cerere comună şi care nu este obligatoriu să se afle în stare de insolvență sau de insolvență iminentă. Credem însă că şi față de acesta trebuie îndeplinită condiția de a avea datorii care să depăşească valoarea-prag.
Textul are o formulare neclară. Credem că judecătorul-sindic va trebui să pronunțe în fiecare dosar în parte câte o încheiere, respectiv sentință de deschidere a procedurii, dacă sunt îndeplinite condițiile legii, putând în anumite dosare să admită cererea, iar în altele să o respingă. Credem că este posibil ca în unele dosare să se deschidă procedura generală, iar în altele procedura simplificată.

BCU IAȘI - BIBLIOTECA UNIVERSITY LIBRARY

Art. 196. În vederea evitării deschiderii ulterioare a procedurii insolvenței împotriva sa, prin excepție de la prevederile art. 66 alin. (1), un membru al unui grup care nu este în stare de insolvență sau insolvență iminentă poate subscrie la o cerere comună de deschidere a procedurii insolvenței. În acest caz, cererea comună de deschidere a procedurii insolvenței va fi aprobată de adunarea generală a asociaților/acționarilor respectivului membru al grupului.

✍ **NOTĂ:** De regulă, potrivit art. 68, cererea de deschidere a procedurii introdusă de un membru al grupului, chiar dacă aceasta este chiar societatea-mamă, nu este considerată ca fiind făcută și împotriva celorlalți membri ai grupului. Dar, potrivit art. 196, un membru al grupului, chiar dacă nu se află în stare de insolvență sau insolvență iminentă poate subscrie la o cerere comună de deschidere a procedurii insolvenței, cu aprobarea adunării generale a asociaților/acționarilor respectivului membru al grupului. Credem că prin „subscriere" la o cerere comună trebuie să înțelegem că un membru al grupului poate solicita să fie și el supus procedurii insolvenței, odată cu ceilalți membri ai grupului, pentru a evita deschiderea ulterioară a procedurii împotriva sa. Considerăm că dosarul respectivului membru care subscrie la o cerere comună trebuie repartizat manual aceluiași judecător-sindic.

Secțiunea a 3-a
Măsuri procedurale

Art. 197. Creanța creditorului împotriva unor debitori solidari supuși dispozițiilor prezentului capitol va fi înscrisă în tabelele de creanțe potrivit art. 108 și va conferi drept de vot și va participa la formarea cvorumului atât în procedura deschisă împotriva debitorului principal, cât și în cele împotriva debitorilor solidari.

✍ **NOTĂ:** Creanța creditorului care a făcut cererea comună, dar și a altor creditori care se înscriu la masa pasivă împotriva debitorilor, membri ai aceluiași grup, obligați solidar, se va

înscrie în toate tabelele de creanțe, conform dispozițiilor art. 108, până va fi complet acoperită, toate tabelele urmând a fi actualizate/rectificate pe măsura sumelor distribuite în oricare dintre proceduri. Aceeași creanță va conferi creditorului, în toate procedurile, dreptul de vot și de a participa la formarea cvorumului.

Art. 198. În cazul introducerii unor acțiuni pentru anularea constituirilor ori transferului de drepturi patrimoniale împotriva unui membru al grupului, în temeiul art. 117 administratorul judiciar va comunica intenția sa în acest sens celorlalți administratori judiciari și practicianului coordonator. În temeiul obligației de cooperare, administratorii judiciari vor analiza efectele potențiale ale unei asemenea acțiuni, decizia cu privire la introducerea acțiunii urmând a fi luată pe considerente de oportunitate, cu consultarea comitetelor creditorilor.

✍ **NOTĂ:** Credem că este vorba de anularea unor transferuri patrimoniale între membrii grupului. De aceea, se impune ca, în virtutea obligației de cooperare, administratorii judiciari/lichidatorii judiciari desemnați să analizeze împreună și să decidă dacă o acțiune de anulare a transferului fraudulos este oportună sau nu.

Art. 199. Prin excepție de la prevederile art. 132, termenul de depunere a planurilor de reorganizare va fi de 60 de zile de la data afișării tabelelor definitive de creanțe.

✍ **NOTĂ:** Din interpretarea dispozițiilor art. 199 și ale art. 200 reiese că fiecare debitor, membru al grupului, va avea propriul plan de reorganizare, însă toate planurile trebuie să fie compatibile și coordonate, ele urmând a fi depuse în termen de 60 de zile de la „data afișării tabelelor definitive de creanțe". Deși se folosește termenul de „afișare", credem că prin aplicarea dispozițiilor art. 132, termenul pentru depunerea fiecărui plan curge de la publicarea în BPI a tabelului definitiv de creanțe a fiecărui debitor, membru al grupului.

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 200. În temeiul obligației de cooperare, administratorii judiciari vor pune la dispoziția celorlalți administratori judiciari informațiile necesare, în vederea elaborării unor planuri de reorganizare compatibile și coordonate.

✍ **NOTĂ:** Deşi obligația de a comunica informațiile necesare revine administratorilor judiciari, informațiile trebuie, în final, comunicate propunătorilor planurilor pentru fiecare debitor, membru al grupului.

Art. 201. Prin excepție de la prevederile art. 161, creanțele membrilor grupului împotriva altui membru al grupului, născute înainte de data deschiderii procedurii, nu vor putea fi încadrate la ordinea de prioritate prevăzută de art. 161 pct. 8 sau 9. Acestea vor fi înscrise de administratorul judiciar la ordinea de prioritate prevăzută de art. 161 pct. 10 lit. a).

✍ **NOTĂ:** Creanțele reciproce dintre membrii grupului vor avea o ordine de prioritate distinctă de categoria propriu-zisă din care fac parte, prin derogare de la dispozițiile art. 161, ele fiind considerate creanțe subordonate din categoria celor prevăzute la art. 161 pct. 10 lit. a). Reiese că, dacă vreuna dintre creanțe are o garanție asupra unui bun din averea altui membru al grupului, aceasta rămâne o creanță garantată.

Art. 202. Un membru al grupului poate încheia un contract de împrumut cu alt membru al grupului după data deschiderii procedurii insolvenței în vederea susținerii activității debitorului, respectiv în perioada de observație sau în vederea susținerii planului de reorganizare, cu acordul comitetului creditorilor. În acest caz, membrul grupului care a acordat împrumutul va deține împotriva averii împrumutatului o creanță având ordinea de prioritate stabilită de art. 161 pct. 4.

✍ **NOTĂ:** Deşi textul este relativ neclar, se pare că un alt membru al grupului care nu se află în insolvență poate acorda un împrumut unui membru al grupului care doreşte să se reorganizeze şi să-şi susțină activitatea. Acesta va avea însă o

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

creanță cu ordinea de prioritate stabilită de art. 161 pct. 4, neputând să aibă o creanță garantată chiar dacă s-ar constitui o garanție convențională.

Art. 203. Un membru al grupului poate garanta un contract de împrumut încheiat cu o terță parte de alt membru al grupului aflat în insolvență, cu acordul comitetului creditorilor.

Capitolul III
Dispoziții privind falimentul instituțiilor de credit

Secțiunea 1
Dispoziții speciale

Art. 204. Prevederile cap. I, cu excepția celor cuprinse în secțiunea a 6-a, se aplică în mod corespunzător procedurii falimentului instituțiilor de credit, cu derogările și completările prevăzute în acest capitol.

✍ **NOTĂ:** Prevederile Capitolului I, intitulat *Dispoziții comune*, din Titlul II – *Procedura insolvenței* –, se aplică și instituțiilor de credit, cu derogările prevăzute în capitolul de față, care constituie dispoziții speciale aplicabile numai instituțiilor de credit.
Instituțiile de credit pot fi doar subiect al procedurii de faliment, ele neavând vocație la reorganizare judiciară.

Art. 205. Procedura falimentului, reglementată prin prezentul capitol, se aplică instituțiilor de credit, persoane juridice române, inclusiv sucursalelor acestora cu sediul în străinătate.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 1 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Entitățile care pot fi subiect al procedurii falimentului potrivit dispozițiilor prezentului capitol sunt cele considerate instituții de credit de O.U.G. nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările ulterioare.

BCU IASI - BIBLIOTECA UNIVERSITY LIBRARY

Art. 206. În prezentul capitol termenii: „instituție de credit", „stat membru", „stat membru de origine", „stat membru gazdă", „sucursală", „instrumente financiare" și „autoritate competentă" au înțelesul prevăzut în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 2 din O.G. nr. 10/2004.*

Art. 207. (1) În plus față de atribuțiile stabilite la art. 45, judecătorul-sindic are următoarele atribuții:

a) judecarea contestației instituției de credit debitoare împotriva cererii introductive formulate de Banca Națională a României pentru deschiderea procedurii;

b) desemnarea motivată, prin sentința de deschidere a procedurii, dintre practicienii în insolvență compatibili care au depus ofertă de servicii în acest sens la dosarul cauzei, a lichidatorului judiciar care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, fixarea onorariului în conformitate cu criteriile stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a atribuțiilor acestuia pentru această perioadă. Ofertele vor fi depuse la dosar după obținerea avizului prealabil al Băncii Naționale a României. În lipsa unor oferte depuse la dosar, judecătorul-sindic va desemna un lichidator judiciar din rândul practicienilor în insolvență agreați de Banca Națională a României. Obligația obținerii avizului prealabil al Băncii Naționale a României revine și practicienilor în insolvență propuși spre desemnare ca lichidatori judiciari de către adunarea creditorilor;

c) judecarea cererilor de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere, a directorilor și a persoanelor din conducerea direcțiilor, departamentelor și altor structuri asemănătoare, a cenzorilor și a personalului de execuție cu atribuție de control din cadrul instituției de credit în stare de insolvență, care au contribuit la ajungerea acesteia în insolvență, precum și sesizarea organelor de cercetare penală în legătură cu săvârșirea infracțiunilor specifice;

d) judecarea contestațiilor formulate de reprezentantul acționarilor instituției de credit debitoare sau de creditori împotriva măsurilor luate de lichidatorul judiciar.

(2) Hotărârile judecătorului-sindic sunt executorii. Ele pot fi atacate separat numai cu apel în termen de 7 zile de la comunicare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 3 alin. (4) din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Prin derogare de la dispozițiile cu caracter general în materie de desemnare a lichidatorului, în cazul falimentului instituției de credit, lichidatorul judiciar, atât cel desemnat de creditori, cât şi cel desemnat provizoriu de judecătorul-sindic, trebuie să fie agreat de Banca Națională a României, ca instituție de supraveghere. Agrearea se obține individual, prin solicitarea şi acordarea unui aviz prealabil la cererea lichidatorului care doreşte să-şi depună oferta la dosar sau a celui care a negociat cu creditorii desemnarea sa. În cazul în care nu se depune o ofertă la dosar, judecătorul-sindic, mai înainte de desemnare, trebuie să ceară BNR o listă a lichidatorilor agreați pentru a proceda la desemnarea lichidatorului provizoriu.

Din interpretarea dispozițiilor art. 207 alin. (1) lit. d) reiese că au calitatea de a formula contestații împotriva măsurilor lichidatorului judiciar, prin derogare de la dispozițiile cu caracter general prevăzute la art. 59 alin. (5), creditorii şi reprezentantul acționarilor instituției de credit debitoare. Şi în vechea reglementare, respectiv art. 3 alin. (4) lit. e) din O.G. nr. 10/2004, reprezentantul acționarilor avea această abilitare. Nu are calitate de a contesta măsurile lichidatorului judiciar debitorul, care, de altfel, nici nu mai este reprezentat în procedură.

Potrivit alin. (2), hotărârile judecătorului-sindic pronunțate în cauzele de insolvență a instituțiilor de credit pot fi atacate numai cu apel, care curge de la comunicare. Apreciem că termenul de apel curge de la publicarea hotărârii în BPI,

BCU IAŞI CENTRALA UNIVERSITARĂ LIBRARY

conform art. 42, text pe deplin aplicabil şi în falimentul instituțiilor de credit, cu derogările ce rezultă expres din prezentul capitol.

Art. 208. (1) Apelul va fi judecat în termen de 15 zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel, citarea urmând să fie făcută în condițiile Codului de procedură civilă, în cazul lichidatorului judiciar, şi în condițiile dreptului comun în materia procedurii insolvenței, în cazul celorlalte părți. Atunci când Banca Națională a României a făcut cererea pentru declanşarea procedurii, aceasta va fi citată în condițiile Codului de procedură civilă.

(2) Apelul împotriva hotărârii prin care s-a dispus deschiderea procedurii se declară în termen de 7 zile de la comunicarea hotărârii. Apelul se judecă în 48 de ore de la înregistrarea acestuia. Hotărârea atacată nu poate fi suspendată de instanța de apel.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 4 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Deşi în materia insolvenței – în apel –, în toate situațiile, funcționează regula citării colective (prin BPI), lichidatorul judiciar şi BNR (dar numai când Banca Națională a solicitat deschiderea procedurii) vor fi citați individual, conform Codului de procedură civilă. Toate celelalte părți în contradictoriu cu care se soluționează un apel vor fi citate colectiv, prin publicarea citației în BPI.

Apelul se judecă de urgență, în termen de 48 de ore de la înregistrare. Credem că termenul stabilit pentru judecarea apelurilor este extrem de scurt şi nerealist, neexistând timp suficient nici pentru citare, nici pentru ca părțile să-şi formuleze apărările. Termenul din vechea reglementare, de 15 zile, era un termen rezonabil.

Cu caracter de noutate, hotărârea atacată nu poate fi suspendată în nicio ipoteză de instanța de apel, deşi credem că cele două ipoteze de suspendare din vechea reglementare [art. 4 alin. (3)] se impuneau a fi menținute, executarea în acele ipoteze având efecte extrem de importante. Este o dispoziție derogatorie de la art. 43 alin. (5).

Din interpretarea textului reiese că, în prima instanță, judecătorul-sindic va cita toate părțile, inclusiv lichidatorul judiciar și BNR, prin BPI, dispozițiile art. 42 fiind pe deplin aplicabile. A se vedea și nota de la acest text.

Art. 209. În plus față de atribuțiile stabilite la art. 64, lichidatorul judiciar are următoarele atribuții:

a) în momentul primirii hotărârii judecătorești privind deschiderea procedurii falimentului acesta va deschide la o bancă, persoană juridică română sau sucursală a unei bănci străine autorizate să funcționeze pe teritoriul României, două conturi, unul în lei și altul în valută, cu mențiunea „cont tip instituție de credit în faliment", cu drept exclusiv de dispoziție în interesul procedurii falimentului. În conturile de tipul „instituție de credit în faliment" vor fi virate la ordinul lichidatorului judiciar sumele existente în conturi la alte instituții financiar-bancare. Lichidatorul judiciar va comunica imediat Băncii Naționale a României denumirea băncii comerciale și conturile deschise la aceasta, după care Banca Națională a României va transfera imediat în aceste conturi disponibilitățile instituției de credit aflate în evidențele sale. Operațiunile instituției de credit în faliment se vor desfășura în continuare prin aceste conturi;

b) inventarierea bunurilor instituției de credit debitoare și luarea măsurilor corespunzătoare pentru conservarea lor;

c) angajarea, cu respectarea prevederilor legale, a personalului necesar în vederea lichidării și conducerea activității acestuia, angajarea putându-se face și din cadrul personalului existent al instituției de credit debitoare;

d) conducerea activității instituției de credit debitoare, respectiv efectuarea de operațiuni în interesul procedurii falimentului, inclusiv reeșalonări de credite și stabiliri de noi rate ale dobânzilor aferente activelor instituției de credit debitoare, cu condiția ca orice nou nivel al ratei dobânzilor să nu fie mai mic decât nivelul ultimei dobânzi de referință comunicat de Banca Națională a României, precum și participări la piața valutară interbancară, luarea tuturor măsurilor, cum ar fi redimensionarea personalului angajat în scopul reducerii permanente a cheltuielilor de funcționare și lichidare;

e) menținerea, rezilierea sau denunțarea unor contracte încheiate de instituția de credit debitoare, precum și încheierea de noi contracte în interesul procedurii falimentului;

f) încheierea oricărui document în numele instituției de credit debitoare, inițierea și coordonarea, în numele acesteia, a oricărei acțiuni sau proceduri legale;
g) introducerea de acțiuni pentru anularea constituirilor de drepturi de preferință sau a transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de instituția de credit debitoare în dauna intereselor creditorilor, prin acte încheiate, în anul anterior deschiderii procedurii, cu persoane aflate într-o legătură specială cu instituția de credit debitoare, așa cum sunt stabilite la pct. 8-11 din „Lista depozitelor negarantate", prevăzută în anexa la Ordonanța Guvernului nr. 39/1996 privind înființarea și funcționarea Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
h) primirea sumelor în lei și în valută pe seama instituției de credit debitoare și consemnarea acestora în noile conturi ale instituției de credit debitoare și plata cheltuielilor curente necesare pentru conservarea și administrarea averii instituției de credit debitoare, inclusiv cheltuielile personalului angajat potrivit prevederilor lit. c);
i) luarea măsurilor corespunzătoare privind conturile în valută ale instituției de credit debitoare, deschise la instituții de credit corespondente, prin:
1. notificarea corespondenților asupra declarării în stare de faliment a instituției de credit debitoare, precum și asupra blocării disponibilităților din conturile respective în valută;
2. transferarea ulterioară, în termenul cel mai scurt, a disponibilităților în noul cont deschis în valută la banca comercială, ce se dezvoltă pe analitice pentru fiecare valută; sumele aflate în contul în valută vor fi convertite în lei și transferate în contul deschis în lei;
3. efectuarea de plăți pentru operațiunile în curs ale instituției de credit debitoare, precum și administrarea eficientă a disponibilităților;
j) lichidarea bunurilor și drepturilor din averea instituției de credit debitoare;
k) întocmirea unui raport lunar asupra evoluției procedurii falimentului, respectiv asupra stadiului îndeplinirii atribuțiilor sale; un astfel de raport va include informații referitoare la valoarea totală a creanțelor asupra instituției de credit debitoare și la valoarea totală a activelor acesteia care au fost valorificate, la sumele obținute din lichidarea și încasarea de creanțe, la planul de distribuire între creditori, la cheltuielile efectuate; raportul se depune la dosarul cauzei,

iar un extras se publică în BPI; în prealabil depunerii la dosarul cauzei, lichidatorul judiciar transmite raportul Băncii Naționale a României;
l) întocmirea situațiilor financiare finale de lichidare; dacă lichidarea se prelungește peste durata unui exercițiu financiar, lichidatorul judiciar este obligat să întocmească situațiile financiare anuale și să le depună la organele și la termenele prevăzute de lege;
m) sesizarea judecătorului-sindic despre orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta, în conformitate cu atribuțiile conferite prin prezentul capitol;
n) efectuarea oricăror acte de procedură cerute de lege.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 5 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Față de vechea reglementare, lista atribuțiilor lichidatorului judiciar a fost substanțial modificată, în sensul dezvoltării atribuțiilor ce cad în sarcina acestuia în cursul procedurii.
Observând lista atribuțiilor date în sarcina lichidatorului judiciar, reiese că acesta are conducerea activității curente în mod nelimitat. De altfel, potrivit art. 213 alin. (2), la momentul deschiderii procedurii falimentului prin hotărâre judecătorească, drepturile şi atribuțiile adunării generale, ale consiliului de administrație şi ale conducerii executive a instituției de credit încetează de plin drept.

Art. 210. Din comitetul creditorilor va face parte, în mod obligatoriu, Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar.

✍ **NOTĂ:** Dispoziția are caracter de noutate. În vechea reglementare, Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar putea fi desemnat lichidator. Credem că soluția este corectă, întrucât lichidator judiciar trebuie să fie întotdeauna un profesionist specializat în operațiuni de lichidare judiciară şi aceştia sunt numai practicienii în insolvență. Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar, în calitatea sa de membru al comitetului creditorilor, va putea supraveghea

operațiunile de lichidare și va putea determina formularea de contestații împotriva măsurilor lichidatorului judiciar.
Comitetul creditorilor va fi desemnat în condițiile art. 50, cu amendamentul că Fondul va face obligatoriu parte din comitet, și are atribuțiile prevăzute de art. 51.

Art. 211. În plus față de atribuțiile stabilite în cap. I, adunarea creditorilor are următoarele atribuții:
a) aprobarea modalității de lichidare a bunurilor și drepturilor din averea instituției de credit debitoare și a tranzacțiilor de cumpărare de active și asumare de pasive;
b) aprobarea raportului prevăzut la art. 97.

✍ **NOTĂ:** În Capitolul I nu există un articol care să enumere atribuțiile adunării creditorilor. Atribuțiile acestui organ în cadrul procedurii reies din diferite texte ale legii, ca, de exemplu: aprobă propunerea de intrare în faliment, votează planul de reorganizare, aprobă modalitățile și tipul de vânzare etc.
De remarcat că, în timp ce în cazul insolvenței generale adunarea creditorilor aprobă doar propunerea de intrare în faliment ce rezultă din raportul prevăzut de art. 97 – raportul asupra cauzelor insolvenței –, dacă o asemenea propunere a fost făcută de administratorul judiciar, în cazul falimentului instituțiilor de credit adunarea creditorilor aprobă raportul asupra cauzelor insolvenței, care nu poate cuprinde propunerea de intrare în faliment, întrucât instituția este deja în faliment. În aceste condiții, structura raportului prevăzut de art. 97 este modificată, el urmând a se referi la cauzele și împrejurările care au dus la apariția insolvenței debitorului, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, și la eventuale acte frauduloase săvârșite în perioada suspectă, prin raportare la art. 118, aplicabil și în cazul falimentului instituțiilor de credit. Raportul trebuie să cuprindă și propuneri privind modalitatea de lichidare a bunurilor și drepturilor din averea instituției de credit debitoare, prin rapor-

BCU CLUJ / UNIVERSITY LIBRARY

tare la art. 225. Credem că, în principal, aprobarea vizează modalitățile de vânzare.

Raportul se întocmeşte în termen de 40 de zile de la deschiderea procedurii, care poate fi prelungit cu o perioadă de maxim 40 de zile. Publicitatea acestuia prin publicarea unui anunț în BPI şi se va asigura posibilitatea consultării lui la sediul lichidatorului judiciar, fiind depus la grefa tribunalului şi la registrul comerțului unde instituția de credit este înmatriculată. În vederea aprobării raportului asupra cauzelor insolvenței, lichidatorul judiciar va trebui să convoace adunarea creditorilor.

A se vedea şi notele de la art. 97 şi art. 118.

Art. 212. (1) În îndeplinirea atribuțiilor, judecătorul-sindic şi lichidatorul judiciar pot cere şi punctul de vedere al Băncii Naționale a României, în calitatea sa de autoritate de supraveghere prudențială, privitor la orice aspecte de natură prudențială. Banca Națională a României poate transmite judecătorului-sindic şi lichidatorului judiciar, pe tot parcursul procedurii falimentului, punctul său de vedere sau informațiile pe care le consideră relevante, ori de câte ori consideră necesar. Lichidatorul judiciar furnizează Băncii Naționale a României, la cererea acesteia, orice informații sau documente cu privire la instituția de credit sau la procedura de lichidare.

(2) După deschiderea procedurii, adunarea generală a acționarilor numeşte un reprezentant, care va acționa exclusiv în numele acestora.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 6 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Spre deosebire de insolvența generală, în care debitorul şi acționarii/asociații/membrii săi sunt reprezentați şi apărați în procedură prin administratorul special desemnat în condițiile art. 53, în cazul falimentului instituțiilor de credit acționarii instituției de credit debitoare sunt reprezentați de un reprezentant desemnat de adunarea generală a acționarilor. Acesta acționează exclusiv în interesul acționarilor, putând să conteste orice măsură a lichidatorului judiciar, potrivit art. 214.

BCU IAŞI - CENTRUL DE RESURSE WEB LIBRARY

Credem că în cazul falimentului instituției de credit nu există instituția administratorului special care să acționeze în cadrul procedurii în numele debitorului.

Doar până la deschiderea procedurii, instituția de credit este condusă și reprezentată de administratorul interimar sau de administratorul special desemnat în procedura de administrare specială.

Secțiunea a 2-a

Deschiderea procedurii și efectele acesteia

Art. 213. (1) Prin hotărârea judecătorească privind deschiderea procedurii falimentului, judecătorul-sindic desemnează lichidatorul judiciar provizoriu și stabilește atribuțiile și onorariul acestuia.

(2) La momentul deschiderii procedurii falimentului prin hotărâre judecătorească, drepturile și atribuțiile adunării generale, ale consiliului de administrație și ale conducerii executive a instituției de credit încetează de plin drept.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 7 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit noului Cod, Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar nu mai poate fi desemnat lichidator, ci va fi desemnat în mod obligatoriu în calitate de membru al comitetului creditorilor. Potrivit art. 207 lit. b), lichidatorul judiciar provizoriu trebuie să fie agreat de Banca Națională a României și să aibă avizul prealabil al acestei instituții. În plus, trebuie să aibă calitatea de practician în insolvență înscris pe tabloul UNPIR și să aibă încheiată asigurarea de răspundere civilă profesională. Lichidatorul judiciar preia integral atribuțiile adunării generale, ale consiliului de administrație și ale conducerii executive a instituției de credit și conduce activitatea și administrează averea instituției de credit în scopul lichidării și stingerii pasivului.

BCU "M. EMINESCU" IAȘI

Art. 214. (1) Reprezentantul acționarilor sau oricare dintre creditori poate face contestație împotriva măsurilor luate de lichidatorul judiciar.
(2) Judecătorul-sindic va soluționa contestația, în termen de 5 zile de la înregistrarea ei, în Camera de consiliu, cu citarea contestatorului și a lichidatorului judiciar, putând, dacă va considera necesar, să suspende executarea măsurii contestate. Judecătorul-sindic va cita și Banca Națională a României, dacă cererea introductivă a fost formulată de aceasta.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 8 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Dispozițiile din capitolul de față se completează cu cele din Capitolul I. Făcând aplicarea lor, credem că împotriva măsurilor lichidatorului pot face contestație reprezentantul acționarilor, oricare dintre creditori, precum și comitetul creditorilor [potrivit art. 51 alin. (1) lit. c), printre atribuțiile comitetului creditorilor este și aceea de a lua cunoștință de rapoartele lichidatorului judiciar și de a le putea contesta, iar, potrivit art. 45 lit. j), printre atribuțiile judecătorului-sindic, care se mențin și în cazul instituției de credit, este și aceea de judecare a contestațiilor debitorului, ale comitetului creditorilor ori ale oricărei persoane interesate împotriva măsurilor luate de lichidator. Nu poate face contestație debitorul, ci doar reprezentantul acționarilor care reprezintă interesele acestora în procedură și, implicit, ale debitorului.
La soluționarea contestației, citarea BNR este obligatorie dacă această instituție a formulat cererea introductivă de deschidere a procedurii.

Art. 215. (1) În orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic poate înlocui lichidatorul judiciar pentru motive temeinice, în condițiile art. 57 alin. (4), cu avizul sau la propunerea Băncii Naționale a României.
(2) La data stabilirii atribuțiilor noului lichidator judiciar vor înceta atribuțiile celui numit anterior. Lichidatorul judiciar nou-numit va prelua activitatea de la lichidatorul judiciar înlocuit, sub controlul judecătorului-sindic.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 9 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Coroborând dispozițiile articolului de față cu cele ale art. 57 alin. (4), înlocuirea lichidatorului se poate face din oficiu, la cererea adunării creditorilor, dacă aceasta a hotărât înlocuirea cu o majoritate de 50% din valoarea creanțelor, sau la cererea BNR. Credem că BNR poate cere înlocuirea indiferent dacă deschiderea procedurii s-a făcut la cererea acesteia sau nu. Noul lichidator va trebui să aibă agrearea BNR obținută în prealabil desemnării sale, prin raportare la art. 207 lit. b).

Art. 216. (1) Procedura falimentului începe pe baza unei cereri introduse de către instituția de credit debitoare sau de creditorii acesteia ori de Banca Națională a României.

(2) Cererea instituției de credit debitoare sau a creditorilor acesteia va fi însoțită de aprobarea prealabilă a Băncii Naționale a României.

(3) Banca Națională a României poate respinge solicitarea instituției de credit debitoare sau a creditorilor acesteia, atunci când apreciază că aceasta nu se află în stare de insolvență. În acest caz, Banca Națională a României poate decide instituirea administrării speciale, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile legale pentru instituirea acestei proceduri.

(4) Hotărârea Băncii Naționale a României de aprobare sau de respingere a solicitării va fi motivată și poate fi contestată direct la instanță, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 11 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Deschiderea procedurii falimentului unei instituții de credit este condiționată, în toate cazurile de aprobarea prealabilă a BNR.

Banca Națională va da aprobarea pentru formularea cererii introductive numai după ce va analiza starea de insolvență a instituției de credit. Dacă instituția de credit nu se află în

BCU CLUJ-NAPOCA UNIVERSITY LIBRARY

insolvență, va respinge acordarea avizului prealabil, dar poate decide instituirea administrării speciale.

Hotărârea Băncii Naționale a României de aprobare sau de respingere a solicitării va fi motivată și poate fi contestată la instanța de contencios administrativ.

Banca Națională a României poate solicita deschiderea procedurii de faliment dacă apreciază că instituția de credit se află în stare de insolvență, retrăgând autorizația instituției de credit respective.

Dând avizul prealabil pentru introducerea cererii de deschidere a proceduri de către debitor sau creditori, ca urmare a aprecierii stării de insolvență, Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României nu retrage autorizația instituției de credit respective în condițiile art. 219 alin. (2), ci conținutul autorizației se limitează, potrivit art. 220 alin. (6): autorizația instituției de credit se consideră acordată numai pentru luarea măsurilor conservatorii și pentru derularea operațiunilor curente.

BNR poate respinge acordarea avizului pentru introducerea cererii de deschidere a procedurii și poate, în acest caz, să decidă instituirea administrării speciale, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile legale pentru instituirea acestei proceduri potrivit O.U.G. nr. 99/2006.

Noțiunea de insolvență a instituției de credit este definită la art. 5 pct. 30 din legea de față și are o semnificație diferită față de noțiunea de insolvență în cazul general.

Cererea de deschidere a procedurii falimentului instituției de credit formulată de aceasta sau de creditori, fără aprobarea prealabilă a BNR, este inadmisibilă. Aprobarea BNR este o condiție de admisibilitate a cererii.

Art. 217. (1) Instituția de credit debitoare aflată în stare prin insolvență este obligată să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supusă prevederilor prezentului capitol, în termen de maximum 30 de zile de la data la care a intervenit starea de insolvență.

BCU IAȘI - BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

(2) În prealabil, instituția de credit debitoare este obligată să solicite Băncii Naționale a României, în termen de maximum 10 zile de la data la care a intervenit starea de insolvență, aprobarea pentru introducerea cererii de deschidere a procedurii falimentului.
(3) Banca Națională a României se pronunță asupra solicitării în termen de 10 zile de la data primirii acesteia, prin hotărâre motivată.
(4) În termen de 10 zile de la data primirii aprobării prealabile de la Banca Națională a României pentru introducerea cererii de deschidere a procedurii falimentului, instituția de credit debitoare este obligată să adreseze tribunalului cererea pentru a fi supusă prevederilor prezentului capitol.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 12 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări de substanță.
Textul trebuie interpretat în coroborare cu art. 216. Primind cererea pentru acordarea avizului prealabil, Banca Națională a României poate respinge solicitarea instituției de credit debitoare atunci când apreciază că aceasta nu se află în stare de insolvență, putând decide, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile legii, instituirea administrării speciale. În caz de respingere a cererii pentru acordarea avizului, instituția de credit nu mai are obligația să introducă cererea de deschidere a procedurii insolvenței la tribunal, chiar dacă ea ar aprecia că se află în stare de insolvență.

Art. 218. (1) Orice creditor care are o creanță certă, lichidă și exigibilă poate introduce la tribunal o cerere, în condițiile art. 70 alin. (1) și (2), împotriva unei instituții de credit debitoare care nu a onorat integral o astfel de creanță pe o perioadă de cel puțin 30 de zile lucrătoare de la scadență, în cazul caselor centrale ale cooperativelor de credit, inclusiv în cazul cooperativelor de credit afiliate la acestea, respectiv pe o perioadă de cel puțin 7 zile lucrătoare de la scadență, în cazul celorlalte instituții de credit.
(2) Creditorul nu va putea introduce cererea fără să facă dovada aprobării prealabile de către Banca Națională a României a introducerii cererii de deschidere a procedurii falimentului.

(3) Banca Națională a României se pronunță asupra solicitării creditorului în termen de 10 zile de la data primirii acesteia, prin hotărâre motivată.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 13 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Din modul de formulare a textului reiese că, în ipoteza falimentului instituției de credit, nu mai funcționează prezumția de insolvență în cazul neplății unei creanțe la scadență și trecerii unui interval de timp de la scadență. Insolvența se apreciază și se stabilește numai de Banca Centrală prin decizie motivată, ca urmare a solicitării avizului prealabil de către creditor. Avizul se poate cere de către creditor numai după trecerea unui termen de la scadență de 30 de zile lucrătoare, în cazul caselor centrale ale cooperativelor de credit și cooperativelor de credit afiliate la acestea, respectiv după trecerea unui termen de la scadență de cel puțin 7 zile lucrătoare, în cazul celorlalte instituții de credit.

De asemenea, se va pune problema dacă și în cazul insolvenței unei instituții de credit creanța va trebui să aibă valoarea-prag prevăzută de art. 5 pct. 72. Credem că răspunsul este pozitiv, deoarece art. 218 alin. (1) face trimitere la art. 70 alin. (1) și (2), care se referă la creditorul îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței. Or, acesta este creditorul care are o creanță certă, lichidă și exigibilă cu valoarea-prag minimă de 40.000 lei.

Art. 219. (1) Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de supraveghere prudențială, va introduce cerere pentru deschiderea procedurii falimentului împotriva instituției de credit aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 5 pct. 30.

(2) Cererea Băncii Naționale a României va fi însoțită de hotărârea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României de retra-

gere a autorizației instituției de credit respective și de orice alte documente necesare justificării actului de sesizare a tribunalului.

➲ *Vechea reglementare: art. 14 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Banca Națională a României, în calitatea sa de autoritate de supraveghere bancară, poate, din oficiu, să analizeze starea unei instituții de credit. Dacă va aprecia că acesta se află în stare de insolvență, va adopta o decizie în cadrul consiliului de administrație prin care va constata starea de insolvență prin raportare la art. 5 pct. 30 din prezentul cod, va retrage obligatoriu autorizația de funcționare a instituției de credit și va sesiza tribunalul competent cu cererea de deschidere a procedurii falimentului.

Art. 220. (1) În urma înregistrării cererii, introdusă potrivit prevederilor art. 217-219, judecătorul-sindic va notifica imediat despre aceasta părților prevăzute la aceste articole.
(2) Banca Națională a României va desemna un administrator interimar și îi va stabili remunerația la data depunerii cererii sale sau la data primirii notificării prevăzute la alin. (1). Dacă instituția de credit se află în procedură de administrare specială la acea dată, atribuțiile administratorului interimar vor fi exercitate de administratorul special, în condițiile prezentului capitol.
(3) Cheltuielile legate de administrarea interimară se suportă de către instituția de credit debitoare. Administratorul interimar poate fi revocat de Banca Națională a României.
(4) Dacă instituția de credit nu s-a aflat în administrare specială, atribuțiile consiliului de administrație al instituției de credit debitoare se suspendă de plin drept la data numirii administratorului interimar, până la expirarea mandatului acestuia. Consiliul de administrație poate contesta cererea introdusă potrivit prevederilor art. 218 și 219 și pe durata suspendării sale.
(5) Administratorul interimar nu poate lua decât acele măsuri care sunt necesare pentru a împiedica diminuarea activului și sporirea pasivului.
(6) De la data depunerii cererii de către un creditor sau de către instituția de credit debitoare, în condițiile art. 217-219, și a numirii admi-

nistratorului interimar, autorizația instituției de credit se consideră acordată numai pentru luarea măsurilor conservatorii și pentru derularea operațiunilor curente. Administratorul interimar nu va putea accepta noi depozite și nu va putea acorda noi credite. Contractele în curs se vor executa conform termenilor acestora ori potrivit acordului părților.

(7) În cazul unei instituții de credit aflate în situația prevăzută la alin. (4), conducerea executivă a acesteia este subordonată administratorului interimar. În cazul în care președintele consiliului de administrație este și președintele instituției de credit, acesta păstrează funcția de președinte și după suspendarea consiliului de administrație, în condițiile alin. (4), până la expirarea mandatului administratorului interimar.

(8) La data numirii lichidatorului judiciar, atribuțiile administratorului interimar încetează de plin drept.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 15 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Prin derogare de la dispozițiile cu caracter general prevăzute în Capitolul I, până la deschiderea procedurii se desemnează un administrator interimar, iar dacă instituția de credit se află în procedura de administrare specială reglementată de O.U.G. nr. 99/2006, atribuțiile administratorului interimar se exercită de administratorul special desemnat în procedura de administrare specială. Acest administrator interimar reprezintă instituția de credit şi o administrează până la deschiderea procedurii şi numirea lichidatorului judiciar, dreptul său de administrare fiind limitat. Instituția administratorului interimar este total diferită de instituția administratorului special, reglementată de art. 52-56 din prezentul cod.

Până la deschiderea procedurii de faliment, dreptul de administrare al instituției de credit este limitat. Autorizația instituției de credit se consideră acordată numai pentru luarea măsurilor conservatorii, pentru a se împiedica diminuarea activului şi sporirea pasivului şi pentru derularea operațiunilor curente, fără a putea accepta noi depozite şi acorda noi credite.

BCU IAȘI - UNIVERSITY LIBRARY

Atribuțiile administratorului interimar încetează la momentul deschiderii procedurii falimentului.

Cererea debitorului se judecă în procedura necontencioasă, după notificarea prealabilă a BNR, dispozițiile Capitolului I fiind aplicabile în măsura în care sunt compatibile.

Cererea creditorului se judecă în procedura contencioasă, cu citarea debitorului, care poate formula contestație în condițiile art. 221, și a BNR, dispozițiile Capitolului I fiind aplicabile în măsura în care sunt compatibile.

Cererea BNR se judecă în procedura contencioasă, cu citarea debitorului, care poate formula contestație în condițiile art. 221 și ale art. 207 lit. a), dispozițiile Capitolului I fiind aplicabile în măsura în care sunt compatibile.

Art. 221. (1) Contestația împotriva cererii de deschidere a procedurii falimentului se poate face în termen de 10 zile de la data comunicării cu privire la depunerea acestei cereri.

(2) Judecătorul-sindic se va pronunța asupra contestației în termen de 10 zile de la înregistrarea contestației.

(3) La primul termen de judecată, judecătorul-sindic va analiza cererea de deschidere a procedurii falimentului și, în situația în care instituția de credit debitoare nu contestă starea de insolvență în cazul cererilor introduse de părțile prevăzute la art. 218 și 219, va pronunța hotărârea privind deschiderea procedurii falimentului.

(4) În urma pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii falimentului, judecătorul-sindic va comunica aceasta de îndată persoanelor prevăzute la art. 217 și 218, lichidatorului judiciar, Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, precum și oficiului registrului comerțului la care instituția de credit debitoare este înregistrată, pentru efectuarea mențiunii „instituție de credit în faliment". Comunicarea va fi făcută publică în două ziare de circulație națională.

(5) În situația în care instituția de credit are deschise sucursale în alte țări, Banca Națională a României va comunica de îndată autorității de supraveghere bancară din țara gazdă a sucursalei respective despre deschiderea procedurii falimentului, potrivit prevederilor prezentului capitol.

(6) Judecătorul-sindic va comunica Băncii Naționale a României hotărârea sa privind deschiderea procedurii falimentului instituției de

credit debitoare, de îndată, în ziua pronunțării acesteia, prin fax, e-mail sau prin telefon. Banca Națională a României va închide imediat, după finalizarea decontării plăților din ziua respectivă, în conformitate cu reglementările în vigoare, conturile instituției de credit debitoare deschise în evidențele sale. Disponibilitățile vor fi transferate în conturile tip instituție de credit în faliment, deschise la o bancă comercială, potrivit prevederilor art. 209.

(7) De la data deschiderii procedurii falimentului, toate actele instituției de credit debitoare vor purta mențiunea prevăzută la alin. (4).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 16 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Deşi nu rezultă expres din interpretarea art. 207 lit. a), considerăm că instituția de credit debitoare poate contesta starea de insolvență fie că cererea de deschidere a procedurii aparține creditorilor, fie că aparține BNR.

Deşi potrivit alin. (2) „judecătorul-sindic se va pronunța asupra contestației în termen de 10 zile de la înregistrarea contestației", credem că împreună cu aceasta judecătorul-sindic va soluționa şi cererea de deschidere a procedurii.

Alin. (6) prevede obligația comunicării hotărârii de deschidere a procedurii în ziua pronunțării acesteia, prin fax, e-mail sau prin telefon, către BNR. Considerăm că este supusă comunicării minuta hotărârii, iar nu chiar hotărârea motivată. Se recomandă comunicarea scrisă, prin fax sau e-mail, care asigură confirmarea primirii, dar şi garantează exactitatea conținutului recepționat.

Prin raportare şi la art. 71 alin. (1), considerăm că minuta trebuie comunicată de îndată şi lichidatorului judiciar provizoriu desemnat.

Hotărârea de deschidere a procedurii falimentului, motivată, se va comunica titularului cererii (debitorul, creditorul sau BNR), lichidatorului judiciar, BNR, dacă aceasta nu este titularul cererii, Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, oficiului registrului comerțului la care insti-

BCU IAŞI - BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ

tuția de credit debitoare este înmatriculată pentru efectuarea mențiunii în registrul comerțului. Hotărârea se va publica în BPI și în două ziare de circulație națională.

Art. 222. După ce s-a dispus deschiderea procedurii falimentului potrivit art. 221, este interzis, sub sancțiunea nulității, persoanelor care au deținut funcții de conducere, precum și acționarilor semnificativi ai instituției de credit debitoare să înstrăineze fără acordul judecătorului-sindic acțiunile deținute la instituția de credit debitoare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** S-a eliminat obligația lichidatorului judiciar de a face mențiunea de indisponibilizare a acțiunilor în registrele speciale de evidență sau în conturile înregistrate electronic. Interdicția rezultă din lege, sancțiunea este expresă – nulitatea –, dar era utilă mențiunea de indisponibilizare în registrele speciale pentru opozabilitatea față de eventualii terți cumpărători.
Interdicția de înstrăinare a acțiunilor a existat într-o formă inițială a legii insolvenței, însă a fost eliminată.

Art. 223. Salariații instituției de credit aflate în procedura falimentului vor desemna două persoane care să îi reprezinte în cursul procedurii pentru recuperarea creanțelor reprezentând salariile și alte drepturi bănești.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 20 din O.G. nr. 10/2004.*

Art. 224. (1) Toate cheltuielile vor fi suportate din averea instituției de credit debitoare.
(2) Onorariul lichidatorului judiciar va fi plătit trimestrial numai după prezentarea de către acesta a rapoartelor lunare prevăzute la art. 209 lit. k) privind fondurile obținute din lichidare și din încasarea de creanțe și a calculului privind onorariul cuvenit, precum și a raportului prevăzut la art. 97. Judecătorul-sindic poate prelungi cu cel mult o lună termenul de prezentare a raportului și a planului de distribuție.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Planul de distribuție va fi înregistrat la grefa tribunalului și lichidatorul judiciar îl va publica în BPI. Oricare dintre creditori poate formula obiecțiuni la raportul lichidatorului judiciar și la planul de distribuție în termen de 10 zile de la publicarea în BPI. Judecătorul-sindic va ține cu lichidatorul judiciar și cu creditorii, în termen de 20 de zile de la publicarea în BPI a raportului, o ședință în care va soluționa deodată, prin sentință, toate obiecțiunile.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 26 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Lichidatorul are obligația de a întocmi raportul asupra cauzelor insolvenței, potrivit art. 97 din prezenta lege, și rapoarte lunare asupra evoluției procedurii, potrivit art. 209 lit. k), însoțite de planuri de distribuție de fonduri. Termenul de depunere a rapoartelor lunare poate fi prelungit de judecătorul-sindic. Credem că judecătorul-sindic poate prelungi termenul de depunere a rapoartelor lunare fixând termene mai lungi, de maximum 2 luni, pentru depunerea acestora sau poate acorda prelungiri punctuale, pe un anumit plan, atunci când este necesar.

Textul prevede că planul de distribuție se va publica în BPI. Prin raportare și la art. 209 lit. k), în BPI se publică un extras al raportului lunar și planul de distribuție de fonduri, iar obiecțiunile pe care le pot formula creditorii, ce se pot face atât la raport, cât și la plan, curg de la publicare. Raportul și planul de distribuție se depun la dosarul cauzei și se comunică BNR.

Art. 225. După emiterea hotărârii judecătorești privind deschiderea procedurii falimentului unei instituții de credit, lichidatorul judiciar întocmește raportul prevăzut la art. 97, care trebuie să includă, între altele, și propuneri privind modalitatea de lichidare a bunurilor și drepturilor din averea instituției de credit debitoare. Modalitățile de lichidare a bunurilor și drepturilor din averea instituției de credit debitoare pot fi următoarele:

1. tranzacții privind cumpărarea de active și asumarea de pasive;
2. vânzarea de bunuri, cum ar fi: clădiri, terenuri, valori mobiliare, operațiuni de lichidare care se realizează cu respectarea prevederilor secțiunii a 7-a a cap. I;

3. alte tehnici de valorificare a activelor, cum ar fi cesiuni de creanță ori novații, realizate în interesul procedurii falimentului la o valoare negociată.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 27 și art. 28 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Deși textul face trimiterea la raportul prevăzut la art. 97, credem că acesta nu va cuprinde mențiunile prevăzute de alin. (2)-(6), pentru că debitorul nu are vocație la reorganizare și nici nu poate conține propunerea de intrare în faliment, debitorul fiind deja în faliment, ci va indica numai cauzele insolvenței și eventual persoanele răspunzătoare, precum și mențiuni privind eventualele acte frauduloase. În plus, acest raport va cuprinde mențiunile prevăzute de prezentul text, specifice insolvenței instituției de credit.
Valorificarea activelor în falimentul unei instituții de credit se face exclusiv în una dintre modalitățile prevăzute în textul de față.

Secțiunea a 3-a
Tranzacții privind cumpărarea de active și asumarea de pasive

Art. 226. (1) Tranzacțiile privind cumpărarea de active și asumarea de pasive reprezintă modalitatea de lichidare prin care o instituție de credit cu o situație financiară bună achiziționează, parțial sau total, activele instituției de credit debitoare și își asumă, parțial sau total, pasivele acesteia, incluzând totalitatea depozitelor garantate.
(2) Tranzacțiile privind cumpărarea de active și asumarea de pasive pot fi efectuate la vedere sau la termen, cu opțiune.
(3) Pentru tranzacțiile privind cumpărarea de active și asumarea de pasive, lichidatorul judiciar poate să perceapă de la instituția de credit achizitoare o primă negociată, în funcție de calitatea activelor cumpărate și a pasivelor asumate, plătibilă la momentul transferului proprietății, precum și o primă pentru exercitarea opțiunii, în funcție de termenul opțiunii, plătibilă la momentul negocierii. După cumpărare, pentru activele care fac obiectul unor operațiuni frauduloase, pentru

care se probează că au la bază fraude sau că provin din furturi de instrumente financiare, părțile pot modifica tranzacția inițială, urmând ca instituția de credit achizitoare să primească de la lichidatorul judiciar, în contravaloare, alte active ori sume de bani.

(4) Lichidatorul judiciar poate formula propunerea privind modalitatea de lichidare prin tranzacții privind cumpărarea de active și asumarea de pasive numai după consultarea Băncii Naționale a României. Banca Națională a României poate transmite lichidatorului judiciar punctul său de vedere privind modalitatea de lichidare prin tranzacții privind cumpărarea de active și asumarea de pasive, în cazul în care consideră necesar. Lichidatorul judiciar va informa adunarea creditorilor cu privire la acest punct de vedere.

(5) După aprobarea de către adunarea creditorilor a modalității de lichidare prevăzute la art. 225, lichidatorul judiciar organizează imediat, în situația în care modalitatea de lichidare aprobată prevede, negocierea privind tranzacția de cumpărare de active și asumare de pasive. În acest scop, lichidatorul judiciar organizează o ședință de informare cu toate instituțiile de credit considerate eligibile pe baza evaluării prealabile a Băncii Naționale a României care va avea în vedere efectele tranzacției asupra situației financiare a instituției de credit achizitoare și a capacității sale de a se conforma cerințelor prudențiale, în vederea prezentării condițiilor și termenilor negocierii. Prealabil ședinței de informare, lichidatorul judiciar semnează cu toate instituțiile de credit prezente la ședință un acord de confidențialitate, prin care acestea se angajează să păstreze, în condițiile legii, secretul profesional cu privire la informațiile din cererea de ofertă referitoare la instituția de credit aflată în stare de faliment ce urmează a face obiectul negocierii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 5 lit. n) și art. 28 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Credem că primele 2 alineate își găseau mai degrabă locul în art. 5, la definiții.

Tranzacțiile privind cumpărarea de active și asumarea de pasive se aseamănă oarecum cu o vânzare în bloc – totală sau parțială –, dar, spre deosebire de aceasta, vânzarea presupune și asumarea de pasive, condiția preluării și a pasivelor fiind cumulativă.

Pentru a face propunerea acestei modalități de lichidare, lichidatorul trebuie să consulte în prealabil BNR. Din modul de formulare a textului nu este necesar un aviz prealabil al băncii centrale, ci este vorba mai degrabă de o consultare, de un punct de vedere care trebuie prezentat adunării creditorilor odată cu raportul care propune această modalitate de lichidare. De asemenea, din modul de formulare a alin. (4) reiese că banca centrală nu este obligată să prezinte un punct de vedere la solicitarea lichidatorului judiciar, acesta urmând a fi exprimat numai dacă BNR consideră necesar.

Din interpretarea alin. (5) reiese că lichidatorul judiciar va trebui să ceară BNR, odată cu punctul de vedere asupra modalității de lichidare preconizate, și comunicarea listei instituțiilor de credit considerate eligibile în raport de efectele tranzacției asupra situației financiare a instituției de credit achizitoare și a capacității sale de a se conforma cerințelor prudențiale. Se pare că cele două texte sunt în oarecare contradicție și că, dacă banca centrală nu emite punctul de vedere asupra oportunității tranzacției, deși acesta este facultativ, lichidatorul nu va putea face tranzacția, deoarece cumpărarea nu o pot face decât instituțiile considerate eligibile de banca centrală.

Negocierea operației nu poate începe decât după aprobarea modalității de lichidare de către adunarea creditorilor.

Art. 227. În funcție de interesul manifestat de instituțiile de credit participante la ședință, lichidatorul judiciar redactează o cerere de ofertă privind cumpărarea de active și asumarea de pasive, care cuprinde, în principal, următoarele elemente:

a) categoriile de active și pasive ce urmează a face obiectul tranzacției și volumul acestora, încadrate în funcție de gradul de lichiditate și exigibilitate;

b) valoarea de lichidare pentru fiecare categorie de active;

c) prima ce poate fi stabilită de către lichidatorul judiciar, care va fi plătită de instituțiile de credit ofertante și care se stabilește în funcție

de mai multe elemente, între care calitatea activelor și pasivelor, celeritatea operațiunii;
d) termenul de înaintare către lichidatorul judiciar a ofertelor instituțiilor de credit respective.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 29 din O.G. nr. 10/2004, preluat fără modificări.*

✍ **NOTĂ:** Cererea de ofertă privind cumpărarea de active și asumarea de pasive se face de către lichidatorul judiciar după negocierea cu instituțiile de credit interesate și în funcție de interesul acestora de cumpărare.

Art. 228. Lichidatorul judiciar transmite, în regim de confidențialitate, cererea de ofertă privind cumpărarea de active și asumarea de pasive instituțiilor de credit ofertante, stabilite de acesta, participante la ședința de informare și care și-au manifestat interesul pentru o astfel de tranzacție.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 30 din O.G. nr. 10/2004, preluat fără modificări.*

✍ **NOTĂ:** Din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 228, art. 226 alin. (5) și ale art. 227 reiese că oferta lichidatorului se înmânează instituțiilor de credit eligibile participante care își manifestă interesul pentru o asemenea ofertă, după ședința de informare. Informarea verbală este distinctă de ofertă, informarea vizând principalele elemente ale tranzacției, în timp ce oferta trebuie să cuprindă în detaliu condițiile tranzacției.

Art. 229. În cadrul termenului pentru primirea ofertelor prevăzut în cererea de ofertă, care nu poate fi mai mare de 15 zile calendaristice, instituțiile de credit ofertante transmit lichidatorului judiciar, în plic închis, ofertele privind tranzacțiile propuse de cumpărare de active și asumare de pasive.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 31 din O.G. nr. 10/2004, preluat fără modificări.*

BCU IASI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 230. În cel mai scurt timp, lichidatorul judiciar analizează ofertele primite și alege, pe principiul costului minim presupus și cu aprobarea Băncii Naționale a României care va avea în vedere și criteriul prevăzut la art. 226 alin. (5), oferta instituției/instituțiilor de credit ofertante cu care urmează să se încheie convenția de cumpărare de active și asumare de pasive. Totodată, lichidatorul va înștiința Consiliul Concurenței cu privire la potențiala tranzacție.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 32 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Din modul de reglementare, tranzacția de vânzare de active și asumarea de pasive este o vânzare directă în urma alegerii celei mai bune oferte pe principiul costului minim presupus, tranzacție făcută cu aprobarea Băncii Naționale a României care va avea în vedere la darea aprobării criteriul eligibilității instituției de credit cumpărătoare.

Art. 231. În funcție de calitatea activelor instituției de credit aflate în stare de faliment, instituțiile de credit achizitoare pot să își asume, potrivit legii, pasivele, în mod diferențiat, respectiv numai depozite garantate, în sensul prevederilor art. 2 alin. (3) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 39/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ori depozitele, în totalitate, atât garantate, cât și negarantate, ajungându-se până la preluarea în întregime a instituției de credit declarate în stare de faliment.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 33 din O.G. nr. 10/2004.*

Art. 232. În cazul în care nu se primesc oferte în termenul stabilit în cererea de ofertă ori ofertele primite nu sunt aprobate de Banca Națională a României, lichidarea urmează să se efectueze prin celelalte metode prevăzute de prezenta lege.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 34 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit textului, modalitatea de lichidare prin tranzacții privind cumpărarea de active și asumarea de pasive

trebuie să fie modalitatea preferată. Numai dacă nu se reușește aceasta, lichidatorul judiciar va trebui să procedeze la lichidare în una sau în ambele modalități prevăzute la art. 225 pct. 2 (vânzarea de bunuri, cum ar fi: clădiri, terenuri, valori mobiliare, operațiuni de lichidare care se realizează cu respectarea prevederilor secțiunii a 7-a a cap. I) și 3 (alte tehnici de valorificare a activelor, cum ar fi cesiuni de creanță ori novații, realizate în interesul procedurii falimentului la o valoare negociată.

Art. 233. Fondurile obținute din vânzarea bunurilor și drepturilor din averea debitorului, grevate, în favoarea creditorului, de cauze de preferință, vor fi distribuite în ordinea prevăzută de art. 159.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 37 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul trimite la dispoziția cu caracter general din art. 159. A se vedea nota de la acest articol.

Art. 234. Creanțele vor fi plătite în lei, în cazul falimentului unei instituții de credit, în următoarea ordine:

1. taxele, timbrele și orice alte cheltuieli aferente procedurii falimentului, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea bunurilor din averea instituției de credit debitoare, precum și plata onorariilor persoanelor angajate în condițiile legii, inclusiv ale lichidatorului judiciar;
2. creanțele rezultate din depozitele garantate, inclusiv cele ale Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar rezultate din subrogarea în drepturile deponenților garantați și/sau din finanțarea, inclusiv prin emiterea de garanții, a unor operațiuni care au implicat transferul de depozite garantate ale instituției de credit debitoare, precum și creanțele izvorâte din raporturi de muncă pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii;
3. creanțele rezultând din activitatea debitorului după deschiderea procedurii;
4. creanțele bugetare, creanțele Fondului de garantare a depozitelor în sistemul bancar, altele decât cele prevăzute la pct. 2, precum și creanțele Băncii Naționale a României decurgând din credite acordate de aceasta instituției de credit;

5. creanțele decurgând din operațiuni de trezorerie, din operațiuni interbancare, din operațiuni cu clientelă, operațiuni cu titluri, alte operațiuni bancare, precum și din cele rezultate din livrări de produse, prestări de servicii sau alte lucrări, din chirii, precum și alte creanțe chirografare;
6. creanțele izvorând din acte cu titlu gratuit;
7. creanțele decurgând din instrumente de datorie și din împrumuturi, având la bază convenții care prevăd o clauză de subordonare potrivit căreia, în caz de lichidare sau faliment al instituției de credit, astfel de creanțe urmează să fie plătite după creanțele tuturor creditorilor chirografari nesubordonați și, după caz, ale altor creditori chirografari subordonați; în cadrul acestei categorii de creanțe, plata acestora se va efectua cu respectarea ordinii de preferință stabilite prin clauza de subordonare aferentă fiecărei creanțe;
8. creanțele acționarilor instituției de credit în faliment, respectiv creanțele membrilor cooperatori ai cooperativelor de credit afiliate casei centrale a cooperativelor de credit în faliment, derivând din dreptul rezidual al calității lor, potrivit prevederilor legale și statutare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 38 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări. Ordinea de plată a creanțelor în procedura falimentului instituțiilor de credit nu este esențial diferită de cea din procedura oricărui alt debitor (art. 161), diferențele fiind determinate în principal de caracteristicile specifice ale unor creanțe ale instituțiilor de credit. Dispozițiile art. 161 nu sunt aplicabile, fiind aplicabile dispozițiile textului de față, care reprezintă o reglementare specială.

Secțiunea a 4-a
Răspunderea organelor de conducere, a cenzorilor și a personalului de execuție sau cu atribuții de control din instituția de credit ajunsă în faliment

Art. 235. În cazul în care în raportul întocmit potrivit prevederilor art. 97 sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea lichidatorului judiciar,

judecătorul-sindic poate dispune ca o parte sau întregul pasiv neplătit al debitorului ajuns în stare de insolvență să fie suportat de membrii organelor de conducere ori de directori/coordonatori cu atribuții de control intern ai direcțiilor, departamentelor sau ai altor structuri asemănătoare, de personalul de execuție cu atribuții de control intern, cenzorii/auditorii din cadrul instituției de credit ajunse în stare de insolvență, care au deținut funcțiile respective în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, dacă au contribuit la ajungerea acesteia în stare de insolvență prin faptele prevăzute la art. 169 alin. (1) sau:

a) au acordat credite cu încălcarea cerințelor prudențiale aprobate prin normele în vigoare, precum și cu nerespectarea normelor interne în vigoare;

b) au întocmit situații financiare, alte situații contabile ori raportări cu nerespectarea prevederilor legale;

c) în cadrul acțiunilor interne de verificare nu au identificat și nu au sesizat, prin nerespectarea atribuțiilor de serviciu, faptele care au condus la fraude și gestiune defectuoasă a patrimoniului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 39 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Antrenarea răspunderii se poate face pentru faptele prevăzute de art. 169, la care se adaugă cele enumerate de textul de față.

Dispoziția are caracter derogatoriu față de reglementarea generală (art. 169) și prin faptul că se prevede perioada de timp în care să se fi săvârșit faptele. Esențial este ca faptele să se fi săvârșit în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, deoarece textul impune condiția ca persoanele răspunzătoare să fi deținut funcțiile respective în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii. Se cere și legătura de cauzalitate între faptele enumerate și starea de insolvență a instituției de credit.

A se vedea și nota de la art. 169.

Art. 236. În vederea luării măsurilor prevăzute la art. 235, judecătorul-sindic poate fi sesizat de către lichidatorul judiciar, de un acționar sau de oricare dintre creditori, de Banca Națională a

României, pe baza datelor din dosarul cauzei, și va putea dispune măsuri asigurătorii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 41 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.

Acordarea legitimării procesuale active unui acționar sau oricărui creditor credem că este excesivă și că aceasta nu va face decât să conducă la prelungirea și complicarea inutilă a procedurii. Se impunea, cu atât mai mult în cazul instituțiilor de credit, să se mențină legitimarea în sarcina lichidatorului judiciar și a adunării creditorilor ori creditorului majoritar, adăugându-se, față de specificul debitorului, și banca centrală. Credem că în completare se aplică dispozițiile art. 170 privind prescripția, precum și ale art. 173 privind executarea silită.

Secțiunea a 5-a
Închiderea procedurii

Art. 237. (1) Procedura falimentului va fi închisă de judecătorul-sindic, la solicitarea lichidatorului judiciar, printr-o hotărâre de închidere, atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea instituției de credit în faliment au fost distribuite și când fondurile nereclamate de către cei îndreptățiți, în termen de 90 de zile de la data raportului final, au fost depuse de lichidatorul judiciar la Trezoreria Statului, iar extrasul de cont va fi depus la judecătorul-sindic. Hotărârea va fi comunicată în scris sau în presă, în cel puțin două ziare de circulație națională, tuturor părților implicate.

(2) După intrarea în faliment a instituției de credit debitoare, lichidatorul judiciar va depune spre păstrare la direcția arhivelor naționale județeană sau, după caz, a municipiului București documentele instituției de credit debitoare, arhivate potrivit prevederilor Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, cu modificările și completările ulterioare. În termen de 60 de zile lucrătoare de la pronunțarea hotărârii de închidere a procedurii falimentului, lichidatorul judiciar va depune la direcția arhivelor naționale județeană sau, după caz, a

municipiului București restul de documente ale instituției de credit debitoare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 43 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări. De menționat teza finală a alin. (1), potrivit căreia „hotărârea va fi comunicată în scris sau în presă, în cel puțin două ziare de circulație națională, tuturor părților implicate". Comunicarea în scris sau prin presă (adică colectiv) este alternativă, modalitatea fiind la aprecierea judecătorului-sindic. Nu vedem rațiunea pentru care nu s-a prevăzut comunicarea colectivă și prin BPI. Credem însă că dispozițiile art. 42 sunt aplicabile și că este obligatorie publicarea hotărârii de închidere a procedurii și în BPI, de la aceasta dată urmând să curgă și termenul de apel împotriva hotărârii. Pentru comunicarea prin presă există o rațiune, și anume de a face publică închiderea procedurii *erga omnes*, având în vedere că nu toate persoanele (în special clienții băncii persoane fizice) au acces la BPI.
Se va pune și problema determinării noțiunii „tuturor părților implicate". Credem că noțiunea include toți participanții la procedură, inclusiv BNR, pentru care credem că judecătorul-sindic ar trebui să facă comunicarea hotărârii de închidere a procedurii în scris.
Deși textul nu prevede expres, credem că închiderea procedurii este urmată de radierea instituției de credit din registrul comerțului.

Secțiunea a 6-a
Alte dispoziții

Art. 238. Persoanele care trebuie să primească sau să transmită informații în legătură cu procedurile de informare ori de consultare prevăzute în prezentul capitol au obligația de a păstra secretul profesional potrivit prevederilor art. 3 și 52 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și a celor cuprinse în titlul II cap. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și

completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția oricăror autorități judiciare cărora li se aplică prevederile naționale în vigoare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 58 din O.G. nr. 10/2004.*

Art. 239. În cazul intrării în faliment, pentru scopuri statistice, instituțiile de credit vor fi considerate ca aparținând în continuare sectorului bancar. Raportările care trebuie întocmite și transmise de către lichidatorul judiciar Băncii Naționale a României, periodicitatea și modalitatea de transmitere a acestora vor fi stabilite prin norme de către Banca Națională a României.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 59 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Credem că instituțiile de credit vor fi considerate ca aparținând sectorului bancar până la data închiderii procedurii şi radierea acestora din registrul comerțului, deoarece până la acest moment lichidatorul judiciar trebuie să facă raportările.

Art. 240. În privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală încheiate de o instituție de credit se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 89.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 61 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Definiția noțiunilor se regăseşte în art. 5 pct. 11, 12 şi 40.

Art. 241. În actele normative în vigoare, sintagma „procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit" se înlocuiește cu sintagma „procedura falimentului instituțiilor de credit", corespunzător prevederilor prezentului capitol.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 62 din O.G. nr. 10/2004.*

Titlul II

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul IV
Dispoziții privind falimentul societăților de asigurare/reasigurare

Secțiunea 1
Dispoziții generale

Art. 242. Prevederile cap. I, cu excepția celor cuprinse în secțiunea a 6-a, se vor aplica în mod corespunzător procedurii falimentului societăților de asigurare/reasigurare, cu derogările prevăzute în acest capitol.

✍ **NOTĂ:** Potrivit dispozițiilor prezentului cod, coroborate cu dispozițiile Legii nr. 503/2004, societățile de asigurare și reasigurare pot fi subiect doar al procedurii de faliment. Ele nu se pot reorganiza judiciar, redresarea lor, fie pe bază de plan, fie prin administrare specială, având caracter extrajudiciar administrativ. Procedura de redresare este reglementată de dispozițiile art. 4-27 din Legea nr. 503/2004.

Art. 243. (1) Procedura falimentului, reglementată prin prezentul capitol, se aplică societăților de asigurare/reasigurare prevăzute de art. 2 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv sucursalelor acestora cu sediul în străinătate, precum și sucursalelor și filialelor societăților de asigurare din state terțe, care au sediul în România.

(2) Procedura falimentului, reglementată prin prezentul capitol, nu se aplică sucursalei unei societăți de asigurare/reasigurare sau a unei societăți mutuale dintr-un stat membru al Uniunii Europene, care a primit o autorizație de la autoritatea de supraveghere a statului membru de origine.

(3) Măsurile aplicate în cadrul procedurii falimentului reglementate de prezentul capitol urmăresc protejarea intereselor legitime și a drepturilor creditorilor de asigurări.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 1, art. 2 alin. (2) și art. 28 alin. (2) din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Din interpretarea coroborată a dispozițiilor primelor două alineate reiese că procedura prevăzută de prezenta lege se aplică:

- societăților de asigurare/reasigurare cu sediul în România și se extinde asupra sucursalelor și filialelor acestora cu sediul în străinătate;
- sucursalelor și filialelor cu sediul în România, care au primit o autorizație de funcționare din partea organismelor abilitate ale satului român, al societăților de asigurare/reasigurare cu sediul în state terțe, non-UE.

Procedura prevăzută de prezenta lege nu se aplică:
- sucursalelor unei societăți de asigurare/reasigurare cu sediul într-un stat membru UE;
- sucursalelor unei societăți mutuale cu sediul într-un stat membru UE.

S-a eliminat dispoziția din art. 1 alin. (2) din Legea nr. 503/2004 privind excluderea de la aplicarea prezentului capitol a intermediarilor de asigurări. Intermediarul de asigurări este definit de art. 2 pct. 55 din Legea nr. 32/2000. Având în vedere caracterul de dispoziție generală al capitolului de față, credem că, chiar în lipsa unei dispoziții exprese de excludere, intermediarii de asigurări sunt excluși de la aplicarea dispozițiilor prezentului capitol, urmând a fi supuși dispozițiilor Capitolului I.

Art. 244. (1) În prezentul capitol, termenii „autoritatea competentă", „autorități de supraveghere", „creditori de asigurări", „creanțe de asigurări", „acord de plată a creanțelor de asigurări" și „Fond de garantare", „procedură de redresare financiară", „stat membru", „stat membru de origine", „stat membru gazdă" și „stat terț" au înțelesul prevăzut de Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Termenii „filială", „sucursală", „persoană semnificativă" și „acționar semnificativ" au înțelesul prevăzut de Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

§1. Falimentul

Art. 245. (1) Procedura falimentului societății de asigurare/reasigurare se deschide pe baza unei cereri introduse fie de Autoritatea de Supraveghere Financiară, fie de societatea de asigurare/reasigurare debitoare sau de creditorii acesteia, după caz.

(2) Procedura falimentului unei societăți de asigurare/reasigurare autorizate în România, precum și a sucursalelor acesteia stabilite în alte state membre este guvernată de legea română în ceea ce privește regimul și aplicarea procedurii falimentului, în mod special cu privire la:

a) bunurile care fac obiectul acestei proceduri, precum și regimul bunurilor dobândite de societatea de asigurare/reasigurare debitoare după deschiderea procedurii falimentului;

b) atribuțiile societății de asigurare/reasigurare debitoare și ale lichidatorului judiciar;

c) condițiile în care se poate invoca o compensare;

d) efectele procedurii falimentului asupra contractelor în derulare, în care societatea de asigurare/reasigurare debitoare este parte;

e) efectele procedurii falimentului asupra procedurilor individuale de executare silită promovate de creditorii de asigurări, cu excepția cauzelor aflate pe rolul instanțelor din alte state membre;

f) creanțele care trebuie să fie declarate asupra societății de asigurare/reasigurare debitoare și regimul creanțelor care iau naștere după deschiderea procedurii falimentului;

g) regulile privind declararea, verificarea și admiterea creanțelor;

h) regulile privind distribuirea veniturilor obținute din valorificarea activelor, ordinea de prioritate a achitării creanțelor de asigurări și drepturile creditorilor de asigurări care au obținut o plată parțială după deschiderea procedurii falimentului în temeiul unui drept real sau prin invocarea compensării;

i) condițiile și efectele închiderii procedurii falimentului;

j) drepturile creditorilor după închiderea procedurii falimentului; suportarea costurilor și a cheltuielilor aferente procedurii falimentului;

k) regulile privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice care prejudiciază drepturile și interesele legitime ale creditorilor de asigurări.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 28 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul a fost preluat fără modificări.
Autoritatea de Supraveghere Financiară este instituția organizată care își desfășoară activitatea potrivit dispozițiilor O.U.G. nr. 93/2012.

Textul alin. (1), potrivit căruia pot cere deschiderea procedurii societății de asigurare/reasigurare Autoritatea de Supraveghere Financiară, societatea de asigurare/reasigurare debitoare sau creditorii acesteia, fără distincție, nu este corelat cu art. 247, potrivit căruia pot cere deschiderea procedurii creditorii societății de asigurare/reasigurare, alții decât creditorii de asigurări.

Întrucât textul de față are valoare de reglementare de principiu, credem că dispozițiile art. 247, care reglementează cererea creditorului, au prioritate.

A se vedea și nota de la art. 247.

Potrivit alin. (2), procedura falimentului unei societăți de asigurare/reasigurare autorizate în România se extinde și asupra sucursalelor acesteia stabilite în alte state membre UE, întreaga procedură fiind guvernată de legea română.

Art. 246. (1) În temeiul prezentului capitol, societatea de asigurare/reasigurare debitoare aflată în stare de insolvență, astfel cum aceasta este definită la art. 5 pct. 31 lit. a), este obligată să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supusă procedurii falimentului. Cererea se depune în termen de cel mult 20 de zile de la data apariției stării de insolvență.

(2) Înainte de înregistrarea la tribunal, cererea prevăzută la alin. (1) se înaintează Autorității de Supraveghere Financiară odată cu actele și documentele doveditoare, în vederea analizării acesteia și a formulării întâmpinării prevăzute la art. 248 alin. (1). Societatea de asigurare/reasigurare debitoare va anexa la cerere, în mod obligatoriu, registrul special al activelor admise să acopere rezervele tehnice, prevăzut în anexa nr. 2 la Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 29 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul a fost preluat fără modificări.

În această materie, întâmpinarea Autorității de Supraveghere Financiară are o reglementare de excepție. Ea se depune odată cu cererea introductivă a debitorului, care este obligat

BCU IAȘI CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

să comunice cererea sa acestei autorități mai înainte de a se adresa tribunalului, împreună cu actele care fac dovada stării de insolvență. Neataşarea întâmpinării Autorității de Supraveghere Financiară reprezintă un fine de neprimire a cererii debitorului, deoarece punctul de vedere al Autorității de Supraveghere Financiară este definitoriu cu privire la deschiderea procedurii sub aspectul existenței unei proceduri administrative de reorganizare în curs, întrucât existența unei astfel de proceduri cu şanse de reuşită a reorganizării împiedică deschiderea procedurii de faliment.

Conținutul întâmpinării Autorității de Supraveghere Financiară, astfel cum rezultă din art. 248, se referă la următoarele: dacă societatea de asigurare/reasigurare face sau nu obiectul unei proceduri de redresare financiară, potrivit dispozițiilor Legii nr. 503/2004, şi dacă există sau nu posibilități reale de restabilire a situației financiare şi de plată a tuturor creanțelor în cadrul unei proceduri administrative de redresare financiară, dacă aceasta este în curs.

Apreciem că cererea debitorului trebuie însoțită obligatoriu de întâmpinarea Autorității de Supraveghere Financiară, de registrul special al activelor admise să acopere rezervele tehnice, prevăzut în Anexa nr. 2 la Legea nr. 32/2000, şi de actele prevăzute de art. 67.

A se vedea şi nota de la art. 247 şi art. 248.

Art. 247. (1) Creditorii societății de asigurare/reasigurare debitoare, alții decât creditorii de asigurări ale căror sume pretinse se plătesc din disponibilitățile Fondului de garantare, pot înregistra la tribunal o cerere de deschidere a procedurii de faliment împotriva societății debitoare, în condițiile prezentului capitol, dacă dețin o creanță ce îndeplinește condițiile prevăzute la art. 5 pct. 20 şi 72.

(2) Prevederile art. 246 alin. (2) se aplică în mod corespunzător în ceea ce privește înaintarea către Autoritatea de Supraveghere Financiară a cererii, a actelor şi documentelor doveditoare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 30 din Legea nr. 503/2004.*

BCU CLUJ-NAPOCA UNIVERSITY LIBRARY

✍ **NOTĂ:** Textul a fost preluat cu modificări numai în ceea ce privește vechimea creanței certe, lichide și exigibile și cuantumul acesteia.

De asemenea, ca și în cazul cererii debitorului, întâmpinarea Autorității de Supraveghere Financiară are o reglementare de excepție. Aceasta se depune odată cu cererea introductivă a creditorului, care este obligat să comunice cererea de deschidere a procedurii acestei autorități mai înainte de a se adresa tribunalului. Neataşarea întâmpinării Autorității de Supraveghere Financiară reprezintă un fine de neprimire a cererii creditorului, deoarece punctul de vedere al Autorității de Supraveghere Financiară este definitoriu cu privire la deschiderea procedurii sub aspectul existenței unei proceduri administrative de reorganizare în curs, întrucât existența unei astfel de proceduri cu șanse de reuşită a reorganizării împiedică deschiderea procedurii de faliment.

Creditorul îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței unei societăți de asigurare/reasigurare este cel definit de art. 5 pct. 20 („creditorul a cărui creanță asupra patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 60 de zile"), altul decât creditorul de asigurare, astfel cum este definit de art. 3 lit. h) din Legea nr. 503/2004, ale căror sume pretinse se plătesc din disponibilitățile Fondului de garantare. Prin creanță certă, în sensul prezentei legi, se înțelege acea creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de dânsul. Creditorii vor putea solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși suma prevăzută la art. 5 pct. 72, adică valoarea-prag de 40.000 de lei.

A se vedea și nota de la art. 245, art. 246 și art. 248.

Art. 248. (1) Cererea prevăzută la art. 246 alin. (1) și la art. 247 alin. (1) se înregistrează de tribunal odată cu întâmpinarea Autorității de Supraveghere Financiară, prin care aceasta comunică dacă societatea

de asigurare/reasigurare debitoare face sau nu face obiectul unei proceduri de redresare financiară, potrivit art. 3 lit. b) din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare, pentru restabilirea situației sale financiare sau, după caz, pentru onorarea plăților către creditori, în cadrul unor măsuri administrative de redresare financiară.

(2) Deschiderea procedurii falimentului se pronunță de judecătorul-sindic dacă:

a) Autoritatea de Supraveghere Financiară a comunicat, prin întâmpinare, că la data formulării cererii de deschidere a procedurii falimentului nu se află în curs de desfășurare o procedură de redresare financiară a activității societății de asigurare/reasigurare debitoare, în condițiile Legii nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare; sau

b) Autoritatea de Supraveghere Financiară a comunicat, prin întâmpinare, că nu există posibilități reale de restabilire a situației financiare a societății și de plată a creanțelor tuturor creditorilor acesteia în cadrul unei proceduri de redresare financiară.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 31 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul a fost preluat cu modificări.

Din interpretarea coroborată a celor două alineate reiese conținutul întâmpinării Autorității de Supraveghere Financiară, și anume: dacă societatea de asigurare/reasigurare face sau nu obiectul unei proceduri de redresare financiară potrivit dispozițiilor Legii nr. 503/2004 și dacă există sau nu posibilități reale de restabilire a situației financiare și de plată a tuturor creanțelor în cadrul unei proceduri de redresare financiară, dacă aceasta este în curs.

Existența unei proceduri de redresare financiară în curs – viabilă, potrivit opiniei Autorității de Supraveghere Financiară –, împiedică deschiderea procedurii falimentului, chiar dacă sunt îndeplinite celelalte condiții privind creanța și starea de insolvență, astfel cum este definită de art. 5 pct. 31.

Pentru cererea debitorului este necesar a fi întrunite următoarele condiții pentru deschiderea procedurii falimentului:

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

- debitorul să se afle în stare de insolvență în sensul art. 5 pct. 31;
- să aibă un pasiv neacoperit de minimum 40.000 de lei;
- să nu se afle în cursul unei proceduri administrative de redresare financiară sau, dacă se află în cursul unei asemenea proceduri, să nu existe șanse reale de restabilire a situației financiare a societății și de plată a creanțelor tuturor creditorilor acesteia în cadrul acelei proceduri de redresare.

Pentru cererea creditorului este necesar a fi întrunite următoarele condiții pentru deschiderea procedurii falimentului:
- debitorul să se afle în stare de insolvență în sensul art. 5 pct. 31;
- creditorul să fie un creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii, potrivit art. 5 pct. 20, în sensul că are o creanță împotriva debitorului certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 60 de zile, având un cuantum minim de 40.000 de lei;
- creditorul să nu fie un creditor de asigurări, astfel cum este definit de art. 3 lit. h) din Legea nr. 503/2004, ale cărui sume se plătesc din disponibilitățile Fondului de garantare;
- debitorul să nu se afle în cursul unei proceduri administrative de redresare financiară sau, dacă se află în cursul unei asemenea proceduri, să nu existe șanse reale de restabilire a situației financiare a societății și de plată a creanțelor tuturor creditorilor acesteia în cadrul acelei proceduri de redresare.

Art. 249. (1) În temeiul prezentului titlu, Autoritatea de Supraveghere Financiară poate introduce o cerere privind deschiderea procedurii falimentului împotriva unei societăți de asigurare/reasigurare debitoare, în oricare dintre situațiile prevăzute la art. 5 pct. 31 lit. b) sau c).
(2) Cererea va fi însoțită de următoarele înscrisuri, după caz:
a) hotărârea Autorității de Supraveghere Financiară privind retragerea autorizației de funcționare a societății de asigurare/reasigurare debitoare, constatarea stării de insolvență și promovarea cererii privind deschiderea procedurii falimentului împotriva acesteia;
b) decizia Autorității de Supraveghere Financiară privind închiderea procedurii de redresare financiară, urmată de deschiderea procedurii falimentului împotriva societății de asigurare/reasigurare;

c) orice alte acte sau documente care sunt necesare pentru justificarea cererii de învestire a tribunalului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 32 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul a fost preluat cu modificări de substanță.

Titularul cererii pentru deschiderea procedurii falimentului unei societăți de asigurare/reasigurare poate fi și Autoritatea de Supraveghere Financiară.

În cazul în care cererea introductivă aparține Autorității de Supraveghere Financiară, aceasta trebuie să dovedească numai starea de insolvență a societății de asigurare/reasigurare în una dintre ipotezele prevăzute la art. 5 pct. 31 lit. b) sau c), cu excluderea celei de la lit. a): b) scăderea valorii marjei de solvabilitate disponibile sub jumătate din limita minimă prevăzută de reglementările legale în vigoare pentru fondul de siguranță; c) imposibilitatea restabilirii situației financiare a societății de asigurare/reasigurare în cadrul procedurii de redresare financiară.

Dacă societatea de asigurare/reasigurare nu se află în redresare financiară, mai înainte de a sesiza tribunalul competent, Autoritatea de Supraveghere Financiară va trebui, în consiliul de administrație, să adopte o hotărâre care să cuprindă următoarele mențiuni: constatarea stării de insolvență în sensul prevăzut la art. 5 pct. 31 lit. b) („scăderea valorii marjei de solvabilitate disponibile sub jumătate din limita minimă prevăzută de reglementările legale în vigoare pentru fondul de siguranță"), retragerea autorizației de funcționare a societății de asigurare/reasigurare debitoare și decizia de sesizare a tribunalului pentru deschiderea procedurii.

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor textului de față și a dispozițiilor art. 21 lit. b) prin raportare la art. 20 lit. b) din Legea nr. 503/2004, dacă societatea de asigurare/reasigurare se află în redresare financiară administrativă, mai înainte de a sesiza tribunalul competent, Autoritatea de Supraveghere

Financiară va trebui, în consiliul de administrație, să adopte o hotărâre care să cuprindă următoarele mențiuni: constatarea stării de insolvență în sensul prevăzut la art. 5 pct. 31 lit. c) („imposibilitatea restabilirii situației financiare a societății de asigurare/reasigurare în cadrul procedurii de redresare financiară"), închiderea procedurii de redresare financiară, retragerea autorizației de funcționare a societății de asigurare/reasigurare și decizia de sesizare a tribunalului pentru deschiderea procedurii falimentului împotriva societății de asigurare/reasigurare.

Această hotărâre, împreună cu orice alte acte sau documente care sunt necesare pentru justificarea cererii de învestire a tribunalului, trebuie să însoțească obligatoriu cererea de deschidere a procedurii formulată de Autoritatea de Supraveghere Financiară.

Decizia Autorității de Supraveghere Financiară poate fi atacată în contencios administrativ în condițiile art. 21 alin. (3) prin raportare la art. 19 din Legea nr. 503/2004 și trebuie publicată în Monitorul Oficial.

Art. 250. (1) În urma înregistrării cererii, potrivit art. 246-249, se vor cita societatea de asigurare/reasigurare debitoare și, după caz, creditorul care a formulat cererea sau Autoritatea de Supraveghere Financiară. Totodată, va fi notificat și Fondul de garantare.

(2) Contestația societății de asigurare/reasigurare împotriva cererii prevăzute la art. 247 sau 249 poate fi introdusă în cel mult 5 zile de la data primirii notificării cu privire la înregistrarea unei astfel de solicitări. Contestația se judecă cu celeritate și cu precădere. Împotriva hotărârii judecătorului-sindic se poate exercita numai apel.

(3) La primul termen de judecată, judecătorul-sindic va analiza cererea introductivă și înscrisurile depuse și, în situația în care societatea de asigurare/reasigurare debitoare nu a contestat existența stării de insolvență, potrivit alin. (2), va pronunța o hotărâre de deschidere a procedurii falimentului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 33 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul a fost preluat cu modificări de substanță.

Fondul de garantare – fondul de protecție reglementat de art. 60 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România – nu va fi citat la soluționarea cererii introductive, ci doar notificat în legătură cu introducerea cererii.

Deși textul este relativ neclar, cererea introductivă și eventuala contestație a societății de asigurare/reasigurare împotriva cererii formulate de creditor sau de Autoritatea de Supraveghere Financiară se soluționează împreună, cu celeritate și cu precădere.

Cererea debitorului se soluționează în contradictoriu cu debitorul și cu Autoritatea de Supraveghere Financiară, în procedură necontencioasă.

Cererea creditorului se soluționează în contradictoriu cu creditorul, cu debitorul și cu Autoritatea de Supraveghere Financiară, în procedură contencioasă.

Cererea Autorității de Supraveghere Financiară se soluționează în contradictoriu cu Autoritatea de Supraveghere Financiară și cu debitorul, în procedură contencioasă.

Art. 251. Lichidatorul judiciar, practician în insolvență, este desemnat în condițiile art. 63, oferta acestuia fiind depusă după obținerea avizului prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară. În lipsa unor oferte depuse la dosar, judecătorul-sindic va desemna un lichidator judiciar din rândul practicienilor în insolvență agreați de Autoritatea de Supraveghere Financiară. Obligația obținerii avizului prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară revine și practicienilor în insolvență propuși spre desemnare ca lichidatori judiciari de către adunarea creditorilor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 41 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** S-a eliminat posibilitatea desemnării ca lichidator judiciar a Fondului de garantare potrivit art. 60 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România.

BCU IAȘI - BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ

Prin derogare de la dispozițiile cu caracter general în materie de desemnare a lichidatorului, în cazul falimentului unei societăți de asigurare/reasigurare, lichidatorul judiciar, atât cel desemnat de creditori, cât și cel desemnat provizoriu de judecătorul-sindic, trebuie să fie agreat de Autoritatea de Supraveghere Financiară, ca instituție de supraveghere a asiguratorilor. Agrearea se obține individual, prin solicitarea și acordarea unui aviz prealabil la cererea practicianului în insolvență care dorește să-și depună oferta la dosar sau a celui care a negociat cu creditorii desemnarea sa. În cazul în care nu se depune o ofertă la dosar, judecătorul-sindic, mai înainte de desemnare, trebuie să ceară Autorității de Supraveghere Financiară o listă a practicienilor în insolvență agreați, pentru a proceda la desemnarea lichidatorului judiciar provizoriu.

Art. 252. (1) În urma pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii falimentului, lichidatorul judiciar comunică de îndată despre aceasta părților interesate, Fondului de garantare, precum și oficiului registrului comerțului unde este înregistrată societatea de asigurare/reasigurare debitoare, în vederea efectuării mențiunii „societate de asigurare/reasigurare în faliment". Comunicarea se publică, prin grija Fondului de garantare, în cel puțin două ziare de circulație națională, potrivit dispozițiilor legale.

(2) În cazul în care societatea de asigurare/reasigurare debitoare are deschise sucursale și/sau filiale în alte țări, Autoritatea de Supraveghere Financiară comunică de îndată autorității de supraveghere din țara gazdă a sucursalei/filialei respective despre hotărârea privind deschiderea procedurii de faliment, potrivit prezentului titlu.

(3) Toate cheltuielile aferente măsurilor prevăzute la alin. (1) se suportă din patrimoniul societății de asigurare/reasigurare debitoare; în lipsa disponibilităților necesare se utilizează fondul de lichidare prevăzut în prezentul titlu.

(4) De la data deschiderii procedurii, toate actele societății de asigurare/reasigurare debitoare poartă mențiunea prevăzută la alin. (1).

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 34 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Nu vedem de ce comunicarea privind deschiderea procedurii se publică în ziare prin grija Fondului de garantare,

de vreme ce comunicarea aparține lichidatorului judiciar desemnat.

De asemenea, nu există nicio explicație pentru această comunicare, câtă vreme art. 262 obligă lichidatorul judiciar să comunice hotărârea de deschidere a procedurii către Autoritatea de Supraveghere Financiară și Fondul de garantare și să o publice în Monitorul Oficial și în două ziare.

Din coroborarea textelor reiese că hotărârea de deschidere a procedurii se transmite de către lichidatorul judiciar către Autoritatea de Supraveghere Financiară, oficiul registrului comerțului și Fondul de garantare și se publică prin grija acestuia în Monitorul Oficial și în două ziare.

De asemenea, comunicarea hotărârii privind deschiderea procedurii se face „părților interesate". Credem că părțile interesate sunt: debitorul, creditorul care a formulat cererea introductivă, Autoritatea de Supraveghere Financiară și Fondul de garantare.

Art. 253. (1) În urma deschiderii procedurii falimentului se interzice, sub sancțiunea nulității, acționarilor semnificativi ai societății de asigurare/reasigurare debitoare sau persoanelor care au deținut funcții de conducere să înstrăineze acțiunile deținute la societatea de asigurare/reasigurare debitoare, fără avizul prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară și fără aprobarea judecătorului-sindic.

(2) Judecătorul-sindic va dispune indisponibilizarea acțiunilor, potrivit alin. (1), în registrele speciale de evidență ținute de societatea de asigurare/reasigurare debitoare sau în registrele independente.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 35 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Credem că dispoziția de indisponibilizare trebuie cuprinsă în hotărârea de deschidere a procedurii, iar mențiunea de indisponibilizare în registrele speciale cade în sarcina lichidatorului judiciar.

Indisponibilizarea nu este una absolută, ci condiționată de avizul prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară și de aprobarea judecătorului-sindic.

Art. 254. Procedura falimentului prevăzută în prezentul capitol, cu excepția apelului prevăzut la art. 256 alin. (2), este de competența exclusivă a tribunalului în a cărui rază teritorială se află sediul principal al societății de asigurare/reasigurare debitoare, care figurează în evidențele oficiului registrului comerțului, și este exercitată de un judecător-sindic desemnat în condițiile legii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 36 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Sediul principal este definit de art. 41 alin. (2), care se aplică în completare. În cazul schimbării sediului, credem că sunt pe deplin aplicabile dispozițiile aceluiași art. 41.

Art. 255. Prin hotărârea de deschidere a procedurii falimentului, judecătorul-sindic ridică administratorilor societății de asigurare/reasigurare debitoare dreptul de a reprezenta societatea, de a administra bunurile acesteia și de a dispune de ele.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 37 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Definiția a fost preluată fără modificări.

Art. 256. (1) Hotărârile judecătorului-sindic sunt executorii și pot fi atacate numai cu apel.
(2) Apelul se judecă de către Curtea de apel, cu celeritate și cu precădere. Dispozițiile art. 43 și 44 se aplică în mod corespunzător.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 38 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** S-a eliminat competența exclusivă de soluționare a apelului de către Curtea de Apel București. De altfel, era ilogic să se soluționeze apelul de o curte în a cărei rază de competență putea să nu fie tribunalul competent.
Spre deosebire de falimentul instituțiilor de credit, în cazul societăților de asigurare/reasigurare, instanța de apel poate dispune suspendarea hotărârilor judecătorului-sindic în cazurile prevăzute de art. 43 alin. (5).

BCU "CAROL I" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 257. (1) În plus față de dispozițiile stabilite prin art. 45, judecătorul-sindic are următoarele atribuții:
a) notificarea Fondului de garantare, precum și a Autorității de Supraveghere Financiară cu privire la înregistrarea cererilor introductive;
b) judecarea contestației asigurătorului/reasigurătorului împotriva cererii introductive formulate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, de creditorii de asigurări și de ceilalți creditori, după caz;
c) judecarea cererilor Autorității de Supraveghere Financiară privind nulitatea sau anularea unor acte frauduloase, prejudiciabile intereselor și drepturilor creditorilor de asigurări, anterioare deschiderii procedurii de faliment;
d) judecarea cererilor de compensare a creanțelor, formulate de societatea de asigurare/reasigurare sau de creditorii de asigurări, după caz, cu avizul Autorității de Supraveghere Financiară;
e) judecarea contestațiilor formulate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, de societatea de asigurare/reasigurare debitoare, de creditorii de asigurări ori de oricare persoană interesată, după caz, împotriva măsurilor dispuse de lichidatorul judiciar;
f) judecarea cererilor de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere, a cenzorilor, a auditorilor financiari și a personalului de execuție sau cu atribuții de control din cadrul societății de asigurare/reasigurare debitoare care au contribuit la ajungerea asigurătorului/reasigurătorului în insolvență.
(2) În îndeplinirea atribuțiilor sale, care presupun aplicarea unor reglementări specifice activității de asigurare desfășurate de societatea de asigurare/reasigurare debitoare, judecătorul-sindic poate cere și opinia Autorității de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate administrativă autonomă de specialitate.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 39 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Atribuțiile suplimentare care se adaugă celor prevăzute la art. 45 în cadrul oricărei proceduri de insolvență sunt determinate de specificul activității societăților de asigurare/reasigurare.
În ceea ce privește atribuția de la lit. a) – „notificarea Fondului de garantare, precum şi a Autorității de Supraveghere Financiară cu privire la înregistrarea cererilor introductive" –,

textul este necorelat cu dispozițiile art. 246 alin. (2) și art. 247 alin. (2), potrivit cărora notificarea Autorității de Supraveghere Financiară se face de către debitor sau de către creditorul care solicită deschiderea procedurii și care sunt obligați să atașeze cererii introductive întâmpinarea acestei autorități, ca răspuns la cererea acestora de deschidere a procedurii. Nu vedem care ar fi rațiunea pentru care judecătorul-sindic ar mai trebui să notifice acestei autorități cererea introductivă, de vreme ce această autoritate și-a exprimat părerea, iar răspunsul său este atașat cererii introductive. Prin interpretarea coroborată a acestor texte, raportat și la art. 250, Autoritatea de Supraveghere Financiară doar se citează la soluționarea cererii introductive și numai Fondului de garantare i se notifică cererea pentru a-i fi opozabilă, deși, potrivit art. 252, art. 258 lit. b) și art. 262 alin. (2), acestui Fond de garantare trebuie doar să i se comunice hotărârea de deschidere a procedurii. Notificarea cererii introductive către Fondul de garantare nu produce niciun efect juridic. Dreptul creditorilor de asigurări de a cere plata sumelor de la fond se naște la data publicării în Monitorul Oficial a deciziei Autorității de Supraveghere Financiară de constatare a stării de insolvență, potrivit art. 266 alin. (1). Dreptul creditorilor de asigurări de a primi plata sumelor de la fond se naște la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului, potrivit art. 266 alin. (2).

Referitor la atribuția de la lit. b) – „judecarea contestației asigurătorului/reasigurătorului împotriva cererii introductive formulate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, de creditorii de asigurări și de ceilalți creditori, după caz" –, textul este necorelat cu dispozițiile art. 247 alin. (1), potrivit cărora pot formula cererea de deschidere a procedurii creditorii care satisfac cerințele de la art. 5 pct. 20, alții decât creditorii de asigurări ale căror sume se plătesc din disponibilitățile Fondului de garantare. Credem că atribuția de la lit. b) trebuie

BCU IASI CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

interpretată în corelare cu textul de bază care reglementează cererea creditorilor – art. 247 alin. (1) –, acesta având prioritate.

Atribuția de la lit. c) este: „judecarea cererilor Autorității de Supraveghere Financiară privind nulitatea sau anularea unor acte frauduloase, prejudiciabile intereselor și drepturilor creditorilor de asigurări, anterioare deschiderii procedurii de faliment". Din interpretarea coroborată a art. 257 lit. c), art. 258 lit. h) și i) și art. 118 reiese că titularii acțiunii de anulare a actelor frauduloase în cazul falimentului societăților de asigurare/reasigurare sunt: lichidatorul judiciar, comitetul creditorilor, creditorul care deține mai mult de 50% din valoarea masei credale și Autoritatea de Supraveghere Financiară.

Referitor la atribuția de la lit. e) – „judecarea contestațiilor formulate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, de societatea de asigurare/reasigurare debitoare, de creditorii de asigurări ori de oricare persoană interesată, după caz, împotriva măsurilor dispuse de lichidatorul judiciar" –, textul nu este corelat cu dispozițiile art. 259, potrivit căruia măsurile lichidatorului judiciar pot fi contestate și de Fondul de garantare. Acesta se adaugă la persoanele enumerate la lit. e) din textul de față.

Este de menționat că judecătorul-sindic, în vederea luării oricărei măsuri, poate solicita și opinia Autorității de Supraveghere Financiară, în calitate de autoritate administrativă autonomă de specialitate.

Art. 258. În plus față de dispozițiile stabilite prin art. 64, lichidatorul judiciar are următoarele atribuții:

a) analizarea activității societății de asigurare/reasigurare debitoare în raport cu situația de fapt și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și a împrejurărilor care au condus la starea de insolvență a acesteia, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă intrarea în faliment a societății de asigurare/reasigurare, și asupra existenței premiselor angajării răspunderii acestora în condițiile art. 268.

BCU ACADEMIA DE STUDII ECONOMICE LIBRARY

Raportul întocmit este supus judecătorului-sindic, în cel mult 40 de zile de la data desemnării sale; un exemplar al acestui raport se va transmite și Autorității de Supraveghere Financiară. La cererea lichidatorului judiciar, pentru motive temeinice, judecătorul-sindic poate, prin încheiere, să prelungească perioada de prezentare a raportului;

b) notificarea cu privire la pronunțarea hotărârii de intrare în procedura falimentului a societății de asigurare/reasigurare debitoare;

c) verificarea creanțelor Fondului de garantare, precum și a oricăror altor sume cuvenite acestuia, potrivit prezentului titlu, cu respectarea drepturilor, a privilegiilor și/sau a garanțiilor sale legale;

d) menținerea sau denunțarea unor contracte încheiate de societatea de asigurare/reasigurare debitoare, cu avizul Autorității de Supraveghere Financiară;

e) conducerea activității societății de asigurare/reasigurare debitoare, respectiv efectuarea operațiunilor în interesul procedurii de faliment, inclusiv recuperarea primelor de asigurare restante, aferente contractelor de asigurare;

f) încheierea acordurilor de plată a creanțelor de asigurări, cu avizul Autorității de Supraveghere Financiară, și confirmarea lor de către judecătorul-sindic, cu sau fără garantarea acestora cu activele societății de asigurare/reasigurare debitoare;

g) angajarea, cu respectarea prevederilor legale, a personalului necesar în vederea lichidării și conducerea activității acestuia, angajarea putându-se face și din cadrul personalului existent al societății de asigurare/reasigurare debitoare;

h) introducerea acțiunilor pentru anularea actelor frauduloase, încheiate de societatea de asigurare/reasigurare debitoare în dauna drepturilor creditorilor de asigurări în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii;

i) introducerea acțiunilor pentru anularea constituirilor de drepturi de preferință sau transferuri de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, efectuate de către societatea de asigurare/reasigurare debitoare prin:

1. acte de transfer cu titlu gratuit, cu excepția sponsorizărilor în scop umanitar, efectuate în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii;
2. acte încheiate cu un acționar ce deține cel puțin 5% din acțiunile societății de asigurare/reasigurare debitoare;
3. acte încheiate cu un administrator, director sau cu orice alt membru al organelor de conducere și supraveghere ale societății de asigurare/reasigurare debitoare;

4. acte încheiate cu orice altă persoană fizică sau juridică aflată în legătură strânsă cu societatea de asigurare/reasigurare debitoare. O persoană se află în legătură strânsă cu societatea atunci când:
- deține o participație directă sau prin intermediul unei relații de control de cel puțin 20% din capitalul social ori din drepturile de vot ale societății de asigurare/reasigurare debitoare;
- este permanent legată de societatea de asigurare/reasigurare debitoare prin intermediul unei relații de control sau, după caz, înfăptuiește o politică comună față de aceasta;
- exercită atribuții de control asupra societății de asigurare/reasigurare debitoare;

j) introducerea de acțiuni pentru anularea constituirilor de cauze de preferință sau transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații, executate de societatea de asigurare/reasigurare debitoare în dauna creditorilor de asigurări prin:
1. acte încheiate în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția părților implicate de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditorii de asigurări sau de a leza în orice mod drepturile acestora;
2. operațiuni comerciale în care prestația societății de asigurare/reasigurare debitoare o depășește în mod vădit pe cea primită, efectuate în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii;
3. acte de transfer de proprietate către un creditor în folosul acestuia sau pentru stingerea unei datorii anterioare, efectuate în cele 6 luni anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în cadrul procedurii este mai mică decât valoarea actului de transfer;
4. constituirea unui drept de preferință pentru o creanță care era chirografară în cele 4 luni anterioare deschiderii procedurii;
5. acte de transfer cu titlu gratuit, cu excepția sponsorizărilor în scop umanitar derulate potrivit legii, efectuate în cei 2 ani anteriori deschiderii procedurii falimentului;
6. acte încheiate de persoanele semnificative sau de acționarii semnificativi cu societatea de asigurare/reasigurare debitoare în cadrul căreia dețin această calitate, în anul anterior începerii procedurii falimentului;

k) urmărirea încasării oricăror creanțe din patrimoniul societății de asigurare/reasigurare debitoare, rezultate din transferul de bunuri sau de sume de bani, efectuate de aceasta anterior înregistrării cererii introductive de deschidere a procedurii; formularea și susținerea

acțiunilor în pretenții pentru încasarea creanțelor societății de asigurare/reasigurare;
l) întocmirea unui raport lunar asupra evoluției procedurii de faliment, pe care îl va prezenta judecătorului-sindic și îl va publica în BPI;
m) sesizarea judecătorului-sindic despre orice problemă care ar cere o soluționare de către acesta;
n) încheierea oricăror documente, în numele societății de asigurare/reasigurare debitoare, inițierea și coordonarea, în numele acesteia, a oricărei acțiuni sau proceduri legale;
o) întocmirea situațiilor financiare finale de lichidare. Dacă lichidarea se prelungește peste durata unui exercițiu financiar, lichidatorul judiciar este obligat să întocmească situațiile financiare anuale și să le depună la organele și la termenele prevăzute în modelele situațiilor financiar-contabile pentru societăți reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
p) îndeplinirea oricăror dispoziții ale Autorității de Supraveghere Financiară, emise în calitate de autoritate administrativă autonomă de specialitate competentă, în cazurile expres prevăzute de lege, cu confirmarea judecătorului-sindic, în vederea garantării apărării intereselor și drepturilor creditorilor de asigurări;
q) lichidarea bunurilor și valorificarea drepturilor din patrimoniul societății de asigurare/reasigurare debitoare, cu avizul prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară și cu înștiințarea Fondului de garantare, cu aprobarea adunării creditorilor, urmărindu-se valorificarea optimă a acestora, în scopul achitării datoriilor către creditorii de asigurări, prin:
1. tranzacții privind cumpărarea de active și asumarea de pasive prin care o societate de asigurare/reasigurare, cu o situație financiară bună sau foarte bună, achiziționează, în tot sau în parte, activele societății de asigurare/reasigurare debitoare și își asumă, parțial sau total, pasivele acesteia;
2. vânzarea de bunuri, precum: clădiri, terenuri, aparatură, valori mobiliare;
3. orice alte tehnici de valorificare a activelor societății de asigurare/reasigurare debitoare, cum ar fi cesiunile de creanță sau novațiile realizate în interesul procedurii falimentului la o valoare negociată;
r) efectuarea oricăror acte de procedură cerute de prezentul capitol.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 40 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Atribuțiile suplimentare enumerate de prezentul articol, care se adaugă la cele prevăzute de art. 64 – specifice oricărei proceduri de faliment –, sunt determinate de specificul activității societăților de asigurare/reasigurare.

Referitor la raportul asupra cauzelor insolvenței, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 258 lit. a) cu dispozițiile art. 261, raportul trebuie comunicat atât Autorității de Supraveghere Financiară, cât și Fondului de garantare.

Referitor la notificarea cu privire la pronunțarea hotărârii de intrare în procedura falimentului a societății de asigurare/reasigurare debitoare, prevăzută la lit. b), aceasta trebuie făcută, potrivit art. 252, către Fondul de garantare, oficiul registrului comerțului unde debitorul este înregistrat și Autorității de Supraveghere Financiară. A se vedea și nota de la art. 252.

Atribuțiile de la lit. h), i) și j), referitoare la anularea unor acte frauduloase, credem că se aplică cu excluderea aplicării dispozițiilor art. 117. La aceste litere sunt enumerate actele ce pot fi anulate în cadrul falimentului unei societăți de asigurare/reasigurare, iar enumerarea este limitativă. De altfel, cele mai multe acte enumerate se regăsesc într-o formulare ușor diferită în ambele texte.

În legătură cu atribuția de la lit. q) – „lichidarea bunurilor și valorificarea drepturilor din patrimoniul societății de asigurare/reasigurare debitoare (...)" –, reiese că orice modalitate de vânzare dintre cele enumerate la pct. 1-3 de la această literă, după aprobarea ei de adunarea creditorilor, se poate realiza numai cu avizul prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară și cu înștiințarea Fondului de garantare.

Art. 259. (1) Societatea de asigurare/reasigurare debitoare și/sau oricare dintre creditorii de asigurări, Autoritatea de Supraveghere Financiară, Fondul de garantare, precum și orice altă persoană interesată, după caz, pot formula contestație împotriva măsurilor luate de lichidatorul

judiciar. Contestația se formulează în termenul prevăzut la art. 59 alin. (6).

(2) Contestația se soluționează de judecătorul-sindic de urgență și cu precădere. Judecătorul-sindic ține o ședință, cu citarea contestatarului, a Autorității de Supraveghere Financiară, a creditorilor de asigurări și/sau a Fondului de garantare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 42 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Contestația se formulează în termen de 7 zile de la publicarea în BPI a extrasului raportului lunar în care se consemnează măsura luată, potrivit art. 259 alin. (l).

Din interpretarea coroborată a art. 259, art. 257 lit. e), art. 51 lit. c) și art. 59 alin. (5), apreciem că măsurile lichidatorului judiciar pot fi contestate de către: debitor, prin administratorul special, creditorii de asigurări, astfel cum sunt definiți de art. 3 lit. h) din Legea nr. 503/2004 (care este numai parțial abrogată), de ceilalți creditori, de Autoritatea de Supraveghere Financiară, de Fondul de garantare (credem că numai în măsura în care acest fond s-a subrogat în drepturile creditorilor de asigurări plătiți) și de comitetul creditorilor.

Credem că citarea, în vederea soluționării contestației, a tuturor creditorilor de asigurări, astfel cum sunt definiți de art. 3 lit. h) din Legea nr. 503/2004, va îngreuna semnificativ procedura și că soluția de citare a comitetului creditorilor, astfel cum este prevăzut la art. 59 alin. (7), era o soluție mai bună. Considerăm că mai degrabă ar trebui citat, pentru toți creditorii de asigurări, Fondul de garantare care se subrogă în drepturile acestora.

Art. 260. Pentru încălcarea gravă a atribuțiilor, lichidatorul judiciar poate fi înlocuit de judecătorul-sindic, în condițiile art. 57 alin. (4), la care se adaugă avizul prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 43 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Înlocuirea lichidatorului judiciar, fie că se face din oficiu, fie că se face la cererea adunării creditorilor, presupune

avizul prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară. De fapt, avizul se dă pentru noul lichidator judiciar desemnat, potrivit art. 251, iar nu pentru înlăturarea celui ce și-a încălcat atribuțiile.
A se vedea și nota de la art. 57.

Art. 261. Rapoartele a căror întocmire de către lichidatorul judiciar este obligatorie, potrivit prezentei legi, se transmit, în mod obligatoriu, și Autorității de Supraveghere Financiară, precum și Fondului de garantare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 44 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Toate rapoartele întocmite de lichidatorul judiciar se comunică, prin grija acestuia, Autorității de Supraveghere Financiară și Fondului de garantare, deoarece întocmirea raportului asupra cauzelor insolvenței, a rapoartelor lunare, a rapoartelor asupra fondurilor obținute din lichidare și pentru distribuirea de sume este obligatorie.
Credem că se impune comunicarea în formă electronică, pentru a se minimiza cheltuielile de administrare a procedurii.

§2. Deschiderea procedurii falimentului. Efectele deschiderii procedurii

Art. 262. (1) În condițiile prezentului titlu, deschiderea procedurii falimentului împotriva societății de asigurare/reasigurare debitoare se dispune prin hotărârea judecătorului-sindic.
(2) Hotărârea de deschidere a procedurii falimentului are drept consecință retragerea de către Autoritatea de Supraveghere Financiară a autorizației de funcționare a societății de asigurare/reasigurare debitoare, dacă această măsură nu s-a dispus anterior pronunțării hotărârii. Lichidatorul judiciar va publica hotărârea judecătorului-sindic în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, precum și în cel puțin două ziare de circulație națională. Odată cu publicarea va comunica hotărârea atât autorității competente, cât și Fondului de garantare.
(3) Retragerea autorizației de funcționare nu împiedică lichidatorul judiciar sau orice altă persoană împuternicită în acest sens de către acesta să desfășoare unele dintre operațiunile de asigurare ale socie-

tății de asigurare/reasigurare debitoare, în măsura în care acest lucru este necesar sau adecvat, în scopul finalizării procedurii de faliment. Aceste operațiuni se vor putea desfășura numai cu avizul prealabil al autorității competente.

(4) Hotărârea de deschidere a procedurii falimentului are ca efect suspendarea de drept a tuturor acțiunilor judiciare sau extrajudiciare și a măsurilor de executare silită îndreptate împotriva societății de asigurare/reasigurare debitoare. Creanțele pretinse în aceste procese se înregistrează la dosarul de faliment al tribunalului și se supun examinării și înscrierii lor în tabelul creanțelor, potrivit prezentei legi. Efectele procedurii de faliment asupra unui proces civil în curs privind un bun sau un drept de care a fost deposedată societatea de asigurare/reasigurare sunt reglementate de legea statului membru în care procesul este în curs.

(5) Creanțele de asigurări, constatate prin titluri executorii obținute ulterior momentului pronunțării hotărârii de faliment, se înregistrează la tribunal, sub sancțiunea decăderii din drept, în termen de cel mult 10 zile de la data obținerii titlului. Lichidatorul judiciar este obligat să verifice și, dacă este cazul, să înscrie aceste creanțe în tabelul creanțelor, cu respectarea ordinii de preferință și/sau a cauzelor de preferință legale ale acestora. În toate cazurile, cererea de înregistrare a acestor creanțe nu poate fi depusă mai târziu de data întocmirii tabelului definitiv consolidat al creanțelor, potrivit prezentei legi.

(6) În privința contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală încheiate de o societate de asigurare și reasigurare se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 89.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 45 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Hotărârea judecătorului-sindic de deschidere a procedurii poate fi, prin raportare la art. 71 şi art. 72, care se aplică în completare, o încheiere, dacă deschiderea procedurii se face la cererea societății de asigurare/reasigurare debitoare, sau o sentință, dacă deschiderea procedurii se face la cererea Autorității de Supraveghere Financiară sau a unui creditor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Retragerea autorizației de funcționare a societății de asigurare are loc după deschiderea procedurii numai dacă sesizarea tribunalului s-a făcut de către debitor sau de un creditor (altul decât creditorul de asigurări). Autoritatea de Supraveghere Financiară este cea care retrage autorizația de funcționare a societății de asigurare/reasigurare, după rămânerea definitivă a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului. Dacă sesizarea a fost făcută chiar de Autoritatea de Supraveghere Financiară, această autoritate a retras autorizația în prealabil sesizării tribunalului. A se vedea nota de la art. 249. Retragerea autorizației și deschiderea procedurii de faliment transferă lichidatorului judiciar conducerea activității debitorului, potrivit art. 255 și art. 258 lit. e), care va desfășura acele operațiuni având ca scop lichidarea activului și plata pasivului. Retragerea autorizației de funcționare nu împiedică lichidatorul judiciar sau orice altă persoană împuternicită în acest sens de către acesta să desfășoare unele dintre operațiunile de asigurare ale societății de asigurare/reasigurare debitoare, în măsura în care acest lucru este necesar sau adecvat în scopul finalizării procedurii de faliment, cu avizul prealabil al Autorității de Supraveghere Financiară.

În privința comunicării hotărârii de deschidere a procedurii și publicării ei, a se vedea nota de la art. 252.

Alin. (5) are o formulare neclară în raport cu dispozițiile alin. (4). Credem, prin raportare la art. 75 alin. (2) (textul cu valoare de principiu), că este vorba de hotărârile judecătorești obținute în căile de atac promovate de către debitor care nu se suspendă de la data deschiderii procedurii. Creanțele de asigurări – astfel cum sunt definite de art. 3 lit. i) din Legea nr. 503/2004 – se pot înregistra, prin derogare, în termen de cel mult 10 zile de la data obținerii titlului, dar nu mai târziu de data întocmirii tabelului definitiv consolidat al creanțelor. Celelalte creanțe de asigurări, pentru care nu există căi de atac pe rol, precum și celelalte creanțe – altele decât creanțele de asigurări – trebuie depuse în termenul stabilit prin sentința de deschidere a procedurii.

Art. 263. (1) După pronunțarea hotărârii privind deschiderea procedurii falimentului împotriva unei societăți de asigurare/reasigurare debitoare, lichidatorul judiciar întocmește raportul prevăzut la art. 258 lit. a), cu precizarea, între altele, și a propunerilor privind modalitățile concrete de lichidare a bunurilor și a drepturilor din patrimoniul debitoarei, prevăzute la art. 258 lit. q).

(2) În cazul aprobării de către adunarea creditorilor a modalității de lichidare prevăzute la art. 258 lit. q) pct. 1, lichidatorul judiciar organizează de îndată, dacă modalitatea confirmată prevede, negocierea privind tranzacția de cumpărare de active și asumare de pasive. Lichidatorul judiciar organizează în acest scop o ședință de informare cu toate societățile de asigurare/reasigurare considerate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, în vederea prezentării termenilor și condițiilor negocierii. Înainte de ținerea ședinței, lichidatorul judiciar este obligat să semneze cu societățile de asigurare/reasigurare respective un acord de confidențialitate, prin care acestea se angajează, în condițiile legii, să păstreze secretul profesional cu privire la informațiile referitoare la societatea de asigurare/reasigurare debitoare care face obiectul negocierii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 46 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Raportul asupra cauzelor insolvenței, prevăzut de art. 258 lit. a), trebuie să cuprindă, pe lângă cauzele și împrejurările care au condus la starea de insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă intrarea în faliment și a premiselor angajării răspunderii acestora, și propunerile privind modalitățile concrete de lichidare a bunurilor și a drepturilor din patrimoniul debitoarei. Acestea pot fi una sau mai multe dintre cele prevăzute la art. 258 lit. q): „1. tranzacții privind cumpărarea de active și asumarea de pasive (...); 2. vânzarea de bunuri (...); 3. orice alte tehnici de valorificare a activelor societății de asigurare/reasigurare debitoare, cum ar fi cesiunile de creanță sau novațiile realizate în interesul procedurii falimentului la o valoare negociată". Credem că raportul va trebui să facă mențiune și despre eventualele acte frauduloase săvârșite în perioada

suspectă, pentru că de la expirarea termenului de depunere a acestui raport curge termenul de prescripție pentru introducerea acțiunilor respective, potrivit art. 118.

Raportul se supune dezbaterii adunării creditorilor, care va aproba modalitatea de lichidare.

Textul alin. (2) este incomplet: „Lichidatorul judiciar (dacă s-a aprobat ca modalitate de lichidare tranzacția de active și asumarea de pasive – n.a., N.Ț.) organizează în acest scop o ședință de informare cu toate societățile de asigurare/reasigurare considerate (cum? – n.a., N.Ț.) de Autoritatea de Supraveghere Financiară (...)". Văzând textul similar din capitolul privind falimentul instituțiilor de credit, respectiv art. 226 alin. (5), este vorba de societățile de asigurare/reasigurare considerate eligibile de Autoritatea de Supraveghere Financiară în raport cu efectele tranzacției asupra situației financiare a instituției de asigurare/reasigurare achizitoare și a capacității sale de a se conforma cerințelor prudențiale.

Ședința de informare în vederea formulării ulterioare a ofertei de tranzacție se va ține numai cu societățile de asigurare/reasigurare eligibile, care vor semna în prealabil un angajament de confidențialitate.

Art. 264. (1) Lichidatorul judiciar redactează și transmite societăților de asigurare/reasigurare interesate în efectuarea unei tranzacții potrivit prevederilor art. 263 alin. (2), participante la ședința de informare, o cerere de ofertă privind cumpărarea de active și asumarea de pasive; transmiterea cererii de ofertă se face în regim de confidențialitate.

(2) În funcție de interesul manifestat de societățile de asigurare/reasigurare participante la ședința de informare, cererea de ofertă va cuprinde, în principal, următoarele elemente:

a) categoriile de active și pasive ce urmează a face obiectul tranzacției, precum și volumul acestora, încadrate în funcție de gradul de lichiditate și exigibilitate;

b) valoarea de lichidare pentru fiecare categorie de active;

c) termenul de înaintare către lichidatorul judiciar a ofertelor societăților de asigurare/reasigurare respective privind tranzacțiile propuse de cumpărare de active și de asumare de pasive;

d) elementele cuprinse în registrul special al activelor admise să acopere rezervele tehnice, prevăzut în anexa nr. 2 la Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Ofertele societăților de asigurare/reasigurare se transmit lichidatorului judiciar, în plic închis, în termen de cel mult 10 zile de la data primirii cererii de ofertă a acestuia; lichidatorul judiciar va analiza ofertele în cel mai scurt timp și va alege oferta societății/societăților de asigurare/reasigurare cu care urmează să încheie tranzacția, cu respectarea principiului costului minim presupus.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 47 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Prin raportare la art. 265, lichidatorul are nevoie pentru încheierea tranzacției de cumpărare de active și asumare de pasive și de avizul Autorității de Supraveghere Financiară.

Din modul de reglementare, tranzacția de vânzare de active și asumarea de pasive este o vânzare directă, în urma alegerii celei mai bune oferte pe principiul costului minim presupus, tranzacție făcută cu aprobarea Autorității de Supraveghere Financiară și care va avea în vedere la darea aprobării criteriul eligibilității societății de asigurare/reasigurare cumpărătoare.

Art. 265. În situația în care nu se primesc oferte în termenul prevăzut la art. 264 alin. (3) sau ofertele primite nu sunt corespunzătoare cerințelor de fezabilitate ale unei astfel de tranzacții ori această tranzacție nu este avizată de Autoritatea de Supraveghere Financiară, după caz, lichidarea bunurilor și a drepturilor din patrimoniul societății debitoare urmează a se efectua prin alte modalități prevăzute de prezentul titlu.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 48 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Celelalte modalități sunt prevăzute la art. 258 lit. q) pct. 2 și 3:

„2. vânzarea de bunuri, precum: clădiri, terenuri, aparatură, valori mobiliare;

BCU IAȘI / CENTRUL UNIVERSITAR

3. orice alte tehnici de valorificare a activelor societății de asigurare/reasigurare debitoare, cum ar fi cesiunile de creanță sau novațiile realizate în interesul procedurii falimentului la o valoare negociată".

Art. 266. (1) La data publicării deciziei prin care Autoritatea de Supraveghere Financiară constată existența indiciilor stării de insolvență a societății de asigurare/reasigurare și imposibilitatea redresării se naște dreptul creditorilor de asigurări de a solicita plata sumelor cuvenite de la Fondul de garantare.

(2) De la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului, în condițiile prezentului titlu, Fondul de garantare este în drept să efectueze plăți din disponibilitățile acestui fond, în vederea achitării sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, potrivit legii.

(3) Este interzis creditorilor de asigurări ale căror creanțe de asigurări au fost plătite de la Fondul de garantare să mai înregistreze cereri și/sau să mai solicite valorificarea creanțelor și/sau plata sumelor pretinse, în cadrul procedurii falimentului societății de asigurare/reasigurare debitoare. Fondul de garantare este îndreptățit să solicite autorităților competente stabilirea răspunderii pretinșilor creditori și să îi oblige pe aceștia la restituirea sumelor încasate în mod necuvenit.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 49 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Dreptul creditorilor de asigurări – astfel cum sunt definiți de art. 3 lit. h) din Legea nr. 503/2004 – de a solicita plata sumelor cuvenite de la Fondul de garantare se naște înainte de deschiderea procedurii de faliment într-o singură ipoteză, și anume atunci când Autoritatea de Supraveghere Financiară dispune prin decizie închiderea procedurii de redresare financiară care a eșuat, retragerea autorizației de funcționare și, constatând insolvența, hotărârea sa de a sesiza tribunalul competent cu cererea de deschidere a procedurii de faliment, în condițiile art. 20, art. 21 și art. 22 din Legea nr. 503/2004. Acest drept se naște la data publicării în

Monitorul Oficial al României, Partea I, precum și în două ziare de circulație națională, potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 503/2004, a deciziei Autorității de Supraveghere Financiară.

Dreptul de încasare a creanțelor de asigurări de la Fondul de garantare se naște însă la data deschiderii procedurii de faliment. Din momentul plății, Fondul de garantare se substituie în drepturile creditorilor plătiți și se înscrie la masa pasivă în faliment. Ca urmare a stingerii creanțelor prin plata făcută de Fondul de garantare, este interzis creditorilor de asigurări să mai înregistreze cereri și/sau să mai solicite valorificarea creanțelor și/sau plata sumelor pretinse, în cadrul procedurii falimentului societății de asigurare/reasigurare debitoare.

Credem că la masa pasivă în faliment trebuie să se înscrie toți creditorii societății de asigurare/reasigurare, inclusiv creditorii de asigurări cu creanțele de asigurări, în termenul stabilit prin sentința de deschidere a procedurii, potrivit dispozițiilor art. 99-114 din prezenta lege. Creditorii de asigurări, în paralel, vor putea depune cereri de plată și la Fondul de garantare. Numai dacă creanțele lor au fost stinse mai înainte de expirarea termenului de depunere a declarațiilor de creanță, acestor creditori le este interzisă înscrierea la masa pasivă. Dacă după înscriere sau după întocmirea tabelelor de creanțe aceștia au primit plăți de la Fondul de garantare, au obligația de a anunța lichidatorului judiciar orice plată primită, potrivit art. 109 alin. (1) din prezenta lege, iar lichidatorul are obligația de a actualiza tabelele de creanțe corespunzător, potrivit art. 108 alin. (2).

Art. 267. (1) Creanțele de asigurări se bucură de prioritate absolută față de orice alte creanțe, în ceea ce privește activele admise să reprezinte rezervele tehnice ale societății de asigurare/reasigurare aflate în procedură de faliment. Aceste creanțe se plătesc în lei, imediat după plata creanțelor prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 2.

(2) Creanțele Fondului de garantare sunt creanțe de asigurări, în sensul prezentului titlu, și se achită în ordinea de preferință prevăzută

la alin. (1), beneficiind de toate drepturile și/sau cauzele de preferință legale ale acestora, ca urmare a subrogării în drepturile creditorilor de asigurări ale căror sume cuvenite au fost achitate din disponibilitățile Fondului de garantare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 50 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Fondul de garantare se subrogă în drepturile creditorilor de asigurări plătiți și dobândește aceeași cauză de preferință.

Creanțele de asigurări, fie că aparțin creditorilor de asigurări, fie că aparțin Fondului de garantare prin subrogare, au o cauză de preferință legală asupra activelor admise să acopere rezervele tehnice și vor fi plătite în ordinea de prioritate imediată după creanțele prevăzute de art. 159 alin. (1) pct. 2, adică după cheltuielile de procedură și creanțele născute în timpul procedurii.

Aceste bunuri asupra cărora creanțele de asigurări au o cauză de preferință sunt cuprinse în registrul special prevăzut de Anexa nr. 2 la Legea nr. 32/2000. Cauza de preferință nu se extinde și asupra altor bunuri din averea societății de asigurare/reasigurare.

.....

Anexa nr. 2: Registrul special al activelor admise să acopere rezervele tehnice

1. În perioada desfășurării activității sale, fiecare societate de asigurare trebuie să țină la sediul ei central un registru special al activelor admise să acopere rezervele tehnice calculate și menținute în conformitate cu reglementările prevăzute de prezenta lege și ale normelor date în aplicarea acesteia.

2. În situația exercitării de către societatea de asigurare a unei activități de asigurare generală sau a unei activități de asigurare de viață, aceasta este obligată să țină la sediul ei central registrul special pentru categoria de activitate respectivă.

3. Valoarea totală a activelor înscrise, evaluate în conformitate cu prevederile legale în vigoare, trebuie să fie, în orice moment, cel puțin egală cu valoarea rezervelor tehnice.

4. În situația în care un activ înscris în registru este grevat de sarcini în favoarea unui creditor sau a unui terț, cu consecința indisponibilizării unei părți din valoarea acestui activ pentru acoperirea angajamentelor, această situație se înscrie în registru, iar suma indisponibilă nu este inclusă în valoarea totală menționată la pct. 3.

5. Dacă un activ admis să acopere rezervele tehnice este grevat de sarcini în favoarea unui terț sau a unui creditor, fără a îndeplini condițiile prevăzute la pct. 4, ori dacă un astfel de activ este grevat de sarcini în favoarea unui creditor sau a unui terț ori dacă un creditor are un drept de a cere compensarea creanței sale cu creanța societății de asigurare, în caz de insolvență și faliment ale acesteia, această situație se înscrie în registru, iar acelor active li se aplică prevederile legale în vigoare.

6. Componența activelor înscrise în registru conform pct. 1-5, în momentul deschiderii procedurii reorganizării judiciare și a falimentului, nu trebuie să se modifice și nu se poate opera vreo schimbare în registru, cu excepția corectării erorilor pur materiale, decât cu avizul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor și cu aprobarea judecătorului-sindic.

7. Sub rezerva pct. 6, lichidatorii trebuie să adauge la valoarea activelor respective toate veniturile obținute din fructificarea lor, precum și valoarea primelor încasate în activitatea în cauză între momentul deschiderii procedurii reorganizării judiciare și a falimentului și cel al plății daunelor aferente activității de asigurare sau, după caz, cel al transferului de portofoliu.

8. Dacă produsul realizării unor active este mai mic decât valoarea lor estimată în registre, lichidatorii sunt obligați să furnizeze o justificare privind acest lucru Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, precum și judecătorului-sindic.

.....

Potrivit art. 21 din Legea nr. 32/2000: „(1) Asigurătorul care exercită o activitate de asigurări generale are obligația să constituie și să mențină următoarele rezerve tehnice:

a) rezerva de prime – se calculează lunar prin însumarea cotelor-părți din primele brute subscrise, aferente perioadelor neexpirate ale contractelor de asigurare, astfel încât diferența dintre volumul primelor brute subscrise și această rezervă să reflecte primele brute alocate părții din riscurile expirate la data calculării;

b) rezerva de daune – se creează și se actualizează lunar, în baza estimărilor pentru avizările de daune primite de asigurător, astfel încât fondul creat să fie suficient pentru acoperirea plății acestor daune;

c) rezerva de daune neavizate – se creează și se ajustează cel puțin la încheierea exercițiului financiar, dacă reglementările interne ale asigurătorului nu prevăd altfel, în baza estimărilor acestuia, a datelor statistice sau a calculelor actuariale, pentru daunele întâmplate, dar neavizate;

d) rezerva de catastrofă – se creează prin aplicarea lunară a unui procent de minimum 5% asupra volumului de prime brute subscrise, aferente contractelor

care acoperă riscuri catastrofale, până când fondul de rezervă atinge cel puțin nivelul reținerii proprii sau 10% din acumularea răspunderilor asumate prin contractele ce acoperă riscuri catastrofale; această rezervă este destinată acoperirii despăgubirilor aferente daunelor de natură catastrofală;

e) rezerva pentru riscuri neexpirate – se calculează pe baza estimării daunelor ce vor apărea după închiderea exercițiului financiar, aferente contractelor de asigurare încheiate înainte de acea dată, în măsura în care valoarea estimată a acestora depășește suma dintre rezerva de prime și primele care urmează să se mai încaseze la aceste contracte;

f) rezerva de egalizare – se creează în anii cu rezultate tehnice favorabile pentru constituirea surselor de acoperire a daunelor în anii în care rezultatele tehnice vor fi nefavorabile.

(2) În calculul rezervelor prevăzute la alin. (1) lit. b)-f) se includ sumele estimate pentru daune și costurile de lichidare a acestora, după deducerea părții ce urmează să fie recuperată de la reasigurători.

(3) Asigurătorul care exercită o activitate de asigurări de viață are obligația, cu respectarea prevederilor art. 28, să constituie și să mențină rezerve tehnice, inclusiv rezerve matematice, pentru fondul asigurărilor de viață.

(4) Mărimea rezervelor tehnice, constituite și menținute conform alin. (1) și (3), nu poate fi mai mică decât mărimea obținută prin calculul acestor rezerve, potrivit metodologiei stabilite prin norme.

(4^1) Primele brute subscrise, pe baza cărora se vor calcula rezervele tehnice prevăzute la alin. (1) lit. a), d) și e) și la alin. (3), se vor stabili în conformitate cu prevederile normelor.

(5) Sumele transferate rezervelor tehnice, constituite și menținute în condițiile acestui articol, reprezintă obligații ale asigurătorului și se deduc din veniturile acestuia pentru determinarea profitului.

(6) În cazurile în care contractul de asigurare prevede încasarea primelor și plata despăgubirilor în valută, rezervele tehnice aferente se pot constitui și menține în valută. Evaluarea se va efectua în conformitate cu prevederile normelor.

(7) Alte categorii de rezerve tehnice pot fi stabilite prin norme, iar prevederile acestui articol se aplică și acestor categorii.

Secțiunea a 2-a
Răspunderea organelor de conducere ale societății de asigurare/reasigurare

Art. 268. Judecătorul-sindic poate dispune ca o parte din pasivul societății de asigurare/reasigurare ajunse în stare de insolvență să fie suportată de către membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății de asigurare/reasigurare debitoare, precum și orice altă persoană care a contribuit la ajungerea în stare de insolvență a asigurătorului/reasigurătorului, prin una dintre următoarele fapte:

a) au făcut activități de producție, comerț sau prestări de servicii în interes personal, sub acoperirea societății de asigurare/reasigurare;
b) au dispus în interes personal continuarea unei activități care conducea în mod vădit societatea de asigurare/reasigurare la încetarea de plăți;
c) au folosit activele și/sau creditele societății de asigurare/reasigurare în interes propriu și al altor persoane;
d) au ținut o contabilitate fictivă, au facilitat dispariția unor documente contabile sau nu au ținut contabilitatea potrivit legii;
e) au deturnat ori au ascuns o parte din activul societății de asigurare/reasigurare sau au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;
f) au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura societății de asigurare/reasigurare fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți;
g) în cele 30 de zile premergătoare intervenirii stării de insolvență, au plătit sau au dispus să se plătească, cu preferință, unui creditor, în dauna celorlalți creditori de asigurări;
h) au întocmit situații financiare anuale, alte situații contabile ori rapoartări, cu nerespectarea prevederilor legale;
i) nu au îndeplinit sau au îndeplinit în mod necorespunzător măsurile administrative de redresare financiară aplicate de Autoritatea de Supraveghere Financiară ori, după caz, au dat dispoziții fără avizul sau aprobarea acestei autorități, conducând astfel la starea de insolvență și la declanșarea procedurii de faliment împotriva societății de asigurare/reasigurare;
j) în cadrul acțiunilor interne de verificare, nu au identificat și/sau nu au sesizat, din culpa acestora, faptele care au condus la fraude și/sau la o gestiune defectuoasă a patrimoniului societății de asigurare/reasigurare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 51 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Persoanele răspunzătoare de producerea stării de insolvență sunt cele ce rezultă din enumerarea de la art. 268 coroborat cu art. 257 lit. f): membrii organelor de conducere, membrii organelor de supraveghere (cenzori, auditori financiari) din cadrul societății de asigurare/reasigurare debitoare, precum și orice altă persoană (personal de execuție sau cu atribuții de control) care a contribuit la ajungerea în stare de insolvență.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Aceste persoane răspund, prin derogare de la art. 169, numai pentru o parte din pasiv, adică în limita prejudiciului produs prin faptă, în legătură de cauzalitate cu insolvența.

Din analiza comparativă a dispozițiilor art. 268 și art. 169, reiese că la faptele enumerate de art. 169 [cu excluderea celei de la art. 169 lit. h) – „orice altă faptă săvârșită cu intenție, care a contribuit la starea de insolvență"] se adaugă noi trei fapte, și anume: „h) au întocmit situații financiare anuale, alte situații contabile ori raportări, cu nerespectarea prevederilor legale; i) nu au îndeplinit sau au îndeplinit în mod necorespunzător măsurile administrative de redresare financiară aplicate de Autoritatea de Supraveghere Financiară ori, după caz, au dat dispoziții fără avizul sau aprobarea acestei autorități, conducând astfel la starea de insolvență și la declanșarea procedurii de faliment împotriva societății de asigurare/reasigurare; j) în cadrul acțiunilor interne de verificare, nu au identificat și/sau nu au sesizat, din culpa acestora, faptele care au condus la fraude și/sau la o gestiune defectuoasă a patrimoniului societății de asigurare/reasigurare".

Întrucât este o dispoziție derogatorie, credem că enumerarea de la art. 269 este limitativă și că în cazul falimentului societății de asigurare/reasigurare nu se poate antrena răspunderea pentru orice altă faptă săvârșită cu intenție, care a contribuit la starea de insolvență, situație prevăzută de art. 169 lit. h).

În ceea ce privește fapta de la art. 169 lit. d) – „au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea" –, legiuitorul nu mai prevede prezumția (în cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Prezumția este relativă). Credem că articolul de față se completează cu dispozițiile art. 169, nefiind incompatibile cu prevederile

derogatorii din textul de față, și că prezumția funcționează și în cazul falimentului societății de asigurare/reasigurare.
A se vedea și nota de la art. 169.

Art. 269. Sumele obținute potrivit dispozițiilor art. 268 intră în patrimoniul societății de asigurare/reasigurare debitoare și sunt destinate plății datoriilor acesteia, potrivit legii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 52 din Legea nr. 503/2004.*

Art. 270. (1) În vederea pronunțării hotărârii de obligare a persoanelor prevăzute la art. 268 la plata parțială a pasivului societății de asigurare/reasigurare în insolvență, judecătorul-sindic poate fi sesizat de către lichidatorul judiciar, de oricare dintre creditorii de asigurări, de Autoritatea de Supraveghere Financiară, precum și de președintele comitetului creditorilor, în condițiile art. 169 alin. (2). Pe baza actelor din dosarul cauzei, judecătorul-sindic poate încuviința instituirea unor măsuri asigurătorii.
(2) Executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 268 se efectuează potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, cu excepția cazurilor când prin lege se dispune altfel.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 53 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.
Acordarea legitimării procesuale active oricărui creditor de asigurări credem că este excesivă și că aceasta nu va face decât să conducă la prelungirea și complicarea inutilă a procedurii. Se impunea cu atât mai mult în cazul societăților de asigurare/reasigurare să se mențină legitimarea în sarcina lichidatorului judiciar și a adunării creditorilor ori creditorului majoritar, adăugându-se, față de specificul debitorului, și Autoritatea de Supraveghere Financiară.
În ceea ce privește „președintele comitetului creditorilor, în condițiile art. 169 alin. (2)", credem că dispoziția trebuie interpretată în corelare cu acest text la care se face trimitere.

Astfel, hotărârea de promovare a acțiunii aparține adunării creditorilor și se exercită prin președintele comitetului sau, dacă acesta nu există, prin creditorul desemnat de adunare. A se vedea și nota de la art. 169.

În virtutea trimiterii de la art. 242 din capitolul de față, credem că sunt aplicabile pe deplin și dispozițiile privind prescripția dreptului la acțiunea în antrenarea răspunderii, potrivit art. 170.

Secțiunea a 3-a
Închiderea procedurii

Art. 271. (1) În condițiile prezentului capitol, procedura falimentului se închide de judecătorul-sindic, prin hotărâre, la solicitarea lichidatorului judiciar, în situația în care se constată, după caz, una dintre următoarele împrejurări:

a) s-a aprobat raportul final;

b) toate fondurile și/sau bunurile din averea societății de asigurare/reasigurare debitoare au fost distribuite;

c) creanțele creditorilor de asigurări au fost plătite în baza unui acord ori a unei alte măsuri asemănătoare;

d) toate sumele cuvenite Fondului de garantare au fost recuperate de către acesta.

(2) Hotărârea de închidere a procedurii se notifică de către judecătorul-sindic tuturor părților implicate, în condițiile prezentului titlu. Sumele rămase după satisfacerea drepturilor tuturor persoanelor îndreptățite, potrivit prezentei legi, se virează la Fondul de garantare, în vederea administrării și gestionării lor potrivit prevederilor legale în vigoare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 54 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Credem că este o eroare prevederea caracterului singular al îndeplinirii oricăreia dintre condițiile enumerate și că aceste condiții ar fi trebuit să fie îndeplinite cumulativ pentru închiderea procedurii. Pentru aceasta, atât în cazul

general – art. 175 alin. (2) –, cât şi în cazul instituțiilor de credit – art. 237 alin. (1) –, condițiile enumerate de texte, în principiu aceleaşi, sunt cumulative. Modul în care ele sunt enunțate impune o interpretare a textului în sensul că aceste condiții trebuie îndeplinite cumulativ şi în cazul falimentului instituțiilor de asigurare/reasigurare.

Art. 272. În orice stadiu al procedurii, judecătorul-sindic poate pronunța o hotărâre de închidere a procedurii dacă se constată că nu există active în patrimoniul societății de asigurare/reasigurare debitoare ori că acestea sunt insuficiente pentru acoperirea cheltuielilor administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele necesare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 55 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Este cazul de închidere a procedurii reglementat de art. 174.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TITLUL III
INSOLVENȚA TRANSFRONTALIERĂ

Capitolul I
Dispoziții generale

Art. 273. (1) Prezentul titlu cuprinde:
a) norme pentru determinarea legii aplicabile unui raport de drept internațional privat în materia insolvenței;
b) norme de procedură în litigii privind raporturile de drept internațional privat în materia insolvenței;
c) norme privind condițiile în care autoritățile române competente solicită și, respectiv, acordă asistență cu privire la procedurile de insolvență deschise pe teritoriul României sau al unui stat străin.
(2) În sensul prezentului titlu, raporturile de drept internațional privat în materia insolvenței reprezintă acele raporturi de drept privat cu element de extraneitate, care sunt supuse soluționării ca urmare a deschiderii unei proceduri de insolvență și în condițiile stabilite de aceasta.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 1 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Textul este preluat fără modificări.
Legea insolvenței cuprinde atât norme de trimitere, cât şi norme de drept material şi de drept procesual aplicabile în raporturile cu element de extraneitate în materia insolvenței.
Dispozițiile prezentului titlu „nu sunt aplicabile raporturilor de drept internațional privat din domeniul insolvenței care cad sub incidența Regulamentului (CE) nr. 1.346/2000", potrivit art. 342 alin. (2) din prezentul cod, respectiv: procedurilor colective ce iau naştere în contextul insolvenței debitorului care atrage desistarea parțială sau totală a acestuia şi desemnarea unui lichidator – în statele membre UE (prezentul regulament nu se aplică procedurilor de insolvență referitoare la societățile de asigurare, instituțiile de credit, socie-

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

tățile de investiții care furnizează servicii ce implică deținerea de fonduri sau valori mobiliare ale terților și la organismele de plasament colectiv).

Intră în domeniul prezentului capitol procedurile de insolvență cu element de extraneitate non-UE, precum și procedurile de insolvență referitoare la societățile de asigurare, instituțiile de credit, societățile de investiții care furnizează servicii ce implică deținerea de fonduri sau valori mobiliare ale terților și la organismele de plasament colectiv cu element de extraneitate UE [excluse de la aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1.346/2000 prin art. 2] și non-UE.

Capitolul II
Raporturile cu statele terțe

Art. 274. (1) Prezentul capitol se aplică în următoarele situații:

a) în cazul în care este solicitată asistență în România de către o instanță străină sau de către un reprezentant străin în legătură cu o procedură străină de insolvență;

b) în cazul în care este solicitată asistență într-un stat străin în legătură cu o procedură română de insolvență;

c) în cazul desfășurării concomitente a unei proceduri române de insolvență și a unei proceduri străine de insolvență referitoare la oricare dintre membrii unui grup de societăți, în înțelesul art. 5 pct. 35;

d) în cazul în care creditorii sau alte persoane interesate dintr-un stat străin sunt interesate să solicite deschiderea în România a unei proceduri prevăzute de prezenta lege sau să participe în cadrul unei proceduri deschise.

(2) Prezentul capitol nu se aplică în cazul unei proceduri de insolvență pentru care există dispoziții speciale derogatorii de la norma de drept comun și care are ca obiect:

a) bănci, cooperative sau alte instituții de credit;

b) societăți și agenți de asigurare/reasigurare;

c) societăți de servicii de investiții financiare, organisme de plasament colectiv în valori mobiliare, societăți de administrare a investițiilor;

d) societăți de bursă, membri ai burselor de mărfuri, case de compensație, membri compensatori ai burselor de mărfuri, societăți de brokeraj, traderi.

(3) Prevederile prezentului capitol nu sunt aplicabile nici raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței care cad sub incidența Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.346/2000.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 2 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit art. 5 pct. 32, „instanța străină este autoritatea judecătorească sau orice altă autoritate competentă potrivit legii statului de origine, abilitată să deschidă și să controleze sau să supravegheze o procedură străină ori să adopte hotărâri în cursul derulării unei asemenea proceduri".

Potrivit art. 5 pct. 56, „reprezentant străin este persoana fizică sau juridică, incluzând persoanele desemnate cu titlu provizoriu, autorizate, în cadrul unei proceduri străine să administreze reorganizarea sau lichidarea bunurilor și a activității debitorului sau să acționeze ca reprezentant al unei proceduri străine".

Capitolul II, intitulat „Raporturile cu statele terțe", nu se aplică în cazul unei proceduri de insolvență pentru care există dispoziții speciale derogatorii și care are ca obiect:

a) bănci, cooperative sau alte instituții de credit – reglementate de dispozițiile Capitolului IV (art. 312-322) din prezentul titlu. Prin Capitolul IV sunt reglementate raporturile de drept internațional privat în domeniul insolvenței instituțiilor de credit din cadrul spațiului UE. Cum nu există dispoziții speciale derogatorii care să reglementeze raporturile de drept internațional privat în domeniul insolvenței instituțiilor de credit non-UE, credem că aceste raporturi sunt reglementate de dispozițiile Capitolului II (deși specificul insolvenței instituțiilor de credit impunea o reglementare derogatorie);

b) societăți și agenți de asigurare – Raporturile de drept internațional privat privind procedurile de insolvență a societăților

de asigurare/reasigurare sunt reglementate de dispozițiile Capitolului V (art. 323-336) din prezentul Titlu III. Agentul de asigurare este definit de art. 2 pct. 58 din Legea nr. 32/2000 ca fiind „persoana fizică sau juridică împuternicită, în baza autorizării unui asigurător ori reasigurator, să încheie în numele și în contul asigurătorului sau reasiguratorului, contracte de asigurare ori de reasigurare cu terții, conform condițiilor stipulate în contractul de mandat încheiat, fără să aibă calitatea de asigurător/reasigurător, broker de asigurare și/sau de reasigurare". Cum Capitolul V din Titlul III privește numai societățile de asigurare/reasigurare, pentru care sunt prevăzute dispoziții derogatorii, credem că excluderea de la aplicarea prevederilor prezentului capitol a agenților de asigurare este eronată. Cum nu există în privința acestora dispoziții speciale derogatorii în materie de insolvență, iar capitolul de față cuprinde norme generale în materia insolvenței cu element de extraneitate, credem că dispozițiile prezentului capitol se aplică insolvenței agenților de asigurare, cu element de extraneitate, aceste entități neputând să rămână în afara oricărei reglementări.

c) societăți de servicii de investiții financiare, organisme de plasament colectiv în valori mobiliare, societăți de administrare a investițiilor (acestea nu intră în categoria instituțiilor de credit definite de art. 4 pct. 1 din Regulamentul UE nr. 575/2013). Cum nu există în privința acestora dispoziții derogatorii în materie de insolvență, iar capitolul de față cuprinde norme generale în materia insolvenței cu element de extraneitate, credem că dispozițiile prezentului capitol se aplică insolvenței – cu element de extraneitate, aceste entități neputând să rămână în afara oricărei reglementări.

d) societăți de bursă, membri ai burselor de mărfuri, case de compensație, membri compensatori ai burselor de mărfuri, societăți de brokeraj, traderi. Cum nu există în privința acestora dispoziții derogatorii în materie de insolvență, iar capitolul de față cuprinde norme generale în materia insolvenței cu element de extraneitate, credem că dispozițiile

prezentului capitol se aplică insolvenței, cu element de extraneitate, aceste entități neputând să rămână în afara oricărei reglementări.

Art. 275. În măsura în care există neconcordanță între dispozițiile prezentului titlu și obligațiile României izvorând din tratate, convenții sau orice altă formă de acord internațional, bi- sau multilateral, la care România este parte, prevederile tratatului, ale convenției sau ale acordului internațional se vor aplica cu prioritate.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 4 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Dispoziția a fost preluată fără modificări.
Textul este o aplicare a dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituția României.

Art. 276. Atribuțiile stabilite de prezentul capitol din acest titlu referitoare la recunoașterea procedurilor străine și cooperarea cu instanțele străine sunt de competența tribunalului, prin judecătorul-sindic, precum și a reprezentantului român, după cum urmează:
A. tribunalul în circumscripția căruia se află sediul debitorului. În sensul prezentei legi, se consideră că persoana juridică străină are sediul în România și în cazul în care are pe teritoriul țării o sucursală, agenție, reprezentanță sau orice altă entitate fără personalitate juridică. În cazul în care debitorul are mai multe sedii în România, competența revine oricăruia dintre tribunalele în circumscripția cărora se află sediile respective;
B. În cazul în care debitorul nu are niciun sediu în România, competent este:
a) tribunalul sau oricare dintre tribunalele în circumscripția cărora se află bunuri imobile aparținând debitorului, atunci când în obiectul cererii se regăsesc bunuri imobile în mod exclusiv sau alături de alte bunuri;
b) tribunalul în circumscripția căruia se păstrează registrul în care este înscrisă nava sau aeronava care face obiectul cererii;
c) tribunalul în circumscripția căruia se află sediul societății române la care debitorul deține valorile mobiliare care fac obiectul cererii;

BCU BIBLIOTECA UNIVERSITARA LIBRARY

d) Tribunalul București, în cazul în care obiectul cererii îl constituie drepturi de proprietate intelectuală protejate în România, titluri de stat, bonuri de tezaur, obligațiuni de stat și municipale aparținând debitorului;
e) în cazul în care obiectul cererii îl constituie drepturi de creanță ale debitorului asupra unei persoane sau autorități publice, tribunalul în circumscripția căruia se află domiciliul sau reședința, respectiv sediul persoanei sau al autorității publice respective.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 5 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Codul stabilește competența materială – tribunalul, prin judecătorul-sindic – și teritorială *exclusivă* în materie de recunoaștere a unei proceduri străine de insolvență și de cooperare a instanțelor române și străine (de principiu, tribunalul în raza căruia își are sediul debitorul). În cazul în care debitorul nu are un sediu social sau o sucursală, agenție, reprezentanță sau orice altă entitate fără personalitate juridică în România, competența teritorială exclusivă se determină după natura bunurilor pentru care se solicită recunoașterea și cooperarea, dacă obiectul cererii îl reprezintă bunurile. Astfel, pentru bunurile imobile, competența aparține tribunalului în a cărui rază sunt situate bunurile. Potrivit art. 2.558 alin. (3) NCC, cu care legea de față se completează, „natura mobiliară sau imobiliară a bunurilor se determină potrivit legii locului unde acestea se află sau, după caz, sunt situate". În ipoteza în care obiectul cererii îl reprezintă valori mobiliare pe care debitorul străin supus procedurii insolvenței le deține, tribunalul competent exclusiv este tribunalul în circumscripția căruia se află sediul societății române emitente – legea aplicabilă titlurilor de valoare este, potrivit art. 2.622 NCC, cu care legea de față se completează, legea aplicabilă statutului organic al persoanei juridice emitente, în cazul titlului reprezentativ al mărfii fiind aplicabile dispozițiile art. 2.623 NCC. În situația în care obiectul cererii îl constituie drepturi de proprietate intelectuală protejate în România, titluri de stat, bonuri de tezaur,

obligațiuni de stat și municipale aparținând debitorului, competența teritorială exclusivă aparține Tribunalului Municipiului București. În cazul în care obiectul cererii îl constituie drepturi de creanță ale debitorului străin, supus procedurii insolvenței în statul de origine, asupra unei persoane sau autorități publice române, competența teritorială exclusivă aparține tribunalului în circumscripția căruia se află domiciliul sau reședința, respectiv sediul persoanei sau al autorității publice respective.

Art. 277. Reprezentantul român este abilitat să acționeze într-un stat străin, ca reprezentant al procedurii deschise în România, în condițiile stabilite de legea străină aplicabilă.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 6 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit art. 5 pct. 55, „reprezentant român este practicianul în insolvență desemnat ca administrator sau lichidator judiciar ori administrator concordatar, în cadrul unei proceduri române de insolvență sau de prevenire a insolvenței potrivit prevederilor prezentei legi". Cum prezentul capitol se aplică numai procedurilor de insolvență cu element de extraneitate, nu și celor de prevenire a insolvenței, definiția trebuie preluată selectiv: reprezentant român în sensul prezentului capitol este practicianul în insolvență desemnat ca administrator judiciar sau lichidator judiciar în cadrul unei proceduri române de insolvență.
Norma din art. 277 este o normă de trimitere, legea statului străin fiind cea care reglementează recunoașterea reprezentantului român desemnat potrivit legii române într-o procedură de insolvență deschisă în România și care este abilitat să acționeze într-un stat străin ca reprezentant al procedurii române de insolvență.

Art. 278. (1) Instanțele românești vor putea refuza recunoașterea unei proceduri străine, executarea unei hotărâri judecătorești străine adoptate în cadrul unei asemenea proceduri, a hotărârilor care decurg în

mod direct din procedura de insolvență și care prezintă o strânsă legătură cu aceasta ori încuviințarea oricărei altei măsuri prevăzute de prezentul capitol, doar în situația în care:
a) hotărârea este rezultatul unei fraude comise în procedura urmată în străinătate;
b) hotărârea încalcă dispozițiile de ordine publică de drept internațional privat român.
(2) Constituie un temei de refuz al recunoașterii, în sensul alin. (1), încălcarea dispozițiilor legale.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 7 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Credem că dispozițiile capitolului de față – Capitolul II – se completează cu dispozițiile Legii nr. 105/1992 în ceea ce privește recunoașterea și executarea unei hotărâri străine, în măsura compatibilității lor.
Articolul de față, referitor la motivele de refuz ale recunoașterii și încuviințării unei hotărâri judecătorești străine de declarare a insolvenței sau adoptate în cadrul unei asemenea proceduri, constituie o derogare de la dispozițiile art. 168 din Legea nr. 105/1992.
Condițiile recunoașterii sunt reglementate de art. 289 (a se vedea nota de la acest text), iar cazurile de refuz al recunoașterii hotărârii străine sunt expres și limitativ prevăzute de textul de față. În ceea ce privește alin. (2) al textului, credem că poate constitui motiv de refuz numai încălcarea dispozițiilor legale de ordine publică de drept internațional privat român, frauda apreciindu-se tot prin prisma acestora.

Art. 279. Prevederile prezentului titlu se completează, în măsura compatibilității lor, cu prevederile Cărții a VII-a a Codului civil privind dispozițiile de drept internațional privat.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 8 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Actuala reglementare face trimitere la noul Cod civil, care a abrogat parțial dispozițiile Legii nr. 105/1992. Astfel,

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

sunt aplicabile, în completarea normelor materiale speciale din legea de față, normele de drept material din noul Cod civil în materia raporturilor de drept internațional privat.
Normele de procedură în materie de drept internațional privat, prevăzute în Capitolul 12 din Legea nr. 105/1992, sunt aplicabile în completarea normelor de procedură din legea de față, în măsura în care nu există norme derogatorii sau nu sunt incompatibile cu materia insolvenței.

Art. 280. În interpretarea prezentului titlu se va ține seama de originea internațională a normei, precum și de necesitatea promovării uniformității în aplicarea sa și a respectării bunei-credințe.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 9 din Legea nr. 637/2002.*

Art. 281. Reprezentantul străin are dreptul de a se adresa direct instanțelor românești sau reprezentantului român.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 10 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Textul este o aplicare a obligației de cooperare între reprezentantul străin al unei proceduri de insolvență și instanța română sau reprezentantul român al altei proceduri de insolvență privind același debitor, în cazul în care împotriva acestuia s-au deschis proceduri de insolvență în mai multe state.

Art. 282. Reprezentantul străin are calitate procesuală activă pentru a introduce o cerere de deschidere a procedurii, potrivit prezentei legi, în măsura în care toate celelalte condiții necesare deschiderii unei asemenea proceduri sunt îndeplinite potrivit legii române.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 11 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Reprezentantul străin, astfel cum este definit de art. 5 pct. 56, adică persoana fizică sau juridică desemnată în cadrul

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

unei proceduri străine principale (astfel cum este definită la art. 5 pct. 50) să administreze reorganizarea sau lichidarea bunurilor și a activității debitorului sau să acționeze ca reprezentant al unei proceduri străine, are calitatea procesuală să solicite, potrivit legii române, deschiderea unei proceduri secundare.

Art. 283. Reprezentantul străin are calitate procesuală de a participa în cadrul unei proceduri deja deschise împotriva debitorului, potrivit prezentei legi, numai din momentul recunoașterii procedurii străine pe care o reprezintă.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 12 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Reprezentantul străin, astfel cum este definit de art. 5 pct. 56, are calitatea procesuală de a solicita instanței române recunoaşterea unei proceduri străine (principală sau secundară), dar și de a participa în cadrul unei proceduri deja deschise în România împotriva debitorului (principală sau secundară), potrivit prezentei legi, dar numai din momentul recunoaşterii procedurii străine pe care o reprezintă. Recunoaşterea procedurii străine se face în condițiile prevăzute de art. 287 și art. 289. Instanța română va trebui doar să recunoască hotărârea străină care desemnează reprezentantul acelei proceduri, fără a face alte verificări, în afara celor pe care le implică recunoaşterea. Cererea de recunoaştere va fi însoțită de documentele prevăzute de art. 287 alin. (2).
A se vedea și nota de la acest articol.

Art. 284. Acțiunea formulată de reprezentantul străin în fața instanțelor românești, potrivit prezentului capitol, nu va conduce la extinderea competenței instanțelor românești asupra acestui reprezentant, a bunurilor și a activității externe ale debitorului decât pentru soluționarea capetelor acțiunii formulate, fără a viza alte scopuri.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 13 din Legea nr. 637/2002.*

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 285. (1) Creditorii străini se bucură de aceleași drepturi privind deschiderea și participarea în cadrul procedurii deschise, potrivit prezentei legi, ca și creditorii români.

(2) Prevederile alin. (1) nu modifică ordinea de plată a creanțelor în procedura prevăzută de prezenta lege, în cazul falimentului. În privința creanțelor creditorilor străini, acestea nu vor fi plasate pe un loc inferior categoriei creanțelor chirografare, cu excepția acelor creanțe care se încadrează în categoria creanțelor subordonate creanțelor chirografare.

(3) Creanțelor nescadente și celor sub condiție li se vor aplica, în mod corespunzător, prevederile prezentei legi.

(4) Creanțelor care beneficiază de o cauză de preferință, în tot sau în parte, care nu sunt scadente la data înregistrării cererii de admitere a acestora, li se vor aplica în mod corespunzător prevederile prezentei legi.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 14 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit textului, în cazul în care elementul de extraneitate este o creanță a unui creditor străin („creditorul al cărui domiciliu sau, după caz, sediu este stabilit într-un stat străin", potrivit art. 5 pct. 24), creanțele respective nu au un tratament privilegiat şi nici discriminatoriu, ci participă la procedura română ca orice creditor român. Creditorii străini pot solicita deschiderea procedurii în aceleaşi condiții ca şi un creditor român şi pot participa la o procedură deschisă în aceleaşi condiții ca orice creditor român.

Textul de față se completează cu dispozițiile art. 163 şi art. 164 din Legea nr. 105/1992, potrivit cărora: „Străinii, persoane fizice şi persoane juridice au, în condițiile legii, în fața instanțelor române, aceleaşi drepturi şi aceleaşi obligații procedurale ca şi persoanele fizice de cetățenie română şi persoanele juridice române. Cetățenii străini beneficiază în fața instanțelor române, în procesele privind raporturile de drept internațional privat, de scutiri sau reduceri de taxe şi alte cheltuieli de procedură, precum şi de asistență juridică gratuită, în aceeaşi măsură şi în aceleaşi condiții ca şi cetățenii

români, sub condiția reciprocității cu statul de cetățenie sau de domiciliu al solicitanților. Sub aceeași condiție a reciprocității, reclamantul de cetățenie străină nu poate fi obligat să depună cauțiune ori vreo altă garanție, pentru motivul că este străin sau că nu are domiciliul ori sediul în România".

„În cazul în care reprezentarea ori asistarea străinului lipsit de capacitate sau cu capacitate de exercițiu restrânsă nu a fost asigurată potrivit legii sale naționale, iar din această cauză judecarea procesului întârzie, instanța îi va putea numi în mod provizoriu un curator special".

Art. 286. (1) Citarea creditorilor străini cunoscuți, precum și comunicarea și notificarea oricărui act de procedură către aceștia se vor realiza în condițiile prezentei legi. Instanțele vor dispune luarea măsurilor corespunzătoare pentru îndeplinirea actelor respective de procedură și față de creditorii străini cu adresă necunoscută.

(2) Îndeplinirea actelor de procedură prevăzute la alin. (1) se va face în mod individual, cu excepția cazului în care instanța consideră că, potrivit circumstanțelor de fapt, folosirea unei alte modalități ar fi mai potrivită. Instanțele nu sunt ținute să apeleze, în mod obligatoriu, la comisii rogatorii sau la alte proceduri similare.

(3) Notificările transmise creditorilor străini prin care se comunică deschiderea procedurii vor indica elementele prevăzute de dispozițiile prezentei legi, inclusiv conținutul minim obligatoriu al cererii de admitere a creanței asupra averii debitorului.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 15 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Citarea creditorilor străini cunoscuți şi comunicarea oricărui act de procedură către aceştia se face, potrivit art. 42, conform Codului de procedură civilă, în mod individual, cu excepția cazului în care instanța consideră că, potrivit circumstanțelor de fapt, folosirea unei alte modalități, cum ar fi publicarea citației prin BPI, ar fi mai potrivită.

Art. 287. (1) Reprezentantul străin are calitate procesuală activă pentru a formula în fața instanței românești competente o cerere de recunoaștere a procedurii străine în care acesta a fost desemnat. Instanța astfel

sesizată examinează *ex officio* dacă este competentă, potrivit prevederilor art. 276.

(2) Cererea de recunoaștere va fi însoțită de unul dintre următoarele documente:

a) o copie certificată a hotărârii de deschidere a procedurii străine și de desemnare a reprezentantului străin;

b) o adeverință emisă de instanța străină prin care se certifică existența unei proceduri străine și desemnarea reprezentantului străin;

c) în lipsa mijloacelor de probă prevăzute la lit. a) și b), orice altă dovadă de deschidere a procedurii străine și de desemnare a reprezentantului străin, admisibilă în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 66/1999 pentru aderarea României la Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, aprobată prin Legea nr. 52/2000, cu modificările ulterioare, ori de alte tratate, convenții sau orice altă formă de acord internațional, bi- sau multilateral, la care România este parte.

(3) Cererea de recunoaștere va fi însoțită de o declarație prin care se vor preciza toate procedurile străine cu privire la debitor despre care reprezentantul străin are cunoștință.

(4) Dacă consideră necesar, instanța va putea solicita traducerea în limba română a documentelor furnizate în scopul susținerii cererii de recunoaștere.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 16 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Cu caracter de noutate, se prevede că instanța sesizată cu cererea de recunoaștere a unei proceduri străine își verifică din oficiu competența, potrivit prevederilor art. 276, adică atât competența materială, cât și competența teritorială exclusivă, putând să-și decline competența din oficiu.

Depunerea oricăruia dintre documentele enumerate la alin. (2), precum și a declarației prevăzute la alin. (3), este suficientă pentru recunoașterea hotărârii străine de insolvență și a reprezentantului străin care o reprezintă, instanța fiind obligată să verifice îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 288 și art. 289, putând să refuze recunoașterea în condițiile art. 278.

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Documentele pot fi prezentate în limba oficială a statului de origine în care funcționează instituția emitentă sau în limba română. Instanța română poate solicita, dacă consideră oportun, traducerea în limba română a documentelor necesare recunoașterii hotărâri străine de deschidere a procedurii de insolvență și de desemnare a reprezentantului străin. Nu este necesară legalizarea acestor documente, potrivit art. 288 alin. (2), decât dacă instanța ar avea dubii asupra veridicității lor.

Art. 288. (1) Instanța va putea considera că procedura străină care face obiectul cererii de recunoaștere este o procedură în sensul celei prevăzute la art. 5 pct. 49 și că reprezentantul străin este acea persoană sau autoritate prevăzută la art. 5 pct. 56, dacă hotărârea sau adeverința prevăzută la art. 287 alin. (2) lit. a) și b) indică aceasta.
(2) Instanța va putea considera că documentele furnizate în scopul sprijinirii cererii de recunoaștere sunt veridice, chiar dacă nu sunt legalizate.

➲ *Vechea reglementare: art. 17 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** În cadrul procedurii de recunoaștere, procedura străină a cărei recunoaștere se solicită, dacă documentele prezentate indică aceasta, se prezumă o procedura străină în sensul celei prevăzute la art. 5 pct. 49. De asemenea, recunoașterea vizează și reprezentantul acelei proceduri, care, în urma recunoașterii, se prezumă ca un reprezentat străin în sensul prevăzut la art. 5 pct. 56.

Art. 289. (1) Sub rezerva dispozițiilor art. 278, procedura străină va fi recunoscută în măsura în care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:
a) procedura străină reprezintă acea procedură prevăzută la art. 5 pct. 49;
b) reprezentantul străin care solicită recunoașterea este acea persoană sau autoritate prevăzută la art. 5 pct. 56;
c) cererea de recunoaștere îndeplinește condițiile stabilite la art. 287 alin. (2);

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

d) cererea de recunoaștere a fost formulată în fața instanței competente prevăzute la art. 276;
e) există reciprocitate în ceea ce privește efectele hotărârilor străine între România și statul instanței care a pronunțat hotărârea.
(2) Procedura străină va fi recunoscută ca:
a) procedură străină principală, dacă aceasta se desfășoară într-un stat străin în care debitorul își are stabilit centrul principalelor sale interese;
b) procedură străină secundară, dacă aceasta se desfășoară într-un stat străin în care debitorul își are stabilit un sediu, în înțelesul prevăzut de art. 5 pct. 57.
(3) Cererea de recunoaștere a procedurii străine va fi soluționată cu precădere și celeritate. Când procedura de citare este legal îndeplinită, judecata poate continua în ziua următoare sau la termene scurte, succesive, date în cunoștința părților.
(4) Instanța se pronunță asupra cererii de recunoaștere, după citarea părților, prin pronunțarea unei hotărâri care poate fi atacată cu apel.
(5) Hotărârea de recunoaștere a procedurii străine se bucură de autoritate relativă a lucrului judecat; instanța o va putea anula sau, după caz, schimba în tot, în măsura în care se dovedește, ulterior pronunțării sale, că temeiurile și condițiile recunoașterii lipseau, în tot sau în parte, ori că au încetat să existe.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 18 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Din interpretarea textului, instanța română – tribunalul, prin judecătorul-sindic –, va trebui să recunoască existența unei proceduri străine, principale sau secundare, după caz, precum și reprezentantul străin care o administrează. Din dispozitivul hotărârii de recunoaștere trebuie să rezulte expres caracterul de procedură străină principală sau de procedură străină secundară, dar și numele sau denumirea reprezentantului străin care reprezintă acea procedură.
Textul nu prevede care sunt părțile ce vor fi citate în procedura de recunoaștere. Credem că va trebui citat doar reprezentantul străin care a făcut cererea de recunoaștere, procedura de recunoaștere fiind de fapt o procedură necontencioasă.

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Din observarea alin. (4), potrivit căruia hotărârea de recunoaştere poate fi atacată cu apel, coroborat cu dispoziţiile noului Cod de procedură civilă, reiese că în această materie există şi calea de atac a recursului, deşi nu credem că intenţia legiuitorului în această materie a fost în acest sens.

Potrivit alin. (5), instanţa va putea anula sau, după caz, schimba în tot hotărârea de recunoaştere, în măsura în care se dovedeşte, ulterior pronunţării sale, că temeiurile şi condiţiile recunoaşterii lipseau, în tot sau în parte, ori că au încetat să existe. Credem că această cerere este de competenţa aceluiaşi judecător-sindic. Anularea sau modificarea se poate face şi ca urmare a informaţiilor primite potrivit art. 290.

A se vedea şi nota de la art. 290.

Art. 290. Ulterior sesizării instanţei române cu cererea de recunoaştere, reprezentantul străin va aduce de îndată la cunoştinţa acesteia următoarele informaţii:

a) orice modificare importantă survenită în derularea procedurii străine supuse recunoaşterii ori recunoscută sau în statutul său de reprezentant al acelei proceduri;

b) deschiderea oricăror altor proceduri străine referitoare la acelaşi debitor, de care reprezentantul a luat cunoştinţă.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 19 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Credem că aceste informaţii se depun în dosarul având ca obiect recunoaşterea, urmând ca instanţa română să ia act de acestea, putând, potrivit art. 289 alin. (5), să menţină recunoaşterea, să anuleze măsura ori să o schimbe, în virtutea caracterului de autoritate relativă a lucrului judecat a hotărârii.

Art. 291. (1) La solicitarea reprezentantului străin instanţa va putea încuviinţa, la data formulării cererii de recunoaştere a procedurii străine sau în cursul soluţionării acesteia, următoarele măsuri cu executare

vremelnică, în măsura în care acestea sunt de extremă necesitate pentru protejarea bunurilor debitorului sau a intereselor creditorilor:
a) suspendarea actelor, a operațiunilor și a oricăror altor măsuri de executare individuală asupra bunurilor debitorului;
b) însărcinarea reprezentantului străin sau a altei persoane desemnate de instanță cu administrarea, conservarea ori valorificarea tuturor sau a unora dintre bunurile debitorului situate în România, care, prin natura acestora sau din alte cauze, sunt perisabile, supuse deteriorării sau devalorizării ori periclitate în orice alt mod;
c) orice altă măsură dintre cele prevăzute la art. 293 alin. (1) lit. c), d) și g).
(2) Judecarea cererii prevăzute la alin. (1) se face cu citarea părților interesate.
(3) Măsurile încuviințate în condițiile alin. (1) încetează la momentul pronunțării de către instanță a hotărârii asupra cererii de recunoaștere a procedurii străine, cu excepția cazului în care durata acestor măsuri este prelungită potrivit prevederilor art. 293 alin. (1) lit. f).
(4) Instanța va putea refuza încuviințarea măsurilor prevăzute la alin. (1) în măsura în care aceasta ar împiedica desfășurarea în bune condiții a unei proceduri străine principale.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 20 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Credem că cererea de încuviințare a măsurilor vremelnice se face în cadrul aceluiași dosar în care se judecă încuviințarea, de dorit în cadrul unui dosar asociat, pentru că pentru luarea acestei măsuri este posibil să se impună citarea unor terțe persoane. Întrucât este vorba de luarea unor măsuri vremelnice, credem că se aplică, în completarea codului de față, dispozițiile noului Cod de procedură civilă privitoare la ordonanța președințială. Astfel, judecătorul-sindic va dispune măsura prin ordonanță (sentință). Măsura se poate dispune numai până la soluționarea cererii de recunoaștere a procedurii străine. Aceasta poate fi ulterior prelungită, adică după recunoaștere, în condițiile art. 293 alin. (1) lit. f). Apreciem că măsura se poate prelungi chiar prin hotărârea de recunoaștere sau, ulterior, printr-o hotărâre separată.

BCU IAȘI - FONDUL CENTRAL UNIVERSITAR

Potrivit art. 301 lit. A, atunci când cererea de recunoaştere a procedurii străine este formulată ulterior deschiderii unei proceduri române de insolvență împotriva aceluiaşi debitor care are un sediu pe teritoriul României, în sensul art. 276 lit. A, orice măsură de executare vremelnică, dispusă în temeiul articolului de față, trebuie să fie compatibilă cu procedura română de insolvență. În temeiul alin. (4) al art. 291, judecătorul-sindic va putea respinge cererea de luare a măsurii vremelnice în condițiile în care aceasta ar împiedica desfăşurarea în bune condiții a procedurii române de insolvență, mai ales dacă aceasta ar fi o procedură principală de insolvență.

În temeiul art. 294, judecătorul-sindic poate dispune şi din oficiu modificarea sau încetarea măsurii, reexaminând-o. De asemenea, cererea de reexaminare a măsurii poate aparține reprezentantului străin sau oricărei alte persoane interesate.

Potrivit art. 301 lit. B, atunci când cererea de recunoaştere a procedurii străine este admisă ori numai formulată anterior deschiderii unei proceduri române de insolvență împotriva aceluiaşi debitor, orice măsură de executare vremelnică, încuviințată în temeiul art. 291, va fi reexaminată de instanță, care va dispune modificarea sau încetarea acesteia, dacă este incompatibilă cu dispozițiile procedurii române de insolvență.

Potrivit art. 301 lit. C, atunci când va decide asupra încuviințării, respectiv a modificării sau prelungirii duratei măsurilor cu executare vremelnică, încuviințate reprezentantului unei proceduri străine secundare, instanța se va asigura că, potrivit legii române, aceste măsuri poartă numai asupra bunurilor susceptibile a fi administrate în cadrul procedurii secundare ori au ca obiect numai informații necesare în acea procedură.

Art. 292. (1) De la data recunoaşterii procedurii străine principale este împiedicată pornirea următoarelor cereri şi acțiuni, judiciare sau extrajudiciare, iar dacă acestea sunt deja pornite, ele se suspendă de drept:

BCU CLUJ-NAPOCA UNIVERSITY LIBRARY

a) cererile sau acțiunile cu caracter individual, vizând bunuri, drepturi și obligații ale debitorului;
b) actele, operațiunile și orice alte măsuri de executare individuală asupra bunurilor debitorului.
(2) La solicitarea unui creditor titular al unei creanțe care beneficiază de o cauză de preferință, în condițiile prezentei legi, instanța va putea ridica suspendarea prevăzută la alin. (1), în condițiile prevăzute de legea română.
(3) Începând cu data prevăzută la alin. (1), exercițiul dreptului de a înstrăina, de a greva sau de a dispune în orice alt mod de bunurile debitorului este suspendat. Actele efectuate cu încălcarea acestor prevederi sunt nule de drept.
(4) Face excepție de la prevederile alin. (3) exercitarea dreptului debitorului de a efectua acte, operațiuni și plăți care se încadrează în condițiile obișnuite de exercitare a activității curente, pentru care instanța va putea decide suspendarea în condițiile prevăzute la art. 293.
(5) Recunoașterea procedurii străine principale împiedică începerea curgerii termenului de prescripție a cererilor și acțiunilor prevăzute la alin. (1), iar dacă acestea sunt deja pornite, recunoașterea procedurii străine principale reprezintă cauză de întrerupere a termenului de prescripție a cererilor și a acțiunilor respective.
(6) Prevederile alin. (1) nu împiedică formularea unei acțiuni de deschidere a procedurii prevăzute de prezenta lege ori înregistrarea cererii de admitere a creanțelor în cadrul acestei proceduri.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 21 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Recunoaşterea unei proceduri străine principale are aceleaşi efecte ca şi deschiderea unei proceduri române împotriva debitorului: suspendarea acțiunilor şi a executărilor silite, suspendarea termenelor de prescripție, interzicerea înstrăinării bunurilor, limitarea operațiunilor. Cu toate acestea, recunoaşterea unei proceduri străine principale nu împiedică formularea unei acțiuni de deschidere a procedurii prevăzute de prezenta lege, adică a unei proceduri române secundare de insolvență împotriva aceluiaşi debitor ori înregistrarea cererii de admitere a creanțelor în cadrul acestei proceduri ca o procedură secundară.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Art. 293. (1) La solicitarea reprezentantului străin instanța poate încuviința, ulterior recunoașterii procedurii străine principale sau secundare, orice măsură cu executare vremelnică necesară pentru protejarea bunurilor debitorului sau a intereselor creditorilor acestuia, precum:
a) suspendarea acțiunilor ori a cererilor cu caracter individual referitoare la bunurile, drepturile și obligațiile debitorului, în măsura în care acestea nu au fost oprite sau suspendate în condițiile prevăzute la art. 291 alin. (1) lit. a);
b) suspendarea măsurilor de executare purtând asupra bunurilor debitorului, în măsura în care oprirea sau suspendarea nu a intervenit ca urmare a aplicării art. 291 alin. (1) lit. b);
c) suspendarea exercițiului dreptului de a înstrăina, de a greva sau de a dispune în orice alt mod de bunurile debitorului, în măsura în care suspendarea nu a intervenit în condițiile prevăzute la art. 292 alin. (3);
d) administrarea de probe referitoare la bunurile, actele juridice, drepturile sau obligațiile debitorului, precum și asigurarea dovezilor și constatarea unei stări de fapt prin executor judecătoresc;
e) însărcinarea reprezentantului străin sau a altei persoane desemnate de instanță cu administrarea sau valorificarea tuturor sau a unora dintre bunurile debitorului, situate în România;
f) prelungirea duratei măsurilor încuviințate în condițiile prevăzute la art. 291 alin. (1);
g) aprobarea oricărei altei măsuri care poate fi îndeplinită de reprezentantul român, în condițiile stabilite de prezenta lege.
(2) La solicitarea reprezentantului străin instanța va putea împuternici, ulterior recunoașterii procedurii străine principale sau secundare, pe reprezentantul străin sau pe o altă persoană desemnată de instanță cu administrarea și valorificarea tuturor sau a unora dintre bunurile debitorului, situate în România, în măsura în care instanța va considera că interesele creditorilor români sunt protejate în mod corespunzător.
(3) În vederea încuviințării măsurilor prevăzute în prezentul articol în favoarea reprezentantului unei proceduri străine secundare, instanța se va asigura că, potrivit legii române, aceste măsuri poartă numai asupra bunurilor susceptibile a fi administrate în cadrul procedurii secundare ori au ca obiect numai informații necesare în acea procedură.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 22 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Credem că aceste măsuri trebuie încuviințate, ulterior recunoașterii, în cadrul aceluiași dosar sau în cadrul unor

dosare asociate, de acelaşi judecător-sindic. Toate măsurile au caracter vremelnic şi, prin urmare, judecătorul-sindic va trebui să arate momentul la care aceste măsuri încetează.

Dacă după încuviințarea măsurii vremelnice la cererea reprezentantului străin, ulterior recunoaşterii, se deschide o procedură română de insolvență, orice măsură încuviințată în temeiul art. 293 va trebui reexaminată de judecătorul-sindic şi va trebui modificată sau dispusă încetarea acesteia, dacă este incompatibilă cu procedura română de insolvență, potrivit art. 301 lit. B.

În temeiul art. 294, judecătorul-sindic poate dispune şi din oficiu modificarea sau încetarea măsurii. De asemenea, cererea de reexaminare a măsurii poate aparține reprezentantului străin sau oricărei alte persoane interesate.

Potrivit art. 301 lit. C, atunci când va decide asupra încuviințării, respectiv a modificării sau prelungirii duratei măsurilor cu executare vremelnică, încuviințate reprezentantului unei proceduri străine secundare, instanța se va asigura că, potrivit legii române, aceste măsuri poartă numai asupra bunurilor susceptibile a fi administrate în cadrul procedurii secundare ori au ca obiect numai informații necesare în acea procedură.

Art. 294. (1) În vederea aprobării sau a respingerii cererilor de încuviințare a măsurilor prevăzute la art. 291 sau 293 ori a modificării sau încetării măsurilor prevăzute la alin. (3), instanța se va asigura că interesele creditorilor, ale debitorului și ale altor persoane interesate sunt protejate în mod corespunzător.

(2) Instanța poate condiționa încuviințarea oricărei măsuri, în temeiul art. 291 sau 293, de îndeplinirea oricăror cerințe pe care le consideră necesare.

(3) La solicitarea reprezentantului străin sau a altei persoane interesate ori din oficiu, instanța va putea dispune modificarea sau încetarea măsurii încuviințate în condițiile art. 291 sau 293.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 23 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Caracterul vremelnic al măsurilor poate dura până la expirarea momentului stabilit prin sentința care le dispune

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

sau până la îndeplinirea condiției stabilite ori până la modificarea sau încetarea măsurii printr-o nouă sentință.
A se vedea și notele de la art. 291 și art. 293.

Art. 295. (1) De la data recunoașterii procedurii străine reprezentantul străin are calitate procesuală pentru a formula acțiuni în anularea actelor juridice încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor săi, cu care este împuternicit reprezentantul român, precum și, după caz, acțiuni în nulitate sau inopozabilitate, în condițiile stabilite de prezenta lege.
(2) În cazul cererilor formulate de reprezentantul unei proceduri străine secundare, instanța se va asigura că acestea au ca obiect numai bunuri care, potrivit legii române, sunt susceptibile a fi administrate în procedura străină secundară.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 24 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** De la data recunoașterii, reprezentantul străin care administrează procedura de insolvență străină poate introduce în România acțiuni de anulare a actelor frauduloase, acțiuni în nulitate sau inopozabilitate, întocmai ca un administrator judiciar sau lichidator judiciar român, în condițiile stabilite de prezenta lege, dispozițiile art. 117-122 fiind aplicabile. Limitele sunt determinate de natura procedurii străine – principală sau secundară –, în alin. (2) fiind stabilite limitele pentru procedura străină secundară: în cazul cererilor formulate de reprezentantul unei proceduri străine secundare, acțiunile în anulare pot avea ca obiect numai bunuri care, potrivit legii române, sunt susceptibile a fi administrate în procedura străină secundară.

Art. 296. De la data recunoașterii procedurii străine reprezentantul străin are calitate procesuală pentru a interveni în cadrul oricărei cereri sau acțiuni cu caracter individual, judiciare sau extrajudiciare, în care debi-

BCU IAȘI - CENTRALA UNIVERSITARĂ

torul are calitatea de parte, în măsura în care sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute de legea română.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 24 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Credem că este avută în vedere ipoteza în care debitorul are calitatea de reclamant sau creditor urmăritor sau acele acțiuni care nu se suspendă de la data recunoașterii procedurii străine, potrivit art. 292.

Art. 297. (1) Instanțele românești vor coopera cu instanțele și reprezentanții străini într-o măsură cât mai extinsă, în privința aspectelor prevăzute la art. 274; cooperarea se va putea realiza direct sau prin intermediul reprezentantului român.
(2) Instanțele sunt abilitate să comunice sau să solicite informații ori asistență în mod direct de la instanțele sau reprezentanții străini.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 26 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Obligația de cooperare există direct între instanțele românești și cele străine, între instanțele românești și reprezentanții străini.
Instanța română poate coopera și prin intermediul reprezentantului român – administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar desemnat în procedura română de insolvență –, căruia îi poate ordona să transmită anumite informații sau să îndeplinească anumite măsuri.
Obligația de cooperare trebuie privită prin prisma definiției date de art. 5 pct. 39 și există atunci când: este solicitată asistență în România de către o instanță străină sau de către un reprezentant străin în legătură cu o procedură străină de insolvență; este solicitată asistență într-un stat străin în legătură cu o procedură română de insolvență; se desfășoară concomitent o procedură română de insolvență și o procedură străină de insolvență referitoare la oricare dintre mem-

BCU IASI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

brii unui grup de societăți, în înțelesul art. 5 pct. 35; creditorii dintr-un stat străin sunt interesați să solicite deschiderea în România a unei proceduri prevăzute de prezenta lege sau să participe în cadrul unei proceduri deschise.

Cooperarea între instanța română și instanța străină sau reprezentantul străin va putea fi realizată prin oricare dintre mijloacele prevăzute de art. 299, precum și prin orice alte mijloace adecvate, enumerarea din art. 299 nefiind limitativă.

Dispozițiile art. 297 sunt aplicabile și în ipoteza în care există o procedură străină și o procedură română de insolvență cu privire la societăți din același grup de societăți, potrivit art. 306.

Art. 298. (1) În exercitarea atribuțiilor sale și sub supravegherea instanței, reprezentantul român va coopera cu instanțele și reprezentanții străini într-o măsură cât mai extinsă, în privința aspectelor prevăzute la art. 274.

(2) În exercitarea atribuțiilor sale și sub supravegherea instanței, reprezentantul român este abilitat să comunice în mod direct cu instanțele și reprezentanții străini.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 27 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Obligația de cooperare există direct între reprezentantul român și instanțele străine, între reprezentantul român și reprezentanții străini. Reprezentantul român își exercită atribuția de cooperare sub supravegherea instanței române.

În virtutea acestei supravegheri, credem că reprezentantul român va putea solicita judecătorului-sindic să-i încuviințeze anumite acte sau operațiuni care implică această încuviințare în vederea îndeplinirii obligației de cooperare.

Obligația de cooperare trebuie privită prin prisma definiției date de art. 5 pct. 39 și există atunci când: este solicitată asistență în România de către o instanță străină sau de către un reprezentant străin în legătură cu o procedură străină de insolvență; este solicitată asistență într-un stat străin în

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

legătură cu o procedură română de insolvență; se desfășoară concomitent o procedură română de insolvență și o procedură străină de insolvență referitoare la oricare dintre membrii unui grup de societăți, în înțelesul art. 5 pct. 35; creditorii dintr-un stat străin sunt interesați să solicite deschiderea în România a unei proceduri prevăzute de prezenta lege sau să participe în cadrul unei proceduri deschise.

Art. 299. Cooperarea prevăzută la art. 297 și 298 va putea fi pusă în aplicare prin orice mijloace adecvate, precum:
a) desemnarea unei persoane sau a unui organ care să acționeze potrivit indicațiilor instanței;
b) comunicarea de informații prin orice mijloace pe care instanța le consideră adecvate;
c) coordonarea administrării și supravegherii bunurilor și a activității debitorului;
d) aprobarea sau punerea în aplicare de către instanțe a acordurilor de coordonare a procedurilor;
e) coordonarea procedurilor concomitente referitoare la același debitor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 28 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Acest articol este preluat fără modificări.
Cooperarea între instanța română și instanța străină sau reprezentantul străin va putea fi realizată prin oricare dintre mijloacele prevăzute de art. 299, precum și prin orice alte mijloace adecvate, enumerarea din art. 299 nefiind limitativă.
Dispozițiile art. 297 sunt aplicabile și în ipoteza în care există o procedură străină și o procedură română de insolvență cu privire la societăți din același grup de societăți, potrivit art. 306.
A se vedea și notele de la art. 298 și art. 299.

Art. 300. Ulterior recunoașterii unei proceduri străine principale, deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva aceluiași debitor se poate realiza în condițiile prevăzute de prezenta lege și numai în măsura în care debitorul are stabilit un sediu în România.

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Efectele procedurii prevăzute de prezenta lege se vor limita numai la bunurile situate pe teritoriul statului român și în măsura necesară aplicării cooperării și coordonării prevăzute la art. 297-299, la alte bunuri ale debitorului, care, potrivit legii române, trebuie să fie administrate în această procedură.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 29 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Recunoaşterea unei proceduri străine principale nu împiedică deschiderea unei proceduri secundare pe teritoriul României potrivit dispoziţiilor prezentului cod, dar efectele procedurii române secundare se vor limita numai la bunurile situate pe teritoriul statului român şi, în măsura necesară aplicării cooperării şi coordonării prevăzute la art. 297-299, la alte bunuri ale debitorului care, potrivit legii române, trebuie să fie administrate în această procedură.

În lipsa unor dispoziţii în Regulamentul de organizare internă a instanţelor judecătoreşti şi având în vedere dispoziţiile art. 46, art. 43 alin. (6), art. 185 alin. (2) şi (3), precum şi art. 5 pct. 39, art. 297 şi art. 299, credem că, pentru recunoaşterea unei proceduri străine, se înregistrează un dosar în cadrul căruia se vor lua ulterior măsurile prevăzute de prezentul titlu, de acelaşi judecător-sindic. În măsura în care se pune şi problema deschiderii unei proceduri române de insolvenţă secundară, în paralel cu recunoaşterea unei proceduri străine, se constituie un nou dosar pentru procedura română, însă acesta se va repartiza manual aceluiaşi judecător-sindic care trebuie să asigure coordonarea celor două proceduri. Numai acelaşi judecător-sindic va putea face aplicarea dispoziţiilor art. 301. De altfel, este vorba de unul şi acelaşi debitor.

Art. 301. În cazul în care o procedură străină și procedura română de insolvență se desfășoară concomitent cu privire la același debitor, instanța va întreprinde măsurile vizând cooperarea și coordonarea, prevăzute la art. 297-299, și va proceda în felul următor:

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

A. atunci când cererea de recunoaștere a procedurii străine este formulată ulterior deschiderii procedurii române de insolvență:
a) orice măsură cu executare vremelnică încuviințată în temeiul art. 291 sau 293 va trebui să fie compatibilă cu prevederile procedurii române de insolvență;
b) art. 295 nu se aplică în măsura în care procedura străină este recunoscută ca procedură străină principală;
B. atunci când cererea de recunoaștere a procedurii străine este admisă ori numai formulată anterior deschiderii procedurii române de insolvență:
a) orice măsură cu executare vremelnică, încuviințată în temeiul art. 291 sau 293, va fi reexaminată de instanță, care va dispune modificarea sau încetarea acesteia, dacă este incompatibilă cu dispozițiile procedurii române de insolvență;
b) în măsura în care procedura străină este recunoscută ca procedură străină principală, se va dispune, potrivit prevederilor art. 292 alin. (2), modificarea sau încetarea măsurilor de suspendare ori de oprire, prevăzute la art. 292 alin. (1) și (3), dacă aceste măsuri sunt incompatibile cu derularea procedurii române de insolvență;
C. atunci când va decide asupra încuviințării, respectiv a modificării sau prelungirii duratei măsurilor cu executare vremelnică, încuviințate reprezentantului unei proceduri străine secundare, instanța se va asigura că, potrivit legii române, aceste măsuri poartă numai asupra bunurilor susceptibile a fi administrate în cadrul procedurii secundare ori au ca obiect numai informații necesare în acea procedură.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 30 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** A se vedea notele de la art. 291, art. 292 și art. 300.

Art. 302. În măsura existenței mai multor proceduri străine vizând același debitor, față de care nu sunt aplicabile dispozițiile Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.346/2000, instanța va întreprinde măsurile vizând cooperarea și coordonarea, prevăzute la art. 297-299, în ceea ce privește aspectele prevăzute la art. 274, și va proceda în felul următor:
a) orice măsură cu executare vremelnică încuviințată în temeiul art. 291 sau 293 reprezentantului unei proceduri străine secundare

ulterior recunoașterii unei proceduri străine principale trebuie să fie compatibilă cu derularea procedurii străine principale;
b) atunci când cererea de recunoaștere a procedurii străine secundare este admisă ori numai formulată anterior recunoașterii procedurii străine principale, orice măsură cu executare vremelnică încuviințată în temeiul art. 291 sau 293 va fi reexaminată de instanță, care va dispune modificarea sau încetarea acesteia, în măsura în care este incompatibilă cu derularea procedurii străine principale;
c) în măsura în care mai multe proceduri străine secundare sunt recunoscute succesiv, instanța va încuviința, va modifica ori va dispune încetarea măsurilor cu executare vremelnică într-o manieră care să înlesnească coordonarea procedurilor respective.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 31 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Textul reglementează posibilitatea recunoașterii mai multor proceduri străine și obligațiile judecătorului-sindic de reexaminare a măsurilor dispuse cu ocazia primei recunoașteri. Credem că cea de-a doua recunoaștere va trebui să formeze un dosar separat având un alt reprezentant străin, dar pentru coordonarea procedurilor și pentru a fi posibilă reexaminarea măsurilor luate, dosarul nou trebuie repartizat aceluiași judecător-sindic. De altfel, este vorba de unul și același debitor.

Art. 303. (1) Recunoașterea unei proceduri străine principale constituie, până la proba contrarie, o prezumție a stării de insolvență a debitorului, în temeiul căreia se poate deschide procedura română de insolvență.
(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în cazul în care procedura străină recunoscută este secundară.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 32 din Legea nr. 637/2002.*

✍ **NOTĂ:** Legea instituie o prezumție relativă de insolvență a debitorului în cazul recunoașterii unei proceduri străine principale. Această prezumție poate fi folosită pentru deschiderea

unei proceduri secundare de insolvență potrivit legii române. Prezumția nu funcționează în cazul în care procedura străină recunoscută este secundară și, astfel, pentru deschiderea procedurii române este nevoie să se constate îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de legea română.

Art. 304. (1) Creditorul care a primit o plată parțială pentru creanța sa, în cadrul unei proceduri de insolvență desfășurate potrivit legislației unei stat străin, nu va mai putea primi plăți suplimentare în contul aceleiași creanțe, în cadrul procedurii române de insolvență, cu privire la același debitor, în măsura în care partea proporțională pe care ar primi-o în această procedură creditorii din aceeași categorie cu creditorul respectiv este mai mică decât plata creditorului primită în procedura străină.

(2) Prevederile alin. (1) nu afectează drepturile creditorilor titulari ale unor cauze de preferință de orice fel.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 33 din Legea nr. 637/2002.*

Capitolul III
Dispoziții privind coordonarea procedurii insolvenței grupurilor de societăți

Art. 305. În cazul în care procedura străină și procedura română de insolvență se referă la două sau mai multe societăți care fac parte dintr-un grup de societăți, instanța română și reprezentantul român, pe de o parte, vor coopera, într-o măsură cât mai extinsă, cu instanța străină și reprezentantul străin, pe de altă parte, în ipoteza în care o astfel de cooperare este oportună pentru a facilita coordonarea eficientă a procedurilor, nu este incompatibilă cu normele aplicabile unor astfel de proceduri și nu antrenează un conflict de interese.

✍ **NOTĂ:** Conținutul obligației de cooperare este prevăzut la art. 5 pct. 39 și se referă nu numai la insolvența română

BCU "LUCIAN BLAGA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

deschisă împotriva unor societăți membre ale unui grup de societăți, ci și la procedura română și străină vizând societăți membre ale grupului. În plus, față de mijloacele de cooperare prevăzute de textul cu valoare de principiu, se adaugă și mijloacele de cooperare prevăzute de art. 306 și art. 307, precum și mijloacele prevăzute de articolele 297-299. Unele dintre aceste mijloace se realizează de către instanțe, iar altele de către reprezentantul român și reprezentantul străin, sub supravegherea instanței.

Art. 306. În cadrul formelor de cooperare dintre reprezentantul român și reprezentantul străin, pe lângă mijloacele prevăzute în cadrul art. 297-299, reprezentantul român, în exercitarea atribuțiilor și sub supravegherea instanței:

a) va putea comunica direct informații și acte procedurale aferente procedurilor de insolvență;

b) va analiza posibilitatea reorganizării grupului de societăți și, în cazul în care o astfel de posibilitate există, va sprijini propunerea, negocierea și punerea în aplicare a unui plan comun de reorganizare, acționând de o manieră coordonată cu reprezentantul străin;

c) va putea încheia, împreună cu reprezentantul străin, un acord de insolvență transfrontalieră.

✍ **NOTĂ:** Conținutul acordului de insolvență transfrontalieră este prevăzut de art. 310.

Textul reglementează mijloacele de cooperare între reprezentantul român și reprezentantul străin al procedurilor de insolvență ale societăților membre ale aceluiași grup de societăți.

A se vedea și notele de la art. 297 și art. 299.

Art. 307. De la data recunoașterii procedurii străine a oricăruia dintre membrii grupului de societăți, în cadrul procedurii române de insolvență a unuia dintre membrii grupului de societăți, reprezentantul străin are dreptul:

a) de a fi audiat și de a participa, în special, la adunările creditorilor;

b) de a propune un plan de reorganizare;

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c) de a solicita orice măsuri procedurale pe care le-ar putea solicita reprezentantul român, în măsura în care toate celelalte condiții necesare unei astfel de măsuri sunt îndeplinite, potrivit legii române.

✍ **NOTĂ:** Prin conținutul mijloacelor de cooperare reglementate de acest text se realizează o aplicație particulară a dispozițiilor art. 187-190 privitoare la insolvența română a mai multor societăți membre ale aceluiași grup. A se vedea și notele de la aceste texte.

Planul comun de reorganizare nu înseamnă că se va întocmi și aproba același plan în ambele proceduri. Planurile propuse, distinct, vor trebui să fie concordante. Fiecare adunare a creditorilor din cadrul fiecărei proceduri de insolvență va vota planul de reorganizare al debitorului respectiv. A se vedea și nota de la art. 199.

Art. 308. În cadrul formelor de cooperare, pe lângă mijloacele prevăzute la art. 297-299, instanțele românești vor coopera cu instanțele și reprezentanții străini, inclusiv prin:

a) coordonarea administrării și supravegherii bunurilor și a activităților societăților care fac parte din grupul de societăți;

b) coordonarea desfășurării ședințelor de judecată, inclusiv prin posibilitatea stabilirii unor ședințe comune;

c) coordonarea aprobării și a punerii în aplicare a planului de reorganizare;

d) comunicarea de informații sau acte procedurale privind procedura română de insolvență a unuia dintre membrii grupului de societăți;

e) posibilitatea aprobării unui acord de insolvență transfrontalieră având ca obiect coordonarea procedurilor de insolvență;

f) posibilitatea desemnării unui reprezentant comun în procedurile de insolvență, cu verificarea inexistenței unui conflict de interese.

✍ **NOTĂ:** Textul reglementează mijloacele de cooperare între instanțele române și instanțele și reprezentanții străini ai procedurilor societăților membre ale aceluiași grup.

Posibilitatea desemnării unui reprezentant comun în procedurile de insolvență română și străină este o aplicație în

planul raporturilor cu element de extraneitate a dispozițiilor art. 187 și ale art. 188.
A se vedea și notele de la aceste texte.

Art. 309. Procedura de cooperare între instanțele românești, pe de o parte, și instanțele și reprezentanții străini, pe de altă parte, nu va aduce nicio atingere principiilor de independență și imparțialitate sub care își desfășoară activitatea puterea judecătorească sau drepturilor și intereselor legitime ale participanților la procedura insolvenței, potrivit legii române.

Art. 310. Reprezentantul român va putea încheia cu reprezentantul străin un acord de insolvență transfrontalieră, în baza aprobării prealabile de către adunarea creditorilor, potrivit prezentei legi și cu respectarea condițiilor prevăzute de procedura străină. Acest acord va putea cuprinde:
a) alocarea responsabilităților, inclusiv prin desemnarea unuia dintre reprezentanți în calitate de reprezentant coordonator;
b) modalitatea de administrare și supraveghere a membrilor grupului de societăți, inclusiv în ceea ce privește desfășurarea activităților curente;
c) finanțările acordate sau care vor fi acordate ulterior deschiderii procedurii;
d) modalitățile de administrare, conservare sau valorificare a bunurilor;
e) fixarea corelată a datelor ședințelor adunării creditorilor;
f) tratamentul creanțelor intragrup.

✍ **NOTĂ:** Posibilitatea desemnării unui reprezentant coordonator în procedurile de insolvență română și străină este o aplicație în planul raporturilor cu element de extraneitate a dispozițiilor art. 189, iar acordul de insolvență transfrontalieră este o aplicație în plan internațional a protocolului de cooperare prevăzut de art. 189. În lipsa unor dispoziții exprese în articolul de față, credem că se aplică în completare norma generală, astfel că acordul de insolvență transfrontalieră se depune la dosarul de insolvență în care a fost desemnat practicianul coordonator și va fi aprobat de judecătorul-sindic.
A se vedea și nota de la acest text.

BCU CLUJ / UNIVERSITY LIBRARY

Art. 311. Cererile de recunoaștere și executare a hotărârilor străine prin care se deschid și se închid procedurile de insolvență, a hotărârilor străine adoptate pe parcursul procedurii de insolvență, precum și a hotărârilor străine care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care prezintă o strânsă legătură cu aceasta, formulate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, vor fi soluționate potrivit dispozițiilor legale în vigoare la data formulării acestora.

✍ **NOTĂ:** Textul conține o normă tranzitorie, fiind aplicabilă, după caz, fie Legea nr. 637/2002, fie codul de față.

Capitolul IV
Reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul falimentului instituțiilor de credit

Prevederile Regulamentului (CE) nr. 1.346/2000 privind procedurile de insolvență nu se aplică instituțiilor de credit, potrivit art. 1 alin. (2) din acest regulament. Toate textele din cadrul capitolului de față (IV) fac referire la statele membre (ale spațiului unic european). De aceea, credem că acest capitol reglementează numai raporturile de drept internațional privat în domeniul insolvenței instituțiilor de credit în cadrul Uniunii Europene. Astfel, rămân nereglementate cu dispoziții speciale raporturile de drept internațional privat în domeniul insolvenței instituțiilor de credit în afara spațiului european, cu statele non-UE. În aceste condiții, aceste raporturi vor fi reglementate de dispozițiile Capitolului II din Titlul III.

Art. 312. (1) Tribunalul competent potrivit prevederilor art. 41 este singura autoritate împuternicită să decidă aplicarea unei proceduri a falimentului cu privire la o instituție de credit, persoană juridică română, inclusiv la sucursalele acesteia stabilite în alte state membre.
(2) Tribunalul competent va informa de îndată, prin intermediul Băncii Naționale a României, autoritățile competente din statele membre ale Uniunii Europene gazdă asupra deciziei de a deschide procedura

falimentului, inclusiv asupra efectelor practice pe care o astfel de procedură le poate avea. Dacă nu este posibilă informarea înainte de adoptarea deciziei, aceasta va fi făcută imediat după aceea.
(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu aduc atingere prevederilor referitoare la exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorului-sindic.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 47 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este aplicabil numai în cadrul spațiului comunitar.

Potrivit normei, numai tribunalul de la sediul principal al instituției de credit, stabilit potrivit prevederilor art. 8, este competent să decidă deschiderea procedurii falimentului instituției de credit, persoană juridică română, faliment care se extinde și asupra sucursalelor acesteia, stabilite în alte state membre UE.

Atribuția tribunalului este aceea de a informa, prin intermediul băncii centrale, autoritățile competente din statele membre UE gazdă ale sucursalelor asupra deciziei de a deschide procedura falimentului și a efectelor ei sau de a comunica acestor autorități decizia sa. În condițiile în care tribunalul ar comunica Băncii Naționale a României decizia de a deschide procedura, aceasta ar echivala cu o antepronunțare în sistemul nostru de drept. De aceea, tribunalul competent va putea comunica doar hotărârea imediat după pronunțarea și redactarea acesteia. Această informare, prin intermediul BNR, nu va împiedica exercitarea căilor de atac legale împotriva hotărârii judecătorului-sindic, evident cu obligația instanței de apel de a comunica decizia sa dacă soluția va fi schimbată. Considerăm că prin „autoritățile competente" trebuie să înțelegem banca centrală care asigură supravegherea în țara respectivă, în care se află sucursalele.

Obligația de comunicare a hotărârii revine instanței, însă ea se face prin intermediul BNR, ca autoritate de supraveghere bancară.

BCU CLUJ / UNIVERSITY LIBRARY

La această atribuție se adaugă și cea de la art. 314, și anume publicarea unui extras din hotărârea de deschidere a procedurii falimentului în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și în două ziare de circulație națională din fiecare stat membru gazdă.

Art. 313. (1) Deschiderea unei proceduri a falimentului cu privire la o instituție de credit autorizată în România și la sucursalele acesteia stabilite în alte state membre este guvernată de legea română în ceea ce privește regimul și aplicarea procedurii falimentului, inclusiv cu privire la:

a) bunurile care fac obiectul procedurii falimentului și regimul bunurilor dobândite de instituția de credit după deschiderea procedurii;

b) atribuțiile instituției de credit și ale lichidatorului judiciar;

c) condițiile în care poate fi invocată compensarea legală;

d) efectele procedurii falimentului asupra contractelor în derulare în care este parte instituția de credit;

e) efectele procedurii falimentului asupra procedurilor individuale de executare silită promovate de creditori, cu excepția proceselor aflate pe rolul instanțelor din alte state membre, caz în care se aplică dispozițiile alin. (2);

f) creanțele care trebuie să fie declarate asupra instituției de credit și regimul creanțelor care iau naștere după deschiderea procedurii falimentului;

g) regulile privind declararea, verificarea și admiterea creanțelor;

h) regulile privind distribuirea veniturilor obținute din realizarea activelor, ordinea de prioritate a achitării creanțelor și drepturile creditorilor care au obținut o plată parțială după deschiderea procedurii falimentului în temeiul unui drept real sau prin invocarea compensării legale;

i) condițiile și efectele închiderii procedurii falimentului;

j) drepturile creditorilor după închiderea procedurii falimentului;

k) cine suportă costurile și cheltuielile aferente procedurii falimentului;

l) regulile privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice care prejudiciază drepturile tuturor creditorilor.

(2) Fac excepție de la dispozițiile alin. (1):

a) exercitarea dreptului de proprietate sau a altor drepturi asupra unor instrumente financiare a căror existență ori transmitere este supusă înregistrării într-un registru, într-un cont sau într-un sistem centralizat

de depozitare, ținut ori localizat într-un stat membru, care va fi guvernată de legea statului membru respectiv;
b) contractele de report și contractele care stau la baza tranzacțiilor desfășurate pe o piață reglementată, care vor fi guvernate de legea aplicabilă contractelor respective, dacă nu sunt încălcate dispozițiile lit. a);
c) compensarea contractuală și acordurile de compensare bilaterală (netting), caz în care se aplică legea care guvernează contractele respective.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 48 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Codul de față se aplică întregii proceduri a falimentului instituției de credit cu sediul în România, precum și sucursalelor acesteia stabilite în alte state membre UE, enumerările de la alin. (1) lit. a)-l) fiind exemplificative. Sunt exceptate de la aplicarea legii române numai actele și operațiunile de la alin. (2) și, cum excepțiile sunt de strictă interpretare, enumerarea de la alin. (2) este limitativă.
Întreaga procedură este guvernată de legea română. Dispozițiile din capitolul de față se completează cu dispozițiile din Capitolul III din Titlul II (art. 204-241).

Art. 314. (1) Judecătorul-sindic va lua de îndată măsurile necesare pentru publicarea unui extras din hotărârea de deschidere a procedurii falimentului în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și în două ziare de circulație națională din fiecare stat membru gazdă.
(2) Conținutul extrasului din hotărârea care face obiectul publicării va trebui să menționeze, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statelor membre în cauză, obiectul și temeiul juridic al hotărârii adoptate. Conținutul extrasului va trebui să menționeze clar termenul de introducere a apelului, inclusiv data la care expiră acest termen, precum și adresa instanței competente.
(3) Procedura falimentului se aplică indiferent de efectuarea publicității prevăzute la alin. (1) și produce efecte depline asupra creditorilor.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 49 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Considerăm că extrasul trebuie să cuprindă obligatoriu dispozitivul integral al hotărârii (care include şi obiectul) şi, în plus, şi temeiul juridic al hotărârii adoptate, termenul de introducere a apelului, inclusiv data la care expiră acest termen, precum şi adresa instanței competente (credem că este vorba de adresa tribunalului, pentru că la acesta se depune un eventual apel). Lipsa acestei publicități nu împiedică desfăşurarea procedurii falimentului în privința instituției de credit şi a sucursalelor sale.
Publicarea hotărârii în Jurnalul Oficial al UE şi în două ziare este o măsură de publicitate care asigură opozabilitatea *erga omnes* a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului instituției de credit cu efecte asupra executării obligațiilor. A se vedea şi art. 317 şi nota de la acest text.

Art. 315. (1) Judecătorul-sindic are dreptul de a solicita înregistrarea în registrul imobiliar, în registrul comerțului şi în orice alt registru public ținut în celelalte state membre a hotărârii de deschidere a procedurii falimentului față de o instituție de credit.
(2) Judecătorul-sindic va lua măsurile necesare pentru a asigura înregistrarea, ori de câte ori aceasta este obligatorie, potrivit legii statului membru respectiv.
(3) Cheltuielile de înregistrare vor fi considerate cheltuieli ale procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 50 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Judecătorul-sindic are dreptul şi obligația, ori de câte ori există obligativitatea potrivit legii statului membru respectiv, de a cere să se facă orice formă de publicitate în legătură cu deschiderea procedurii în statele gazdă ale sucursalelor.

Art. 316. (1) Lichidatorul judiciar, desemnat potrivit prezentei legi, va putea acționa fără altă formalitate pe teritoriul statelor membre gazdă, în baza unei copii certificate de pe hotărârea instanței competente care l-a numit, emisă de aceasta.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITARY LIBRARY

(2) Lichidatorul judiciar va putea exercita pe teritoriul statelor membre gazdă toate competențele care îi revin potrivit legii române. El va putea să numească alte persoane care să îl sprijine sau să îl reprezinte în derularea procedurii pe teritoriul acestor state, în special în scopul de a surmonta dificultățile întâmpinate eventual de creditorii din aceste state.
(3) În exercitarea competențelor sale, lichidatorul judiciar va respecta legislația statului membru pe teritoriul căruia acționează, în special cu privire la procedurile de valorificare a activelor și la furnizarea de informații angajaților instituției de credit din statul membru respectiv. Lichidatorul judiciar nu poate utiliza forța și nu poate soluționa litigii sau dispute.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 51 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Competența lichidatorului judiciar în ceea ce privește administrarea procedurii pe teritoriul statelor membre UE, gazdă ale sucursalelor, este aceeași ca și pe teritoriul statului român, acesta neavând nevoie de vreo recunoaștere suplimentară. El va putea acționa în interesul procedurii în baza unei copii certificate de pe hotărârea instanței competente care l-a numit. Singura limitare este prevăzută la alin. (3).
În privința recunoașterii și executării hotărârilor, nu sunt aplicabile, în completare, dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 44/2000, deoarece, potrivit art. 1 alin. (2) lit. b) din acest regulament, el nu este aplicabil în cazul falimentului, concordatelor și procedurilor analoge.
Credem că numirea de persoane care să îl sprijine pe teritoriul altor state, potrivit alin. (2), va trebui făcută în condițiile art. 61 din prezentul cod. A se vedea și nota de la acest text.

Art. 317. (1) Persoana care execută o obligație într-un stat în beneficiul unei instituții de credit fără personalitate juridică supuse unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat, în loc să o execute în beneficiul lichidatorului judiciar desemnat în cadrul acelei proceduri, este liberată dacă nu a avut cunoștință de deschiderea procedurii.
(2) Persoana care execută obligația respectivă anterior îndeplinirii măsurilor de publicitate prevăzute la art. 314 este prezumată, până la

proba contrarie, că nu a avut cunoștință de deschiderea procedurii de insolvență; executarea obligației ulterior îndeplinirii măsurilor de publicitate prezumă, până la proba contrarie, că persoana a avut cunoștință de deschiderea procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 52 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** După deschiderea procedurii de insolvență împotriva instituției de credit, orice debitor al instituției de credit trebuie să-și execute obligația față de lichidatorul judiciar desemnat. Opozabilitatea deschiderii procedurii față de orice debitor al instituției de credit este realizată prin publicarea hotărârii de deschidere a procedurii în Jurnalul Oficial al UE și în două ziare din fiecare stat membru unde se află sucursale ale instituției, potrivit art. 314. De la data îndeplinirii măsurii de publicitate, fiecare debitor este prezumat a cunoaşte despre existența procedurii și se poate libera valabil de obligații numai executând-o față de lichidator.

Art. 318. (1) După deschiderea procedurii falimentului unei instituții de credit, persoană juridică română, având sucursale deschise în alte state membre, lichidatorul judiciar îi va informa de îndată și în mod individual pe creditorii cunoscuți care au reședința obișnuită, domiciliul ori sediul social în celelalte state membre.

(2) Informarea, sub forma unei notificări scrise, trebuie să se refere, în special, la termenele-limită, sancțiunile prevăzute pentru nerespectarea acestor termene și cerințele legale pentru luarea în considerare a creanțelor de către instanța competentă să înregistreze cererile de admitere a acestora sau observații în legătură cu aceste creanțe, precum și cu celelalte măsuri ori proceduri prevăzute. Notificarea va indica și dacă creanțele preferențiale sau cele pentru care au fost constituite cauze de preferință sunt sau nu sunt supuse verificării.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 53 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Obligația de notificare către creditori a deschiderii procedurii și a existenței dreptului de înscriere la masa pasivă,

precum şi asupra condițiilor înscrierii există în sarcina lichidatorului judiciar atât în ceea ce privește creditorii din România, cât şi în ceea ce privește creditorii din statele membre gazdă ale sucursalelor. În plus, față de conținutul notificării adresate creditorilor cu sediul în România, potrivit art. 100, notificarea trebuie să conțină şi informația potrivit căreia creanțele preferențiale sau cele pentru care au fost constituite cauze de preferință sunt sau nu sunt supuse verificării. Nu există în legea română nicio dispoziție potrivit căreia creanțele preferențiale sau pentru care au fost constituite cauze de preferință ar fi exceptate de la verificare. Exceptarea de la verificare vizează doar creanțele stabilite prin hotărâri judecătorești sau hotărâri arbitrale executorii sau prin titluri fiscale executorii. Cum creanțele creditorilor străini au acelaşi regim cu creditorii români, creanțele lor preferențiale sau pentru care au fost constituite cauze de preferință nu sunt exceptate de la verificare.

Art. 319. (1) Orice creditor al instituției de credit debitoare, având domiciliul/reședința sau, după caz, sediul social într-un alt stat membru decât România, inclusiv autoritățile publice, are dreptul să își declare creanțele sau să formuleze observații scrise în legătură cu creanțele sale asupra instituției de credit, care vor fi adresate lichidatorului judiciar. Declarația de creanțe sau, după caz, observațiile formulate pot fi înaintate în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale acelui stat membru, dar trebuie să poarte mențiunea în limba română: „Cerere de admitere a creanțelor/Declarație de creanțe" sau, după caz, „Observații privind creanțele".

(2) Creanțele creditorilor având domiciliul/reședința sau, după caz, sediul social în afara teritoriului României vor fi tratate în același mod și vor avea același rang de prioritate ca și creanțele de aceeași natură ale creditorilor având domiciliul/reședința sau, după caz, sediul social pe teritoriul României.

(3) Creditorii care își exercită dreptul prevăzut la alin. (1) vor transmite copii de pe actele care atestă creanțele lor, dacă există, și vor indica natura creanței, data la care aceasta a luat naștere și valoarea acesteia, dacă există cauze de preferință și alte asemenea drepturi în legătură cu creanțele respective și care sunt bunurile asupra cărora au fost constituite astfel de drepturi de preferință.

TITLUL III
B.C.U. "M. EMINESCU" IASI

(4) La solicitarea lichidatorului judiciar, creditorii trebuie să furnizeze și traducerea în limba română a „Cererii de admitere a creanțelor/Declarației de creanțe" sau, după caz, a „Observațiilor privind creanțele" și a documentelor prezentate.
(5) Lichidatorul judiciar va asigura informarea periodică a creditorilor, în modalitatea considerată corespunzătoare, în special cu privire la progresele (evoluțiile) înregistrate în valorificarea activelor instituției de credit debitoare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 54 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Spre deosebire de creditorii cu sediul în România, care trebuie să-şi depună creanțele la tribunal, potrivit art. 102, creditorii instituției de credit sau ale sucursalelor acesteia cu sediul în statele membre trebuie să-şi depună declarația de creanță la lichidatorul judiciar.
Aceşti creditori au însă exact aceleaşi drepturi ca şi creditorii interni.
Sunt aplicabile pe deplin dispozițiile art. 98-114 la stabilirea masei pasive şi în ceea ce priveşte creanțele creditorilor străini.

Art. 320. (1) Autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine sunt singurele împuternicite să decidă cu privire la aplicarea uneia sau mai multor măsuri de reorganizare ori deschiderea unei proceduri de lichidare cu privire la o instituție de credit, inclusiv la sucursalele acesteia stabilite în alte state membre. Legea statului membru de origine se va aplica potrivit prevederilor art. 313 alin. (1). Dispozițiile art. 313 alin. (2) se vor aplica și sucursalelor din România ale instituțiilor de credit din alte state membre.
(2) Autoritățile administrative sau judiciare sunt autoritățile stabilite potrivit legii naționale, care decid cu privire la luarea măsurilor de reorganizare sau de începere a procedurilor de lichidare.
(3) Măsurile de reorganizare sunt măsurile adoptate de autoritățile administrative sau judiciare, destinate să mențină ori să restabilească situația financiară a unei instituții de credit și care ar putea afecta drepturile preexistente ale unor terți, inclusiv măsurile care implică

posibilitatea unei suspendări a plăților, a unei suspendări a măsurilor de executare sau a unei reduceri a creanțelor; persoanele care sunt implicate în activitatea internă a instituțiilor de credit, administratorii și acționarii nu sunt considerați terți.

(4) Procedura de lichidare este procedura colectivă inițiată și controlată de autoritățile administrative sau judiciare cu scopul de a valorifica activele unei instituții de credit sub supravegherea acestor autorități, inclusiv în cazul în care procedura se închide printr-un concordat sau altă măsură similară.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 55 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul reglementează competența autorităților judiciare și administrative din statul membru de origine al instituției de credit (statul în care instituția de credit are sediul principal) în care s-a deschis o procedură de reorganizare sau de faliment de a administra și lichida averea instituției de credit aflată pe teritoriul României, dacă instituția de credit are sucursale sau bunuri pe acest teritoriu.

Art. 321. (1) Dacă asupra unei instituții de credit dintr-un stat membru, care desfășoară activitate pe teritoriul României, au fost dispuse măsuri de reorganizare sau o procedură de lichidare, acestea se vor aplica fără alte formalități pe teritoriul României și vor produce efecte în condițiile și de la data prevăzute în legislația statului membru respectiv.

(2) Măsurile de reorganizare sau procedura de lichidare se va aplica potrivit legislației statului membru de origine și ținând seama de prevederile art. 313.

(3) La primirea notificării corespunzătoare de la autoritatea competentă a statului membru de origine, Banca Națională a României va informa de îndată, prin publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, despre decizia de deschidere a unei proceduri de reorganizare judiciară sau de faliment.

(4) Autoritățile administrative sau judiciare competente din statul membru de origine, administratorul sau lichidatorul judiciar va comunica oficiului registrului comerțului la care sucursala instituției de credit respectivă este înregistrată decizia privind măsurile de reor-

ganizare sau de deschidere a procedurii de lichidare, în vederea efectuării mențiunilor corespunzătoare. Comunicarea va fi transmisă de autoritățile menționate și la două ziare de circulație națională din România, în vederea publicării.

(5) Prin *administrator* se înțelege persoana ori organismul desemnat de autoritățile administrative sau judiciare, a cărui sarcină este de a administra măsurile de reorganizare.

(6) *Lichidator judiciar* este persoana ori organismul desemnat de autoritățile administrative sau judiciare, a cărui sarcină este de a administra procedurile de lichidare.

(7) Persoanele împuternicite să pună în aplicare măsurile dispuse de autoritatea administrativă sau judiciară din statul membru de origine vor putea acționa, fără altă formalitate, pe teritoriul României, în baza unei copii certificate de pe actul de numire sau a unui certificat emis de respectiva autoritate, însoțite de o traducere în limba română.

(8) Persoanele prevăzute la alin. (5) vor putea exercita pe teritoriul României toate competențele care le revin potrivit legislației din statul membru de origine. Aceste persoane vor putea să numească alte persoane care să le reprezinte pe teritoriul României, inclusiv în scopul de a acorda asistență creditorilor pe parcursul aplicării măsurilor în cauză.

(9) În exercitarea competențelor sale pe teritoriul României, persoanele prevăzute la alin. (5) vor respecta legislația română, în special cu privire la procedurile de valorificare a activelor și la furnizarea de informații angajaților din România ai instituției de credit străine. Competențele nu pot include utilizarea forței sau dreptul de a soluționa litigii ori dispute.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 56 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul recunoaşte aceleaşi competenţe pe teritoriul statului român, ca stat gazdă a sucursalelor unei instituţii de credit cu sediul într-un stat membru, aflată în faliment, similar autorităţilor române în statele membre gază.

Art. 322. (1) Banca Națională a României va informa fără întârziere autoritățile competente din statele membre gazdă asupra măsurilor de reorganizare sau asupra hotărârii de deschidere a procedurii lichidării, luată într-un stat nemembru cu privire la o instituție de credit și la

sucursala acesteia din România, atunci când instituția de credit are sediul în alt stat decât un stat membru și are deschise sucursale și pe teritoriul altor state membre.

(2) Informarea va fi făcută imediat după ce Banca Națională a României a retras autorizația de funcționare a sucursalei ca urmare a deschiderii procedurii de lichidare sau de îndată ce a luat cunoștință despre luarea măsurilor de reorganizare cu privire la sucursală. În comunicare se va menționa și faptul că autorizația de funcționare a sucursalei din România a fost retrasă.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 57 din O.G. nr. 10/2004.*

✍ **NOTĂ:** Banca centrală are obligația de a informa autoritatea de supraveghere din celelalte state membre atunci când a fost informată asupra deschiderii procedurii falimentului unei instituții de credit într-un stat nemembru şi această instituție are deschise sucursale în România şi în alte state membre ale spațiului european. În măsura în care banca centrală a retras autorizația de funcționare a sucursalei, informarea sa va cuprinde şi această mențiune.

Capitolul V
Reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul falimentului societăților de asigurare/reasigurare

Secțiunea 1
Domeniul de aplicare. Competențe și legea aplicabilă

Art. 323. Prezentul capitol reglementează:

a) procedura falimentului societăților de asigurare/reasigurare persoane juridice române și a sucursalelor acestora, cu sediul pe teritoriul altor state membre ale Uniunii Europene, aflate în stare de insolvență;

b) procedura falimentului privind o sucursală situată într-un stat membru și aparținând unei societăți de asigurare/reasigurare al cărei sediu este situat într-un stat terț;

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

c) condițiile în care autoritățile implicate se informează și se consultă reciproc în ceea ce privește procedura de faliment a societăților de asigurare/reasigurare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 65 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Prezentul capitol reglementează procedura falimentului societăților de asigurare/reasigurare persoane juridice române și extinderea procedurii asupra sucursalelor aflate în alte state membre UE.

Acest capitol stabilește și reguli privind procedura falimentului societăților de asigurare/reasigurare persoane juridice al căror sediu principal se află pe teritoriul unui stat membru, cu sucursale pe teritoriul statului român (pentru această ipoteză sunt aplicabile dispozițiile Secțiunii a 3-a din prezentul capitol).

Toate textele din cadrul capitolului de față, exceptând Secțiunea a 4-a, care cuprinde un singur articol (336), fac referire la statele membre (ale spațiului unic european). De aceea, credem că acest capitol reglementează numai raporturile de drept internațional privat în domeniul insolvenței societăților de asigurare/reasigurare în cadrul Uniunii Europene.

Dispozițiile capitolului de față se completează cu cele ale Capitolului IV din Titlul II, intitulat „Dispoziții privind falimentul societăților de asigurare/reasigurare" (art. 242-272), potrivit art. 243.

Art. 324. (1) Instanța determinată potrivit prevederilor art. 41 este singura autoritate competentă împuternicită să decidă cu privire la aplicarea procedurii falimentului în ceea ce privește o societate de asigurare/reasigurare, persoană juridică română, inclusiv sucursalele acesteia din alte state membre. Hotărârea instanței se poate lua în absența ori după adoptarea unor măsuri de redresare financiară. Hotărârea de deschidere a procedurii falimentului, precum și efectele acesteia se află sub incidența legii statului român. Prevederile art. 9 și

10 din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.
(2) Hotărârea instanței competente prevăzute la alin. (1) privind deschiderea procedurii falimentului împotriva unei societăți de asigurare/reasigurare, persoană juridică română, inclusiv în ceea ce privește sucursalele acesteia din alte state membre, este recunoscută, fără o altă formalitate, pe teritoriile tuturor celorlalte state membre și își produce efectele în aceste state de îndată ce decizia își produce efectele în statul român.
(3) Instanța competentă prevăzută la alin. (1) informează de îndată Autoritatea de Supraveghere Financiară cu privire la hotărârea de a deschide o procedură de faliment, inclusiv cu privire la efectele practice pe care o astfel de procedură le poate avea; informarea se face înainte de adoptarea hotărârii sau imediat după aceea. Autoritatea de Supraveghere Financiară informează de urgență autoritățile de supraveghere din toate celelalte state membre despre hotărârea de a deschide procedura falimentului, inclusiv despre efectele concrete posibile ale unei astfel de proceduri.
(4) Dispozițiile alin. (1)-(3) nu împiedică aplicarea prevederilor referitoare la exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor instanței.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 66 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Potrivit textului, procedura falimentului unei societăți de asigurare al cărei sediu principal se află pe teritoriul statului român se extinde şi asupra sucursalelor acesteia aflate pe teritoriul altor state membre UE, fără a fi necesară vreo formalitate de recunoaştere. Instanța română exercită atribuțiile cu privire la întreaga procedură. Deschiderea procedurii se poate face în absența ori după eşecul unor măsuri de redresare financiară dispuse potrivit Legii nr. 503/2004.
Atribuția tribunalului – prin judecătorul-sindic – este aceea de a informa Autoritatea de Supraveghere Financiară şi, prin intermediul acesteia, autoritățile competente din statele membre UE, gazdă ale sucursalelor, asupra deciziei de a deschide procedura falimentului şi a efectelor ei sau de a comunica acestor autorități decizia sa. În condițiile în care

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

tribunalul ar comunica Autorității de Supraveghere Financiară decizia de a deschide procedura, acest lucru ar echivala cu o anteprononțare în sistemul nostru de drept. De aceea, tribunalul competent va putea comunica doar hotărârea de deschidere a procedurii, de îndată după pronunțarea și redactarea ei. Această comunicare către Autoritatea de Supraveghere Financiară nu va împiedica exercitarea căilor de atac legale împotriva hotărârii judecătorului-sindic, evident cu obligația instanței de apel de a comunica decizia sa dacă soluția va fi schimbată. Credem că Autoritatea de Supraveghere Financiară va fi încunoștințată anterior doar în legătură cu intenția unei persoane îndreptățite de a solicita deschiderea procedurii, prin faptul că cererea de deschidere a procedurii trebuie adresată mai întâi acestei autorități, care va trebui să depună întâmpinarea în condițiile art. 248. A se vedea și nota de la acest text.

De asemenea, Autoritatea de Supraveghere Financiară este citată la soluționarea cererii de deschidere a procedurii, potrivit art. 250.

Art. 325. (1) După informarea prevăzută la art. 324 alin. (3), Autoritatea de Supraveghere Financiară va lua de îndată măsurile necesare pentru publicarea unui extras din hotărârea de deschidere a procedurii falimentului în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

(2) Prevederile art. 9-11 din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător. De asemenea, sunt exceptate de la principiul potrivit căruia efectele deschiderii procedurii falimentului societății de asigurare/reasigurare, persoană juridică română, inclusiv a sucursalelor acesteia din alte state membre, se află sub incidența legii române, compensarea contractuală și orice acord de compensare bilaterală (netting), caz în care se aplică exclusiv legea care guvernează contractele respective.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 67 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Obligația de publicare a unui extras din hotărârea de deschidere a procedurii falimentului în Jurnalul Oficial al Uniunii

Europene aparține Autorității de Supraveghere Financiară. Legiuitorul a schimbat soluția în raport cu situația instituțiilor de credit unde obligația era în sarcina judecătorului-sindic, iar nu a autorității de supraveghere bancară, și a suprimat și obligația de publicare a anunțului în două ziare de circulație națională din fiecare stat membru gazdă (a se vedea art. 314).

Art. 326. (1) Instanța determinată potrivit legii române este în drept și poate solicita înregistrarea hotărârii de deschidere a procedurii falimentului unei societăți de asigurare/reasigurare debitoare în registrul imobiliar, în registrul comerțului, precum și/sau în orice alt registru public ținut în alte state membre.
(2) În toate cazurile în care înregistrarea prevăzută la alin. (1) este obligatorie potrivit legii statului membru respectiv, instanța dispune toate măsurile necesare efectuării acestei operațiuni. Cheltuielile ocazionate cu înregistrarea se consideră cheltuieli ale procedurii.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 68 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Judecătorul-sindic are dreptul și obligația – ori de câte ori există obligativitatea potrivit legii statului membru respectiv – de a cere să se facă orice formă de publicitate în legătură cu deschiderea procedurii societății de asigurare/reasigurare în statele gazdă ale sucursalelor. Mențiunile privind deschiderea procedurii de faliment se pot face în registrul imobiliar unde sunt înregistrate imobile aparținând averii debitoarei, în registrul comerțului unde sunt înregistrate sucursalele societății debitoare, în orice alt registru public ținut în alte state membre, ca, de exemplu, un registru de valori mobiliare sau un registru privind o navă sau aeronavă, dacă societatea de asigurare/reasigurare are în proprietate asemenea bunuri etc.

Art. 327. (1) Lichidatorul judiciar desemnat potrivit art. 251 poate acționa pe teritoriul unor state membre gazdă, fără a fi necesară o altă formalitate, fie în baza unei copii certificate de pe hotărârea instanței competente care l-a desemnat, fie în temeiul unui certificat emis de aceasta. Actul de desemnare poate fi tradus în limba oficială sau în

BCU CLUJ UNIVERSITY LIBRARY

una dintre limbile statului membru pe teritoriul căruia lichidatorul judiciar urmează să acționeze, fără a fi necesară legalizarea acestuia sau orice altă formă similară.

(2) Lichidatorul judiciar poate exercita pe teritoriul statelor membre gazdă toate competențele care îi revin potrivit legii române și poate numi oricare persoană care să îl ajute și/sau să îl reprezinte în derularea procedurii pe teritoriul acelor state, în special în scopul de a înlătura dificultățile întâmpinate de creditorii de asigurări din aceste state. În aceleași condiții, lichidatorul judiciar desemnat potrivit legii unui alt stat membru poate acționa pe teritoriul statului român, atunci când acesta este stat membru gazdă.

(3) În exercitarea competențelor sale, lichidatorul judiciar se supune legilor statului pe al cărui teritoriu acționează, în special în ceea ce privește procedurile de valorificare a activelor și furnizarea informațiilor angajaților societății de asigurare/reasigurare din statul membru respectiv; competențele exclud utilizarea forței sau dreptul de a soluționa litigii ori dispute de orice fel.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 69 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Competența lichidatorului judiciar în ceea ce privește administrarea procedurii pe teritoriul statelor membre UE, gazdă ale sucursalelor, este aceeași ca și pe teritoriul statului român, acesta neavând nevoie de vreo recunoaștere suplimentară. El va putea acționa în interesul procedurii în baza unei copii certificate de pe hotărârea instanței competente care l-a numit sau în temeiul unui certificat emis de instanță, fără a fi nevoie de legalizare. Traducerea acestora în limba oficială sau în una dintre limbile statului membru pe teritoriul căruia lichidatorul judiciar urmează să acționeze este opțională, însă credem că acest lucru s-ar impune pentru ca lichidatorul judiciar să nu întâmpine dificultăți, mai ales că limba română nu este o limbă de circulație internațională. Singura limitare în ceea ce privește competențele de acțiune este prevăzută la alin. (3).

Credem că numirea de persoane care să îl sprijine pe teritoriul altor state, potrivit alin. (2), va trebui făcută în condițiile art. 61 din prezentul cod.

Apreciem că teza a II-a din alin. (2), potrivit căreia „în aceleași condiții, lichidatorul judiciar desemnat potrivit legii unui alt stat membru poate acționa pe teritoriul statului român, atunci când acesta este stat membru gazdă", nu își are locul în prezenta secțiune, ci și-ar fi găsit locul în Secțiunea a 3-a. De altfel, dispoziția se regăsește în art. 333.

Art. 328. În situația în care, după deschiderea procedurii falimentului, o societate de asigurare/reasigurare înstrăinează cu titlu oneros un activ imobiliar, o navă și/sau o aeronavă supusă înscrierii într-un registru public sau, după caz, valori mobiliare și/sau titluri a căror existență sau transfer presupune introducerea într-un registru sau cont stabilit prin lege ori care sunt plasate într-un sistem central de depozite reglementat de legea unui stat membru, validitatea actului respectiv se află sub incidența legii statului membru pe al cărui teritoriu se află activul imobiliar sau sub a cărui autoritate se ține registrul/contul/sistemul respectiv.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 70 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Codul de față se aplică întregii proceduri a falimentului societății de asigurare/reasigurare cu sediul în România, precum și sucursalelor acesteia stabilite în alte state membre UE. Sunt exceptate de la aplicarea legii române numai actele de transfer și operațiunile enumerate de art. 328 și, cum excepțiile sunt de strictă interpretare, enumerarea actelor și operațiunilor supuse legii străine este limitativă. De altfel, forma actelor este guvernată de legea statului pe teritoriul cărora acestea sunt încheiate.

Secțiunea a 2-a
Informarea și drepturile creditorilor de asigurări

Art. 329. (1) După deschiderea procedurii falimentului împotriva unei societăți de asigurare/reasigurare, persoană juridică română, Autoritatea de Supraveghere Financiară sau, după caz, lichidatorul judiciar îi informează de îndată pe creditorii de asigurări cunoscuți, care au

reședința obișnuită, domiciliul ori sediul social în România sau într-un alt stat membru.

(2) Informarea se face sub forma unei notificări scrise, comunicată în mod individual fiecărui creditor de asigurări, și se referă în special la termenele-limită, sancțiunile prevăzute pentru nesocotirea acestor termene, organismul sau autoritatea abilitată să accepte prezentarea creanțelor sau observațiile referitoare la creanțe și alte măsuri prevăzute, cerințele legale pentru luarea în considerare a creanțelor de către instanța competentă cu înregistrarea cererilor de admitere a acestora sau a observațiilor în legătură cu aceste creanțe. Notificarea va indica, de asemenea, dacă sunt sau nu sunt supuse verificării creanțele preferențiale sau cele pentru care au fost constituite cauze de preferință. În cazul creanțelor de asigurare, notificarea va indica în plus efectele generale ale procedurii de lichidare asupra contractelor de asigurare, în special data la care contractele de asigurare sau operațiunile vor înceta să producă efecte, precum și drepturile și îndatoririle persoanelor asigurate în ceea ce privește contractul sau operațiunea.

(3) Informarea prevăzută la alin. (2) se face în limba română. În acest scop se folosește un formular cu titlul: „Cerere de admitere a creanței; termene ce trebuie respectate" sau, după caz, „Invitație de a prezenta observații referitoare la o creanță; termene ce trebuie respectate", scris în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene. În orice caz, dacă un creditor cunoscut deține o creanță de asigurare, informarea cuprinsă în notificare va fi furnizată în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale a/ale statelor membre în care creditorul își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul principal, după caz.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 71 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul folosește noțiunea de „informare" a creditorilor de asigurări cunoscuți. Este, de fapt, vorba de notificarea deschiderii procedurii și a dreptului de înscriere la masa pasivă, în condițiile art. 100, cu anumite particularități speciale.

Obligația de notificare către creditorii de asigurări, astfel cum sunt definiți de art. 3 alin. (1) pct. h) din Legea nr. 503/2004, a deschiderii procedurii falimentului și a existenței dreptului de înscriere la masa pasivă, precum și asupra condițiilor înscrierii există în sarcina lichidatorului

judiciar atât în ceea ce privește creditorii de asigurări din România, cât și în ceea ce privește creditorii de asigurări din statele membre gazdă ale sucursalelor. Nu vedem însă rostul instituirii acestei obligații și în sarcina Autorității de Supraveghere Financiară, potrivit alin. (1), câtă vreme această autoritate nu are rol de administrare a procedurii, singura sa atribuție fiind cea de asigurare a opozabilității hotărârii de deschidere a procedurii prin publicarea ei în Jurnalul Oficial al UE și de informare a autorităților de supraveghere din celelalte state membre.

Notificarea adresată creditorilor de asigurări, indiferent de sediul/domiciliul acestora, trebuie să conțină, pe lângă informațiile prevăzute de art. 100, și *informația potrivit căreia creanțele preferențiale sau cele pentru care au fost constituite cauze de preferință nu sunt supuse verificării*, sancțiunile prevăzute pentru nerespectarea termenelor de depunere a creanțelor, organismul sau autoritatea abilitată să primească și să înregistreze creanțele [acesta este Fondul de garantare sau/și lichidatorul judiciar, potrivit art. 330 alin. (2)], organismul sau autoritatea abilitată să primească observațiile referitoare la creanțe [credem că este vorba de contestații – acesta este Fondul de garantare sau/și lichidatorul judiciar care trebuie să le înainteze instanței, potrivit art. 330 alin. (2)], efectele generale ale procedurii de lichidare asupra contractelor de asigurare, în special data la care contractele de asigurare sau operațiunile vor înceta să producă efecte, precum și drepturile și îndatoririle persoanelor asigurate în ceea ce privește contractul sau operațiunea. Nu există în legea română nicio dispoziție potrivit căreia creanțele preferențiale sau pentru care au fost constituite cauze de preferință ar fi exceptate de la verificare. Exceptarea de la verificare vizează doar creanțele stabilite prin hotărâri judecătorești sau hotărâri arbitrale executorii sau prin titluri fiscale executorii. Cum creanțele creditorilor străini au același regim cu creditorii români, creanțele lor preferențiale sau pentru care au fost constituite cauze de preferință nu sunt exceptate de la verificare.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

În ceea ce îi privește pe ceilalți creditori, cu sediul sau domiciliul în alte state, aceștia vor fi notificați în condițiile art. 100 din prezentul cod.

Alin. (3) are o formulare neclară. Potrivit textului, notificarea, care se adresează individual tuturor creditorilor de asigurări cunoscuți, ca un formular standard, se face „în limba română" și trebuie scrisă în „toate limbile oficiale ale Uniunii Europene". „În orice caz, dacă un creditor cunoscut deține o creanță de asigurare, informarea cuprinsă în notificare va fi furnizată în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale a/ale statelor membre în care creditorul își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul principal, după caz". Credem că notificarea va trebui scrisă în limba romană și în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale a/ale statelor membre în care creditorul își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul principal. Se presupune că acel creditor cunoaște limba statului unde își are domiciliul sau reședința. O notificare scrisă în toate limbile statelor membre ar fi extraordinar de dificil de înțeles de creditorul căruia îi este adresată, greu de realizat de lichidatorul judiciar și, totodată, inutilă.

Art. 330. (1) Creditorii de asigurări care, după caz, au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul principal pe teritoriul unui stat membru, inclusiv autoritățile publice din acel stat, au dreptul să prezinte și să înregistreze creanțe de asigurări sau să facă observații scrise referitoare la acestea, în condițiile prezentei legi.

(2) Cererile de admitere a creanțelor și/sau, după caz, observațiile cu privire la acestea se adresează Fondului de garantare și/sau lichidatorului judiciar și se transmit în limba oficială ori în una dintre limbile oficiale a/ale statului membru, situații în care aceste înscrisuri vor purta în mod obligatoriu mențiunea în limba română „Cerere de admitere a creanței" sau, după caz, „Observații referitoare la creanțe".

(3) Creanțele creditorilor de asigurări care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul principal într-un stat membru beneficiază de același tratament și de același rang ca și creanțele de asigurări de aceeași natură, susceptibile de a fi prezentate de creditorii de asigurări care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul principal în România.

(4) Creditorii de asigurări care își exercită drepturile prevăzute la alin. (1) sunt obligați să transmită copii de pe actele care atestă creanțele lor, dacă acestea există, să indice natura creanței, momentul nașterii și valoarea acesteia, dacă există cauze de preferință și alte asemenea drepturi, precum și care sunt creanțele care beneficiază de astfel de cauze de preferință. Creditorii de asigurări nu sunt obligați să indice prioritatea acordată creanțelor de asigurare potrivit prevederilor art. 267.
(5) Fondul de garantare și/sau lichidatorul judiciar, după caz, este obligat să asigure informarea periodică a creditorilor de asigurări în condițiile legii, în special cu privire la stadiul valorificării activelor societății de asigurare/reasigurare debitoare.
(6) Autoritățile de supraveghere ale statelor membre pot solicita informații privind evoluția procedurii de faliment de la Autoritatea de Supraveghere Financiară.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 72 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Noțiunea de observații scrise referitoare la creanțe este nedefinită. Credem că legiuitorul a vrut să se refere la contestațiile la creanțele înregistrate.

Secțiunea a 3-a

Reguli privind procedura falimentului, aplicabilă sucursalelor societăților de asigurare/reasigurare din alte state membre ale Uniunii Europene, care au sediul în România

Art. 331. Autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine sunt singurele împuternicite să decidă în ceea ce privește deschiderea unei proceduri de faliment împotriva unei societăți de asigurare/reasigurare, inclusiv cu privire la sucursalele acesteia stabilite în statele membre. Legea statului membru de origine se aplică potrivit prevederilor art. 9-11 din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. 325 alin. (2) și ale art. 328.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 73 din Legea nr. 503/2004.*

BCU CLUJ CENTRALA UNIVERSITARA LIBRARY

✍ **NOTĂ:** Regula instituită de prezenta lege în ceea ce privește societățile de asigurare/reasigurare, ca, de altfel, și în ceea ce privește instituțiile de credit, este aceea că legea aplicabilă falimentului este legea statului de origine al debitorului, adică legea statului în care acesta își are sediul principal. Această lege se extinde și asupra sucursalelor aflate pe teritoriul altor state membre ale spațiului european, cu excepțiile prevăzute expres de lege. Autoritățile administrative sau judiciare ale statului membru de origine au competența să decidă deschiderea procedurii de faliment împotriva societății de asigurare/reasigurare, inclusiv cu privire la sucursalele acesteia stabilite în statele membre, și să administreze această procedură.

Art. 332. (1) Procedura falimentului dispusă asupra unei societăți de asigurare/reasigurare dintr-un alt stat membru care desfășoară activitate pe teritoriul României se aplică fără alte formalități pe teritoriul României și produce efecte în condițiile și de la data prevăzute în legislația din statul membru respectiv. În aceleași condiții, procedura falimentului, instituită prin prezentul capitol, se aplică pe teritoriul statelor membre în ceea ce privește o societate de asigurare/reasigurare, persoană juridică română, inclusiv sucursalele acesteia stabilite pe teritoriul acelor state.

(2) Procedura falimentului se aplică potrivit legislației din statul membru de origine, cu excepțiile expres prevăzute de lege.

(3) La primirea notificării corespunzătoare de la Autoritatea de Supraveghere Financiară a statului membru de origine, autoritatea competentă informează de îndată creditorii de asigurări despre decizia de deschidere a unei proceduri de faliment, prin publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 74 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Articolul de față consacră reciprocitatea în recunoașterea unei proceduri de faliment deschisă în România, respectiv în alt stat membru. O procedură de faliment deschisă într-un alt stat membru este recunoscută pe teritoriul

României fără nicio formalitate şi produce efecte în condițiile şi de la data prevăzute în legislația din statul membru respectiv.

Autoritatea de Supraveghere Financiară din România, fiind informată în legătură cu deschiderea procedurii falimentului în statul membru de origine, în care societatea de asigurare/reasigurare îşi are sediul principal, are obligația de a face publică hotărârea, cu efecte *erga omnes*, prin publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

Art. 333. (1) Persoanele împuternicite să aplice măsurile dispuse de autoritățile competente din statul membru de origine pot acționa fără nicio altă formalitate pe teritoriul României, în baza unei copii certificate de pe actul de numire sau a unui certificat emis de autoritatea respectivă, însoțite de traducerea în limba română.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) pot să își exercite pe teritoriul României toate competențele care le revin potrivit legislației statului membru de origine; aceste persoane vor putea să numească alte persoane care să le reprezinte pe teritoriul României, inclusiv în scopul acordării asistenței creditorilor de asigurări pe parcursul aplicării măsurilor în cauză.

(3) În exercitarea atribuțiilor şi competențelor lor pe teritoriul României, persoanele prevăzute la alin. (1) sunt obligate să respecte legislația română, în special cu privire la procedurile de valorificare a activelor şi la furnizarea de informații angajaților din România ai societății de asigurare/reasigurare străine.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 75 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Competența persoanelor împuternicite să administreze procedura de faliment deschisă în alt stat membru UE este recunoscută fără nicio formalitate pe teritoriul statului român, ca stat gazdă al sucursalei, acestea neavând nevoie de vreo recunoaştere suplimentară. Ele vor putea acționa pe teritoriul statului român în interesul procedurii în baza unei copii certificate de pe hotărârea instanței competente care

BCU BUCUREŞTI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

le-a numit, care trebuie tradusă în limba română. Competența acestora pe teritoriul României este aproape nelimitată, singura limitare fiind prevăzută la alin. (3).
A se vedea și teza a II-a a art. 327 alin. (2) și nota de la acest articol.

Art. 334. Autoritățile administrative sau judiciare competente din statul membru de origine sau lichidatorul judiciar, după caz, au obligația să comunice în ceea ce privește decizia de deschidere a procedurii de faliment oficiului registrului comerțului la care societatea de asigurare/reasigurare respectivă este înregistrată, pentru a fi efectuate mențiunile corespunzătoare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 76 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Textul este impropriu redactat. Credem că este vorba de obligația autorităților competente din statul membru de origine de a comunica hotărârea de deschidere a procedurii de faliment oficiului registrului comerțului la care este înregistrată sucursala de pe teritoriul României, pentru a fi efectuate mențiunile corespunzătoare.

Art. 335. (1) Instanța competentă, potrivit legii române, este obligată să informeze de îndată, prin intermediul Autorității de Supraveghere Financiară, autoritățile competente din statele membre gazdă asupra hotărârii de deschidere a procedurii falimentului, inclusiv asupra efectelor pe care le poate avea această procedură, dacă hotărârea a fost dispusă cu privire la o sucursală sau o filială din România a unei societăți de asigurare/reasigurare având sediul stabilit în alt stat decât un stat membru, dar care are deschise sucursale și/sau filiale pe teritoriul altor state membre.
(2) Informarea se va face înainte de pronunțarea hotărârii de deschidere a procedurii sau imediat după acest moment și va preciza dacă autorizația de funcționare a sucursalei sau a filialei respective a fost retrasă.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 77 din Legea nr. 503/2004.*

BCU "LUCIAN BLAGA" UNIVERSITY LIBRARY

✍ **NOTĂ:** În ipoteza în care s-a deschis în România, ca procedură principală sau secundară, potrivit Capitolului II din Titlul III, o procedură de faliment a unei sucursale a unei societăți de asigurare/reasigurare cu sediul principal într-un alt stat nemebru UE, instanța competentă din România care a deschis procedura cu privire la sucursală are obligația de a informa Autoritatea de Supraveghere Financiară, care, la rândul său, are obligația de a informa autoritatea competentă dintr-un alt stat membru UE pe teritoriul căruia sunt deschise alte sucursale.

Secțiunea a 4-a

Sucursalele societăților de asigurare/reasigurare din statele terțe

Art. 336. (1) Sub rezerva definițiilor prevăzute la art. 5 pct. 31 și 63 și în scopul aplicării dispozițiilor privind procedura de faliment, reglementată de prezentul capitol, privind o sucursală situată într-un stat membru și aparținând unei societăți de asigurare/reasigurare al cărei sediu principal este localizat în afara Uniunii Europene:
a) stat membru de origine înseamnă statul membru în care sucursala a primit o autorizație de funcționare;
b) autorități de supraveghere și autorități competente înseamnă autoritățile statului membru în care sucursala a primit autorizația.
(2) În cazul în care o societate de asigurare/reasigurare al cărei sediu principal se află în afara Uniunii Europene are sucursale stabilite în cel puțin două state membre, fiecare sucursală beneficiază de un tratament independent în ceea ce privește aplicarea prezentului titlu. Autoritățile competente și autoritățile de supraveghere, precum și lichidatorii judiciari desemnați din aceste state membre vor coopera și își vor coordona acțiunile, în vederea exercitării atribuțiilor și competențelor stabilite de lege.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 78 din Legea nr. 503/2004.*

✍ **NOTĂ:** Autoritățile judiciare, administrative (de supraveghere) și reprezentanții (român și străin) din două state

membre pe teritoriul cărora se află sucursale ale unei societăți de asigurare/reasigurare cu sediul principal într-un stat terț non-UE au obligația de a coopera în vederea coordonării procedurilor de faliment ale sucursalelor aflate în țările membre gazdă. Fiecare sucursală beneficiază de un tratament independent în ceea ce privește falimentul său deschis de instanța competentă din țara gazdă.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TITLUL IV
SANCȚIUNI

Art. 337. (1) Nerespectarea prevederilor art. 83 alin. (3) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 30.000 lei.
(2) Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii prevăzute la alin. (1) se fac de către organele de specialitate ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, din oficiu sau la sesizarea administratorului judiciar/lichidatorului judiciar sau a oricărei persoane interesate. Veniturile rezultate din aplicarea sancțiunii prevăzute la alin. (1) se fac venit la bugetul de stat.
(3) Încălcarea în orice mod a obligațiilor prevăzute la art. 246 privind înregistrarea cererii de deschidere a procedurii falimentului unei societăți de asigurare/reasigurare constituie contravenție și se sancționează după cum urmează:
a) amendă, aplicabilă asigurătorului/reasigurătorului, de la 15.000 lei la 30.000 lei;
b) amendă, aplicabilă persoanelor semnificative ale asigurătorului/reasigurătorului, de la 5.000 lei la 15.000 lei;
c) amendă, aplicabilă persoanelor semnificative ale brokerului de asigurare și/sau de reasigurare, de la 5.000 lei la 15.000 lei;
d) amendă, aplicabilă lichidatorilor asigurătorului/reasigurătorului sau brokerului de asigurare și/sau de reasigurare, de la 5.000 lei la 15.000 lei.
(4) Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (3) se fac de către Autoritatea de Supraveghere Financiară. Sancțiunile se aplică asigurătorului/reasigurătorului sau persoanelor semnificative care au participat la comiterea faptelor contravenționale. Sancțiunea amenzii se aplică separat fiecărei persoane care a participat la săvârșirea contravenției.
(5) În funcție de natura și de gravitatea faptei, Autoritatea de Supraveghere Financiară poate aplica, odată cu amenda prevăzută la alin. (3), oricare dintre sancțiunile prevăzute la art. 39 alin. (3) lit. d) și e) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.
(6) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) și (3) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 148[1] din Legea nr. 85/2006.*

✍ **NOTĂ:** Primele două alineate și alin. (6) sunt preluate fără modificări.

Alineatele (3)-(5) sunt nou-introduse și se referă la societățile din materia asigurărilor/reasigurărilor. Textul este impropriu redactat, deoarece sancționează, pentru nedepunerea cererii de deschidere a procedurii falimentului unei societăți de asigurare/reasigurare în termenul prevăzut de art. 246, brokerul de asigurare/reasigurare și lichidatorul asigurătorului/reasigurătorului.

Brokerul de asigurare este un intermediar de asigurare, potrivit art. 2 pct. 55-57 din Legea nr. 32/2000, și nu un reprezentant al societății de asigurare/reasigurare pentru a putea fi răspunzător pentru nedeclararea în termen a insolvenței societății de asigurare/reasigurare.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

TITLUL V
DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Art. 338. Limitele amenzilor judiciare prevăzute de prezenta lege se actualizează periodic, prin hotărâre a Guvernului, în funcție de indicele inflației.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 150 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 339. (1) Procedura falimentului prevăzută de titlul II cap. IV, declanșată împotriva unei societăți de asigurare/reasigurare care cumpără un bun, nu afectează rezerva dreptului de proprietate a vânzătorului atunci când, în momentul deschiderii procedurii respective, bunul respectiv se află situat pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul în care procedurile respective au fost deschise.

(2) Procedura de faliment deschisă împotriva unei societăți de asigurare/reasigurare care vinde un bun, după livrarea acestuia, nu constituie o cauză de rezoluțiune sau de denunțare a vânzării și nu împiedică dobândirea de către cumpărător a proprietății, dacă bunul respectiv se află, la momentul deschiderii procedurii, pe teritoriul unui stat membru, altul decât cel în care procedurile respective au fost deschise.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) nu împiedică exercitarea acțiunilor privind nulitatea, anularea și/sau inopozabilitatea reglementate de lege.

(4) Procedura falimentului reglementată prevăzută de titlul II cap. I nu împiedică și nu afectează exercitarea drepturilor creditorilor de asigurări privind compensarea creanțelor lor cu creanțele societății de asigurare/reasigurare supuse acestor proceduri, în condițiile legii. Prevederile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 83 și art. 84 din Legea nr. 503/2004.*

Art. 340. Ori de câte ori prin legi și prin alte acte normative se face trimitere la Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, sau la Legea nr. 381/2009 privind

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

introducerea concordatului preventiv și mandatului ad-hoc, cu modificările ulterioare, la Ordonanța Guvernului nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 278/2004, cu modificările și completările ulterioare, la secțiunile 1-3 ale capitolului III, capitolul IV și art. 83 din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare, sau la Legea nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, abrogate prin prezenta lege, trimiterea se consideră a fi făcută la prezenta lege.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 152 din Legea nr. 85/2006.*

Art. 341. Orice decăderi, limitări, interdicții ori altele asemenea instituite prin norme legale sau prevederi contractuale pentru cazul deschiderii procedurii de insolvență vor fi aplicabile doar de la data deschiderii falimentului. Dispozițiile contrare se abrogă.

➲ ***Vechea reglementare:*** *art. 154² din Legea nr. 85/2006.*

Art. 342. (1) Dispozițiile prezentei legi se completează, în măsura în care nu contravin, cu cele ale Codului de procedură civilă și ale Codului civil.

(2) Prevederile cap. I al titlului III nu sunt aplicabile raporturilor de drept internațional privat din domeniul insolvenței care cad sub incidența Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1.346/2000.

Art. 343. Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date.

✍ **NOTĂ:** Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date. Considerăm că prin „procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi" trebuie să înțelegem cererile de deschidere a procedurii insolvenței înregistrate la instanță până la data intrării în vigoare a legii de față, ca o aplicare a dispozițiilor art. 24 și ale art. 25 NCPC, cu care legea de față se completează, potrivit art. 342.

BCU "CAROL I" UNIVERSITY LIBRARY

Orice cerere dedusă judecătorului-sindic spre soluționare va urma regimul legii în vigoare la data sesizării instanței cu cererea de deschidere a procedurii.

Textul este o aplicare a principiului previzibilității normei de drept consacrat de jurisprudența Curții Constituționale, de jurisprudența CEDO și CJUE.

Art. 344. La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

a) Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare;

b) Legea nr. 381/2009 privind introducerea concordatului preventiv și mandatului ad-hoc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 14 decembrie 2009, cu modificările ulterioare;

c) Ordonanța Guvernului nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 278/2004, cu modificările și completările ulterioare;

d) secțiunile 1, 2 și 3 ale capitolului III, capitolul IV și art. 83 din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 23 iulie 2013, cu modificările ulterioare;

e) Legea nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 19 decembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare;

f) art. 175 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, cu modificările ulterioare, precum și art. 81 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013;

g) orice alte dispoziții contrare.

Prezenta lege transpune Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 125 din 5 mai 2001.

Bibliografie

I. Tratate, cursuri, monografii

I. Adam, C.N. Savu, *Legea procedurii insolvenței. Comentarii și explicații*, Ed. C.H. Beck, București, 2006;

A. Birchall, *Procedura insolvenței. Reorganizarea judiciară și procedura falimentului - Incluzând procedura concordatului preventiv și a mandatului ad-hoc*, Ed. Universul Juridic, București, 2010;

R. Bufan, *Reorganizarea judiciară și falimentul*, Ed. Lumina Lex, București, 2001;

St.D. Cărpenaru, V. Nemeș, M.A. Hotca, *Noua lege a insolvenței. Legea nr. 85/2006. Comentarii pe articole*, Ed. Hamangiu, București, 2006;

St.D. Cărpenaru, *Drept comercial Român*, ed. a 4-a, Ed. All Beck, București, 2002;

St.D. Cărpenaru, *Drept comercial. Procedura falimentului*, Ed. Lumina Lex, București, 1998;

St.D. Cărpenaru, *Tratat de drept comercial român*, Ed. Universul Juridic, București, 2009;

M. Costin, I. Schiau, T. Prescure, *Reorganizarea și lichidarea judiciară. Analiză de legislație și doctrină*, Ed. Lumina Lex, București, 1997;

S. Al Hajjar, *Răspunderea civilă a administratorilor debitorului aflat în insolvență*, Ed. Universul Juridic, București, 2012;

E. Lovin, *Procedura insolvenței. Jurisprudență*, Ed. Monitorul Oficial, 2008;

Manual de Bune Practici în Insolvență, editor Ministerul Justiției, Ed. Lumina Lex, București, 2006;

D. Moțiu, *Stabilirea masei active și a masei pasive în procedura insolvenței*, Ed. Wolters Kluwer, București, 2009;

Gh. Piperea, *Insolvența: legea, regulile, realitatea*, Ed. Wolters Kluwer, București, 2008;

Gh. Piperea, *Legea Concordatului*, Ed. Wolters Kluwer, București, 2010;

I. Schiau, *Regimul juridic al insolvenței comerciale*, Ed. All Beck, București, 2001;

L. Sorescu, *Insolvența bancară în dreptul comerțului internațional*, Ed. Universul Juridic, București, 2010;

BCU "LUCIAN BLAGA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

A.O. Stănescu, S.M. Miloș, Șt. Dumitru, O.D. Milu, *Procedurile de prevenție a insolvenței: concordatul preventiv și mandatul ad-hoc. Reorganizarea judiciară*, Ed. Universul Juridic, București, 2010;

I. Turcu, *Tratat de insolvență*, Ed. C.H. Beck, București;

I. Turcu, *Legea procedurii insolvenței. Comentariu pe articole*, ed. a 2-a, Ed. C.H. Beck, București, 2009;

N. Țăndăreanu, *Insolvența în reglementarea Legii nr. 85/2006*, Ed. Universul Juridic, București, 2012;

Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România, *Procedura Insolvenței – Culegere de practică Judiciară 2006-2009*, vol. I-III, Ed. C.H. Beck, București, 2011.

II. Articole și studii în reviste de specialitate

I. Adam, C.N. Savu, *Câteva considerații referitoare la procedura simplificată în lumina Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței*, în RDC nr. 3/2007;

R. Basaraba, *Administratorul special în procedura insolvenței*, în Phoenix – Revista de Insolvență nr. 23/2008, p. 22;

R. Bufan, *Dreptul de a conduce activitatea debitorului în procedura insolvenței*, în Phoenix – Revista de Insolvență, aprilie-septembrie 2009, pp. 19-22;

R. Bufan, R. Andraș, *Spinoasa problemă a retribuției administratorului special*, în Phoenix – Revista de Insolvență nr. 30/2009, p. 26;

Buletinul Jurisprudenței Curții de Apel Craiova pe anii 2010-2013, Ed. Lumina Lex, București;

D. Clocotici, G. Gheorghiu, *Considerații asupra ordonanței privind operațiunile de leasing și societățile de leasing*, în RDC nr. 11/1997, p. 21;

A. Dobre, *Insolvența grupurilor de interes economic în România*, în RDC nr. 3/2010, pp. 85, 95;

Șt. Dumitru, *Lichidarea bunurilor din averea debitorului în lumina noilor reglementări legale*, în Phoenix – Revista de Insolvență, aprilie – iunie 2007, p. 29;

V. Godinca-Herlea, *Omisiunea de a depune contestație la cererea de deschidere a procedurii insolvenței. Efecte și remedii*, în RDC nr. 9/2009, p. 64;

I.N. Militaru, I. Voica, *Considerații teoretice cu privire la insolvență, potrivit Legii nr. 85/2006 – procedura simplificată*, în RDC nr. 2/2007;

A. Maer, *Măsuri de protecție a creanțelor salariale în dreptul falimentului – norme comunitare și legislație internă*, în Phoenix – Revista de insolvență nr. 30/2009;

D. Moțiu, *Aspecte generale privind garanțiile în procedura insolvenței*, în Phoenix – Revista de insolvență, octombrie-decembrie 2007, p. 17;

Fl. Moțiu, *Majorările de întârziere în cazul creanțelor bugetare – interpretarea articolului II pct. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 47 din 28 august 2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale*, în Phoenix – Revista de insolvență, aprilie-septembrie 2009, pp. 27-32;

V. Munteanu, *Răspunderea civilă și penală a practicianului în insolvență*, în Phoenix – Revista de Insolvență nr. 28, 29, aprilie-septembrie 2009;

Gh. Piperea, *Instituția administratorului special în procedurile de insolvență*, în Phoenix – Revista de Insolvență nr. 25/2008, pp. 5-9;

M. Sărăcuț, *Adunarea creditorilor. Comitetul creditorilor*, în Phoenix – Revista de Insolvență, aprilie-iunie 2007, pp. 15-17;

I. Șarcane, *Desemnarea și stabilirea onorariilor practicienilor în insolvență*, în Phoenix – Revista de insolvență nr. 32/2010, pp. 17-24;

I. Șarcane, R. Bufan, *Analiza comparativă a vânzării prin negocierea directă și a vânzării prin licitație în procedura Legii nr. 64/1995*, în Phoenix – Revista de Insolvență nr. 5/2003, pp. 24-27;

I. Turcu, S. Szabo, *Procedura colectivă...în colectiv restrâns (II). Paradoxuri și capcane în procedura insolvenței*, în RDC nr. 3/2007.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Editura Universul Juridic

Noul Cod al insolvenței
Legislație consolidată – 25 iunie 2014
Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență – M. Of. nr. 466 din 25 iunie 2014

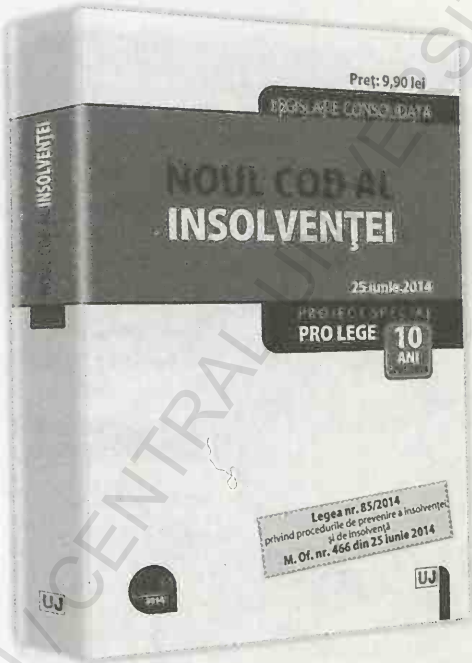
Preț: 9,90 lei
LEGISLAȚIE CONSOLIDATĂ
NOUL COD AL INSOLVENȚEI
25 iunie 2014
PRO LEGE
10 ANI
Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență
M. Of. nr. 466 din 25 iunie 2014
UJ

Cumpără acum! | -30% Reducere | Preț: ~~9,90 lei~~ 6,93 lei | Format: 13x20 Pagini: 168

Comandă rapid și comod: 021.312.22.21 | 0733.673.555 | comenzi@ujmag.ro | www.ujmag.ro

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Editura Universul Juridic

Noul Cod de procedură penală adnotat
Partea specială
Analiză comparativă, noutăți, explicații, comentarii

Coord.: Nicolae Volonciu
Autori: Alexandru Vasiliu, Radu Gheorghe

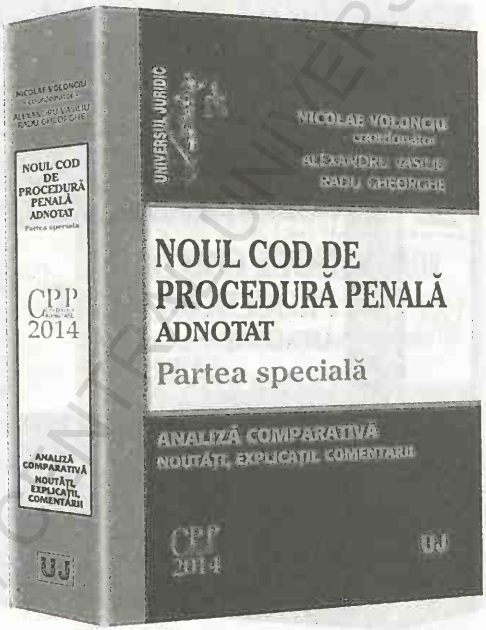

Precomandă acum! -20% Reducere Preț: ~~99 lei~~ 79,20 lei Format: A5 Pagini: 850

Precomandă rapid și comod: 021.312.22.21 | 0733.673.555 | comenzi@ujmag.ro | www.ujmag.ro

B C.U "M. EMINESCU" IASI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

2014/8151
12.00

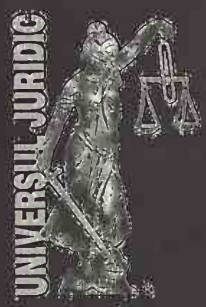

Lucrarea de față, *Codul insolvenței adnotat. Noutăți, examinare comparativă și note explicative*, își propune a fi o inițiere în interpretarea și aplicarea noii reglementări, un instrument de lucru pentru toți practicienii, și nu numai, oferind informații de bază care pot servi drept suport în activitatea practică de administrare a procedurilor și în activitatea judiciară. Lucrarea are, de asemenea, natura unui ghid, a unei introduceri, făcând referire la vechea reglementare, care implică și trimiterea la doctrină și jurisprudența consacrată, punând în evidență elementele de noutate, făcând corelații între texte în vederea unei corecte aplicări a instituțiilor, oferind explicații și interpretări ale textelor menite să contribuie la asigurarea aplicării unitare a acestora.

Orice referire la Codul insolvenței din lucrarea de față este o raportare la Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.

Cel mai probabil, după trecerea unui timp de aplicare a actului normativ, prezenta lucrare va constitui baza unui viitor și detaliat Cod al insolvenței comentat, cu jurisprudența consacrată.

ujmagro
UNIVERSUL JURIDIC MAGAZIN
Ai tot DREPTUL să alegi!
www.ujmag.ro

ISBN 978-606-673-432-5
9 786066 734325

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY